

"Once you get inside Travis Maddox's head, you won't want to leave."
—Colleen Hoover, *New York Times* bestselling author of *Slammed*

A Novel
**Walking
DISASTER**

JAMIE MCGUIRE
NEW YORK TIMES BESTSELLING
AUTHOR OF *BEAUTIFUL DISASTER*

Sétáló
Sorscsapás

by
Jamie McGuire

Előszó

Még a homlokán kiütő izzadság, és szakadozó lélegzete ellenére sem látszott betegnek. A bőrének nem volt meg a rózsás ragyogása, amit megszoktam, és a szeme sem ragyogott úgy, de így is gyönyörű volt. A leggyönyörűbb nő, akit valaha láttam.

A keze lecsúszott az ágyról, és az ujjai megrándultak. A pillantásom felsiklott töredezett, sárgás körmeiről, vékony karján át, csontos vállára, majd végül a szemeire. Lenézett rám, szemei két vékony rés, épp csak annyira voltak nyitva, hogy tudjam, tisztában van vele, hogy ott vagyok. Pont ezért szerettem őt. Amikor rám nézett, igazán látott. Soha nem nézett át rajtam a tucatnyi napi teendője miatt, ami rá várt, vagy kapcsolt ki, amikor a buta történeteimet meséltem. Figyelt rám, és boldog volt tőle. Mindenki más egy bólintással úgy tett, mintha figyelne, de nem ő. Ő soha.

- Travis - mondja, krákogva. Megköszörüli a torkát, és a szája sarka felfelé görbül. - Gyere ide, kicsim! Minden rendben. Gyeride!

Apa néhány ujját a nyaktővemhez ér, és előretol, miközben a nővére figyel. Apa Becky-nek hívja. Néhány napja jött először a házba. Kedvesen beszélt, olyan meleg szemei voltak, de akkor sem szerettem Becky-t, nem tudtam megmagyarázni, de az ittléte megrémített. Tudtam, hogy azért van itt, hogy segítsen, de ez akkor sem volt jó, még akkor sem, ha apa jóban volt vele.

Apa lökése előrébb taszított néhány lépéssel, eléggé ahhoz, hogy Mami hozzám tudjon érni. Kinyújtotta hosszú, elegáns ujjait, és megsimogatta a karomat:

- Minden rendben, Travis - suttogta. - Mami mondani akar neked valamit.

Az ujjamat a számba dugtam, és körbedörzsöltem az ínyemet, nyugtalan voltam.

A biccentésemtől halvány mosolya kiszélesedett, így bátrabban bólintottam, ahogy az arcához léptem.

Összeszedte minden maradék erejét, és szorosan magához húzott, aztán mély levegőt vett:

- Amit most tőled kérek, az nagyon nehéz lesz, kisfiam. Tudom, hogy képes vagy rá, mert már nagyfiú vagy.

Megint bólintottam, és viszonyoztam a mosolyát, még ha nem is gondoltam úgy. Nem tűnik helyesnek mosolyogni akkor, amikor ő annyira fáradtnak, és aggódónak látszik, de boldoggá tette, hogy bátornak lát. Hát bátor voltam.

- Travis, tudnom kell, hogy figyelsz arra, amit most mondani fogok neked, ennél semmi sem fontosabb, és muszáj, hogy mindig emlékezz rá. Ez nagyon nehéz lesz. Sokszor próbálok visszaemlékezni arra, amikor én voltam három éves, és... - a hangja elhalt, egy pillanatra elhatalmasodott a fájdalom.

- Elviselhetetlen a fájdalom, Diane? – kérdezte Becky, és egy tűt nyom anya infúziójába.

Pár pillanat múlva Mami megnyugszik. Megint mély levegőt vesz, és újra próbálkozik.

- Megteszed ezt a Mami kedvéért? Emlékezni fogsz arra, amit most mondok? – megint bólintok, ő pedig az arcomhoz emeli a kezét. A bőre nem annyira meleg, és csak pár pillanatig képes ott tartani, mielőtt remegve az ágyra ejti. – Először is, nem baj, ha szomorú vagy. Az rendben van, ha érzel dolgokat. Ezt ne felejtsd el! Másodszor, maradj gyerek, ameddig csak tudsz. Játssz sokat, Travis. Csinálj butaságokat! – a szeme elfátyolosodott. – És te meg a testvéreid vigyázzatok egymásra, és apátokra. Akkor is, ha már felnősz, és elköltöazol, fontos, hogy hazajárj. Oké?

A fejem föl-le mozgott, hogy örömet okozzak neki.

- Egyszer majd szerelmes leszel, fiam. Ne elégedj meg akárkivel! Azt a lányt válaszd, akit nem könnyen kapsz meg, azt, akiért küzdened kell, és aztán soha ne hagyd abba, hogy küzdj érte. Soha – mély levegőt vett – ne hagyd abba, hogy megküzdesz azért, amit akarsz. És soha – összeszorította a szemöldökét – ne felejtsd el, hogy a Mami szeret téged. Akkor is, ha nem látsz – egy könnycsepp gördül le az arcán. – Örökké, örökké szeretni foglak.

Remegve levegőt vett, aztán köhögni kezdett.

- Rendben – mondta Becky, és egy viccesnek látszó dolgot dugott a fülébe. A másik végét Mami mellkasához tette. – Ideje pihenni.

- Nincs időm – suttopta Mami.

Becky apára nézett

- Már nincs sok, Mr. Maddox. Talán be kellene hívnia a többi fiút, hogy elbúcsúzhassanak.

Apa szája vékony vonallá keskenyedik, és megrázza a fejét.

- Nem állok készen rá. – szakadt ki belőle.

- Soha nem fog felkészülni rá, hogy elveszítse a feleségét, Jim. De nem akarja úgy elengedni, hogy a fiúk ne búcsúzhassanak el tőle.

Apa gondolkodott egy kicsit, megtörölte az orrát az ingujjában, aztán bólintott. Úgy ment ki a szobából, mintha dühös lett volna.

Mamit figyeltem, figyeltem, hogy próbál levegőt venni, és figyeltem Beckyt, ahogy az ágy melletti dobozon nézi a számokat. Megérintettem Mami csuklóját. Becky szemén úgy látszott, tud valamit, amit én nem, és ettől hányingerem lett.

- Tudod, Travis – mondta Becky, lehajolt, hogy a szemembe nézhessen. – a gyógyszeről, amit a mamidnak adok, elalszik, de addig is, amíg alszik, hallani fog téged. Elmondhatod a Maminak, hogy szereted, és hiányozni fog neked, és ő mindent hallani fog, amit mondasz neki.

Mamira néztem, de gyorsan megráztam a fejem:

- Nem akarom, hogy hiányozzon.

Becky a vállamra tette puha, meleg kezét, ahogy a Mami is tette, amikor szomorú voltam.

- Anyukád itt akar lenni veled. Nagyon akarja. De Jézus most azt akarja, hogy vele legyen.

Összeráncoltam a homlokomat.

- Nekem jobban kell, mint Jézusnak.

Apa bekopogott az ajtón, aztán kinyitotta. A bátyáim ott álltak körülötte az előszobában, és Becky a kezemnél fogva felénk irányított.

Trenton nem tudta levenni a szemét Mami ágyáról, de Taylor, meg Tyler mindenfelé néztek, *csak* az ágy felé nem. Valahogy kicsit jobban éreztem magam attól, hogy láttam, ők is annyira félnek, mint én.

Thomas mellém állt, egy kicsit elém, pont úgy, mint mikor megvédett, amikor a ház előtt játszottunk, és a szomszéd fiúk verekedni akartak Tyler-el.

- Nem néz ki jól – mondta Thomas.

Apa megköszöri a torkát.

- Mami hosszú ideje nagyon beteg, fiúk, és most eljött az idő... itt az ideje, hogy... – elhallgatott.

Becky vigasztalóan mosolygott:

- Anyukátok már nem eszik, és iszik. A teste most elengedi őt. Nagyon nehéz lesz, de most van lehetőségetek elmondani anyukátoknak, hogy szeretitek, és hiányozni fog nektek, és hogy rendben van, hogy most elmegy. Tudnia kell, hogy elengeditek.

A testvéreim egyszerre bólogattak. Mind, csak én nem. Ez így egyáltalán nem volt rendben. Nem akartam, hogy elmenjen. Nem érdekelt, hogy Jézus akarja-e őt, vagy sem. Ő az én Mamim volt. Elvihet egy öreg mamit. Olyat, akinek nincsenek kicsi fiai, akikre vigyázni kell. Próbáltam emlékezni mindenre, amit Mami mondott. Próbáltam elraktározni a fejemben: Játszani. Meglátogatni apát. Küzdeni azért, amit szeretek. Ez az utolsó dolog bántott. Szerettem Mamit, de nem tudtam hogyan küzdhetnék érte.

Becky apa füléhez hajolt. Apa megrázta a fejét, aztán biccentett a testvéreim felé.

- Rendben fiúk. Búcsúzzatok el, aztán ideje ágyba vinni a kicsiket, Thomas. Nem szükséges, hogy tovább itt maradjanak.

- Igen, Uram – mondta Thomas. Tudtam, hogy csak megjátssza, hogy bátor. A szeme ugyanolyan szomorú, mint az enyém.

Thomas mondott valamit Maminak, és aztán Taylor, és Tyler súgtak a fülébe két oldalról. Trenton sírt, és sokáig ölelte. Mindenki azt mondta neki, hogy rendben van, hogy itt hagy minket. Mindenki, kivéve engem. Mami ezúttal nem válaszolt semmit.

Thomas megfogta a kezem, és kihúzott a hálósobájából. Hátrafelé mentem egész addig, míg az előszobába nem értünk. Próbáltam úgy tenni, mintha csak aludna, de közben szédültem. Thomas felkapott, és felvitt az emeletre. Gyorsabban szedte a lábait, amikor apa jajgatása felhangzott a falak közt.

- Mit mondott neked? - kérdezte Thomas, miközben kinyitotta a kád csapját.

Nem válaszoltam. Hallottam, hogy kérdez, és emlékeztem arra, amit Mami mondott nekem, de nem tudtam sírni, ahogy beszélni sem.

Thomas áthúzta a sárfoltos pólómat a fejemen, aztán a sortomat is, majd a Thomas a gőzmozdonyos alsónadrágomat a földre dobta.

- Ideje megfürdeni, öcskös. - felemelt a földről, és beültetett a meleg vízbe, benedvesítette a mosdókendőt, és átdörzsölte a fejemet. Nem pislogtam. Nem is próbáltam meg letörölni a vizet az arcomból, pedig nagyon utáltam.

- Tegnap Anya megkért, hogy vigyázzak rád, és az ikrekre, és hogy vigyázzak apára - Thomas megfogta a kád szélét, és az állát rátámasztotta a kezére, engem nézett. - Úgyhogy ezt fogom tenni Trav, rendben? Vigyázni fogok rád. Szóval ne aggódj. Mindnyájunknak hiányozni fog a Mami, de ne félj. Vigyázni fogok, hogy minden rendben legyen. Megígérem.

Bólintani akartam, vagy megölelni őt, se semmi sem ment. Még akkor sem, ha tudtam, hogy küzdenem kellene a Mamiért, és itt voltam fent, egy kádnyi meleg vízben, dermedten, mint egy szobor. Cserbenhagytam őt. A fejemben megígértem magamnak, hogy amint a testem újra működni kezd, megteszek mindent, amit kért tőlem. Amikor a szomorúság elmúlik, akkor majd mindig játszom, és mindig küzdeni fogok. Keményen.

Első fejezet

Galamb

KIBASZOTT DÖGKESELYŰK. KÉPESEK ÓRÁKON ÁT VÁRNI rád. Napokon. És éjszakákon át. Keresztülbámulnak rajtad, találgatják, melyik részedet tépjék ki először, melyik darabkád lesz a legédesebb, a legpuhább, a legzamatosabb.

Amit nem tudnak, amire nem számítanak, hogy az imájuk hamis. A dögkeselyűknek könnyű. Azt hiszik, elég, ha csak türelmesek, leülnek, és várják, hogy meghalj, és ez az, amikor elkaphatod őket. Ekkor jöhet a titkos fegyver: a tisztelet teljes hiánya a régi dolgokkal szemben (???); hogy visszautasítsd, hogy ésszerűen kövesd a dolgokat.

Ez az, amikor ledöbbsented őket azzal, mennyire szarsz rájuk.

Egy ellenfél a Körben, a következő köcsög, aki kötekedéssel próbálja meg kirobbantani a gyengédet, egy nő, aki megpróbálja elvonni a figyelmed; mindig van ilyen.

Már nagyon fiatal korom óta óvatos voltam, mivel úgy éltem az életemet, ahogy. Ezek a vérző szívű seggfejek, akik körülvettek, a lelküket is odaadták egy-egy pénzéhes szukának, aki rájuk mosolygott, és mindennek vége volt. De valahogy én voltam az egyetlen, aki ár ellen úszott. Kilógtam a sorból. Ők a nehezebb utat választották, ha engem kérdezel. Az ajtóban hagyni az érzelmeket, és lecserélni közönyre, vagy haragra – amiket sokkal könnyebb irányítani – sokkal könnyebb. Ha hagyod, hogy elragadjanak az érzések, sebezhető leszel. Akárhányszor próbáltam elmagyarázni ezt a hibát a testvéreimnek, az unokatesóimnak, vagy a barátaimnak, kétkedést kaptam válaszul. Hányszor láttam őket sírni, vagy álmatlanul, miután némelyik hülye kurva, azokban dugj-meg sarkú cipőkben, magasról szart rájuk. Nem értettem. Azok a nők, akik megérdemelnék, hogy összetörjön miattuk a szíved, nem hagyták, hogy könnyen beléjük szeress. Nem dőltek hanyatt a kanapédon, és nem hagyták, hogy becsábítsd őket a hálósobádba már az első éjjel – de még a tizediken sem.

Az elméletemet semmibe se vették, mert a dolgok nem így működtek. Csábítás, szex, elvakultság, szerelem, és aztán az összetört szív. Ez volt az én logikiai sorrendem. És mindig ez volt a sorrend.

De nem nekem. Semmi. Kibaszott. Esetre.

Már régen eldöntöttem, hogy addig etetem a keselyűket, amíg el nem jön egy gerle. Egy galamb. Az a lélek, amelyik nem akadályoz senkit; csak körbesétál, és a saját dolga miatt aggódik, megpróbálja élni az életét anélkül, hogy bárkit magával rántana a saját szükségleteibe, és önző szokásaiba. Bátor. Határozott. Intelligens. Gyönyörű. Halk szavú. Egy teremtmény, akit az életre

teremtettek. Elérhetetlen mindaddig, amíg okot nem talál rá, hogy bízson benned.

Ahogy a lakásom ajtajában álltam, és az utolsó hamut vertem le a cigimről, bevillant előttem a lány képe, a véres, rózsaszín kardigánjában, ahogy a Körben megláttam. Gondolkodás nélkül neveztem Galambnak. Abban a pillanatban csak egy idétlen becenév volt, amitől még inkább zavarban érezte magát, mint amennyire már úgyis volt. Vértől pettyezett arca, tágra nyílt szeme, kívülről annyira ártatlannak látszott, de meg tudtam mondani, hogy ez csak a ruhája volt. Elhessegettem az emlékét, ahogy kifejezéstelenül bámultam a nappaliba.

Megan lustán feküdt a kanapémon, és tévét nézett. Úgy tűnt unatkozik, én pedig azon gondolkodtam, hogy miért van még mindig a lakásomban. Általában azonnal összekapta a gönceit, és elhúzott, miután megdugtam.

Az ajtó panaszkodott, amikor szélesebbre tártam. Megköszörültem a torkom, és a pántoknál fogva megragadtam a hátizsákomat.

- Megan. Mennék.

Felült, nyújtózkodott, és megfogta elképesztően hatalmas táskája láncát. El nem tudtam képzelni, hogy van annyi cucca, amivel megtöltse. Megan a vállára vetette az ezüst pántot majd felvette a magas sarkúját, és kiparádézott az ajtón.

- Küldj SMS-t, ha unatkozol! – mondta rám se nézve. Felvette túlméretezett napszemüvegét, és lesétált a lépcsőn, teljes természetességgel fogadta a közömbösségemet. Pontosan a közönyössége volt az oka, hogy Megan egyike volt a visszatérő partnereimnek. Nem sírt, hogy vállaljam fel, és nem voltak hisztirohamai. Elfogadta az egyezségünket olyannak, amilyen volt, és élte a mindennapi életét.

A Harley-m csillogott az őszi reggeli napfényben. Megvártam, míg Megan kifordult a lakásom előtti parkolóból, akkor lekocogtam a lépcsőn, felhúztam a dzsekim cipzárját. Dr. Rueser irodalom előadása (eredetileg humán tantárgy) fél óra múlva kezdődik, de nem zavarja, ha kések. Ha ő nem lett dühös emiatt, én nem igazán láttam, miért kellene törnöm magam, hogy odaérjek.

- Várj meg! – kiabált egy hang mögülem.

Shepley a lakásunk ajtajában állt, félmeztelenül egyensúlyozva az egyik lábán, a másikra akkor próbálta felhúzni a zokniját. – Már tegnap este meg akartam kérdezni. Mit mondtál Mareknak? A füléhez hajoltál, és mondtál valamit. Úgy festett, mint aki lenyelte a nyelvét.

- Megköszöntem neki, hogy pár hete elment a városból hétvégére, mert az anyja igaz vadmacska volt.

Shepley kétkedve bámult rám:

- Haver, nem tetted meg.

- Nem. Camitól hallottam, hogy van egy kisebb birtoka Jones megyében.

Megrázta a fejét, aztán a kanapé felé biccentett:

- Ezúttal megengedted Megannak, hogy itt maradjon éjszakára?

- Nem, Shep. Ennél jobban ismersz.
- Akkor csak beugrott egy kis reggeli hancúrra az előadások előtt, he? Érdekes módja, hogy egész napra megszerezzen magának.
- Gondolod, ez van?
- Bárki mást másodpercek alatt leépítesz – vont vállat Shepley – Ő Megan. Ki tudja. Figyelj, vissza kell vinnem America-t a kampuszra. Elvigyünk?
- Majd később találkozunk – mondtam, odaléptem az Oakley-mhoz. – Elvihetem Mare-t, ha gondolod.
Shepley arca eltorzult.
- Uh... nem.

A reakcióján mulatva felültem a Harley-ra, és beindítottam a motort. Még ha volt is egy olyan rossz szokásom, hogy mindig elcsábítottam a barátnői barátait, volt egy határ, amit sosem léptem át. America az övé volt, és amint érdeklődni kezdett egy lány iránt, az lekerült a radaromról, többé nem is gondoltam rájuk úgy. Ezt ő is tudta. Csak szeretett szórakozni velem.

Adam-el a Sig Tau épülete mögött találkoztam. Ő vezette a Kört. Az első verekedésem éjszakája utáni fizetésnél engedtem neki, hogy a teljes összeget a következő napokon fizesse, és rendezhesse az ügyes bajos dolgait.(ez nem tiszta, de vm ilyesmi). Ő tartotta a hátát; én meg nyertem. A kapcsolatunk szigorúan üzleti volt, és mindketten jónak láttuk, ha így is marad. Amíg rendesen fizet, én távol tartom magam tőle, és amíg nem akarja szétrúgatni a seggét, ő is ugyanígy tesz.

Úton voltam a kampuszból a menza felé. Épp mielőtt elértem a dupla vasajtót, Lexy és Ashley léptek elém.

- Hé, Trav! – mondta Lexi, és tökéletes pózba vágta magát. Tökéletesen barnult, szilikonnal párnázott mellei szinte kibuggyantak a rózsaszín pólóból. A hihetetlenül domborodó halmok csak úgy könyörögtek nekem, hogy ő legyen az első, akit megdugok/megdöntök, de egyszer épp elég volt. A hangja arra emlékeztetett, amikor a levegőt lassan engedik ki a lufiból, ráadásul Nathan Squalor is megdugta, rögtön másnap, miután velem volt.

- Hé, Lex!

Kiütöttem a parazsat a cigimből, és a szemetesbe dobtam, mielőtt gyorsan megkerülve a csajt, az ajtóhoz léptem. Nem mintha odalettem volna a büfé kínálatáért, fonnyadt zöldség, száraz hús, túlérett gyümölcsök. Jézusom. A hangja olyan, mint a kutyavonyítás, még a gyerekek is felkapnák a fejüket, hogy lássak, melyik rajzfilmfigura kelt életre.

Nem törődve a közönyömmel, a két lány követett.

- Shep – biccentettem. America-val ült, a körülöttük ülőkkel nevetgéltek. A galamb a verekedésről ott ült vele szemben, egy műanyag villával turkálta az ételét. A hangom felkeltette a kíváncsiságát. Éreztem, ahogy hatalmas szemei követnek az asztal végéhez, ahol ledobtam a tálcámat.

Hallottam Lexi kuncogását, alig tudtam visszatartani a bennem forrongó bosszúságot. Ahogy leültem, ő azonnal széknek használta a térdemet.

Néhány srác a focicsapatból, akik az asztalunknál ültek elragadtatva néztek, mintha az, hogy két ilyen idétlen ribanc követ, számukra csak elérhetetlen vágyálom lenne.

Lexi lecsúsztotta a kezét az asztal alá, és ujjait a combomba mélyesztette, miközben a keze elindult fölfelé a farmerom belső varrása mentén. Szélesebbre nyitottam a lábam, és vártam, hogy elérje a célját.

Épp mielőtt megéreztem volna magamon a kezét, America hangos mormolását hallottam az asztal másik vége felől:

- Most öklendeztem fel az ebédemet.

Lexi egész teste megfeszült.

- Hallottam, ribanc.

Egy zsemle repült el közvetlenül Lexi arca előtt, majd a padlónak csapódott. Shepley és én összenéztünk, én pedig széttártam a térdeimet.

Lexi feneke a menza padlóján csattant. Komolyan, szinte hallottam, ahogy a bőre a kerámiához csapódik.

Nem panaszkodott sokat, mielőtt elsétált. Úgy tűnt, Shepley értékelte a gesztusomat, és ez egész jól esett. Az olyan lányok, mint Lexi felé tanúsított türelmem csak ritkán tartott sokáig. Egy szabályom volt: tisztelet. Az olyan emberekkel, akik nem tanulták meg az életnek ezt a leckéjét, nem láttam okát a szükségesnél tovább tartani a kapcsolatot. Ez kétszínűnek tűnhet, azokkal a nőkkel szemben, akik betették a lábukat az ajtómon, de ha ők tiszteletet mutattak, akkor én viszonztam.

Rákacsintottam America-ra, aki elégedettnek tűnt, Shepley felé biccentettem, és beleharaptam a valamibe, ami a tányéromon volt.

- Szép munka volt a tegnap esti, Veszett Kutya – mondta Chris Jenks, és átpöccintett egy zsemlekockát az asztalon.

- Fogd be, seggfej! – szólalt meg Brazil a rá jellemző halk hangján. – Adam soha többé nem enged be, ha meghallja, hogy eljár a szád.

- Jaj, igen – felelt Chris vállvonogatva.

A tálcámat a szemetes pultra dobtam, és fintorogva visszafordultam.

- És különben se hívj így!

- Hogy? Veszett Kutyának?

- Ja.

- Miért ne? Azt hittem, ez a Körbeli neved. Olyasmi, mint egy chippendale név.

A szemem megállapodott Jenks-en.

- Miért nem fogod be, tömőd be azt a lyukat a fejedben, és adsz esélyt, hogy begyógyuljon.

Sosem szerettem ezt a kis férget.

- Persze, Travis. Csak mondanod kellett. – vihogott idegesen, mielőtt felkapja a tálcáját, és elhúz.

Nem sokkal később a menza nagy része kiürült. Oldalra néztem, és láttam, hogy Shepley, és America még mindig itt vannak, és America barátjával

beszélgetnek. Hosszú, hullámos haja volt, és a bőre még bronzos a nyári szünet után. Nem neki volt a legnagyobb cicije, amit valaha láttam, de a szemei... természetfölöttien szürke színűek. Valahonnan ismerős.

Tuti, hogy nem találkoztam még vele, de van valami az arcában, ami emlékeztet valamire, amit nem tudok megfogni.

Felálltam, és odamentem hozzá. A haja egy pornósztráré, az arca egy angyalé. A szeme mandulavágású, és különlegesen gyönyörű. Megvan, hol láttam ezeket a szemeket: a gyönyörű, és hamis ártatlanság mögött volt valami más, valami hideg, és számító. Még amikor mosolygott is, láttam a bűnt, mélyen, megrögzötten benne, amit semmilyen kardigán nem rejthetett el. Azok a szemek szinte úsztak fitos kis orra fölött, és meglágyították a vonásait. Bárki más számára szűzies, és naiv volt, de ez a lány rejteget valamit. Tudtam, mert ugyanezt a bűnt hordoztam én is egész életemben. A különbség csupán az volt, hogy ő mélyen magában tartotta, én viszont kiengedtem a ketrecéből az alapbázisra.

Shepley-t néztem, amíg végre megérezte, hogy bámulom. Amikor felém nézett, a galamb felé biccentettem.

„Ki ez?” – tátogtam.

Shepley csak zavarodott fintorral válaszol.

„Ő” – suttogom újra.

Shepey ajka bosszantó seggfej mosolyra húzódott, mint mindig, amikor arra készült, hogy olyasmit tegyen, ami feldühít.

- Mi van? – kérdezte Shepley sokkal hangosabban, mint kellett volna.

Lazán kitaláltam, hogy a lány tudta, hogy róla beszélünk, mert lehajtotta a fejét, és úgy tett, mintha nem hallaná.

Hatvan másodpercet töltöttem Abby Abernathy jelenlétében, és két dolgot máris észrevettem: nem beszél sokat, ha mégis, akkor igazi ribanc. De nem tudom... valahogy hajlamos voltam ezt elnézni neki. Előtérbe helyezte, hogy távol tartsa magát az olyan seggfejektől, mint én, de ettől én csak még eltökéltebb lettem.

Már vagy háromszor, vagy négyszer forgatta a szemeit rám. Bosszantottam őt, és ez annyira mulattató volt. A lányok általában nem viselkedtek velem szemben ilyen természetes utálattal, még akkor sem, amikor ajtót mutattam nekik.

Amikor a legjobb mosolyom is csődöt mondott, magasabb fokozatra kapcsoltam.

- Tiked van?

- Mím? – kérdezte.

- Tiked. A szemed ide-oda rángatódzik – ha a pillantással ölni tudna, kivéreznék a padlón. Nem tudtam megállni, felnevettem. Pokolian okos, és goromba. Minden pillanattal egyre jobban kedveltem.

Közelebb hajoltam az arcához:

- Egyébként bámulatos a szemed. Különben milyen színű? Szürke?

Hirtelen lehajtotta a fejét, és hagyta, hogy a haja eltakarja az arcát. Találat. Zavarba hoztam, ez pedig azt jelenti, hogy haladok valamerre.

America azonnal közbelépett, és figyelmeztetett, hogy maradjak távol. Nem hibáztatom. Már látta a lányok végeláthatatlan sorát, akik átjárónak használták a lakást. Nem akartam feldühíteni America-t, de nem is tűnt mérgesnek. Sokkal inkább mulatott.

- Nem vagy a típusa – mondta America.

Leesett az állam, belementem a játékába:

- Én mindenki típusa vagyok!

A galamb fellestett rám, és vigyorgott. Melegség – talán csak az örült vágy, hogy a kanapémra döntsem ezt a lányt – söpört végig rajtam. Más volt, és ez felüdített.

- Á! Egy mosoly! – mondtam. Simán mosolynak neveztem, mintha nem ez lett volna a legcsodálatosabb dolog, amit valaha láttam, rossznak tűnt, de nem állt szándékomban feladni épp most, amikor kicsit előrébb haladtam. – Mégsem vagyok egy rohadt gazember. Örülök az ismeretségnek, Gal.

Felálltam, megkerültem az asztalt, és America füléhez hajoltam:

- Segíts nekem vele, megteszed? Jófiú leszek, esküszöm.

Egy sült krumpli bukdácsolt az arcom felé.

- El a száddal a csajom fülétől, Trav! – mondta Shepley.

Elhátráltam, a kezemet felemeltem, és a legártatlanabb arcomat mutattam.

- Csak ápolom az ismeretséget! (szó szerint: Kapcsolatépítés! Csupán kapcsolatépítés) – néhány lépést hátráltam az ajtóig, és észrevettem egy kisebb csoport lányt. Kinyitottam az ajtót, ők pedig víziló csorda módjára rajzottak ki rajta, mielőtt én is kiléphettem volna.

Rég volt már, hogy kihívást jelentett volna egy lány. A legfurább az egészben, hogy nem az volt a célom hogy megbasszam. Az zavart, hogy egy darab szarnak tartott, de sokkal jobban zavart, hogy törődöm ezzel. Akárhogy is, hosszú idő óta volt valaki, aki kiszámíthatatlan. Galamb tökéletes ellentéte volt azoknak a lányoknak, akikkel itt találkoztam, és nekem tudnom kellett, miért.

CHANEY ÓRÁJÁN TELTHÁZ VOLT. KETTESÉVEL SZEDVE A LÉPCSŐFOKOKAT, fellépkedtem a helyemre, és átgázoltam a pucér lábak közt, amelyek az asztalom körül tobzódtak.

- Hölgyeim! – biccentettem.

Összhangban dongtak, és sóhajtoztak.

Dögkeselyűk. A felét, már a golyaévemben megdugtam, a másik fele pedig még az őszi szünet előtt a kanapémon végzi. Kivéve azt a lányt a sor végén. Sophia dobott egy ferde mosolyt. Úgy nézett ki, mintha leégett volna, és valaki villával próbálta volna lekaparni róla a bőrt. Együtt volt már pár diákszövetségi testvéremmel. Ismerve az élménybeszámolóikat, és a lány minimális hozzáállását a védekezéshez, jobb volt úgy tekintenem rá, mint egy

szükségtelen kockázatra, még akkor is, ha nekem alapvető szokásom volt, hogy óvatos vagyok.

Előretámaszkodott a könyökére, hogy könnyebben szemezhessünk. Érzetem a késztetést, hogy undorodva elforduljak, de megálltam. *Nem. Akkor sem éri meg közeledni hozzá.*

A barnahajú, aki előttem ül, megfordult, és rebegtette a pilláit.

- Hé, Travis! Hallottam, nemsokára páros parti lesz a Sig Tau-ban.

- Nem. – vágom rá azonnal.

Lebiggyesztette az alsó ajkát.

- De... amikor beszéltél róla, azt hittem, esetleg el akarsz menni.

Kurtán felnevettem.

- Csak hóbörögtem miatta. Az nem ugyanaz.

A mellettem ülő szőke előrehajolt:

- Mindenki tudja, hogy Travis Maddox nem jár páros partikra. Rossz szekérre kapaszkodsz, Chrissy.

- Oh, tényleg? Téged senki sem kérdezett – válaszolt Chrissy fintorogva.

Ahogy a két csaj egymásra acsarogva vitázott, észrevettem, hogy Abby beviharzik. Praktikusan ledobta magát az első sorban, pont mielőtt megszólalt a csengő.

Még mielőtt átgondoltam volna, miért, megragadtam a jegyzeteimet, a tollamat a számba kaptam, lekocogtam a lépcsőn, és becsúsztam a mellette lévő asztalhoz.

Abby kifejezése több, mint mulattató volt, és bár nem tudtam megindokolni, miért, adrenalin söpört végig a testemen – az a fajta, amit általában a verekedések előtt éreztem.

- Helyes, akkor jegyzetelhetsz helyettem.

Totálisan undorodott, ez nekem egyre jobban tetszett. A legtöbb lány halálra untatott, de ez a lány cseles volt. Sőt szórakoztató. Nem bosszantottam őt, legalábbis pozitív értelemben nem. Már a jelenlétemtől is hányinger kerülgette, és ezt furcsamód megnyerőnek találtam.

Kényszert éreztem, hogy kiderítsem, tényleg ennyire utál, vagy csak keménykedik. Közel hajoltam hozzá.

- Bocs... Megbántottalak valamivel?

A szeme ellágyult, mielőtt megrázta a fejét. Hát nem utál. Csak *szeretne* utálni. Előtte jártam egy lépéssel. Ha játszani akar, én benne vagyok.

- Akkor mi a gond?

Úgy tűnt, zavarba jött attól, amit most mondani akart:

- Nem fekszem le veled. Add fel most.

Oh, igen, ez vicces lesz.

- Nem kértelek meg rá, hogy feküdj le velem... vagy igen? – feleltem a szemem a mennyezetre, mintha ezen gondolkodnék. - Gyere át ma este Americával, rendben?

Abby ajka felfelé görbült, mintha valami rothadó szagot érezne.

- Esküszöm, hogy nem is flörtölök veled.
- Meggondolom.

Megpróbáltam nem nagyom vigyorgni, ahogy visszafordultam. Nem akart rám nyomulni, ahogy a dögkeselyűk tették. Hátrapillantottam, és mind Abby tarkóját bámulták. Ugyanolyan jól tudták, mint én. Abby más volt, mint ők, és én ezért az egyért küzdeni fogok. Ez egyszer.

Három lehetséges tetkó terv, és két tucat 3D-s doboz után elhagytuk az előadót. Átvágtam a folyosón, mielőtt bárki megállíthatott volna. Jó időt futottam, de Abby addigra valahogy kijutott, és jó húsz méterrel előttem volt.

El vagyok átkozva. Próbált elkerülni engem. Megszaporáztam a lépteimet, amíg be nem értem:

- Meggondoltad?
- Travis! – szólalt meg egy lány, és a hajával játszadozott. Abby csak ment tovább, hagyta, hogy ott ragadjak, és hallgassam ennek a csajnak az irritáló fecsegését.
- Bocs, ööö...
- Heather.
- Bocs, Heather... én... mennem kell.

Körém fonta a karját. Eltoltam magamtól, kifordultam az öleléséből, és mentem tovább, azt keresve, hova tűnt Abby.

Mielőtt rájöhettem volna, hogy ki is volt Heather, újra feltűnt előttem Abby hosszú, napbarnított lába. Bedobtam egy Marlboro-t a számba, és mellé kocogtam.

- Hol is tartottam? Ja, persze... gondolkodtál.
- Miről beszélsz?
- Gondolkodtál azon, hogy átgyere?
- Ha igent mondok, nem követsz tovább?
- Úgy tettem, mintha elgondolkodnék rajta, aztán bólintottam.
- Nem.
- Akkor átjövök.

A francba! Ez nem volt egyszerű.

- Mikor?
- Ma este. Ma este átmegyek.

A lábam megdermedt lépés közben. Készült valamire, de nem éreztem úgy, hogy támadni akarna.

- Remek! – feleltem eljátszva, hogy meglepődtem. – Akkor este találkozunk, Gal.

Hátra sem nézve sétált el, mintha nem is érdekelte volna a beszélgetésünk. Eltűnt a többi diák mögött, akik az óráikra igyekeztek.

Hirtelen feltűnt Shepley fehér baseball sapkája. Nem sietett különösebben az számtech órákra. Összeszaladt a szemöldököm. Utáltam ezt az órát. Amúgy is, ki ne tudná, hogy működik egy kibaszott számítógép?

Csatlakoztam Shepley-hez, és America-hoz, ahogy beolvadtak a diákok folyamába a központi sétányon. America kuncogva, csillogó szemmel figyelte, ahogy Shep nekem szövegel. America nem volt keselyű. Dögös volt, igen, de tudott úgy beszélgetni, hogy nem használta minden szó után az *izét*, és időnként, kimondottan humoros volt. Amit különösen kedveltem benne, hogy az első randijuk után még jópár hétig nem jött fel a lakásra, és azután is csak moziztak, és csak Shep szobájában bújtak össze, mielőtt visszament a koleszba.

Úgy éreztem, próbára tette Shepleyt, mielőtt végül hagyta, hogy megdugja.

- Hé, Mare! – biccentettem felé.

- Hogy ityeg, Trav? – kérdezte. Barátságos mosollyal üdvözölt, de a pillantása azonnal visszatért Shepley-re.

Shep egyike volt a szerencséseknek. Az ilyen lányok nem bukkantak fel túl gyakran.

- Itt vagyunk – mondta America, és a sarkon túl a koleszra mutatott. Shepley nyaka köré fonta a karját, és megcsókolta. Shep kétoldalt megragadta a blúzáát, és közelebb húzta, mielőtt elengedte.

America búcsúzóul még felénk intett, aztán csatlakozott a barátjához, Finch-hez a bejárat előtt.

- Bele vagy zúgva, igaz? – kérdeztem, és Shepley karjába boksoltam.

- Nem a te dolgod, pöcs – lökött meg.

- Van húga?

- Egyke. És a barátaid is kerüld, Trav! Komolyan mondom.

Shepley utolsó szavai sükségtelenek voltak. A szemei legtöbbször neonfénnel hirdették az érzelmeit, és a gondolatait, és most halálosan komoly volt – talán kicsit kétségbeesett is. Nem csak bele volt zúgva. Szerelmes volt.

- Abby-re gondolsz.

- Az összes barátjára gondolok – fintorgott. – Még Finch-re is. Tartsd távol magad tőlük!

- Tesó! – mondtam, és a könyökömmel átfogtam a nyakát. – Szerelmes vagy? Egészen meghatsz.

- Kussolj! – morogta Shepley. – Csak ígérd meg, hogy távol maradsz a barátaitól.

Vigyorogni kezdtem.

- Nem ígérek meg semmit.

Második fejezet

Ellentűz

- MIT CSINÁLSZ? – KÉRDEZTE SHEPLEY. A SZOBA közepén állt, egyik kezében egy pár edzőcipő, a másikon koszos zokni.

- Ööö, takarítok? – kérdeztem vissza, miközben a feles poharakat pakoltam a mosogatógépbe.

- Azt látom. De... miért?

Elmosolyodtam, háttal álltam Shepley-nek. Belerúgott a hátsómba.

- Társaságra számítok.

- És?

- A galamb.

- Mi?

- Abby, Shep. Meghívtam Abby-t.

- Haver, ne! Ne! Ne cseszd el nekem, ember! Kérlek, ne!

Felé fordultam, és összefontam a karomat a mellkasomon.

- Próbáltam, Shep. Tényleg. De nem tudom. – vállat vontam. – Van benne valami. Képtelen vagyok megállni.

Shepley állta megfeszült a bőre alatt, aztán beviharzott a szobájába, és bevágta maga mögött az ajtót.

Befejeztem a mosogatógép feltöltését, majd megkerültem a kanapét, hogy megbizonyosodjak róla, nem hagytam látható helyen egyetlen üres óvszeres tasakot sem. Sosem jó dolog magyarázkodni.

A tény, hogy rengeteg gyönyörű diáklányt dugtam meg a suliból, nem volt titok, de nem láttam értelmét emlékeztetni rá őket, amikor a lakásomra jöttek. Minden a tálaláson múlik.

Galamb viszont. Sokkal több kell, mint valami átlátszó bájolgas, hogy megdöntsem a kanapén. Ezen a ponton az volt a stratégiám, hogy lépésenként haladok. Ha csak a végső célra fókuszálok, akkor könnyen elcseszhetem, miközben odatartok. Észrevett dolgokat. Ugyanannyira távol állt a naivságtól, mint én; fényévekre. Ez a folyamat minimum bizonytalan volt.

A hálósobámban voltam, és épp a szennyest válogattam, amikor hallottam, hogy nyílik a bejárati ajtó. Shepley általában figyelte America autóját, amikor beállt, mert így már az ajtóban üdvözölhette őt.

Cuppanás.

Mormolás, és aztán Shepley ajtajának csukódása volt számomra a jel. Besétáltam a nappaliba, és ő ott ült: szemüvegben, a haját feltornyozta a feje tetejére, és valami pizsamaféleség volt rajta. Nem lepődtem volna meg akkor sem, ha a mosatlan ruhák aljáról kapta volna elő.

Nem volt egyszerű, hogy ne törjek ki nevetésben. Még sosem fordult elő, hogy egy nő ilyen öltözékben jött volna a lakásomra. A bejáratí ajtó látott már farmerszoknyákat, ruhákat, az átlátszó csőruháktól a zsínorbikinin át mindent. Rövid idő alatt felpakolt sminkeket, csillogó testápolót. De sosem pizsamát.

A belépője azonnal megmagyarázta, miért ment bele ilyen könnyen, hogy eljöjjön. El akarta érni, hogy megundorodjam tőle, és hagyjam békén. Ha nem lett volna totálisan szexi így, akkor talán működött volna, de a bőre hibátlan volt, a smink hiánya, és a szemüveg kerete, csak még jobban kiemelte a szeme színét.

- Ideje volt, hogy befuss – mondtam, és leültem a kanapéra.

Először úgy tűnt, büszke magára az ötlete miatt, de ahogy beszélgettünk, és én érzéketlen maradtam, tisztán látszott, hogy csődöt mondott a terve. Minél kevésbé mosolygott ő, annál nehezebb volt megállni, hogy ne vigyorogjak teli szájjal. Annyira mulattató volt. Nem tudtam betelni vele.

Shepley, és America tíz perccel később csatlakoztak hozzánk. Abby ideges volt, én meg totál felszabadult. A beszélgetésünk onnan indult, hogy Abby kételkedett abban, hogy képes vagyok megírni egy esszét, és oda lyukadtunk ki, hogy megkérdőjelezte a verekedésre való hajlamomat. Kifejezetten jólesett normális dolgokról beszélgetni vele. Vonzóbb volt, mint a kínos feladat, hogy megkérjem majd, menjen el, miután megdugtam. Nem értett meg, és én valamiért mégis ezt akartam, még akkor is, ha ez láthatóan feldühítette.

- Mi vagy te, Karate Kölyök? Hol tanultál verekedni?

Úgy tűnt, Shepley, és America kényelmetlenül érezték magukat Abby miatt. Nem értettem, miért; a francba, hisz engem nem zavart. Csak azért, mert nem beszéltem sokat a gyerekkoromról, még nem jelentette azt, hogy szégyellem.

- Az apám ivott és pocsék volt a természete, a négy bátyám meg örökölte a seggfejét.

- Ó! – csupán ennyit mondott. Az arca piros színt öltött, és ebben a pillanatban valami belenyilallt a mellkasomba. Nem tudom, mi volt az, de zavart.

- Ne szégyenkezz, Gal. Apa abbahagyta az ivást, a bátyáim felnőttek.

- Nem szégyenkezem. – a testbeszéde ellentmondott a szavainak. Igyekeztem témát váltani, és neki azonnal eszébe jutott a szexi, haragos kifejezés. A zavarát azonnal felváltotta a bosszúság, valami, amit sokkal jobban kezeltem.

America javasolta, hogy nézzünk tévét. Az volt az utolsó dolog, amit akartam, hogy egy szobában legyek Abby-vel, de ne tudjak beszélgetni vele. Felálltam.

- Éhes vagy, Gal?

- Már ettem.

America szemöldöke összeszaladt.

- Nem is! Izé... persze... már emlékszem. Bekaptál egy... pizzát mielőtt elindultunk.

Abby megint zavarban volt, da a haragja gyorsan elfedte. Nem tartott sokáig, hogy kiismerjem az érzelmi viselkedését.

Kinyitottam az ajtót, és próbáltam a megszokott hangon beszélni. Még sosem voltam ilyen izgatott, attól, hogy kettesben legyek egy lánnyal – különösen, hogy *nem* szexelek vele.

- Gyere. Biztos éhes vagy.

- Hová akarsz menni? – kissé ellazult a válla.

- Ahová te szeretnél. Beugorhatunk egy pizzériába. – magamban meghajoltam. Ez nagyon izgalmas lesz.

Lenézett a tréningjére.

- Nem öltözttem fel rendesen.

Fogalma sem volt róla, milyen gyönyörű. Ettől csak még rokonszenvesebb lett.

- Szerintem rendesen nézel ki. Menjünk, majd' éhen halok.

Amint a Harley-m hátulján ült, végre megint tisztán tudtam gondolkodni. A gondolataim általában mindig lecsendesedtek a motoron. Abby lábai satuként szorították a csípőmet, de valahogy különös módon ez is megnyugtató volt. Szinte megkönnyebbültem.

A furcsa érzés, amit iránta éreztem, nagyon zavart. Nem tetszett, de aztán emlékeztettem magam, hogy itt van velem, és ez legalább annyira volt kényelmes, mint amennyire felkavaró. Elhatároztam, hogy a francba is, de összeszedem magam. Abby lehetett egy galamb, de akkor is csak egy kibaszott lány. Nincs rá szükség, hogy a gatyámba csináljak.

És amúgy is volt valami a jókis lány álca alatt. A látványomat is utálta, mert valaki olyan, mint én csúnyán megbánthatta régebben. De akkor is csak egy ribanc. Még ha jó útra tért ribanc is. Egy mérföldről is kiszúrtam. A felvett álarcom lassan leolvadt. Végül mégiscsak találtam egy lányt, aki volt annyira érdekes, hogy megismerjem, és énem egyik része máris megbántotta őt.

Még alig ismertem meg, de a gondolat, hogy valami vadbarom bánthatja Galt, feldühített. Az, hogy Abby azonosított valakivel, aki bánthatja, még rosszabb volt. Ahogy beálltam a Pizza Shack parkolójába, elengedtem a gázkart. Az út nem volt elég hosszú hozzá, hogy rendezsem a fejemben tomboló gondolatfaszságot.

Nem is figyeltem a sebességre, így amikor Abby leugrott a motorról, és kiabálni kezdett, nem tudtam megállni nevetés nélkül.

- Betartottam a sebességkorlátozást.

- Na persze, mintha az autópályán lettünk volna! – letépte az összekócolódott kontyát a feje tetejéről, és az ujjával átfésülte hosszú haját.

Képtelen voltam másfelé nézni, miközben újra összefogta. Elképzeltem, hogy így nézhet ki reggelente, és a következő tíz percben a *Ryan közlegény megmentésére* kellett gondolnom, hogy megkíméljem magam attól, hogy a farkam felálljon. Vér. Sikoltozás. Kilátszó belek. Gránátok. Géppuskatűz. Még több vér.

Kitártam az ajtót.

- Sosem hagynám, hogy bármi bajod essen, Galamb.

Dühösen robogott be mellettem az étterembe, figyelmen kívül hagyva a gesztusomat. A francba, mennyire kár; ő volt az első lány, akinek valaha ki akartam nyitni az ajtót. Annyira vártam már egy ilyen alkalomra, és ő még csak észre sem vette.

Miután követtem őt, egyenesen ahhoz a sarokban lévő bokszhoz mentem, ahova általában ültem. A focicsapat is ott volt, összetoltak néhány asztalt a terem közepén, és ott ültek. Eleve hangosak voltak, és nekem egy randipartnerrel kellett beszélgetnem, a fogamat csikorgattam. Nem akartam, hogy Abby hallja.

Most először, zavarban voltam a viselkedésem miatt. De nem tartott sokáig. Ahogy láttam Abby-t, az asztal másik oldalán ülni, házsártosan, bosszankodva, máris felvidített.

Rendeltem két sört. Az Abby arcán megjelenő undor felkészületlenül ért. A pincérnő otrombán flörtölt velem, és ez nem tette boldoggá Abby-t. Nyilván képes vagyok feldühíteni, anélkül, hogy erőlködnöm kéne.

- Gyakran jársz ide? – csattant fel, és a pincérnőt bámulta.

A pokolba is, igen. Féltékeny. Várjunk csak. Talán az, ahogy a nők bántak velem, kiakasztotta. És még csak meg sem lepődtem rajta. Ez a bige teljesen megszédített.

Felkönyököltem az asztalra, és előrehajoltam, nem hagytam, hogy észrevegye, hogy az a másik beindult rám.

- Szóval veled mi az ábra, Gal? Általában vagy férfigyűlölő, vagy csak engem utálsz?

- Szerintem csak téged.

Nevetnem kellett.

- Nem igazodom el rajtad. Te vagy az első lány, aki szex *előtt* viszolyog tőlem. Nem jössz zavarba, ha velem beszélsz, és nem próbálsz meg magadra irányítani a figyelmemet.

- Nem taktika. Csak nem kedvellek.

Aú.

- Nem volnál itt, ha nem kedvelnél.

Az állhatatosságom kifizetődő. A mogorvasága lágyult, és a szeme körül kisimult a bőr.

- Nem azt mondtam, hogy rossz embernek tartalak. Csak nem szeretem, ha biztosra megy valaki csak azért, mert vaginám van.

Akárhogy is gondolta, telitalálat volt. Nem tudtam visszatartani. Próbáltam visszatartani a nevetést, de aztán kitört belőlem. Hát mégsem gondolta, hogy egy pöcs vagyok; csak nem tetszett neki a közeledésem. Könnyen rájöttem. Megkönnyebbülés hulláma söpört végig rajtam, és úgy nevettem, ahogy már évek óta nem. Talán még soha.

- Jaj, édes *Istenem*! Megpusztulok tőled! Ez az: muszáj, hogy barátok legyünk. Nem mondhatsz nemet.

- Nem bánom, ha barátok vagyunk, de ez nem azt jelenti, hogy öt másodpercenként lehúzod rólam a bugyit.

- Nem fekszel le velem. Értem.

Ez az. Mosolygott, és ebben a pillanatban, egy egész világnyi lehetőség nyílt meg. Az agyam villódzott, ahogy csatorna átváltott pornó Galambról, az egész rendszer összeomlott, és további infókra vágytam, és főleg, nem akartam elszarni ezt a furcsa barátságot, mikor úgy tűnt, hogy elkezdtek helyretenni a dolgot. (zavaros, de vm ilyesmi)

Visszamosolyogtam rá.

- Szavamat adom. Még csak nem is gondolok a bugyidra, amíg... te is nem akarod.

Leengedte apró könyökeit az asztalra, és ráhajolt. A szemem természetesen azonnal a cicijeire vándorolt, és arra, ahogy most az asztal szélének nyomódtak.

- És mivel ez nem fog bekövetkezni, így barátok lehetünk.

Kihívás elfogadva.

- És *veled* mi az ábra? – kérdezte Abby. - Mindig *Travis „Vesztett Kutya” Maddox* voltál, vagy csak azóta, hogy ide jöttél? - Két-két ujját használva idézőjelet mutatott, amikor kiejtette azt az istentől elbaszott becenevet.

- Nem. – megalázottnak éreztem magam. - Ezt Adam kezdte az első verekedésem után.

Gyűlöltem ezt a nevet, de rám ragadt. Úgy tűnt, mindenki más szereti, úgyhogy Adam továbbra is használta.

Egy kis kínos csend után Abby végül megszólalt.

- Csak ennyi? Magadról semmit sem mesélsz?

Úgy tűnt, nem zavarja a becenevem, vagy csak egyszerűen elfogadta a háttértörténetet. Nem tudhattam, mikor érzi magát megbántva, és akad ki, vagy mikor marad ésszerű, és lesz nyugodt. Szent szar, még nem kaptam eleget.

- Mit akarsz tudni?

Abby vállat vont.

- A szokásosat. Hová valósi vagy, mi leszel, ha nagy leszel... meg a többi.

Mindig nagy munkát fektettem abba, hogy ne vegyek terheket a vállamra. Az, hogy beszéljek magamról – különösen a múltamról – kívül esett a komfortzónámon. Adtam néhány bizonytalan választ, és annyiban hagytam, de akkor meghallottam, hogy az egyik focista beszél. Közel sem zavart volna annyira, ha nem rettegettem volna attól a pillanattól, amikor Abby rájön, hogy min nevetnek. Oké, ez hazugság volt. Mindenképp feldühített volna, akár ott van Abby, akár nincs.

Tovább érdeklődött a családomról, és a szakomról, én pedig próbáltam nem felugrani a helyemről, hogy szétvágjak köztük, míg egy emberként

bepánikolva menekülnek. Ahogy a haragom egyre jobban forrt, egyre nehezebben tudtam figyelni a beszélgetésünkre.

- Min nevetnek? – kérdezte végül, a csőcselék asztala felé mutatva.

Megráztam a fejem.

- Mondd el! – nógatott.

A szám vékony vonallá keskenyedett, ha most kisétál, valószínűleg nem kapok újabb esélyt, és ezeknek a puhapöcsűeknek még több okuk lesz nevetni.

Várákozva nézett rám.

Bassza meg.

- Azon nevetnek, hogy először el kellett, hogy hozzalak vacsorázni. Általában... nem jellemző rám.

- Először?

Amikor jött a felismerés, az arca lefagyott. Bántotta, hogy itt kell lennie velem.

Megrázkódtam, vártam, hogy kitörjön a vihar.

A vállai ellazultak.

- És én még attól tartottam, azért nevetnek rajtad, mert ilyen öltözékben látnak veled, és azt hiszik, lefekszem majd veled - morogta.

Várjunk csak. Mi van?

- Miért ne mutatkoznék veled?

Abby arca rózsás színt öltött, és lefelé bámult az asztalra.

- Miről is beszélünk?

Felsőhajtottam. Miattam aggódott. Azt hitte, azon nevetnek, ahogy kinéz. A Galamb mégsem egy seggfej. Úgy döntöttem, gyorsan másra terelem a szót, mielőtt újra belegondol.

- Rólad. Milyen szakra jársz?

- Ó, én... általános művelődésre, egyelőre. Még nem döntöttem, de erősen hajlok a könyvelés, számvitel felé.

- De nem vagy helybeli. Biztos betelepülő lehetsz.

- Wichitából jöttem. Mint America.

- Hogy kerültél éppen ide Kansasból?

tam. - Muszáj volt elszabadulnunk.

- Mitől?

- A szüleimtől.

Menekült. Volt egy olyan érzésem, hogy a kardigán, és a gyöngyök, amit akkor este viselt, amikor találkoztunk, nem álca volt. De mit rejt mögé? Olyan gyorsan dühbe gurult a személyes kérdésektől, de mielőtt témát válthattam volna, Kyle a focicsapatból kinyitotta a száját.

Bólintottam.

- Szóval miért az Eastern?

Abby visszavágott valamivel. Bármilyen is volt, nem hallottam. A röhögés, és a seggfej megjegyzések a focicsapat felől elmosták a szavait.

- Haver, azt várnánk, hogy te húzod meg a libát, és nem a liba húzódzkodik veled. (ez lehet, hogy totál rossz).

Nem tudtam tovább visszafogni magam. Nem csak velem voltak tiszteletlenek, nem tisztelték Abby-t. Felálltam, és tettem néhány lépést, azonnal meglódultak az ajtó felé, tucatnyi pár láb trappolt egymást gáncsolva.

Abby pillantása égette a tarkómat, segített visszanyerni az önuralmamat, én pedig visszaültem a boksza. Felvonta az egyik szemöldökét, és a csalódottságom, és dühöm azonnal elpárolgott.

- Arról beszéltél, miért az Easternt választottad – mondtam. Úgy tettem, mintha ez a kis közbűt meg sem történt volna, talán ez volt a leghelyesebb, hogy továbblépjünk.

- Nehéz elmagyarázni – mondta vállvonogatva - Gondolom, ez tűnt helyesnek.

Ha lett volna egy mondás, ami megmagyarázza, mit éreztem ebben a pillanatban, akkor ez lett volna. Nem tudtam, mi az ördögöt művelek, vagy miért, de volt valami furcsán megnyugtató abban, ahogy itt ültem szemben Abby-vel a boksza. Még az örület közepén is.

Elmosolyodtam, és kinyitottam az étlapomat.

- Értem, mire gondolsz.

Harmadik fejezet

Fehér Lovag

SHEPLEY ÚGY ÁLLT AZ AJTÓBAN, MINT EGY EPEKEDŐ IDIÓTA, America-nak integetve, ahogy az kihúzott a parkolóból. Becsukta az ajtót, aztán az arcán a legnevetségesebb vigyorral beleroskadott az állítható fotelba.

- Idióta vagy – mondtam.

- Én? Látnod kéne magad. Abby nem tudott elég gyorsan eltűnni innen.

Összeráncoltam a homlokomat. Nekem nem tűnt úgy, hogy Abby annyira sietne, de Shepley mondott valamit, eszembe jutott, hogy *tényleg* mennyire csendes volt azután, hogy visszajöttünk.

- Úgy láttad?

Shepley felnevetett, hátradőlt a fotelban, és kihúzta a lábtámaszt.

- Utál téged. Add fel!

- Nem utál. Én fúrtam meg a randit... vacsorát.

Shepley felvonta a szemöldökét.

- Randi? Trav. Mit csinálsz? Mert ha ez csak egy játék, és elcseszed nekem, akkor álmodban foglak megölni.

Lezuhanok a kanapéra, és felkapom a távirányítót.

- Nem tudom, mit csinálok, de nem játszom.

Shepley zavarodottan nézett. Nem hagyhattam, hogy lássa, én legalább annyira zavarodott voltam, mint ő.

- Nem vicceltem – mondta, és nem vette le a szemét a tévéképernyőről. – megfojtalak.

- Hallottalak – csattantam fel. Az egész én-nem-vagyok-hajlandó-érezni dolog dühített, és most itt van nekem ez a Pepé Le Pew (a Loony Tunes rajzfilmekben a bűzös borz, amelyik egy macskalányt üldöz a szerelmével, nem tudom a magyar nevét), aki azzal fenyeget, hogy megöl. Az érzelgős Shepley bosszantó volt. A szerelmes Shepley meg szinte elviselhetetlen.

- Emlékszel Anya-ra?

- Ez most nem olyan – felelte Shepley bosszúsan. – Mare-el egészen más. Ő az igazi.

- Ezt alig pár hónap után ki mered jelenteni? – kérdeztem kételkedve.

- Tudtam, abban a pillanatban, ahogy megláttam.

Megráztam a fejem. Utáltam, amikor ilyen volt. Unikornisok, meg pillangók szálltak ki a seggéből, és szívecskék repkedtek körülötte a levegőben. Mindig hagyta, hogy a végén összetörjön a szíve, aztán nekem kellett vigyáznom arra, hogy ne igya halálra magát a következő fél évben.

Egy biztos. Egy nőért sem fogok zokogni, és nem leszek nyáladzó alkoholista az elvesztése miatt. Ha nem maradtak meg mellettem, akkor nem is érdemelték meg.

Shepley felállt, nyújtózkodott, majd a szobája felé poroszkált.

- Egy rakás szar vagy, Shep.

- Honnan veszed? – kérdezte.

Igaza volt. Még sosem voltam szerelmes, de nem tudtam elképzelni, hogy ez ennyire megváltoztasson.

Úgy döntöttem, én is lefekszem. Levetköztem, és fújtatva dőltem el a matracon. Abban a pillanatban, ahogy a fejem a párnához ért, Abby jutott az eszembe. Szóról szóra visszajátszottam a beszélgetésünket a fejemben. Párszor úgy tűnt, mintha érdeklődne kicsit. Nem utált teljesen, és ez segített ellazulni. Nem igazán mentegetőztem a hírnevem miatt, de nem is várta, hogy megtegyem. Sosem hoztak zavarba a nők. Abby egyszerre terelte el a figyelmemet, és vett rá, hogy figyeljek. Felkavart, és ellazított. Felhúzott, és totálisan megszedített. Még soha nem vitáztam magammal ilyen dolgokon. És ettől az egésztől úgy éreztem, még többet kell vele lennem.

Miután két órán át bámultam a plafont, és azt találgattam, hogy vajon látom-e másnap, úgy döntöttem, hogy megkeresem azt az üveg Jack Daniel's-t a konyhában.

A feles poharak elmosogatva a mosogatógépben várakoztak, hát kivettem egyet, és a peremig töltöttem. Miután ledöntöttem, megint töltöttem magamnak. Ezt is betoltam, az üveget a mosogatóba tettem, és körülnéztem. Shepley a szobája ajtajában állt, az arcán vigyor terült el.

- Hát ez is elkezdődik.

- Azon a napon, amikor megjelenysz a családfánkot, levágom az ágat.

Shepley kurtán felnevetett, aztán becsukta az ajtót.

Visszavánszorogtam a hálósobámba, dühös voltam, hogy nem tudtam vitatkozni vele.

A DÉLELŐTTI ÓRÁK EGY ÖRÖKKÉVALÓSÁGNAK TÚNTEK, ÉS KISSÉ undorodtam magamtól, hogy szinte rohantam a menzára. Fogalmam sem volt róla, hogy Abby ott lesz-e.

De ott volt.

Brazil ott ült pont Abby mellett, Shepley-vel beszélgetett. Vigyor terült el az arcomon, aztán felsóhajtottam. Egyszerre voltam megkönnyebbült, és nyugtalan a ténytől, hogy mennyire béna vagyok.

A menzás hölgy megpakolta a tálcámat valami istentudjamivel, aztán az asztalhoz lépkedtem, megálltam közvetlenül Abby mellett.

- A helyemen ülsz, Brazil.

- Az egyik csajod, Trav?

- Szó sincs róla - rázta a fejét Abby.

Vártam, míg végül Brazil engedelmesen fogta a tálcaját, és átvitte a hosszú asztal másik végébe.

- Mizújs, Gal? – kérdeztem, és vártam, hogy rám köpködi a mérget. Legnagyobb meglepetésemre nem tűnt haragosnak.

- Ez meg mi? – meredt a tálcámra.

Lenéztem a gőzölgő valamire. Témát váltva beszélgetett velem. Újabb kedvező jel.

- A menzás hölgyek a frászt hozzák rám. Nem merem kritizálni a főzőtudományukat.

Abby figyelte, ahogy valami ehető után kutatok a villámmal, aztán úgy tűnt elvonják a figyelmét a körülöttünk motyogó többiek. Igaz, számukra is új volt, hogy így sürgölődjek valaki körül. Én sem voltam biztos benne, miért csinálom.

- Brr... az a bioszteszt ebéd után! - nyögött fel America.

- Készültél rá? – kérdezte Abby.

- Jézusom, dehogy. – ráncolta az orrát America. - Egész éjjel a barátomat nyugtatgattam, hogy nem fekszel le Travisszel.

Shepley azonnal elkomorodott, ahogy szóba került a tegnapi éjszakai beszélgetés.

A focisták az asztal végénél ültek, és elcsendesedtek, hogy hallják, miről beszélünk, Abby pedig lecsúszott a székén, miközben America-ra meresztette a szemét.

Zavarban volt. Bármi is volt az oka, megalázottnak érezte magát a túlzott figyelem miatt.

America nem figyelt Abby-re, megbökte Shepley vállát, de a fintor nem tűnt az unokatesóm arcáról.

- Jesszusom, Shep, hát ennyire súlyos az eset? – felé dobtam egy kis zacskó ketchup-öt, hogy enyhítsek a hangulaton. A körülöttünk ülő diákok figyelme most Shepley, és America felé fordult, remélve, hogy valami pletykátémát kapnak.

Shepley nem válaszolt, de Abby szürke szemei rám villantak az apró mosoly fölött. Ez felderítette a napomat. Képtelen volt utálni, bármennyire szeretett volna. Nem tudom, miért is aggódtam. Ez nem olyan volt, hogy járni akarnék vele, vagy ilyesmi. Ez akár egy tökéletes plátói tapasztalatszerzés is lehet. Alapvetően jó lány volt – meglehet kissé haragos – és emiatt nem kell felborítanom az ötéves terveit sem. Már ha volt neki ilyen.

America megdörgölte Shepley hátát.

- Túléli. Csak időbe telik felfognia, hogy Abby képes ellenállni a bájaidnak.

- *Nem is próbáltam* levenni a lábáról – mondtam. Épp csak haladtam valamennyit, de America kifogta a szelet a vitorlából. - Barátok vagyunk.

Abby Shepley-re nézett.

- Nem megmondtam? Nincs miért izgulnod.

Shepley a szemébe nézett, és végre ellazult az arca. Krízis elhárítva. Abby megmentette a napot.

Vártam egy percet, próbáltam kitalálni valamit, amit mondhatnék. Meg akartam kérni Abby-t, hogy később jöjjön át, de hülyén hangzott volna America megjegyzése után. Aztán bevillant egy zseniális ötlet, és nem tétováztam:

- És *te* készültél?

- Bármennyit tanulok is, a biológiánál az nem segít - ráncolta a homlokát. - Képtelen vagyok a fejembe verni.

Felálltam, és az ajtó felé biccentettem.

- Gyere.

- Mi van?

- Menjünk el a jegyzeteidért. Segítek tanulni.

- Travis...

- Emeld fel a segged, Gal. Te leszel a legjobb a teszten.

A következő három másodperc volt talán a leghosszabb három másodperc az életemben. Abby végül felállt. Elment America mellett, és meghúzta a haját.

- Az órán találkozunk, Mare.

Elmosolyodott.

- Foglalok magam mellett helyet. Minden segítségre szükségem lesz.

Kinyitottam előtte az ajtót, ahogy kimentünk a menzáról, de úgy tűnt, nem vette észre. Megint, és én szörnyen csalódott voltam.

A kezemet zsebre vágva tartottam vele a lépést a rövid úton a Morgan Hall-ig, aztán figyeltem, ahogy a kulccsal babrál az ajtónál.

Abby végül belökte az ajtót, és az ágyára dobta a biológia könyvét. Leült, keresztbe fonta a lábait, én meg lezuhantam a matracra, és rájöttem, mennyire kényelmetlen. Nem csoda, hogy minden lány ennyire házsártos ebben a suliban. Valószínűleg egyik sem tud egy pihentetőt aludni ezeken a nyavalyás matracokon. Jézusom.

Abby kinyitotta a tankönyvét a megfelelő oldalon, és belevágtunk. Átmentünk a lecke minden kulcspontján. Annyira király volt látni, mennyire figyel, miközben beszélek. Majdnem olyan volt, mintha minden szóba belekapaszzkodna, és elámulna azon, hogy tudok olvasni. Néha az arckifejezéséből láttam, hogy nem érti, ezért visszamentem, és újrakezdtam, akkor felcsillant a szeme. Ezután már azért küzdöttem, hogy ez a megvilágosodás minél többször megjelenjen az arcán.

Mielőtt észrevettem volna, már indulnunk kellett az órára. Felsőhajtottam, és játékosan a fejére koppintottam a jegyzeteivel.

- Tudsz mindent. Elejétől a végéig fújod a tanulási útmutatót.

- Hát... Majd meglátjuk.

- Elkísérlek az órára. Még útközben is kérdezgethetlek. - udvarias elutasítást vártam, de ő halványan elmosolyodott, és bólintott.

Kiléptünk a folyosóra, és ő felsóhajtott.

- Ugye, nem leszel rám pipa, ha elhasalok a teszten?

Aggódott amiatt, hogy haragudni fogok rá? Nem tudtam, mit kellene gondolnom erről, de kibaszottul meglepődtem.

- Nem hasalsz el, Gal. De a következőre hamarabb kell kezdenünk a felkészülést – mondtam, miközben a természettudományi tanszék felé mentünk. Folyamatosan kérdezgettem. Szinte mindig rávágta a választ, csak néha habozott, de akkor is jól válaszolt. Elértük a terem ajtaját, és én láttam a hálát a tekintetében. Bár túl büszke volt, hogy elismerje.

- Király! – mondtam, nem igazán tudtam, mi mást mondhatnék.

Parker Hayes jelent meg mellettünk.

- Szia, Trav.

Utáltam ezt a köcsögöt.

- Szia, Parker. – biccentettem vissza.

Parker azon srácok egyike volt, akik szerettek követni, hogy eljátszva a Fehér Lovagot, beégessenek. Szeretett úgy beállítani, mint valami nőcsábászt, de az igazság az volt, hogy Parker csupán sokkal kifinomultabban játszott. Nem volt becsületes a hódításaiban. Megjátszotta az aggódót, de aztán gyorsan továbblépett.

Gólyaévnünk egyik éjszakáján, hazavittem Janet Littleton-t a Red Door-ból. Parker be akart vágódni a csaj barátjánál. Külön mentünk el a klubból, és miután megdugtam a csajt, és nem játszottam meg, hogy kapcsolatot akarnék, totál kiakadva felhívta a barátját, hogy jöjjön érte. A barátja még mindig Parker-el volt, így végül ő vitte haza Janet-et.

Ezután Parker-nek új csajozós szövege volt. Akárhány lányt is dugtam meg, ő általában ott volt utána, és összekaparta őket, laza másodikként, és Janet-et hozta fel példának.

Elviseltem neki, de csak alig.

Parker szeme Galambra vándorolt, és azonnal felcsillant.

- Szia Abby.

Nem értettem, miért ennyire kitartó Parker, látva, hogy ugyanazokkal az általam levetett lányokkal kezd, de ő már heteken át egy csoportba járt Abby-vel, és csak most kezdett el érdeklődni iránta. Tudva, hogy ez csak azért van, mert látta, hogy beszélgetünk iszonyatosan feldühített.

- Szia – válaszolt Abby, teljesen ledöbbenve. Tisztán látszott, hogy nem érti, hirtelen miért kezdett beszélni hozzá. Az arcára volt írva.

- Ki ez? – kérdezte tőlem.

Könnyedén vállat vontam, de közben legszívesebben átcsörtettem volna termen, hogy szétrúgjam a kispályás seggét.

- Parker Hayes. Sig Tau testvéreim egyike.

- Te *diákszövetségi* tag vagy?!

- A Sigma Tauhoz tartozom, akárcsak Shep. Gondoltam, tudod.

- Hááát... nem látszol... diákszövetségi tagnak – mondta és végignézett az alkaromat borító tetkókon.

A tény, hogy Abby pillantása visszatért rám, azonnal jobb kedvre derített.

- Apám itteni öregdiák, a testvéreim mind Sig Tauk. Családi hagyomány.

- És arra számítottak, hogy te is belépsz? - kérdezte szkeptikusan.

- Nem igazán. Csak rendes srácok – mondtam, legyintettem a jegyzeteivel, majd odaadtam neki. - Ideje bemenned.

Küldött felém egy hibátlan mosolyt.

- Kösz, hogy segítettél - megbökött a könyökével, és én nem tudtam megállni, visszamosolyogtam.

Besétált az előadóba, és leült America mellé. Parker őt bámulta, figyelte, ahogy a lányok beszélgetnek. Miközben a folyosón lépkedtem, elképzeltem, ahogy felkapok egy asztalt, és egyenesen a srác fejéhez vágom. Mivel nekem nem volt már több órám, nem volt okom maradni. Egy hosszú motorozás a Harley-n talán segít, hogy a gondolat, hogy Parker Abby jóindulatára alapozva, lassan becserkészi őt ne őrjítsen meg, így biztos voltam abban, hogy nagy kerülővel megyek haza, és lesz időm gondolkodni. Néhány kanapé-várományos diáklány elém lépett, de folyamatosan Abby arca ugrált a szemem előtt – olyan sokszor, hogy már komolyan bosszantott engem is.

Megszállottan paraszt voltam minden tizenhat fölötti lánnyal, akikkel magánbeszélgetésbe bonyolódtam – úgy tizenöt éves korom óta. A sztorink lehet akár tipikus is: a rosszfiú belezúg a jó kislányba, de Abby nem volt hercegnő. Valamit titkolt. Talán ez volt köztünk a kapocs: akármi is volt maga mögött hagyta.

Behajtottam a parkolóba, és leszálltam a motorról. Sokszor könnyebb gondolkodni a Harley-n. Amit a gondolataimból kibogoztam, annak most nem volt semmi kibaszott értelme. Csak igazolni próbáltam Abby felé érzett fura megszállottságomat.

Hirtelen nagyon rossz hangulatban csaptam be magam mögött az ajtót, leültem a kanapéra, és még dühösebb lettem, amikor nem találtam a távirányítót.

Fekete műanyag landolt mellettem, ahogy Shepley ledobta magát az állítható fotelba. Felkaptam a távirányítót, a tévé felé fordítottam, és bekapcsoltam.

- Minek viszed be a távirányítót a szobádba? Úgyis vissza kell hoznod ide. – csattantam fel.

- Nem tudom, ember, megszokás. Mi a bajod?

- Nem tudom – morgom, a tévé felé nézek, és kinyomom a hangot. – Abby Abernathy.

Shepley szemöldöke felszalad.

- Mi van vele?

- A bőröm alá férkőzik. Azt hiszem, csak meg kéne dugnom, és továbblépni.

Shepley egy ideig bizonytalanul méreget.

- Nem arról van szó, hogy ne értékelném, amiért nem cseszed szét az életemet ezzel az újdonsült önmechtartóztatással, de sosem volt szükséged az

engedélyemre ezelőtt... hacsak... ne mondd nekem, hogy végül találtál valakit, aki felkavart.

- Ne legyél pöcs!

Shepley nem tudta elrejtteni a vigyorát.

- Törődsz vele. Azt hiszem, ez csak azért van, mert ez a lány több, mint egy napig várat.

- Laura egy hétig váratott.

- És Abby ezt nem fogja megadni neked?

- Azt akarja, hogy csak barátok legyünk. Azt hiszem, szerencsés vagyok, amiért nem ragad rám, mint egy kullancs.

Némi kínos csend után, Shepley bólintott.

- Félsz.

- Mitől? – kérdezem kétkedő vigyorral.

- A visszautasítástól. Hát végül kiderül, hogy *Veszett Kutya* is csak egy közülünk.

Megrándult a szemem.

- Tudod, hogy ezt kibaszottul utálom, Shep.

Elmosolyodott.

- Tudom. Majdnem annyira, mint amennyire utálod azt, amit most érzel.

- Ezzel nem segítesz.

- Szóval kedveled őt, és félsz. És most mi lesz?

- Semmi. Csak szívás, hogy végre találtam egy lányt, akivel szívesen lennék, de ő túl jó hozzám.

Shepley megpróbálta visszafojtani a nevetését. Idegesítő volt, hogy ilyen jól mulat a nyomoromon. Rendezte a vonásait, és megszólalt:

- Miért nem hagyod, hogy ő hozza meg a döntést?

- Mert érdekel annyira, hogy azt akarjam, engem válasszon.

Shepley nyújtózkodott, majd felállt, és mezítláb csoszogott a szőnyegen.

- Akarsz egy sört?

- Ja. Igyunk a barátságra!

- Szóval akkor továbbra is együtt lógsz vele? Miért? Nekem ez úgy hangzik, mintha direkt kínoznád magad.

Egy percig elgondolkodtam. Igen, kínzásnak hangzik, de még mindig nem annyira rossz, mint csak messziről figyelni őt.

- Nem akarom, hogy mellettem kössön ki... vagy valamelyik másik fasz mellett.

- Úgy érted, ne más mellett kössön ki. Haver, ez örület!

- Add ide azt a kibaszott sört, és kussolj!

Shepley vállat vont. Nem úgy, mint Chris Jenks, Shepley tudta, mikor fogja be.

Negyedik fejezet

Elterelés

A DÖNTÉSEM ÖRÜLTSÉG VOLT, DE FELSZABADÍTÓ. MÁSNAP, amikor besétáltam a menzára, anélkül, hogy kétszer átgondoltam volna leültem Abby-vel szemben az üres helyre. Teljesen normálisnak, és könnyednek tűnt a közelében lennem, jobbnak, mint beletörödni a diáksereg átható pillantásaiba, ráadásul néhány professzoréba, Abby viszont úgy tűnt, szívesen van velem.

- Akkor ma is tanulunk?

- Persze – felelte zavartalanul.

Az egyetlen negatívuma annak, hogy barátként lógtam vele, az volt, hogy minél több időt töltöttünk együtt, annál jobban kedveltem. Nehéz volt megfelekedni a szeme színéről, és formájáról, és arról, ahogy a testápolója illatozott a bőrén. Ráadásul egyre több dolgot észrevettem rajta, például, hogy milyen hosszúak a lábai, és hogy milyen színeket visel gyakrabban. Még azt is hamar kiismertem, hogy melyik heteken válik nehezen kezelhetővé, ami Shepley szerencséjére ugyanazon a héten volt, mint amikor ők sem dugtak America-val. Így legalább három hetünk volt a kettő helyett, amikor nem kellett aggódunk, és mindketten figyelmeztethettük egymást.

De Abby még a legrosszabb formájában sem volt olyan nyűgös, mint a legtöbb lány. Az egyetlen, ami láthatóan zavarta, az állandó kérdezősködés a kapcsolatunkról, de minél jobban visszafogtam magam, ő annál jobban kezelte.

Ahogy múlt az idő, az emberek egyre kevesebbet beszéltek. Majdnem minden nap együtt ebédeltünk, esténként pedig, amikor tanultunk, elvittem vacsorázni. Shepley és America egyszer elhívtak minket moziba. Sosem volt kínos a helyzet, sosem kérdőjeleztük meg, hogy nincs köztünk több barátságnál. Nem voltam biztos abban, hogy miként érzek ezzel kapcsolatban, különösen, hogy a döntésem, hogy nem nyaggatom emiatt, még nem akadályozta meg, hogy fantáziáljak arról, ahogy a kanapémon nyögdécsel – egészen addig, amíg egy este figyeltem, ahogy ő és America piszkálódtak, és csikizték egymást a lakásban, és én elképzeltem Abby-t az ágyamban.

Ki kell vernem a fejemből.

Az egyetlen gyógy mód arra, hogy ne gondoljak rá állandóan, ha becserkészem a következő áldozatomat.

Néhány nappal később megpillantottam egy ismerős arcot. Láttam már őt Janet Littleton-al. Lucy korrektül dögös volt, soha nem szalasztotta el a lehetőséget, hogy megmutassa a dekoltázsát, és erőteljesen hangoztatta, hogy mennyire utál. Szerencsére harminc percmbe, és egy óvatos meghívásomba a Red-be, került, és már vihettem is haza. Szinte még be sem csuktam az ajtót, ő

már lekapkodta a ruháimat. Túlságosan utált már a múlt év óta ahhoz, hogy közeledjen felém. Az arcán mosollyal, de a szemében csalódottsággal távozott.

És Abby még mindig a fejemben volt.

Még a kielégültség utáni fáradtság sem volt képes kigyógyítani, és valami újat is éreztem: büntudatot.

A következő napon szinte berontottam a történelem előadóba, és becsusszantam Abby mellé. Már beizzította a laptopját, és elővette a könyvét, alig figyelt fel a jelenlétemre, amikor leültem.

A teremben sötétebb volt, mint általában; a felhők ellopták a természetes fényt, ami általában bevilágított az ablakokon. Megböktem a könyökét, de nem volt annyira készséges, mint máskor, ezért kikaptam a tollat a kezéből, és firkálni kezdtem a margóra. Többnyire tetkókat, de a nevét is lefirkantottam cirádás betűkkel. Elismerő mosollyal kukucskált felém.

A füléhez hajoltam, és belesúgtam:

- Nem akarsz ma a kampuszon kívül ebédelni?

„Nem lehet” – tátogta.

Belefirkáltam a könyvébe.

„Mér?”

„Mert el kell használnom a kajajegyemet.”

„Hülyeség.”

„Komolyan.”

Vitázni akartam vele, de nem volt több hely a papíron.

„Rendben. Megint egy rémes ebéd. Alig várom.”

Felkuncogott, én pedig élveztem ezt a világ-tetején-vagyok érzést, amit megtapasztaltam, akárhányszor megmosolyogtattam. Még néhány firkával, és egy egészen élethű sárkányrajzzal később Chaney elengedte a csoportot.

Bedobtam Abby tollát a hátizsákba, miközben elpakolta a maradék holmiját, aztán a menza felé sétáltunk.

Már nem bámultak meg annyian, mint régebben. A diák népesség végre megszokta, hogy együtt lát minket. Ahogy a sorban haladtunk, halkan beszélgettünk az új jegyzetről, amit Chaney adott.

Abby leadta a kajajegyét, és elindult az asztalhoz. Azonnal észrevettem, hogy egy valami hiányzik a tálcájáról: a dobozos narancslé, amit mindennap megvett.

Végignéztam a tagbaszakadt, mogorva konyhásokon, akik a pult mögött álltak. Aztán észrevettem egy szigorú tekintetű nőt a pénztárgép mögött, tudtam, hogy megtaláltam, aki nekem kell.

- Hé, Miss.... ööö... Miss....

A menzás hölgy először alaposan végigmért, mielőtt eldöntötte, hogy azért szólítottam meg, hogy bajt keverjek, ahogy a legtöbb nő tette, mielőtt a lábaik közé jutottam.

- Armstrong – felelte gorombán.

Próbáltam elnyomni az undoromat, ahogy a nő combjainak képe megjelent agyam egy sötét zugában.

Felvillantottam a legcsábosabb mosolyomat.

- Milyen bájos. Csak azon tanakodtam, mert úgy tűnik, ön itt a főnök... hogy ma nincs narancslé?

- Valahol hátul van. Csak túl elfoglalt voltam, hogy előrehozzam.

Bólintottam.

- Állandóan halálra dolgozza magát. Emelést kellene adniuk magának. Senki sem dolgozik olyan keményen, mint ön. Mi itt mind észrevevesszük.

A nő felszegte az állát, csökkentve a ráncokat a nyakán.

- Köszönöm, már épp ideje volt, hogy valaki észrevegye. Szeretne egy narancslevet?

- Csak egy dobozzal... persze, csak ha nem okoz gondot.

- Persze, hogy nem – kacintott. – Mindjárt itt vagyok.

Odavittem a dobozt az asztalhoz, és letettem Abby tálcájára.

- Nem kellett volna. Akartam hozni egyet. – kibújt a dzsekijéből, és lefektette az ölébe, így láthatóvá váltak a vállai. Még mindig megvolt rajtuk egy kis nyárról maradt barnaság, és ragyogás, szinte könnyörögtek nekem, hogy érintsem meg őket.

Tucatnyi mocskos dolog villant fel a fejemben.

- Hát most már nem kell – mondtam, és felé villantottam a legcsábítóbb mosolyomat, de ezúttal valódi volt. Ez megint egy volt a sok Boldog Abby pillanatból, amikre az utóbbi napokban annyira vágytam.

Brazil felhorkant.

- Házicselédet csinált belőled, Travis? Mi a következő lépés: pálmalevéllal, Speedo fürdőgatyában legyezed?

Hátrafeszültem ültömben, hogy lássam Brazil kötekedő vigyorát. Semmi rosszat nem akart ezzel, de szétzúzta a pillanatot, és ezzel feldühített. Lehet, hogy tényleg túl nyálas dolog volt, hogy hoztam Abby-nek egy italt.

Abby előrehajolt.

- Neked meg nem volna mit a Speedóba dugni, Brazil. Szóval pofa be.

- Be ne kapj, Abby! Csak vicceltem! – tartotta fel a kezét Brazil.

- Csak ... ne beszélj így vele, ennyi az egész – válaszolt a homlokát ráncolva.

Egy pillanatig csak bámultam, figyeltem, ahogy a haragja csöppet csillapodik, amikor megint rám figyelt. Ez egyértelműen az első eset volt.

- Már nem érhet meglepetés. Most védett meg egy lány! – megajándékoztam egy halvány mosollyal, még egyszer Brazil-ra meredtem, mielőtt távozóban kidobtam volna a tálcámat a mosatlanok közé. Igazából nem is voltam éhes.

A nehéz vasajtó könnyedén kinyílt, amikor átcsörtettem. Előkaptam a cigarettámat, és rágyújtottam egyre, próbálva megfélekezni arról, ami történt.

Hülyét csináltam magamból egy csaj előtt, és ez meglehetősen jólesett a diákszövetségbeli testvéreimnek, mert eddig én voltam az, aki két éve szívtam

a vérüket, ha csak megemlítettem, hogy többet is akarnának, mint megdugni egy csajt. Most rám került a sor, és a francba, semmit sem tehettem ellene – mert nem tudtam. Vagy még rosszabb? Nem is akartam.

Amikor a többi dohányos nevetett körülöttem, én is azt tettem, habár fogalmam sem volt róla, hogy miről beszéltek. Dühös voltam, és megalázott, vagy dühös voltam, mert megaláztak. Tökmindegy. A lányok megérintettek, és mindent bevetettek, hogy beszélgessenek velem. Bólintgattam, és mosolyogtam, hogy ne legyek bunkó, de igazából szerettem volna eltűnni innen, és szétütni valamit. A nyilvános kitörés a gyengeségemet mutatná, és ezt nagyon nem szerettem volna.

Abby elment mellettem, én pedig faképnél hagytam az egyik lányt a mondat közepén, hogy utolérjem.

- Várj csak, Gal. Elkísérlek.

- Nem kell folyton órákra kísérgetned, Travis. Egyedül is odatalálok.

Be kell vallanom: ez kissé fáj. Még csak felém se nézett, amikor mondta, teljesen közömbös volt.

És ekkor egy rövidszoknyás, mérföldhosszú lábú lány ment el mellettünk. Csillogó, sötét haja lengedezett a hátán, ahogy sétált. És ekkor rádöbbsentem: fel kell adnom. Különböző lányokat megdugni, ebben voltam a legjobb, és Abby nem akart többet barátságnál. Helyesen akartam cselekedni, és plátói szinten tartani a dolgot, de ha nem csinálok valami drasztikusat, akkor a tervem beleveszik a gondolatok, és érzelmek szaros zagyvaságába, és magával ránt engem is.

Ideje volt végre meghúzni a vonalat. Amúgy sem érdeklem meg Abby-t. Akkor mi értelme?

Földre dobtam a cigit.

- Majd később utolérlek, Gal.

Felvettem az álarcomat, bár nem volt rá szükség. Direkt ment el előttem, azt remélve a rövid szoknya, és a túsarkú felkelti a figyelmemet. Megelőztem, és felé fordultam, a kezemet a zsebembe süllyesztettem.

- Sietsz valahová?

Rám mosolygott. Már meg is szereztem.

- Órára megyek.

- Tényleg? Milyen órára?

Megállt, a szája egyik vége fölfelé görbült.

- Travis Maddox, igaz?

- Igaz. A hírnevem megelőzött?

- De meg ám.

- Bűnös vagyok.

Megrázta a fejét.

- Órára kell mennem.

Felsóhajtottam, megjátszva a megbántottat.

- Milyen kár. Pedig épp meg akartalak kérni, hogy segíts nekem.

- Mégis miben? – a hangja kétkedő volt, de még mindig mosolygott. Csak meg kéne kérnem, hogy kövessen haza egy gyors menetre, és biztosan megtenné, de egy kis csábítással hosszabban elhúzhatnám az élvezetet.

- Hogy eljussak a lakásomhoz. Borzalmas a tájékozódó képességem.

- Csakugyan? – kérdezte bólogatva, összeráncolta a homlokát, aztán elmosolyodott. Keményen próbált megközelíthetetlennek látszani.

A blúza két felső gombja nyitva volt, és rálátást engedett a melle alsó ívére is, és a melltartója pár centije is kilátszott. Éreztem az ismerős duzzadást a farmeromban, és áthelyeztem a testsúlyomat az egyik lábamról a másikra.

- Borzalmas – mosolyogtam, figyeltem, ahogy a pillantása megállapodott az arcom gödröcskéjén. Nem tudom, miért, de ezek a gödröcskék mindig elérték, hogy a csajok belemenjenek a dologba.

Vállat vont, és próbált hűvösnek látszani.

- Mutasd az utat! Ha azt látom, hogy rossz irányba mennél, majd szólok.

- Erre – mondtam, és fejemmel a parkoló felé bökttem.

Már akkor a torkomban volt a nyelve, amikor még a lépcsőn voltunk a lakás előtt, és lehúzta a dzsekimet, mielőtt előhalásztam volna a megfelelő kulcsot. Nagy gyakorlatom volt abban, hogy úgy nyissam ki az ajtót, hogy közben valakinek a szája az enyémre tapad. Alighogy feltárult az ajtó, berángatott a nappaliba, én pedig megragadtam a csípőjét, és az ajtónak nyomtam, hogy becsukjam, az ágyékomat keményen az övéhez nyomtam.

Úgy csókolt, mintha éhezne, és tudta volna, hogy az én számban van az étel. Nem tudom, mintha fel akart volna falni. Megharapta az alsóajkamat, én pedig elhátráltam, elvesztettem az egyensúlyomat, és a fotel melletti asztalkára estem. Mindenféle dolgok potyogtak a földre.

- Hoppá! – mondta a lány kacarászva.

Mosolyogva figyeltem, ahogy megkerülte a kanapét, és elnyúlt a támláján, így a csinos segge láthatóvá vált, a finom, vékony, fehér csipkével együtt.

Kikapcsoltam az övem, és közelebb léptem. Igencsak megkönnyíti nekem. Hátrafordította a nyakát, és sötét, barna haját a hátára söpörte. Pokolian dögös volt, azt meg kell hagyni. A sliccem alig tudta visszatartani azt, ami alatta volt.

Hátrafordulva rám nézett, én pedig lehajoltam, és a számat az övére tapasztottam.

- Talán meg kellene mondanom a nevemet – lehelte.

- Minek? – ziháltam. – Én így szeretem.

Elmosolyodott, a hüvelykujját a bugyijába akasztotta, majd letolta, amíg lecsúszott a bokájához. A pillantása az enyémbe kapcsolódott, üdítően kacscintott.

Abby csalódott pillantása bevillant a fejembe.

- Mire vársz? – kérdezte izgatottan, és türelmetlenül.

- Abszolút semmire – mondtam, megráztam a fejem. Próbáltam a csupasz fenekére koncentrálni, ahogy a combjaimnak feszült. Az, hogy erősen

összpontosítanom kellett arra, hogy kemény maradjak, új volt a számomra, és más, és ez Abby hibája volt.

Megfordult, áthúzta az ingemet a fejemen, majd teljesen lehúzta a sliccemet. A francba! Vagy én voltam túl lassú, vagy ez a csaj az én női változatom. Lerúgtam a bakancsomat, és kiléptem a farmerből, majd félre rúgtam.

Felemelte az egyik lábát, és a térdét a csípőm köré fonta.

- Már olyan régen akartam ezt – suttogta a fülembe. – Azóta, hogy megláttalak az elsősök eligazításán tavaly.

Felfuttattam a kezemet a combján, és azon gondolkodtam, hogy vajon beszéltem-e vele régebben. Mire az ujjaim elérték a céljukat, már nyirkosak voltak. Nem viccelt. Az egész éves szellemi előjáték nagyban megkönnyítette a dolgomat.

Abban a pillanatban felnyögött, ahogy az ujjbegyeim lágy bőréhez értek. Annyira nedves volt, hogy az ujjaim nem ütköztek ellenállásba, a golyóim pedig sajogni kezdtek. Hetek óta csak ezt a két nőt dugtam meg. Ezt a csajt, és Janet barátnőjét, Lucy-t. Oh, várjunk csak. Megan volt a harmadik. Az azt követő reggelen, hogy Abby-vel találkoztam. Abby. Büntudat söpört végig rajtam, és ez meglehetősen rossz hatással volt a keménységemre.

- Ne mozdulj! – mondtam, egy szál bokszerben a hálósobámba futottam, kihalásztam a négyszögletes tasakot az éjjeliszekrényből, aztán visszakocogtam, ahol a barna bombázó várt, pontosan úgy, ahogy hagytam. Kikapta a tasakot a kezemből, aztán letérdelt. Némi kreatív, és meglepő nyelves trükk után megkaptam a zöldjelzést, és ledöntöttem a kanapéra.

Hát megtettem. Arccal lefelé szorosan a kanapét ölelve, minden pillanatát élvezte.

Ötödik fejezet

Szobatársak

A SZEXMÁNIÁS A FÜRDŐSZOBÁBAN VOLT, ÉPP ÖLTÖZÖTT, és sminkelte magát. Nem sokat beszélt, miután végeztünk, és én azon gondolkodtam, hogy elkérem a számát, és felveszem azon rövidke listára, amin azok a lányok szerepeltek – mint Megan is –, akik nem vártak el kapcsolatot a szexért, de megérték, hogy többször hívjam őket.

Shepley telefonja csipogni kezdett. Cuppanó hangokat adott ki – úgyhogy ez csak America lehetett. A csaj lecserélte az SMS-hangot Shep telefonján, ő pedig szinte repdesett a boldogságtól. Jók voltak együtt, de nekem a legtöbbször hánynom kellett tőlük.

A kanapén ültem, és kapcsolgattam a csatornák közt, arra várva, hogy a csaj kijöjjön, és hazaküldhessem, amikor észrevettem, hogy Shepley a lakásban sürgölődik.

Felszaladt a szemöldököm.

- Mit csinálsz?

- Összeszedhetnéd a mocskodat. Mare idetart Abby-vel.

Erre felfigyeltem.

- Abby-vel?

- Ja. A Morgan-ban elszállt a kazán.

- És?

- És néhány napig itt maradnak.

Felültem.

- Mindketten? Mármint Abby itt marad? A lakásunkban?

- Igen nagyokos. Kapd ki a fejed Jenna Jameson seggéből, és figyelj arra, amit mondok. Tíz percen belül itt vannak. A cuccaikkal együtt.

- Az kibaszottul nem lehet.

Shepley menetközben megállt, és a szemöldöke alól felnézett rám:

- Emeld fel a segged, segíts, és söpörd ki a szemetet! – mutatott a fürdőszoba felé.

- Oh, basszus! – ugrottam fel azonnal.

Shepley tágra nyílt szemmel bólintott.

- Ja.

Végre felfogtam. Ha America dühös lesz, amiért még mindig itt cselleng a kurva, amikor megérkezik Abby-vel, az Shepley-re vet rossz fényt. Emiatt Abby nem akar majd itt maradni, és az az ő gondja lesz – meg az enyém.

A szemem a fürdőszoba ajtajára tapadt. A csap azóta is folyt, hogy a csaj eltűnt mögötte. Fogalmam sem volt róla, hogy zuhanyozik, vagy mi a szart csinál. Esélytelen, hogy kirakjam a lakásból, mielőtt a lányok ideérnek. És attól

csak rosszabb lenne, ha megpróbálnám kirángatni, ezért úgy döntöttem, hogy addig áthúdom az ágyneműt, és kicsit rendbe szedem az ágymat.

- Hol fog aludni Abby? – kérdeztem a kanapéra bámulva. Nem fogom hagyni, hogy tizennégy hónapnyi testnedvbe feküdjön bele.

- Nem tudom. A fotelben?

- Nem alhat egy kibaszott fotelben, hugyagyú! – megvakartam a fejem. – Azt hiszem, az ágyamban fog aludni.

Shepley szinte felvonyított, úgy röhögött, hogy legalább két háztömbnyire elhallatszott. Lehajolt, és a térdébe kapaszkodott, az arca elvörösödött.

- Mi van?

Felállt, felém mutatott, és még mindig a fejét, meg az ujját rázta felém. Annyira nevetett, hogy nem tudott megszólalni, inkább csak elsétált, miközben rázkódó testtel próbált tovább takarítani.

Tizenegy perccel később Shepley átkocogott az előszobán a bejárati ajtóhoz. Lement a lépcsőn, aztán semmi. A fürdőszobában végre elhallgatott a csap, és hirtelen nagy lett a csend.

- Jesszusom, bébi, a bőröndöd tíz kilóval súlyosabb Abbyénél.

Kiléptem a folyosóra, és láttam, ahogy az utolsó hódításom kilibeg a fürdőszobából. Ledermedt, vetett egy pillantást Abby-re, és America-ra, aztán begombolta a blúzá. Egyértelműen kényelmetlen volt az ittléte. A sminkje még mindig el volt kenődve az arcán.

Egy percre totál megzavarodtam a helyzet kínosságától. Talán a csaj mégsem volt annyira problémamentes, mint gondoltam, és ettől America, és Abby váratlan megjelenésének csak még jobban örültem. Még akkor is, ha csak a bokszer volt rajtam.

- Helló! – köszönt a lányoknak. Lenézett a csomagjaikra, és a meglepettsége teljes zavarba fordult.

America Shepley-re meredt.

- Travis-el van! – tartotta fel a kezét.

Ez volt a végszavam. Befordultam a szobába, ásítottam, és rácsaptam a vendégem seggére.

- Itt vannak a barátaim. Ideje menned.

Úgy tűnt, kissé ellazult, még mosolygott is. Körém fonta a karját, és megcsókolta a nyakamat. Egy órája még forró, és lágy volt az ajka. Abby előtt azonban olyan volt, mint valami ragacsos masszával bekent szögesdrót.

- A pulton hagyom a telefonszámomat.

- Ööö...Ne fáradj – válaszoltam direkt közömbösen.

- Tessék? - a lány hátrahajolt. Az elutasítás élesen ragyogott a szemében, és valami többet keresett az enyémben azon kívül, amit igazából jelentett. Szerencsére ez így most kiderült. Talán ha újra felhívom, és csak eldurvultak volna a dolgok. Összekevertem őt egy lehetséges szexpartnerrel, és ez ijesztő. Általában jobban megítéltem az embereket.

- *Mindig ez van!* – szólalt meg America, és a lányra nézett. - Mégis *hogy* lepődhetsz meg ezen? Hiszen ez Travis *kibaszott* Maddox! Pontosan *erről* híres, és mégis *minden alkalommal* meglepődnek! – közben Shepley felé fordult. Az unokatesóm átölelte, és próbálta megnyugtatni.

A nő szeme összeszűkül, a harag lángja, és zavarodottság jelent meg benne, aztán kiviharzott, a táskáját menet közben kapta fel.

Az ajtó becsapódott, és Shepley válla megfeszült. Az ilyen helyzetek zavarták őt. Másrészről viszont nekem kellett megfékeznem a hisztérikát. A pokoli tűz a szemében előre megjósolta a dühöt, amit eddig sosem tapasztaltam meg (nem mintha még nem lett volna dolgom olyan nőkkel, akik ezüsttálcán akartak megkapni, hanem mert sosem foglalkoztam azzal, hogy megvárjam, amíg kimondják).

America megrázta a fejét, és elsétált a folyosón. Shepley utánament, és olyan szögben dőlt meg, hogy elbírja a bőrönd súlyát, amit maga után vonszolt.

Amikor már azt hittem, Abby kifakad, ő beleroskadott a fotelbe. *Uhh. Hát... dühös. Hát jobb, ha túlesünk rajta.*

Összefontam magam előtt a karom, és megtartottam a minimális biztonságos távolságot, ahogy a konyhában álltam.

- Mi baj, Gal? Nehéz napod van?

- Mélységesen undorodom.

Ez volt a kezdet.

- Tőlem? – kérdeztem mosolyogva.

- Igen, *tőled*. Hogy használhatsz így ki valakit, hogy bánhatsz így vele?

És belekezdett.

- Hogy bántam vele? Felajánlotta a telefonszámát, én meg nem kértem.

Leesett az álla. Próbáltam nem nevetni. Nem tudom, miért mulattatott annyira, hogy láttam a feszültségét, és döbbenetét a viselkedésem kapcsán, de így volt.

- Lefekszel vele, de a telefonszámát nem kéred?

- Minek kellene a száma, ha úgysem hívom fel?

- Miért fekszel le vele, ha nem fogod felhívni?

- Senkinek sem ígérek semmit, Gal. Nem kötött ki semmiféle kapcsolatot, mielőtt a kanapén széttette a lábát.

Undorral pillantott a kanapéra.

- Hiszen valakinek a lánya, Travis! Mi lesz, ha idővel majd a te lányoddal bánik így valaki?

Már foglalkoztatott ez a gondolat, és felkészültem a válasszal.

- Fogalmazunk úgy, hogy a lányom jobban teszi, ha nem húzza le a bugyiját egy baromnak, akivel öt perce ismerkedett meg.

Ez volt az igazság. Megérdemlik a nők, hogy szajhaként bánjanak velük? Nem. És a szajhák megérdemlik, hogy szajhaként bánjanak velük? Igen. Én is szajha voltam. Amikor először dugtam Megan-al, és ő egy ölelés nélkül távozott, nem sírtam utána, és nem ettem meg egy egész doboz jégkrémet.

Nem panaszkodtam a szövetségbeli testvéreimnek, hogy az első randin kihasználtak, és Megan úgy bánt velem, ahogy megérdemeltem. Ez az, amit, nincs értelme megjátszani, hogy óvod a méltóságodat, ha te magad rombolod le. A lányok állandóan ítélik egymás fölött, és csak akkor tartanak fegyverszünetet, ha találnak egy srácot, aki fölött ítélezhetnek. Hallottam, hogy egyszer már akkor kurvának kiáltottak ki egy lányt, mielőtt nekem egyáltalán feltűnt volna. Akárhogy is, ha hazahoztam azt a kurvát, megdugtam, és aztán elengedtem bármiféle kötöttség nélkül, hirtelen én lettem a rosszfiú. Hülyeség.

Abby összefonta a karját, láthatóan képtelen volt vitázni, és ettől csak dühösebb lett.

- Amellett, hogy aláírom, hogy valóban barom vagy, azt állítod, hogy csakis azért, mert lefeküdt veled, megérdemli, hogy kidobják, mint a macskát szarni?

- Azt állítom, hogy őszinte voltam vele. Felnőtt, közös megegyezéssel feküdtünk le... És ha tényleg kíváncsi vagy rá, egy kicsit túl lelkes volt. Úgy teszel, mintha bűnt követtem volna el.

- Úgy tűnt, számára nem voltak olyan világosak a szándékaid, Travis.

- A nők általában azzal igazolják a tetteiket, amit kitalálnak. Nem mondta meg előre, hogy kapcsolatra vágyik, ahogy én sem, hogy kötöttségek nélküli szexre vágyom. Mi a különbség?

- Disznó vagy.

- Rosszabbnak is hívtak már - vontam meg a vállam. A közönyöm ellenére, ahogy ezt tőle hallottam, olyan volt, mintha tüt döfött volna a körmöm alá. Még akkor is, ha ez volt az igazság.

A kanapéra meredt, és hátradőlt.

- Azt hiszem, a támlás fotelben alszom.

- Miért?

- Nem alszom ezen az izén! Isten tudja, mibe feküdnék bele!

Felemeltem a földről a bőröndjét.

- Nem alszol sem a kanapén, sem a fotelben. Hanem az ágyamban.

- Ami még tisztátalanabb, mint a kanapé.

- Rajtam kívül még senki sem feküdt benne.

A szemét forgatta.

- Na, ne etess már!

- Halálkomolyan mondom. A kanapén dugom meg őket. Nem engedek senkit a szobámba.

- Akkor *nekem* miért ajánlod fel az ágyadat?

El akartam mondani neki. Jézusom, akartam valaha jobban megfogalmazni bármit is? De még magamnak is alig mertem bevallani, még kevésbé neki. Legbelül éreztem, hogy egy rakás szar vagyok, és ő jobbat érdemel. Egy részem fel akarta kapni, hogy bevigye a hálószobába, és *megmutassa* neki, miért más ő, de pontosan ez volt az, ami megállította. Tökéletes ellentéttem volt: ártatlan a felszínen, és a mélyben pedig összetört. Volt benne valami, amire az

életemnek szüksége volt, csak nem tudtam, mi lehet az, de nem ránthattam bele a rossz szokásaimba, hogy mindent elcsesszek. Megbocsátó típus volt, ezt láttam, de meghúzta a határait, és én jobbnak láttam nem átlépni.

Jobb lehetőség jutott az eszembe:

- Le akarsz feküdni velem ma este?

- Ugyan!

- Hát ezért. Most pedig kapd fel azt a házsártos seggedet, fürödj meg meleg vízben, amiért jöttél, és aztán tanulhatunk egy kis biológiát.

Abby meredten nézett rám, de szót fogadott. Majdnem felöklelt a vállával, ahogy elhaladt mellettem, aztán becsapta a fürdőszoba ajtaját. A lakás vízvezeték csövei felvisitottak válaszul, amikor megnyitotta a vizet.

Lazán csomagolt: csak a legszükségesebbeket. Találtam pár sortot, és pólót, és egy fehér alapon lila csíkos pamut bugyit. Magam elé emeltem, aztán továbbkutattam. Az összes pamut volt. Tényleg nem akart meztelenkedni előttem, de még csak húzni sem. Egy kissé csalódtam, de ugyanakkor ettől csak még inkább kedveltem. Kíváncsi lettem, hogy vajon van-e tangája.

Talán még szűz?

Felnevettem. Nem igazán hallani manapság kollégiumi szüzekről.

Volt még a csomagban egy tubus fogkrém, a fogkeféje, és egy kis tubus arckrém, ezeket magammal vittem a folyosóra, és útközben kivettem egy törölközőt a beépített szekrényből.

Egyszer kopogtam, de nem válaszolt, így bementem. Bár a zuhanyfüggöny mögött volt, de semmi olyanja nem volt, amit ne láttam volna még.

- Mare?

- Nem, én vagyok – feleltem, és letettem a holmiját a mosdópultra.

- Mit keresel itt? Mars ki! – sikoltotta.

Felnevettem. Milyen kislány!

- Elfelejtetted a törölközőt, és idehoztam a ruhádat is, meg a fogkefédet, és valami fura arckrémet, amit a zsákodban találtam.

- Te átkutattad a holmimat? – a hangja egy oktávval feljebb szaladt. Újabb nevetés csikizte a torkomat, de visszanyeltem. Behoztam Prüdzilla holmiját, rendes akartam lenni, ő meg kiakad. Nem mintha bármi érdekeset találtam volna a táskájában. Nagyjából annyira volt romlott, mint egy vasárnapi iskola tanára.

Kinyomtam valamennyit a fogkréméből a fogkefémre, és megnyitottam a csapot.

Abby szokatlanul csendben volt, aztán kibukkant a homloka, és a szeme a függöny mögül. Próbáltam nem figyelni rá, de a tekintete lyukat égetett a tarkómba. Rejtély, hogy miért volt ideges. Számomra az egész helyzet furcsán megnyugtató volt. A gondolattól ledermedtem; a meghitt otthonosság érzése nem olyasmi volt, amiről azt hittem, élvezhetem.

- Húzz innen, Travis! – morogta.

- Fogmosás nélkül nem tudok lefeküdni.

- Ha egy méternél közelebb merészkedsz a függönyhöz, kinyomom a szemed, míg alszol.

- Nem kukucskálok, Gal. - valójában a gondolat, hogy fölém hajol, még ha egy késsel is, igazán dögös volt. De inkább a fölém hajlós rész, mint a késes.

Befejeztem a fogmosást, aztán visszamentem a szobámba, egész idő alatt mosolyogtam. A csövek perceként belül elhallgattak, de egy örökkévalóságnak tűnt, mire kijött a fürdőszobából.

Türelmetlenül dugtam be a fejem a fürdőszobába.

- Igyekezz már, Gal! Itt fogok megőszülni!

A látványa meglepett. Láttam már smink nélkül, de a bőre most rózsás, és ragyogó volt, és hosszú nedves haját hátrasimította az arcából. Nem tudtam megállni, csak bámultam.

Abby visszafordult felém, és dühösen hozzám vágta a fésűjét. Lebuktam, és becsuktam az ajtót, a folyosón visszafelé haladva végig kacarásztam.

Hallottam, ahogy apró lábai a padlóhoz érnek, miközben a szobám felé haladt, és nekem dübörögni kezdett a szívem a mellkasomban.

- Jó éjt, Abby - szólt ki America Shepley szobájából.

- Jó éjt, Mare. (Night Mare!)(szójáték, nem tudom jól lefordítani)

Nevetnem kellett. A rémálom (Nightmare) tökéletes jelző. Shepley barátnője épp most mutatott be engem a teljes széthullásomnak. Nem kaphatok eleget, de nem akarok kiszállni. Még akkor sem, ha ezt nem tudom másként meghatározni, csak függőségként, és még csak a morzsáit sem merem megkóstolni. A közelemben tartani még mindig jobb érzés, mint csak tudni, hogy itt van. Számomra már nem volt remény.

Két halk kopogás hozott vissza a valóságba.

- Bújj be, Gal. Nem kell kopognod.

Becsusszant az ajtón, a haja sötét, és nyirkos volt, szürke póló, és kockás bokszer volt rajta. Nagyra nyílt szemmel járta körbe a szobát, ahogy elraktározott rólam különböző dolgokat, kezdve az üres falakkal. Most először volt idebent egy nő. Ez nem olyasmi volt, amit valaha is elképzeltem, de Abby megváltoztatta a szoba hangulatát, és ez olyasmi volt, amire nem számítottam.

Eddig csak az a hely volt, ahol aludtam. Egy hely, ahol amúgy nem sok időt töltöttem. Abby megjelenése szembetűnővé tette a fehér, üres falakat, rámutatott, hogy így kevésbé éreztem magam zavarban. Attól, hogy Abby a szobámban volt, otthonná vált, és az üressége többé nem tűnt helyesnek.

- Helyes pizsi - szólaltam meg végül az ágyon ülve - Gyere csak, nem harapok.

Leszegte az állát, és felvonta a szemöldökét.

- Nem félek téled - a biológiai könyve hangos puffanással landolt mellettem, aztán megállt. - Van tollad?

Az éjjeliszekrény felé intettem a fejemmel.

- A legfelső fiókban. – ahogy kimondtam a szavakat, meghűlt bennem a vér. Meg fogja találni a rejtkehelyemet. Felkészítettem magam a közelgő dühkitörésre, ami gyorsan várható volt.

Egyik térdével az ágyra támaszkodott, és átnyúlt, kihúzta a fiókot, és kotorászott benne, aztán megakadt a keze. A következő pillanatban megragadta a tollat, és bevágta a fiókot.

- Mi az? – kérdeztem, és úgy tettem, mintha a szöveget tanulmányoznám a könyvében.

- Kiraboltad a gyógyszerterát? (eredetileg egészségház)

Honnan tudja egy galamb, hol lehet óvszert szerezni?

- Nem. Miért?

Megvonaglott az arca.

- Az életed végéig elegendő óvszer miatt.

Na, itt van.

- Jobb félni, mint megijedni, nem?

Ezzel nem tudott vitába szállni.

Ahelyett, hogy kiabált, vagy a nevemet mondta volna, ahogy vártam, csak a szemét forgatta. A könyv lapjait kezdtem nézni, és próbáltam nem túl megkönnyebbültnek látszani.

- Oké, kezdjük ezzel. Jézusom... fotoszintézis? Ezt nem tanultad már a gimiben?

- Úgy ahogy – mondta védekezve. – Ez biológiai rémálom, Trav. Nem voltam képben a tanmenettel.

- És a számolással? Hogy lehetsz ilyen zseni matekból, és lemaradva a tudományos tárgyakból?

- Nem vagyok lemaradva. Az első félév úgyis csak ismétlés.

Felvontam a szemöldököm.

- Nem igazán.

Végig figyelt, ahogy átmentem a fotoszintézis alapjain, aztán a növényi sejtfelépítésen. Nem számított, milyen sokáig beszéltem, vagy mit mondtam, minden szavamon csüngött. Könnyű volt úgy hinnem, hogy irántam érdeklődik, és nem a tananyag iránt.

- Lipidek. Nem lipidszek. Mondd el újra!

Levette a szemüvegét.

- Kipurcantom. Képtelen lennék még egy makromolekulát észben tartani.

Kibaszott jeles. Itt a lefekvés ideje.

- Rendben.

Abby hirtelen idegesnek tűnt, ami engem furcsamód megnyugtatott.

Magára hagytam a feszültségével, és elmentem zuhanyozni. A tudat, hogy nemrég még ugyanezen a helyen állt meztelenül, izgató gondolatokat ébresztett bennem, így jó öt perce már jéghideg víz folyt, mire kiléptem a zuhany alól. Kényelmetlen volt, de legalább megkíméltem magam a merevedéstől.

Amikor visszamentem, Abby a saját oldalán feküdt, a szeme csukva, és olyan merev volt, mint egy szörfdeszka. Ledobtam a törölközőmet, felvettem a bokszeremet, és bemásztam az ágyba. Abby nem mozdult, de nem is aludt.

Testének minden izma feszült, de még jobban megfeszült, épp mielőtt felém fordult volna.

- Te is itt alszol?

- Hát persze. Az én ágyam.

- Tudom, de... – elhallgatott. Mérlegelte a lehetőségeit.

- Nem bízol már bennem? Esküszöm, példásan fogok viselkedni – tartottam fel a mutató, a középső ujjamat, és harmadik ujjamat, a gesztust a szövetségbeli testvéreimtől tanultam, de elég gáz volt. Ő sem értette.

Bármennyire is szívás volt jónak lennem, nem terveztem, hogy az első éjszaka lerohanom, és valami hülyeséget csinállok.

Abby a gyengédség és keménység közti vékony határvonalon táncolt. Azzal, ha túl erősen nyomulok, lehet, csak azt érném el, hogy úgy érezné magát, mint egy sarokba szorított állat. Izgalmas volt végigsétálni azon a kötelen, amit ő feszített ki, amolyan rémisztő százötvennel-repeszteni-a-motor-hátsó-ülésén módon.

Elfordult tőlem, karate ütésekkel gyűrve be a teste minden zuga alá a takarót. Újabb mosoly terült el az arcomon, a füléhez hajoltam.

- Jó éjt, Galamb

Hatodik fejezet

Olcsó felesek

A NAP MÉG CSAK ÉPPHOGY KEZDETT ÁRNYÉKOT VETNI a hálószo­ba falára, amikor kinyílt a szemem. Abby haja borzas, és kusza volt, és az arcába omlott. Mély levegőt vettem az orromon keresztül.

Haver. Mit művelsz... azon kívül, hogy hátborzongató vagy? – gondoltam. Hanyatt fordultam, de mielőtt leállíthattam volna magam, még egyszer beszívtam az illatát. Még mindig finom volt a sampontól, és a testápolótól.

Néhány pillanattal később az ébresztő bekapcsolt, és Abby mocorogni kezdett. A keze átsiklott a mellkasomon, aztán megtorpant.

- Travis? – motyogta kábán – Az órád! – várt egy kicsit, aztán felsóhajtott, átnyúlt fölöttem, és addig kotorászott, míg végül elérte az órát, utána addig csapkodta a műanyagot, amíg a zaj elhallgatott.

Visszazuhant a párnára, és szuszogott. Felkuncogtam, mire felnyögött.

- Ébren vagy?

- Megígértem, hogy illedelmesen viselkedem. Azt nem ígértem, hogy nem engedem, hogy rám feküdj.

- Nem feküdtem rád! Nem értem el az órát. Ennél idegesítőbb ébresztőórát még nem hallottam. Úgy szól, mint egy állat halálhörgése.

- Kérsz reggelit? – a fejem alá csúsztattam a kezemet.

- Nem vagyok éhes.

Úgy tűnt, felhúzta magát valamin, de nem törődtem vele. Valószínűleg nem igazán reggeli ember. Bár ezt a logikát követve, nem volt igazán délutáni, vagy esti sem. Jobban átgondolva, igazából egy házsártos ribanc volt... és nekem ez *tetszett*.

- Hát én igen. Gyere, lemegyünk motorral az utca végében levő kávézóba.

- Szerintem ilyen korán reggel képtelen lennék elviselni a vezetési képességeid hiányát.

Becsúsztatta vékony apró lábait a papucsába, és az ajtó felé csoszogott.

- Hová mész?

Azonnal bosszús lett.

- Öltözni, aztán órára. Kéred az órarendem, míg itt lakom?

Keményen akar játszani? Oké. Benne vagyok. Odaléptem hozzá, és a kezembe fogtam a vállait. A francba, milyen jó érezni a bőrét az enyémen.

- Mindig ilyen ingerlékeny vagy, vagy ez idővel csökken, ahogy belátod, hogy nem csak egy bonyolult terv része minden cselekedetem, aminek az a célja, hogy leimádkozzam rólad a bugyit?

- *Nem* vagyok ingerlékeny!

Lehajoltam, és a fülébe súgtam:

- Nem akarok lefeküdni veled, Gal. Ahhoz túlságosan is kedvellek.

Megfeszült a teste, és pedig szó nélkül otthagytam. A győzelmi mámortól fel le ugrálni, túl nyilvánvaló lett volna, úgyszólván visszafogtam magam, és megvártam, míg elrejt az ajtó, és csak akkor csaptam párszor a levegőbe. Nem volt könnyű folyamatosan feszültségben tartani őt, de amikor sikerült, akkor úgy éreztem, egy lépéssel közelebb kerülök a...

Mihez? Nem voltam teljesen biztos. Csak jó érzés volt.

Rég volt már, hogy vásárolni voltam a boltban, így a reggeli nem volt egy kulináris élmény, de ehető volt. Összekevertem a tojásokat a hagymával, és a paprikával, aztán a serpenyőbe öntöttem.

Abby besétált, és leült az egyik székre.

- Biztos, hogy nem kérsz?

- Biztos, de azért kösz.

Épphogy kikelt az ágyból, de máris gyönyörű volt. Nevetséges. Biztos voltam benne, hogy ez nem általános, de nem tudhattam. Csak Shepley barátnőit láttam reggel, de sosem figyeltem őket annyira, hogy véleményt alkothassak.

Shepley kivett két tányért a szekrényből, és elé tartotta. Fogtam a kanalat, és tojást pakoltam rájuk. Abby kedves érdeklődéssel figyelt.

Amerika duzzogott, ahogy Shepley elé tette a tányért.

- Ne nézz rám így, Shep. Bocs, de nem akarok menni.

Shepley már napok óta szenvedett America visszautasításától, amiért nemet mondott a páros partira. Én nem hibáztattam Mare-t. A páros partik felérnek egy kínzással. A tény, hogy nem akart menni, tökre lenyűgöző. A legtöbb csaj majd a nyakát töri azért, hogy meghívják.

- Bébi – nyafogott Shepley – a diákszövetségünk kétszer egy évben rendez páros partit. – Egy hónap van addig. Még bőven van időd, hogy találj rá ruhát, meg elvégezd a szokásos lányos dolgokat.

America nem fog nagyon kotorni emiatt. Nem is figyeltem rájuk, egészen addig, amíg rá nem jöttem, hogy America belement, azzal a feltétellel, hogy Abby is megy. Ha Abby elmegy, az azt jelenti, hogy randizik. America rám nézett, és pedig felvontam a szemöldökömet.

Shepley nem tétovázott.

- Trav nem jár páros partikra. Az ember a barátnőjét viszi el az ilyenekre, és... Trav nem szokott... szóval, érted.

America vállat vont.

- Összeboronálhatnánk Abbyt valakivel.

Már épp meg akartam szólalni, de Abby egyáltalán nem tűnt boldognak.

- Itt vagyok, hallak ám! – morogta.

America olyan arcot vágott, amiről tudta: Shepley nem tud ellenállni neki.

- Kérlek, Abby! Keresünk neked egy rendes srácot, aki mulatságos és vicces, és tudod, hogy arra is figyelek, hogy szexi legyen. Ígérem, hogy remekül fogsz szórakozni. És ki tudja? Talán még össze is jöttök.

Összeráncoltam a homlokomat. America keres neki egy pasit? A páros partira. Valakit a szövetségi testvéreim közül. Basszus, nehogy már! A gondolattól, hogy összejöhet valaki *mással*, égnek állt a hajam.

Hangos csörömpöléssel bedobtam a serpenyőt a mosogatóba.

- Nem mondtam, hogy nem viszem el.

Abby a szemét forgatta.

- Ne tégy nekem szívességet, Travis.

Felé léptem.

- Nem erről van szó, Gal. A páros partik becsajozott pasiknak vannak, és köztudott, hogy rám nem jellemző a barátnő. De a te esetedben nem kellene aggódnom, hogy utána már eljegyzési gyűrűt akarsz.

America lebiggyesztette az alsó ajkát.

- Kérlek szépen-szépen, Abby!

Úgy tűnt, Abby kínlódik.

- Ne nézz így rám! Travis nem akar menni, én sem akarok... nem leszünk szórakoztatóak.

Minél jobban átgondoltam, annál melengetőbb volt az ötlet. Összefontam a karomat, és a mosogatónak dőltem.

- Nem mondtam, hogy nem akarok menni. Szerintem jó buli lesz, ha négyesben megyünk.

Abby meghátrált, ahogy mindenki őt nézte.

- Miért nem lógunk inkább itt?

Én ezzel el lettem volna.

America döbbenten leejtette a vállát, Shepley pedig előrehajolt.

- Mert muszáj elmennem, Abby. – mondta. – Elsőéves vagyok. Nekem kell gondoskodnom arról, hogy minden simán menjen, mindenkinek legyen sör a kezében, meg hasonlók.

Abby elgyötörten ült. Láthatóan nem akart menni, de ami megijesztett, hogy képtelen volt nemet mondani America-nak, és Shepley bármit beadott volna a barátnőjének, hogy elmenjen. Ha Abby nem velem megy, akkor talán egy szövetségi testvérem mellett köt ki, és együtt töltik az estét – vagy az éjszakát. Nem voltak ők rossz fiúk, de hallva a történeteket, amiket meséltek, és ahogy elképzeltem, hogy Abby-ről beszélnek, képtelen voltam elviselni.

Odaléptem hozzá, és átfogtam a vállát.

- Ugyan már, Gal. Eljössz velem?

Abby ránézett America-ra, aztán Shepley-re. Beletelt pár másodpercbe, mire a szemembe nézett, de nekem ez is egy örökkévalóságnak tűnt.

- Igen - sóhajtott. A hangjában nyoma sem volt a lelkesedésnek, de ez nem számított. Eljön velem, és ettől a felismeréstől újra képes voltam lélegezni.

America boldogan felsikoltott, és tapsikolt, majd megölelte Abby-t.

Shepley hálásan mosolygott rám, aztán Abby-re.

- Kösz, Abby – mondta, és a hátára tette a kezét.

Még sosem láttam senkit, aki kevésbé lett volna boldog attól, hogy randizzon velem, de legalább nem miattam volt boldogtalan.

A lányok befejezték a készülődést, és korán elmentek, mert reggel nyolckor előadásuk volt. Shepley a mosogatóhoz lépett, és boldog volt, hogy elérte, a mit akart.

- Haver, köszönöm. Nem hittem, hogy America nem fog eljönni.

- Mi a fasz, ember? Össze akarjátok hozni Gal-t valaki mással?

- Nem. Úgy értem, America talán. Nem tudom. Mit számít?

- Számít.

- Tényleg?

- Csak ne... ne csináld, oké? Nem szeretném egy sötét sarokban látni őt Parker Hayes-el.

Shepley fintorogva kikotorta a tojást a serpenyőből.

- Vagy valaki mással.

- És?

- Mit gondolsz, meddig mehet ez így?

Összeráncoltam a homlokomat.

- Nem tudom. Ameddig csak lehet. Csak ne kavargj be!

- Travis, akarod őt, vagy nem? Az, hogy mindent megteszel, hogy távol tarts tőle mindenkit, aki randizna vele, miközben nem vagy vele, elég seggfej dolog.

- Csak barátok vagyunk.

Shepley kétkedve vigyorgott felém.

- A barátok megbeszélnek a hétvégi dugást. Valahogy ez nálatok nem működik.

- Nem, de ez nem jelenti az, hogy nem lehetünk barátok.

Shepley hitetlenkedve felvonta a szemöldökét.

- Tuti menni fog, tesó.

Nem tévedett. Csak nem akartam elismerni.

- Ez csak... - elhallgattam, Shepley arckifejezését figyeltem. Ő lenne a legutolsó, aki elítél, de túl gyenge voltam, hogy elismerjem, mire gondolok, és hogy a gondolataim milyen gyakran forognak Abby körül. Shepley megértene, de attól még nem érezném volna jobban magam, ha kimondom hangosan. - Van benne valami, amire szükségem van. Ennyi. Annyira fura, hogy úgy érzem, hogy pokolian jó fej, és nem akarok osztozni rajta?

- Nem osztozhatsz rajta, ha nem a tiéd.

- Mit tudhatok én a randizásról, Shep? Te. Te és a te kifacsart, mániákus, függő kapcsolataid. Ha talál valakit, és randizni kezdenek, el fogom veszíteni.

- Akkor randizz vele!

Megráztam a fejem.

- Még nem állok készen.

- Mégis miért? Félsz? - kérdezte Shepley, és az arcomba vágta a mosogatórongyot. Leesett a földre, én meg lehajoltam, hogy felvegyem. Az anyag megcsavarodott, és a tenyerembe simult, ahogy ide-oda csavargattam.

- Ő más, Shepley. Ő jó.

- Mire vársz?

Vállat vontam.

- Csak egy újabb okra, azt hiszem.

Shepley rosszalóan grimaszolt, aztán lehajolt, hogy bekapcsolja a mosogatógépet. A gép mechanikus hangja, és a csobogó víz zaja elkeveredett, és megtöltötte a szobát, Shepley pedig elindult a szobájába.

- Nemsokára jön a születnapja, tudod? Mare szeretne összehozni valamit.

- Abby születnapja?

- Ja, alig egy hét múlva.

- Hát, akkor csinálnunk kell valamit. Tudod, mit szeret? America-nak van valami ötlete? Azt hiszem, talán vehetnék neki valamit. Mi a francot vegyek neki?

Shepley elmosolyodott, miközben becsukta az ajtaját.

- Ki fogod találni. Az előadás öt perc múlva kezdődik. Jössz a Charger-el?

- Nem. Hátha el tudom kapni Abby-t, és megint mögém ültethetem. Egyelőre csak így juthatok a legközelebb a combjai közé.

Shepley felröhögött, és becsukta az ajtót.

Bementem a szobámba, és felvettem egy farmert, meg egy pólót. Tárca, mobil, kulcsok. Nem tudtam elképzelni, milyen lehet lánynak lenni. A nyavalyás rutin, amit végig kellett csinálniuk, csak hogy kiléphessenek az ajtón, felemésztette a fél életüket.

Az előadás egy kibaszott örökkévalóságnak tűnt, aztán szinte átrobogtam a Morgan Hall-hoz. Abby a bejáratnál állt valami fickóval, és nekem azonnal forni kezdett a vérem. Pár pillanattal később felismertem Finch-et, és megkönnyebbülve sóhajtottam. Abby arra várt, hogy elszívja a cigijét, közben azon nevetett, amit Finch mondott neki. Nagyokat integetve magyarázott, egyértelműen benne volt valami sztori közepében, és csak akkor hagyta abba egy pillanatra, amikor beleszívott a cigijébe.

Amikor megjelentem, Finch Abby-re kacsintott. Ezt jó jelnek vettem.

- Szia, Travis - énekelte.

- Finch - biccentettem felé. Aztán gyorsan Abby felé fordultam. - Hazamegyek, Gal. Elvigyelek?

- Most készülök bemenni - vigyorgott fel rám.

A gyomrom lesüllyedt, és gondolkodás nélkül bukott ki belőlem.

- Ma éjjel nem alszol nálam?

- De igen. Csak össze kellett szednem pár dolgot, amit elfelejtettem.

- Mint például?

- Többek közt a borotvát. Mit érdekel?

A francba, mennyire bírom őt.

- Ideje is, hogy leborotváld a lábad. Tisztára feldörzsöltél.

Finch szeme majdnem kiesett az üregéből.

Abby összeráncolta a homlokát.

- Így indul útjára a pletyka! – ránézett Finchre. – Csak alszom az ágyában... *csakis* alszom.

- Na, persze – vágta rá Finch önelégült vigyorral.

Mire felfogtam, mi történt, már bent volt, és felfelé trappolt a lépcsőn a szobájába. Kettesével vettem a lépcsőfokokat, hogy utolérjem.

- Jaj, ne légy pipa. Csak vicceltem.

- Folyton azt feltételezik, hogy lefekszünk egymással. Te meg csak rontasz a helyzeten.

Egyértelmű volt, hogy számára a szex velem, rossz dolog volt. Ha megkérdezném, hogy mégis mit akar tőlem, a válasza az lenne: semmit, abszolút semmit.

- Kit érdekel, mit gondolnak?

- Engem, Travis! *Engem!* – benyitott, és egyik sarokból a másikba lépett, kihúzta a fiókot, aztán becsukta, és a holmiját egy kis hátizsákba dobálta. Hirtelen elfojtottam az érzést, hogy elveszíthetem, azt a fajtát, amikor nem tudod eldönteni, hogy sírj vagy neved. Kuncogás tört fel a torkomból.

- Nem vicces. Azt akarod, hogy az egész sulis azt higgye, az egyik lotyód vagyok?

Lotyóm? Egyik sem volt az enyém. Ezentúl ők csak lotyók.

Kikaptam a kezéből a táskát. Ez így nagyon nem jó. Számára az, hogy velem hozzák kapcsolatba, nem beszélve arról, hogy azt hiszik, van köztünk valamiféle kapcsolat, azt jelenti, hogy tönkreteszi a hírnevét. Miért akar mégis a barátom lenni, ha közben ezt gondolja.

- Senki sem hiszi. És ha mégis, úgy jobb, ha nem jut a fülembe.

Kitártam előtte az ajtót, ő pedig kilépett rajta. Elengedtem, és követtem, és erősen kellett vigyáznom az egyensúlyomra, hogy ne botoljak el benne, ahogy nekifutottam. Az ajtó bezárult mögöttem, és hozzányomott.

- Hú! – mondtam nekiütközve.

Sarkon fordult.

- Ó, istenem! – először azt hittem, megsérült attól, hogy nekimentem. Az arcára kiülő döbbenet egy pillanatra megijesztett, de aztán folytatta – Biztos azt képzelik, hogy együtt járunk, és te amellet szégyentelenül folytatod a ku... korábbi... *életmódodat!* Szánalmasan festhetek! – elhallgatott, elveszett a valóság rémképében, aztán megrázta a fejét. – Szerintem nem kellene tovább veled maradnom. Egy ideig nagy általánosságban tartanunk kellene a távolságot.

Elvette tőlem a hátizsákját, én meg visszarántottam.

- Senki sem képzei, hogy együtt vagyunk, Gal. Nem kell megszakítanod velem a beszélő viszonyt, hogy bebizonyíts valamit. – kissé kétségbeesettnek éreztem magam, ami több, mint zavaró volt.

Elhúzta a hátizsákját. Elszánt volt. Visszarántottam. Némi huzavona után feszülten felnyögött.

- Akadt-e már olyan lány... barát, aki nálad lakott? Hoztad-vitted őket az iskolába? Velük ebédeltél-e minden áldott nap? Senki sem tudja, mit gondoljon rólunk, még akkor sem, amikor felvilágosítjuk őket!

Miközben a parkolóba mentem a csomagjával, az agyam pörgött.

- Majd én helyre teszem, rendben? Nem akarom, hogy miattam bárki is ne becsüljön.

Abby mindig is rejtély volt a számomra, de a tekintetében megbújó fájdalom meglepett. Megzavart azzal kapcsolatban, hogy én mindent el akartam követni, hogy a mosoly sose tűnjön el az arcáról. Feszült, és egyértelműen szomorú volt. Annyira utáltam, hogy meg kellett bánnom, minden megkérdőjelezhető dolgot, amit valaha tettem, mert már csak egy dolog állt az utamba.(ez zavaros)

Ez volt az a pillanat, amikor a valóság az arcomba vágott: mi ketten nem fogunk tudni párként működni. Nem számít mit tettem, vagy mennyire próbálom, akár csellel megszerezni a jóindulatát, sosem leszek elég jó neki. Nem akarom, hogy olyasvalaki mellett végezze, mint én. De megpróbálom azt a kevéske időt, amit vele tölthetek, élvezetessé tenni.

Ezt elismerve, le kellett nyelnem a keserű pirulát, de ugyanakkor, az agyam egy zugából egy ismerős hang azt suttogta, hogy küzdenem kell azért, amit akarok. A küzdelem sokkal könnyebbnek tűnt, mint a másik lehetőség.

- Hadd kárpótoljalak! – mondtam. – Gyere el velem a „Dutch”-ba ma este!

A Dutch egy szeméttelp volt, de kevésbé zsúfolt, mint a Red. Kevesebb keselyű forgolódott arrafelé.

- Hisz az egy motoros bár! – jegyezte meg fintorogva.

- Oké, akkor meg menjünk el a klubba. Elviszlek vacsorázni, aztán benézhetnénk a „Red Door”-ba. Meghívlak.

- Hogy rendezné a problémát, ha meghívsz vacsorázni, aztán egy klubba? Ha együtt látnak minket, csak rontunk a helyzeten.

Felerősítettem a csomagját a motor hátuljára, aztán felültem. Ezúttal nem vitázott a csomag miatt. Ez ígéretes volt.

- Gondolj csak bele: én részegen, egy hiányos öltözetű lányokkal teli teremben? Amikor meglátnak minket, senki sem hiszi majd, hogy egy pár vagyunk.

- És nekem mégis mit kellene csinálnom? Felcsípni a bárban egy pasit, és hazavinni, hogy mindenki előtt világos legyen a helyzet?

Összevontam a szemöldökömet. A gondolat, hogy ott hagyjam egy másik fazonnal, ettől megfeszült az állkapcsom, mintha citromba haraptam volna.

- Ezt nem mondtam. Szükségtelen túllőni a célon.

A szemét forgatta, felmászott az ülésre, és átfogta a derekamat.

- És egy találomra felszedett lány majd követ minket a bárból haza? Így kárpótolsz?

- Csak nem vagy féltékeny, Galamb?

- Mire? Egy szexuális úton terjedő betegséggel fertőzött hülyére, akit reggel bepöccentesz?

Felnevettem, aztán beindítottam a motort. Ha tudná, hogy ez mennyire lehetetlen volt. Amikor mellettem volt, mindenki más eltűnt. Minden figyelmemet lekötötte, hogy egy lépéssel előtte járjak.

Tájékoztattuk Shepley-t és America-t a terveinkről, aztán a lányok elkezdtek a szokásos rutint. Reméltem, hogy elsőnek zuhanyozhatok, de csak később jöttem rá, hogy utolsónak kellett volna lennem, mert a lányok még nagyban készülődtek, mikor Shepley és én már régen elkészültünk.

Én, Shepley, és America egy örökkévalóságig vártunk arra, hogy Abby kijöjjön a fürdőszobából, de amikor végül megjelent, majdnem elszédültem. A lábai olyanok voltak, mintha nem érnének véget a rövid, fekete ruhában. A cicijei alig észrevehető módon ringtak, amikor körbefordult, és hosszú hajtincsei könnyedén hullámoztak oldalra, ahelyett, hogy eltakarnák a mellkasát.

Nem emlékeztem, hogy ennyire barna, de a bőre egészségesen ragyogott, kontrasztban a ruhája fekete anyagával.

- Formás lábak. - mondtam.

Elmosolyodott.

- Nem említettem, hogy varázsbortvám van?

Varázsbortva egy szart. Kibaszottul gyönyörű volt.

- Szerintem nem a bortva teszi.

Kézen fogva húztam ki az ajtón, és Shepley Charger-jéhez vezettem. Nem húzta el, és én még egy kicsit fogtam, mielőtt beszálltunk a kocsiba. Rossz érzés volt elengedni. Amikor a sushi bárhoz értünk, az ujjaimat az övébe fontam, miközben bementünk.

Rendeltem egy kör szakét, aztán egy újabbat. A pincérnő addig nem igazoltatott minket, amíg nem rendeltem egy sört. Tudtam, hogy America-nak hamis személyije van, és le voltam nyűgözve, amikor Abby is bajnok módjára előhúzta az övét. A pincérnő alaposan megnézte, aztán elsétált. Elkaptam az igazolványt. Ott volt a képe a sarokban, és amennyire én láttam, minden teljesen rendben volt. Még sosem láttam Kansas-i személyit, de ez hibátlannak tűnt. Elolvastam a nevet, Jessica James, és ettől valamiért beindultam. Keményen.

Abby megfogta az igazolványt, és kirántotta a kezemből, de félúton leejtette a földre, aztán másodpercek alatt eltüntette a tárcájában.

Rám mosolygott, és én a könyökömre hajolva visszamosolyogtam.

- Jessica James?

Lekönyökölt velem szemben, tükrözte a testtartásomat, és állta a tekintetemet. Annyira magabiztos volt. És ettől hihetetlenül szexi.

- Ja. És?

- Érdekes választás.

- Ahogy a California Roll is. Homo.

Shepley röhögésben tört ki, de azonnal abbahagyta, amikor America visszaböfögte a sört.

- Lassíts, bébi. A szaké csak később üt.

America megtörölte a száját, és vigyorogni kezdett.

- Ittam már szakét, Shep. Ne aggódj!

Minél többet ittunk, annál hangosabbak lettünk. A kiszolgáló személyzet annyira nem bánta, de ez valószínűleg csak azért volt, mert már későre járt, és csak pár vendég lézengett rajtunk kívül az étterem másik végében, és azok legalább annyira részegek voltak, mint mi. Kivéve Shepley-t. Túlságosan is aggódott amiatt, hogy túl sokat igyon, és úgy vezesse a kocsiját. De America-t a kocsijánál is jobban szerette. Amióta ő volt, nem csak a vezetésre figyelt, de betartott minden közlekedési szabályt, még az indexet is használta.

Elképesztő.

A pincérnő kihozta a számlát, én meg odalöktem néhány bankjegyet az asztalra, addig böködtem Abby-t, míg végre kikászálódott a bokszból. Játékosan visszabökött, én meg közömbösen köré fontam a karom, miközben a parkoló felé sétáltunk.

America becsusszant a barátja mellé az első ülésre, és belenyalt a fülébe. Abby rám nézett, és a szemét forgatta, de leszámítva, hogy kényszerű szemtanúja volt a peepshownak, láthatóan jól érezte magát.

Shepley befordult a parkolóba, de kétszer háromszor körbefurikázott a kocsik közt.

- Ha kérhetném, még ma este, Shep - mormolta America.

- Figyelj, szélesebb helyet keresek! Nem akarom, hogy egy részeg marha megkarcolja a festéket.

Talán. De lehet, hogy csak élvezte, ahogy America nyelve a belső fülét mossa. Beteges.

Shepley leállította a kocsit a parkoló szélén, én pedig kisegítettem Abby-t. Meghúzgálta, és megigazgatta a ruháját, aztán egy kissé megrázta a csípőjét mielőtt megfogta a kezem.

- Már kérdezni akartalak benneteket az igazolványaitokról. - mondtam. - Hibátlanok. Nem errefelé szerezhettétek őket.

Tisztában voltam vele. Szereztem már jó párat.

- Hát igen, egy ideje már megvannak. Szükség volt rájuk...

Mi a fenéért volt neki szüksége hamis igazolványra?

- ... Wichitában.

A kavicsok csikorogtak a lábunk alatt, ahogy lépkedtünk, és Abby jobban megszorította a kezem, ahogy a kövek közt egyensúlyozott a magas sarkúban.

America megbotlott, és én reflexből elengedtem Abby kezét, de Shepley elkapta a barátnőjét, mielőtt elesett volna a köveken.

- Jó, ha az embernek vannak kapcsolatai - mondta America vihogva.

- Szent ég, asszony - szörnyülködött Shepley, és megfogta America karját, mielőtt tényleg elesett. - Ma estére már kész vagy.

Összeráncoltam a homlokom, és azon gondolkodtam, ez mit jelenthet.

- Miről beszélsz, Mare? Miféle kapcsolatok?

- Abbynek vannak régi barátai, akik...

- Hamis igazolványok, Trav - vágott közbe Abby, mielőtt America befejezhette volna. - Ha rendes igazolványt akarsz, ismerned kell a megfelelő embereket, nem?

America-ra néztem, tudtam, hogy valami nem stimmel, de mindenfelé nézett, csak rám nem. Nem tűnt okosnak erőltetni a dolgot, különösen most, hogy Abby Trav-nek hívott. Ezt meg tudnám szokni, ahogy ő mondta.

Felé nyújtottam a kezem.

- De igen.

Megragadta, és hamiskás arccal elmosolyodott. Azt hitte, túljárt az eszemen. Az biztos, hogy erre később még visszatérek.

- Kérek még egy italt! - mondta, és a klub nagy, piros ajtaja felé húzott.

- Olcsó feleseket! - rikkantotta America.

Shepley égnek emelte a tekintetét.

- Hát persze! Pontosan erre van szükségem, még egy felesre.

Amint beléptünk, minden szem Abby felé fordult, még néhány olyan srác, aki a barátnőjével volt, szégyentelenül utána forgatta a nyakát, vagy megforgatta a székét, hogy hosszan elidőzhessen rajta a tekintete.

Oh, basszus. Rossz egy este lesz ez - gondoltam, és szorosan köré fontam a karom.

Odasétáltunk a bárhoz, közel a táncparketthez. Megan egy füstös sarokban állt a biliárdasztaloknál. Láthatóan vadászaton volt. Hatalmas kék szeme megállapodott rajtam, mielőtt még igazán felfogtam volna, hogy ott van. Nem nézett sokáig. Még mindig Abby kezét fogtam, és Megan kifejezése azonnal megváltozott, ahogy meglátta. Felé biccentettem, ő pedig elvigyorodott.

A szokásos helyem szabad volt a bárnál, de az volt az egyetlen szabad hely. Cami észrevette, hogy Abby-vel a nyomomban közeledek, kurtán felnevetett, aztán felhívta a környező székeken ülők figyelmét az érkezésemre, és figyelmeztette őket, hogy jobb, ha átadják a helyüket. Szó nélkül távoztak.

Mondj, amit akarsz. Hasznos, ha pszichopata seggfejnek tartanak.

Hetedik fejezet

Vörös köd

Még mielőtt elértük volna a bár, America a táncparketre rángatta a legjobb barátnőjét. Abby dögös rózsaszín túsarkúja ragyogott a fekete fényben, én pedig mosolyogva figyeltem, ahogy nevet America széles mozdulatain. A pillantásom lesiklott a fekete ruhán, és megpihent a csípőjén. Elképesztően mozgott, ezt el kellett ismernem. Erotikus gondolatok villantak az agyamba, így el kellett fordulnom.

A Red Door meglehetősen zsúfolt volt. Volt néhány új arc, de többségében a szokásosak. Ha valaki új sétált be, az olyan volt – nekünk, régieknek, akik nem tudunk jobbat elképzelni, mint minden hétvégén itt lógni – mintha friss húst dobtak volna elénk. Különösen az olyan lányok, mint Abby, és America.

Rendeltem egy sört, és lenyeltem a felét, aztán visszafordítottam a figyelmemet a parkettra. Nem szándékosan bámultam, különösen, hogy tudtam, valószínűleg ugyanaz a kifejezés ült az arcomon, mint az össze többi gyökérnek.

A dal véget ért, és Abby visszarángatta America-t a bárhoz. Lihegtek, mosolyogtak, és kellően izzadtak voltak, hogy szexinek tűnjenek.

- Ez lesz egész este, Mare. Ne is vegyél róluk tudomást – tanácsolta Shepley.

America arcáról lerítt az undor, ahogy mögém bámult. Csak elképzelni tudtam, ki lehetett mögöttem. Nem lehet Megan. Ő nem olyan, hogy a partvonalon várjon.

- Olyan, mintha Vegas lehányt volna egy rakás dögkeselyűt – gúnyolódott America.

Átpillantottam a vállam fölött, és Lexy három lányegyleti testvére állt ott vállt vállnak vetve. Egy másik közvetlenül mellettem állt, arcán hatalmas, ragyogó mosollyal. Mind vigyorogni kezdtek, amikor felvettem a szemkontaktust, de aztán gyorsan elfordultam, kiittam a maradék sörömet. Valamilyen oknál fogva az olyan lányok, akik így megjátszották magukat körülöttem, házsártos nőszemélyé változtatták America-t. De nem szálltam vitába a keselyűs megnyilvánulásával.

Rágyújtottam egy cigarettára, és rendeltem még két sört. A szőke mellettem, Brooke, elmosolyodott, és az ajkát harapdálta. Megálltam, nem voltam biztos benne, hogy sírni fog, vagy megölelni. Egészen addig, amíg Cami le nem pattintotta a kupakot a sörökről, és oda nem tolt az üvegeket, nem tudtam, mit jelent a nevetséges kifejezés Brooke arcán. Akkor felkapta az egyik sört, és bele akart kortyolni, de elkaptam tőle, mielőtt sikerült neki, és átadtam Abby-nek.

- Bocs... nem a tiéd.

Brooke toporzékolva csatlakozott a barátaihoz. Bárhogy is, Abby tökéletesen elégedettnek tűnt, hatalmas, férfias kortyokkal nyelt.

- Mintha bármikor is vennék egy sört valami csajnak egy bárban – mondtam. Azt hittem, Abby ezt szórakoztatónak tartja, de ő csak keserű képpel felemelte a sörét.

- Te más vagy. – mondtam félmosollyal.

Az enyémhez koccintotta az üvegét, láthatóan ingerülten.

- Mivel én vagyok az egyeden lány, akivel egy totál igénytelen pasi nem akar lefeküdni – meghúzta az üveget, de én elhúztam a szájától.

- Viccelsz? – amikor nem válaszolt, odahajoltam hozzá a tökéletes hatás kedvéért. – Először is... igenis igényes vagyok. Még sosem feküdtem le ronda nővel. Soha. Másodszor is, le akartam veled feküdni. Már vagy ötven különféle módon elképzeltem, hogy ledöntelek a kanapémra, de nem tettem, mert már nem így nézek rád. Nem arról van szó, hogy nem vonzódom hozzád, csak szerintem ennél jobb vagy.

Önelégült mosoly terült el az arcán.

- Azt hiszed, túl jó vagyok hozzád.

Hihetetlen. Tényleg nem érti.

- Az ismeretségi körömben nem találnék olyan pasit, aki elég jó volna hozzád.

Az önteltsége elolvadt, és helyét meghatott, elismerő mosoly váltotta fel.

- Kösz, Trav – mondta, és letette az üres üveget a pultra. Tényleg képes volt megtenni, ha akarta. Normál esetben, ezt nyálasnak neveztem volna, de olyan laza önhiúsággal viselte... nem tudom... bármi, amit tett, annyira dögös volt.

Felálltam, és megragadtam a kezét.

- Gyere – a parkettre húztam, ő pedig követett.

- Ne! Sokat ittam! El fogok esni!

Már a táncparketten, megragadtam a csípőjét, és szorosan magamhoz húztam a testét.

- Pofa be, és táncolj.

A kacaj, és a mosoly eltűnt az arcáról, és a teste az enyémhez simult a zenére. Nem tudtam levenni róla a kezem. Minél közelebb kerültünk egymáshoz, én annál is közelebb akartam kerülni hozzá. A haja az arcomban volt, és hiába ittam sokat az este, minden idegszálam pattanásig feszült. Ahogy a feneke hozzám ért, különböző irányból, és ahogy a csípője mozdult a zenére, ahogy hátrahajolt a mellkasomhoz, és a tarkóját a vállamon pihentette. Be akartam húzni valami sötét sarokba, hogy megízleljem a szája belsejét.

Abby gonoszka mosollyal felém fordult. A keze elindult a vállamról, le a mellkasomon át a hasamra. Közel jártam az örülethez, ott és akkor akartam őt. Megint megfordult, és a szívem olyan gyorsan zakatolt, hogy szinte kiszakadt a bordáim közül. Így sokkal közelebb került hozzám. Megragadtam a csípőjét, és még szorosabban húztam magamhoz.

Köré fontam a karom, az arcomat a hajába temettem. Enyhén átítatta az izzadtság, és a parfümjé illata. Minden ép gondolatom elszállt. A dal véget ért, de nem adta jelét, hogy le akarna állni.

Abby hátrahajolt a feje a vállamhoz simult, néhány tincse elszabadult, felfedve csillogó bőrét. Minden akaraterőm elhagyott. Az ajkammal megérintettem a füle mögötti érzékeny pontot. Képtelen voltam ott megállni, kinyitottam a számat, és hagytam, hogy a nyelvem hozzáérjen, és lenyaltam a sós nedvességes a bőréről.

Abby teste megfeszült, és elhúzódott.

- Mi az, Gal? – kérdeztem. Nevetnem kellett. Úgy festett, mint aki meg akar ütni. Azt hittem, jól érezzük magunkat, erre ő dühösebb, mint amilyennek valaha láttam.

Ahelyett, hogy kiadta volna a dühét, átvágott a tömegen, és visszavonult a bárhoz. Követtem őt, és tudtam, hogy nagyon gyorsan ki kell találnom, pontosan mit is csináltam rosszul.

Leültem mellette az üres székre, figyeltem, ahogy jelezte Cami-nek, hogy kér még egy sört. Magamnak is rendeltem, aztán néztem, ahogy egyszerre lehajtja a sajátja felét. Az üveg kongott a pulton, amikor lecsapta.

- Azt képzeled, *ettől* majd másképpen vélekednek rólunk?

Kurtán felnevettem. Azután, hogy úgy nyomult és dörgölőzött a farkamhoz, most a megítélésünk miatt aggódik?

- Füttyölök rá, mit gondolnak rólunk.

Vetett rám egy csúnya pillantást, aztán megint előrefordult.

- Galamb – mondtam, és megérintettem a karját.

Elhúzódott.

- Ne. *Sosem* lehetek olyan részeg, hogy hagyjam, hogy ledönts arra a kanapéra.

Iszonyatos düh söpört végig rajtam. Soha nem bántam így vele. Soha. Ő engedte, én csak egy-két apró csókot leheltem a nyakára, és *ettől* így kiakadt?

Már nyitottam a számat, hogy megszólaljak, de ekkor Megan bukkant föl mellettem.

- Á, csak nem Travis Maddoxot látom?

- Szia, Megan.

Abby Megan-t méregette, láthatóan kizökkent. Megan öreg motoros volt abban, hogy a saját íze szerint alakítsa a dolgokat.

- Mutass be a barátnődnek – mondta mosolyogva.

Tökéletesen tisztában volt vele, hogy Abby nem a barátnőm. Ijesztő egy ribanc: ha a látóterébe került egy pasi, akinek randija volt, vagy csak nővel volt, addig piszkálódott, míg az letagadta, hogy elköteleződne. Szétzúzta a biztonságot, és a stabilitást.

Tudtam, mire megy ki a játék. A pokolba, ha Abby azt hitte, hogy egy elvetemült seggfej köcsög vagyok, akkor jobb, ha úgy is viselkedem.

Végigcsúsztottam a sörömet a pulton, aminek a végén leesett, és hangosan csörömpölt a szemetesben.

- Nem a barátnőm.

Szándékosan nem foglalkoztam Abby reakciójával, megragadtam Megan kezét, és a parkettre vezettem. Örömmel követett, és boldogan tekeregtünk, amíg a lábunk érte a talajt. Megan mindig is jól elszórakoztatta magát a tánccal. Nem volt benne szégyen, és hagyta, hogy bármit megcsináljak vele, amit csak akartam a parketten is, és azon kívül is. Ahogy máskor is, a legtöbb táncos leállt, és minket nézett.

Általában mindig hatalmas showt csináltunk, de most különlegesen sikamlósnak éreztem. Megan haja nem egyszer az arcomba csapódott, de nem érdekelt. Felkaptam őt, és a lábát a derekam köré húztam, akkor hátrahajolt, kinyújtotta a karját a feje fölé. Mosolygott, ahogy szinte pumpáltam az egész bár szeme láttára, aztán leengedtem a lábára, ő pedig megfordult, előrehajolt, és megfogta a bokáját.

Izzadság csurgott le az arcomon. Megan bőre lucskos volt, a kezem folyamatosan lecsúszott, akárhányszor próbáltam megérinteni. A blúza átázott, és annyira az enyém volt. Felém hajolt egy csókért, a szája résnyire elnyílt, én is odahajoltam, és közben a bárpult felé néztem.

És ekkor láttam meg őt. Ethan Coats-t. Abby feléje hajolt, és azzal a részeg, flörtölő, vigyél-haza mosollyal nézett rá, amit azonnal kiszúrtam a tömegben bármelyik nőn.

Otthagytam Megan-t a parketten, áttörtem magam a tömegen, ami körénk gyűlt. Pont mielőtt odaértem, Ethan előrenyúlt, és megfogta Abby térdét.

Emlékeztem, mit csinált tavaly, ökölbe szorítottam a kezem, és közéjük álltam, háttal Ethan-nek.

- Mehetünk, Gal?

Abby a hasamra tette a kezét, ellökött oldalra, és azonnal visszatért a mosoly ahogy Ethan megint a látóterébe került.

- Beszélgetek, Travis – felemelte a kezét, érezte, mennyire nedves, aztán látványos mozdulattal a szoknyájába törölte.

- Ismered ezt a csávót?

Szélesen elmosolyodott:

- Ő Ethan.

Ethan felém nyújtotta a kezét:

- Örülök, hogy megismerhetlek.

Nem tudtam nem észrevenni Abby-t, miközben azzal a tipikus, hányingerem van, és szédülök ettől az elcseszett helytől nézéssel bámult. Lógva hagytam Ethan-t, és arra vártam, hogy Abby észrevegye, hogy ott állok.

Közömbösen felém intett.

- Ethan, ő Travis.

A hangja egyértelműen kevésbé volt lelkes az én bemutatásomnál, ami csak még jobban feldühített.

Lenéztem Ethan-re, aztán a kezére:

- Travis Maddox – a hangom halk, és baljós volt, pont, ahogy akartam.

Ethan szeme elkerekedett, és zavartan visszahúzta a kezét.

- Travis *Maddox*?

Kinyújtottam a karomat, és megmarkoltam a bárpultot Abby háta mögött.

- Igen. És?

- Láttam, ember, a tavalyi küzdelmedet Shawn Smithszel. Azt hittem, emberhalál lesz a vége!

A szemem összeszűkül, és az állkapcsom megfeszült.

- Szeretnéd még egyszer látni?

Ethan felnevetett, a tekintete ide-oda járt közöttünk. Amikor rájött, hogy nem viccelek, bocsánatkérően Abby-re mosolygott, és távozott.

- Most már mehetünk? – csattantam fel.

- Tudsz róla, hogy iszonyú seggfej vagy?

- Rosszabbnak is hívtak már – felé nyújtottam a kezem, és ő megfogta, hagyta, hogy lesegítsem a bárszékről. Akkor mégsem lehet annyira dühös.

Hangos füttyel jeleztem Shepley-nek, aki meglátta az arckifejezésem, és azonnal tudta, hogy ideje mennünk. A vállamat használtam, hogy utat vágjak a tömegben át, szégyentelenül megütve néhány ártatlan bámészkodót, hogy kiengedjem a gőzt, amíg Shepley utol nem ért, és le nem fogott.

Megpördültem, és Abby arcába üvöltöttem:

- Meg kellene, hogy csókoljalak, és túlesnék az egészen! Képtelenül viselkedsz! Megcsókoltam a nyakadat, és akkor mi van?

Abby hátrahőkölt, de amikor nem hagytam neki teret, ellökött magától. Nem számított, mennyire voltam dühös, nem ismerte a félelmet. Ez tőkre dögös volt.

- Nem vagyok az alkalmi szexpajtid, Travis.

Hitetlenkedve ráztam a fejem. Ha lett volna bármi, amit megtehettem volna, hogy távol tartsam tőle az ilyen gondolatokat, nem tudom, mi, megtettem volna. Attól a pillanattól kezdve különleges volt a számomra, hogy először megláttam, és minden lehetséges módon próbáltam ezt a tudásra adni. Hogy máshogy juthatnék át a falán? Mennyire kell máshogy bánnom vele, mint a többiekkel?

- Sosem mondtam, hogy az vagy! Reggeltől estig a közelemben vagy minden nap, az ágyamban alszol, de közben többnyire úgy teszel, mintha nem akarnád, hogy együtt lássanak veled.

- Hisz *veled* jöttem ide!

- Csakis tisztelettel bántam veled, Galamb!

- Nem. Csak úgy bánsz velem, mint a tulajdonoddal. Nem volt jogod így elkergetni Ethant!

- Tudod te egyáltalán, kicsoda Ethan? – amikor megrázta a fejét, közelebb hajoltam. - Mert *én* igen. Tavaly szexuális bántalmazásért tartóztatták le, de aztán ejtették a vádat.

Összefonta a karját.

- Á, szóval van bennetek valami közös?

Vörös fátyol ereszkedett a szemem elé, és alig egy pillanat alatt felforrt bennem a düh. Vettem egy mély levegőt, hogy elűzzem.

- *Erőszaktevőnek* nevezel?

Abby gondolatai megakadtak, és a habozásától elszállt minden haragom. Ő volt az egyetlen, aki ilyen hatással volt rám. Máskor, minden egyes alkalommal, ha dühös voltam meg kellett ütnöm valamit, vagy valakit. Nőt sosem ütöttem meg, de valószínűleg alaposan bemostam volna a mellettünk álló teherautóba.

- Nem, csak pipa vagyok rád! - mondta összeszorított szájjal.

- Ittam, világos? A bőröd centikre volt az arcomtól, gyönyörű vagy, és amikor verítékezel, valami kibaszottul mesés az illatod. Hát megcsókoltalak! Bocs! Tedd végre túl magad a dolgon!

A válaszomtól ledermedt, és a szája sarka felfelé görbült.

- Szóval gyönyörűnek tartasz?

Elfintorodtam. Milyen hülye kérdés.

- Káprázatos vagy, és ezt te is tudod! Miért mosolyogsz?

Minél jobban próbált nem nevetni, annál kevésbé sikerült neki.

- Nem érdekes. Menjünk.

Felnevettem, aztán megcsóváltam a fejem.

- Micso...? Te...? Komolyan az idegeimre mész!

Teli szájjal vigyorgott a bókomtól, és a ténytől hogy öt perc alatt egy totális pszicho-ból egy nevetséges bohóccá váltam. Próbált nem mosolyogni, és ettől nekem is mosolyognom kellett.

A nyaka köré fontam a karomat, Istenem, meg *kellett* volna csókolnom.

- Tisztára megbolondítasz. Tudod, igaz?

A hazaút csendben telt, és amikor végül megérkeztünk a lakáshoz, Abby egyenesen a fürdőszobába ment, és kinyitotta a zuhanyt. Az agyam túlságosan zsibogott, hogy most beszéljem át vele ezt az egész a szarságot, úgyhogy felkaptam egy bokszer, meg egy pólót. Bekopogtam az ajtón, de nem válaszolt, ezért egyenesen bementem, lepakoltam a holmit a mosdó mellé, aztán kijöttem. Amúgy sem tudtam, mit mondhatnék neki.

Bejött, a ruhámba bújva, és az ágyba zuhant, a mosoly emléke még mindig ott volt az arcán.

Néztem őt egy ideig, ő pedig visszanézett, és tényleg azon tűnődtem, mit is gondoltam. A gond csak az volt, hogy még *én* sem tudtam. A pillantása lesiklott az arcomon a számra, és akkor már tudtam.

- Jó éjt, Gal - suttogtam, elfordultam, és közben úgy átkoztam magam, mint még soha. De hihetetlenül részeg volt, és én nem fogom kihasználni a helyzetet. Különösen nem azután, hogy megbocsátotta nekem a műsort Megan-al.

Abby pár percig feszengett, mielőtt vett egy mély levegőt.

- Trav? – a könyökére támaszkodott.
- Igen?- mondtam mozdulatlanul, féltem, ha belenézek a szemébe, akkor minden józan gondolatom kiszáll az ablakon.

- Tudom, hogy részeg voltam, és irdatlanul összekaptunk ezen, de...

- Nem fekszem le veled, ne is kérd.

- Micsoda? Nem!

Felnevettem és megfordultam, ránéztem édes, rémült arcára.

- Mi az, Galamb?

- Ez, – felelte, a fejét a mellkasomra fektette, átnyújtotta a karját a derekamon, és szorosan átölelt.

Nem ez volt, amire számítottam. Egyáltalán. Felemeltem a kezem, és megdermedtem, nem tudtam, mi a fenét csináljak.

- Te *tényleg* részeg vagy.

- Tudom – válaszolta szégyentelenül.

Nem számít, mennyire lesz dühös reggel, nem tudtam nemet mondani. Az egyik kezemet a hátára tettem, a másikat nedves hajára, aztán megcsókoltam a homlokát.

- Nálad zavarba ejtőbb nőt még nem ismertem.

- Ez a legkevesebb, amit megtehetsz értem, miután elriasztottad az egyetlen pasit, aki ma este odajött hozzám.

- Ethanra, az erőszaktevőre célzol? Hát igen, *azért* tényleg az adósod vagyok.

- Nem érdekes – mondta, és kezdett elmerülni.

A reakcióm azonnali volt. A hasamhoz szorítottam a karját.

- Nem! Komolyan beszélek. Óvatosabbnak kell lenned. Ha nem lettem volna ott... még csak gondolni sem akarok rá. És most azt akarod, kérjek bocsánatot, hogy elkergettem?

- Nem akarom, hogy bocsánatot kérj. Egyáltalán nem erről van szó.

- Akkor hát miről? – kérdeztem, még soha semmiért nem könnyörögtem életemben, de most csendben azért könnyörögtem, hogy azt mondja, akar engem. Hogy törődik velem. Valamit. Olyan közel voltunk. Csak még egy centi hiányzott, hogy az ajkunk összeérjen, és igazi hőstett volt, hogy visszafogtam magam, és nem tűntettem ez azt az egy centit.

Összeráncolta a homlokát.

- Részeg vagyok, Travis. Ez az egyetlen mentségem.

- Csak azt szeretnéd, ha magamhoz ölelnék, míg el nem alszol?

Nem válaszolt.

Arrébb fordultam, hogy egyenesen a szemébe nézhessek.

- Nemet kellene mondanom, hogy a vitás kérdésben bebizonyítsam az igazamat. – mondtam, és összevontam a szemöldökömet. – De később utálnám magam, ha nemet mondanék, és többé nem kérnél rá.

Boldogan fészkelte az arcát a mellkasomhoz. A karommal szorosan átöleltem nehéz volt féken tartani magam

- Nem kell kifogásokat keresned, Galamb. Egyszerűen csak elég, ha megkérsz.

Nyolcadik fejezet

Óz

ABBY MÉG ELŐTTEM KIDŐLT. A LÉGZÉSE lelassult, és a teste ellazult rajtam. Meleg volt, és az orra a legfinomabb, legédesebb zümmögést adta ki, amikor beszívta a levegőt. A karomban érezni a testét túlságosan is jó volt. Olyasmi, amit nagyon könnyen meg tudtam volna szokni. És bármennyire is megijesztett, képtelen voltam megmozdulni.

Ismerve Abby-t, még felébredne, és emlékezve arra, milyen morcos volt, még kiabálna velem, hogy hagytam megtörténni, vagy rosszabb, megesketne, hogy soha többé nem fogom hagyni.

Nem voltam annyira hülye, hogy reménykedjek, de erős sem, hogy visszafogjam magam attól, amit érzek. Totális megvilágosodás. De nem elég erős. Nem, amikor Abby-ről van szó.

A légzésem lelassult, a testem a matracba süllyedt, és küzdenem kellett a fáradtsággal, ami keményen próbált legyűrni. Nem akartam becsukni a szemem, és elvesztegetni egyetlen pillanatot is, hogy ilyen közel érezhetem Abby-t.

Megremegett, én pedig mozdulatlanra dermedtem. Az ujjai a bőrömbe mélyedtek, aztán közelebb húzódott hozzám, mielőtt újra ellazult volna. Megcsókoltam a haját, és az arcomat a homlokához simítottam.

Lehunytam a szemem, és vettem egy mély levegőt.

Amikor újra kinyitottam, reggel volt. Basszus! Tudtam, hogy nem kellett volna.

Abby összevissza mocorgott, próbálta kihámozni magát alólam. A lábam az övé fölött volt, és még mindig átöleltem a karommal.

- Elég már, Gal, alszom – motyogtam, és közelebb húztam.

Kihúzta alólam a lábait, egyszerre egyet, aztán felült az ágyban, és felsóhajtott.

Átcsúsztottam az a kezemet az ágyon, amíg elértem piciny finom ujjainak a hegyét. Háttal volt nekem, és nem fordult meg.

- Mi baj, Galamb?

- Megyek, iszom egy kis vizet. Te kérsz valamit?

Megráztam a fejem, és becsuktam a szemem. Lehet, hogy úgy akart tenni, mintha semmi sem történt volna, de lehet, hogy haragudott. Egyik lehetőség sem túl jó.

Abby kisétált, és én még feküdtem egy darabig, próbáltam okot találni arra, hogy megmozduljak.

Szívás a másnaposság, és a fejem is szaggatott. Hallottam Shepley mély, morgó hangját, így végül úgy döntöttem, kirángatom a seggem az ágyból.

Csupasz talpam csattogott a fa padlón, ahogy a konyha felé vánszorogtam. Abby ott állt a pólóban, és a bokszeremben, és épp csoki szirupot öntött a tálban gőzölgő zabkásájára.

- Ez beteg dolog, Gal – morogtam, és megpróbáltam kidörgölni az álmodást a szememből.

- Neked is jó reggelt.

- Hallom, közeleg a születésnapod. Kamaszkorod utolsó mérföldköve.

Grimaszolt, a kijelentésem készületlenül érte.

- Hát igen..., de nem vagyok valami nagy születésnap-ünneplő. Szerintem majd Mare elvisz valahova vacsizni vagy ilyesmi – mosolygott. – Ha akarsz, velünk tarthatsz.

Vállat vontam, próbáltam úgy tenni, mintha nem fogott volna meg a mosolya. Azt akarja, hogy ott legyek.

- Rendben. Vasárnapra egy hétre lesz?

- Igen. És a tiéd?

- Áprilisig kell várnod. Április 1-ig. – feleltem, és tejet öntöttem a müzlimre.

- Ne izélj!

- Úgy éljek – mondta, és rágni kezdett.

- Április bolondjára esik a születésnapod?

Felnevettem. Az arcára kiülő kifejezés megfizethetetlen volt.

- Igen! El fogsz késni. Megyek öltözni.

- Mare visz el kocsival.

Sokkal nehezebb volt hallani ezt a piciny elutasítást, mint kellett volna. Eddig velem jött a kampuszra, és most hirtelen America-val megy? Azon kezdtem gondolkodni, hogy ez nem-e a múlt éjszaka miatt volt? Valószínűleg megint megpróbál távolságot tartani tőlem, és ez több, mint kétségbeejtő volt.

- Ahogy akarod – feleltem, és hátat fordítottam neki, mielőtt megláthatta volna a csalódottságot a szememben.

A lányok sietve felkapták a hátizsákjukat. America, úgy farolt ki a parkolóból, mintha épp bankot rabolt volna.

Shepley kísértelt a szobájából, épp a pólóját vette föl. Összeszaladt a szemöldöke.

- El is mentek?

- Ja – mondtam elgondolkodva, felemeltem a müzlis tálat, és beleborítottam Abby maradékát a mosogatóba. Alig nyúlt hozzá.

- Mégis mi a szar? Mare még csak el sem köszönt.

- Tudod, hogy előadásra ment. Ne legyél már bőgőmasina!

Shepley a mellkasára mutatott.

- Én lennék bőgőmasina? Emlékszel a múlt éjszakára?

- Kussolj!

- Pont erre gondoltam. – leült a kanapéra, és felhúzta az edzőcipőjét. – Beszéltél Abby-vel a születésnapjáról?

- Nem sokat mondott, csak azt, hogy nem igazán van oda a születésnapokért.

- És akkor mit csináljunk?

- Szervezzünk neki egy bulit.

Shepley bólintott, és várta a magyarázatomat.

- Arra gondoltam, meglephetnénk őt. Meghívnanék pár barátunkat, America pedig lefoglalhatná egy időre.

Shepley feltette a fehér baseball sapkáját, olyan mélyen a homlokába húzta, hogy nem láttam a szemét.

- Azt ő megoldja. Valami egyéb?

- Mit szólnál egy kölyökkutyához?

Shepley kurtán felnevetett.

- Ez nem az én születésnapom, tesó.

Megkerültem a reggeliző pultot, és a csípőmet az egyik széknek támasztottam.

- Tudom, de a koleszban lakik. Nem tarthat állatot.

- Úgy érted, tartsuk itt? Komolyan? Mihez kezdünk egy kutyával?

- Találtam a neten egy skót terriert. Tökéletes lenne.

- Egy mit?

- Gal Kansas-ból jött. Ez a kutya ugyanaz a fajta, ami Dorothy-nak van az *Óz, a nagy varázslóban*.

Shepley arca kifejezéstartelen volt.

- *Óz, a nagy varázsló*.

- Mi van? Imádtam a madárijesztőt, amikor kölyök voltam, szóval fogd be.

- Mindent össze fog piszkítani, Travis. Ugatni fog, vinnyogni... Nem tudom.

- Pont, mint America... leszámítva a piszkítást.

Shepley nem találta mulatságosnak.

- Majd én sétáltatom, és feltakarítok utána. A szobámban fogom tartani. Azt se fogod tudni, hogy itt van.

- Nem tudod rávenni, hogy ne ugasson.

- Csak gondold át! El kell ismerned, ezzel megnyerhetem őt.

Shepley elmosolyodott.

- Hát erről szól? Szeretnéd megnyerni Abby-t?

Összeszaladt a szemöldököm.

- Fejezd be!

A mosolya szélesebb lett.

- Hozhatod a nyavalyás kutyát...

Vigyorogni kezdtem. *Igen! Győzelem!*

- ... ha elismered, hogy érzel valamit Abby iránt.

Fintorogni kezdtem. *Basszus! Csőbe húzott!*

- Ugyan már, ember!

- Ismerd el! – mondta Shepley, és összefonta a karját. Milyen meggyőző. Csak rávesz, hogy kimondjam.

A földet néztem, és bármi mást, csak nem Shepley önelégült vigyorát. Egy ideig küzdöttem, de kutyakölyök briliáns ötlet. Abby ki fog akadni (de ezúttal

jó értelemben), és tarthatom itt a lakásban. Így akkor Abby minden nap itt akar majd lenni.

- Kedvelem őt – szűrtem a fogaim közt.

Shepley a füléhez emelte a kezét:

- Mi? Nem hallottalak jól?

- Seggfej vagy! Ezt hallottad?

Shepley összefonta a karját.

- Mondd ki!

- Kedvelem őt, oké?

- Nem eléggé.

- Érzek iránta valamit. Törődöm vele. Nagyon. Nem tudom elviselni, ha nincs a közelemben. Boldog vagy?

- Egyelőre. – mondta, és felkapta a hátizsákját a földről. Az egyik pántját átvette a vállán, aztán elrakta a mobilját, és a kulcsait.

- Ebédnél találkozunk, cicus.

- Kapd be! – morogtam.

Shepley mindig is a hülye szerepét vállalta szerelmi ügyekben, mint egy bolond. Soha nem fogja hagyni, hogy túljussak ezen.

Pár percbe telt, míg felöltöztem, de emiatt a sok duma miatt késésben voltam. Felkaptam a bőrdzsekimet, és silddel hátra a fejembe nyomtam a baseball sapkámat. Ma csak másodéves kémiám lesz, így nem volt szükségem táskára. Majd a csoportból valaki ad egy tollat, ha tesztet írunk.

Napszemüveg. Kulcsok. Mobil. Tárca. Felhúztam a bakancsomat, bevágtam magam mögött az ajtót, és letrappoltam a lépcsőn. Abby nélkül a hátsó ülésen közel sem volt olyan élvezetes a Harley-n robogni. A francba, mindent felforgatott.

A kampuszon, kicsit gyorsabban haladtam a megszokottnál, és így időben beértem az előadásra. Csak egy másodpercet haboztam, aztán leültem az asztalhoz. Dr. Webber a szemét forgatta, nem hatotta meg, hogy időben beértem, és talán kicsit zavarta, hogy nincs nálam felszerelés. Rákacsintottam, és egy halvány mosoly árnya jelent meg az ajkán. Megrázta a fejét, aztán ismét az asztalon heverő papírkupacra fordította a figyelmét.

Nem volt szükség tollra, és miután vége volt az előadásnak, azonnal a menza felé indultam.

Shaepley a park közepén várta a lányokat. Elkaptam a baseball sapkáját, és mielőtt visszaszerezhettem volna, átdobtam a réten, mintha frizbi lenne.

- Szép volt, pöcsfej – mondta, és elsétált, hogy felvegye.

- Veszett Kutya – kiáltott valaki a hátam mögött. A rekedt, mély hangból azonnal tudtam, ki az.

Adam jelent meg mellettünk, az arckifejezése hivatalos volt.

- Próbálok leszervezni egy bunyót. Várd készen a hívásomat!

- Mindig készen várjuk – felelt Shepley. Ő amolyan menedzser félém volt. Ő gondoskodott róla, hogy kikerüljön az infó, és biztosította, időben a megfelelő helyen legyek.

Adam biccentett, és már el is tűnt a következő feladatát intézni, bármi is volt az. Egyetlen közös előadásom sem volt a fickóval. Abban sem voltam biztos, hogy tényleg ebbe a suliba jár-e. De addig, amíg fizetett nekem, azt hiszem, nem is izgatott.

Shepley figyelte, ahogy Adam távolodik, aztán megköszönte a torkát:

- Szóval, hallottad?

- Mit?

- Megjavították a kazánt a Morgan-ban.

- És?

- America és Abby ma este valószínűleg visszacuccol. Jól el leszünk foglalva azzal, hogy segítsünk nekik visszahozni a holmijukat a koleszba.

Megnyúlt az arcom. A gondolat, hogy összepakoljam Abby-t, és visszahozzam a Morgan-ba, úgy ért, mintha arcul csaptak volna. Különösen a tegnapi este után biztos boldog lesz, hogy eljöhet. Talán szóba sem akar állni velem azok után. Az agyam végigforgatott vagy egy millió lehetőséget, de semmi ötletem nem volt, mivel bírhatnám maradásra.

- Jól vagy, ember? – kérdezte Shepley.

A lányok kacarászva, mosolyogva jelentek meg. Próbáltam én is mosolyogni, de Abby nagyon zavarodott volt valamitől, amin America olyan jóízűen nevetett.

- Szia, bébi – mondta America, és szájon csókolta Shepley-t.

- Mi olyan mulatságos? – kérdezte Shepley.

- Ó, egy pasi egész előadás alatt Abby-t bámulta. Imádnivaló volt!

- Amíg Abby-t nézi, nincs baj – kacintott Shepley.

- Ki volt az? – kérdeztem, mielőtt átgondoltam volna.

Abby áthelyezte a súlyát, hogy megigazítsa a hátizsákját. Tele volt tömve könyvekkel, a cipzár alig tartotta. Biztosan nehéz volt. Lehúztam a válláról.

- Mare csak képzelődik – felelte, és a szemét forgatta.

- Abby, akkora hazug vagy! Parker Hayes volt, és ordított róla, hogy tetszik neki Abby. Valósággal csorgott a nyála.

Megrándult az arcom.

- Parker Hayes?

Shepley meghúzta America kezét.

- Ebédelni megyünk. Ma délután ti is élvezitek a finom menzakeresztet?

America válaszul megint megcsókolta, és elindultak Abby-vel a nyomukban, arra készítve engem, hogy én is így tegyek. Együtt sétáltunk csendben. Már biztosan tud a kazánról, visszajönnek a Morgan-be, és Parker tuti elhívja randizni.

Parker Hayes egy igazi bálgúnár, de láthatóan Abby érdeklődött iránta. A pasi szülei mocskosul gazdagok, orvosi egyetemre készült, és a felszínen igazi

jófiúnak látszott. Abby a végén mellette köt majd ki. Élete hátralévő része a fazonnal, lepergett a fejemben, de mindössze ennyi volt, amit tehettem, hogy lenyugodjak. Képzeletben megragadtam a haragomat, és bevágtam egy dobozba, ez segített.

Abby America, és Finch közé tette le a tálcáját. Egy üres hely, néhány széssel arrébb bölcsebb választásnak tűnt, minthogy úgy folyjak bele a beszélgetésbe, mintha nem veszítettem volna el. Egyre inkább szívás volt, és én nem tudtam, hogy mit csinálhatnék. Annyi időt elvesztegettem a játszadozással. Abby-nek még csak lehetősége sem volt, hogy megismerjen. A francba, ha meg is ismer, akkor is jobb neki, ha valaki olyannal van, mint Parker.

- Minden rendben, Trav? – kérdezte Abby.

- Hogy? Persze, miért? – kérdeztem vissza, és próbáltam lesöpörni magamról a rossz érzést, ami az arcom minden izmára rátelepedett.

- Csak nagyon csendes vagy.

A focicsapat több tagja közeledett az asztalunkhoz, és hangosan nevetve telepedtek le. Már a hangjuktól is úgy éreztem, bele kell ütnöm a falba.

Chris Jenks egy hasáburgonyát dobott a tányéromra.

- Mizújs, Trav? Hallottam, megdöntötted Tina Martint. Ma csak téged ekézett.

- Pofa be, Jenks – feleltem, de nem emeltem föl a fejem az ételből. Ha ránézek a baszottul nevetséges képére, még a végén kiütöm a székéből.

Abby előrehajolt.

- Szállj le róla, Chris.

Felnéztem Abby-re, és valami megmagyarázhatatlan okból, iszonyú dühös lettem. Mi a faszért akar megvédeni? Abban a pillanatban, hogy megtudja, hogy mi a helyzet a Morgan-ben, azonnal elhagy. Soha többé nem fog szóba állni velem. Hülyeség volt, de úgy éreztem, hogy elárult.

- Tudok vigyázni magamra, Abby.

- Bocs, én csak...

- Nem akarom, hogy bocsánatot kérj. Nem akarok tőled semmit – csattantam rá. Az arckifejezése volt az utolsó csepp. Még szép, hogy nem akar a közelemben lenni. Egy infantilis seggfej voltam, egy hároméves érzelmi kontrolljával. Ellöktem magam az asztaltól, és kivágtam az ajtót, meg sem álltam, amíg fel nem ültem a motoromra.

A kerék fogott az úton, a kormány sírt a kezem alatt, ahogy fel-le forgattam a gázt. A motor felhörgött, én pedig kirúgtam a támaszt, mielőtt rakétaként kilőttem az utcán.

Legalább egy órán át furikáztam, de nem éreztem jobban magam. Bár az utcák mind egy irányba vezettek, ennek ellenére sok időbe telt, hogy rászánjam magam, csak mentem, de végül ráfordultam apám felhajtójára.

Apa kijött az ajtón, és megállt a tornácon, aprót intett.

A két lépcsőfokot egyszerre léptem át, és megálltam szorosan előtte. Nem habozott, hogy puha, testes ölelésébe vonjon, mielőtt bevezetett a házba.

- Épp most gondoltam rá, hogy időszerű lenne egy látogatás – mondta fáradt mosollyal. A szemhéja a szempillájára ereszkedett kissé, és a szeme alatti bőr duzzadt volt, összhangban kerek arcának többi részével.

Apa anyja halála után néhány évre kiütötte magát. Thomas sokkal több felelősséget vett magára, mint egy korabeli kölyöknek kellett volna, de miattunk muszáj volt, aztán végül apa összeszedte magát. Soha nem beszélt róla, de minden lehetőséget megragadott, hogy kárpótoljon minket.

Bár szinte folyamatosan szomorú, és dühös volt azokban az években, amikor felnőttem, nem tartottam rossz apának, csak elveszett volt a felesége nélkül. Most már tudom, hogy érezhetett. Valószínűleg ugyanazt a törést éreztem Gal-al kapcsolatban, amit ő is Anyával, és a gondolat, hogy nélküle kellennem beteggé tett.

Leült a kanapéra, és az agyonhasznált fotelre mutatott.

- Nos? Gondolom, leülnél.

Leültem, fészkelődtem egy ideig, próbáltam kitalálni, mit is mondjak.

Figyelt egy ideig, aztán mély levegőt vett.

- Valami gond van, fiam?

- Van egy lány, apa.

- Egy lány – mosolyodott el halványan.

- Tökre utál engem, én meg tökre...

- Szereted?

- Nem tudom. Nem hiszem. Úgy értem... honnan lehet azt tudni?

Apa mosolya szélesebb lett.

- Onnan, hogy az öregapáddal beszéled meg, mert nem tudod, mihez kezdj.

Felsóhajtottam.

- Még csak most találkoztunk. Jó, egy hónapja. Nem hiszem, hogy ez szerelem.

- Oké.

- Oké?

- Csak a te szavaidat használom – mondta ítékezés nélkül.

- Én csak... Nem hinném, hogy elég jó vagyok neki.

Apa előrehajolt, és pár ujjával az ajkát simogatta.

- Azt hiszem – folytattam. – Valaki csúnyán megbántotta a múltban. Valaki olyan, mint én.

- Mint te.

- Ja – bólintottam sóhajtva. Az volt az utolsó, amit akartam, hogy elismerjem apa előtt, mi van velem.

A bejárati ajtó a falnak csapódott.

- Nézd már, ki döntött úgy, hogy hazalátogat – kiáltotta Trenton széles vigyorral. Két barna papírzacskót szorított a mellkasához

- Szia, Trent! – mondtam, és felálltam. Követtem a konyhába, és segítettem neki elpakolni apa ennivalóját.

Egymás mellé álltunk, és úgy adogattuk tovább a dolgokat. Mindig is Trenton volt velem a legkeményebb, még seggbe is rúgott, ha valamiben nem értettünk egyet, de ugyanakkor ő volt az a bátyáim közül, akivel a legközelebb álltunk egymáshoz.

- Tegnap gyorsan eltűntél a Red-ből. Cami üdvözl.

- Elfoglalt voltam.

- Azzal a lánnyal, akivel Cami látott?

- Ja – feleltem. Kivettem egy üres Ketchup-ös üveget, meg pár rothadó gyümölcsöt a hűtőből, és bedobtam a szemetesbe, mielőtt visszamentünk a nappaliba.

Trenton pattogott párat, ahogy a kanapéra vetette magát, aztán rácsapott a térdére.

- Mi van veled, lúzer?

- Semmi – mondtam, és apára pillantottam.

Trenton apára pillantott, aztán vissza rám.

- Megzavartam valamit?

- Nem – feleltem a fejemet rázva.

- Nem, fiam. Milyen volt a munka?

- Szívás. Otthagytam a lakbércekket az íróasztalodon, megtaláltad?

Apa apró mosollyal biccentett.

Trenton viszonzta.

- Maradsz vacsorára, Trav?

- Nem – válaszoltam, és felálltam. – Azt hiszem, inkább hazamegyek.

- Szeretném, ha maradnál, fiam.

Félrehúztam a számát.

- Nem lehet. De, kösz apa. Értékelem.

- Mit is értékelsz? – kérdezte Trenton. A feje ide-oda járt, mintha teniszmérkőzésen lenne. – Miről maradtam le?

Apámra néztem.

- Ő egy galamb. Egyértelműen egy galamb.

- Oh? – mondtá apám, és halványan felcsillant a szeme.

- Ugyanaz a lány?

- Ja, de mostanáig igazi pöcs voltam vele. Egyre jobban megőrjít.

Trenton mosolya először halvány volt, de aztán lassan egyre kiszélesedett, míg az egész arcát beterítette:

- Kis testvér!

- Hallgass! – fintorogtam.

Apa tarkón legyintette Trent-et.

- Mi van? – kiáltott fel. – Mit mondtam?

Apa követett engem a bejárat elé, és vállon veregetett.

- Ki fogod találni. Semmi kétségem. Ez a lány aztán nem lehet semmi. Azt hiszem, még sosem láttalak ilyennek.

- Kösz apa – lehajoltam, a karomba vontam ezt a nagy embert, amennyire csak tudtam, aztán elindultam a Harley felé.

Az út vissza a lakáshoz egy örökkévalóságnak tűnt. A nyári meleg levegőnek már csak a nyomai maradtak, nem volt jellemző az évnek erre a szakára, de kellemes volt. Az éjszakai eget már megfestette körülöttem a sötétség, és ez csak fokozta a félelmemet. Láttam, hogy America kocsija a megszokott helyén áll, és azonnal ideges lettem. Minden lépés olyan volt, mintha a halálsoron mentem volna végig.

Mielőtt elértem volna az ajtót, az kinyílt, és ott állt America közömbös tekintettel.

- Bent van?

Bólintott.

- A szobádban alszik – mondta lágyan.

Beléptem mellette, és leültem a kanapéra. Shepley a nagyobbik fotelben ült, America pedig lehuppant mellém.

- Abby jól van – mondta. A hangja lágy, és nyugtató volt.

- Nem kellett volna úgy beszélnem vele – feleltem. – Az egyik percben addig piszkálom, amíg totál bepöccen rám, a következőben meg rettegek, hogy felébred, és kivág az életéből.

- Bízz benne egy kicsit jobban. Pontosan tudja, hogy mit miért csinálsz. Nem te vagy az első kemény csatája.

- Pontosan. Jobbat érdemel. Tisztában vagyok vele, de közben képtelen vagyok csak úgy elsétálni. Nem tudom, miért – mondtam sóhajtva, és megdörzsöltem a halántékomat. – Ennek nincs értelme. Semminek nincs értelme.

- Abby megérti, Trav. Ne húzd fel magad – mondta Shepley.

America a könyökével megbökte a karomat.

- Úgyis jössz a páros partira. Miért nem hívod el?

- Mert nem akarok *randizni* vele; csak vele akarok lenni. Ő... olyan *más*. – ez hazugság volt. America is tudta, és én is tudtam. Az igazság az volt, hogy tényleg törődtem vele. A pokolba, hogy hagynám egyedül.

- *Hogyan* más? – kérdezte ingerülten America.

- Nem veszi be a kamuzásomat, ami üdítő. Te magad is mondtad, Mare. Nem vagyok a típusa. Nálunk egyszerűen... ez nem *olyan*. – de még ha *olyan* is lenne, nem lehetne.

- Közelebb állsz a típusához, mint hinnéd – vetette oda America.

A szemébe néztem. Teljesen komoly volt. America olyan volt Abby-nek, mint a testvére, és védelmezte, mint egy anyatigris. Sosem bátorítanak egymást, ha az fájdalmas lehetne. Most először éreztem felcsillanni a reményt.

A padló megreccsent, mi pedig mind megdermedtünk. A hálósobám ajtaja becsukódott, és Abby léptei hallatszottak a folyosón.

- Szia, Abby – mondta America vigyorogva. – Jót szundítottál?

- Öt órán át nem is tudtam magamról. Inkább kómában voltam, mint aludtam.

A sminkje elkenődött a szeme alatt, és a haja a fejéhez tapadt. Káprázatos volt. Rám mosolygott, én pedig felálltam, megfogtam a kezét, és egyenesen a szobámba vezettem. Abby zavartnak, és nyugtalannak tűnt, ettől még kétségbeesettebben akartam jobbá tenni.

- Úgy sajnálom, Gal. Korábban igazi seggfejként viselkedtem veled szemben.

A válla ellazult.

- Nem tudtam, hogy haragszol rám.

- Nem haragudtam. Csak megvan az a rossz szokásom, hogy azokon vezetem le a dühömet, akiket szeretek. Ócska kifogás, tudom, de tényleg sajnálom – a karjaimba vontam.

- Miért voltál dühös? – kérdezte, és az állát a mellkasomba fészkelte. A francba, ez annyira jó érzés. Ha nem lettem volna egy pöcs, elmagyarázhattam volna neki, hogy tudtam arról, hogy megjavították a kazánt, de a gondolattól, hogy elmegy, és több időt tölt majd Parker-el, összeszartam magam, de nem tudtam elmondani neki. Nem akartam szétzúzni a pillanatot

- Nem fontos. Egyedül miattad aggódok.

Felnézett rám, és mosolygott.

- Képes vagyok kezelni a hisztis rohamaidat.

Néhány pillanatig az arcát figyeltem, mielőtt halvány mosoly jelent meg az arcomon.

- Fogalmam sincs, miért viselsz el, és nem tudom, mit tennék, ha nem így lenne.

A pillantása lassan lesiklott a szememről, a számra, és elakadt a lélegzete. A testemen minden szőrszál az égnek meredt, és nem voltam biztos, hogy veszek-e levegőt, vagy sem. Alig egy centivel előrébb hajoltam, vártam, hogy tiltakozik-e majd, de akkor a kibaszott mobilom megszólalt. Mindketten megugrottunk.

- Igen. – mondtam türelmetlenül.

- Veszett Kutya. Brady a Jeffersonban lesz másfél óra múlva.

- *Hoffman?* Jézusom... rendben. Könnyen szerzett lepedő lesz. A Jeffersonban?

- A Jeffersonban – mondta Adam. – Benne vagy?

Abby-re néztem, és kacsintottam.

- Ott leszünk. – Letettem, a zsebembe dugtam a telefont, és megfogtam Abby kezét. – Gyere velem.

Visszavezettem a nappaliba.

- Adam keresett – mondtam Shepley-nek. – Brady Hoffman kilencven perc múlva a Jeffersonban vár.

Kilencedik fejezet

Szétzúzva

SHEPLEY ARCKIFEJEZÉSE MEGVÁLTOZOTT. AZONNAL ÁTMENT ÜZLETEMBERBE, amikor Adam hívott, hogy bunyóidő van. Az ujjai a mobilra tapadtak, cikáztak, ahogy írt a listáján szereplő tagoknak. Amikor eltűnt a szobájában, America szemei nagyra nyíltak a mosolya fölött.

- Na, már megint! Nem árt rendbe szednünk magunkat!

Mielőtt bármit szólhattam volna, America elrángatta Abby-t a folyosón. Szükségtelen volt a rohanás. Szétrúgom a fickó seggét megkeresem a következő pár hónapra való lakbért, meg a számlák költségét, és az élet visszatér a normális mederbe. Nos, nagyjából normálisba. Abby visszamegy a Morgan Hall-ba, én pedig távol tartom magam attól, hogy megöljem Parkert.

America Abby-vel üvöltözött, hogy öltözzön át, Shepley végre letette a mobilt, és a Cherger kulcsa ott volt a kezében. Hátrahajolt, hogy benézzen a folyosóra, és a szemét forgatta.

- Menjünk már! – üvöltötte.

America berobogott a nappaliba, de ahelyett, hogy csatlakozott volna hozzánk, bevetette magát Shepley szobájába. Az unokatesóm megint a szemét forgatta, de közben mosolygott.

Pár perccel később, America kirentett Shepley szobájából, egy rövid, zöld ruhában, és Abby befordult a nappaliba a folyosóról, szűk farmerban, és egy sárga topban. A cicijei minden mozdulatnál lágyan ringtak.

- Az ördögbe is, nem! Ki akarsz nyírni? Át kell öltöznöd, Gal.

- De miért? – nézett le a farmerére. De nem a farmerrel volt a gond.

- Csinos így, Trav, hagyd már békén! – csattant fel America.

Visszahúztam a folyosón.

- Vegyél fel egy pólót, és egy tornacipőt. Valami kényelmeset.

- Micsoda? – kérdezte, zavartság torzította el az arcát. – De miért?

Megálltam az ajtóban.

- Mert jobban izgat majd, hogy ki bámulja a cicidet abban a felsőben, mint Hoffman – mondtam. Lehet, hogy szexista megjegyzés volt, de igaz. Képtelen lennék koncentrálni, és nem akartam elveszíteni a bunyót Abby dögössége miatt.

- Azt hittem, nem izgat, ki mit gondol. – mondta morgolódva.

Tényleg nem értette.

- Az az ügy más tészta, Galamb. – lenéztem a mellére, ahogy büszkén ágaskodott a fehér, csipke push-up-os melltartóban. Hirtelen csábító ötletnek

tűnt, hogy lemondjam a bunyót, és az este hátralévő részét azzal töltssem, hogy meztelenre hámozzam azokat a ciciket, és a mellkasomhoz húzzam.

Elhessegettem a gondolatot, és megint Abby szemébe néztem.

- Ezt nem veheted fel a meccsre, ezért kérlek... egyszerűen csak kérlek, öltözz át – mondtam, belöktem a szobába, én pedig kifordultam, mielőtt valami faszságot mondok, és megcsókolom.

- Travis! – sikított az ajtó másik oldaláról. Kapkodás hangja szűrődött ki, aztán valami, talán cipő szelte át a szobát. Végül az ajtó kinyílt. Pólóban, és Converse-ben volt. Még mindig dögös, de legalább nem kellett amiatt aggódnom, hogy ki kattan rá, amíg én megnyerem a bunyót.

- Jobb? – pufogott.

- Sokkal! Induljunk!

Shepley és America már a kocsiban ültek, és kilóttek a parkolóból. Én közben felültem a motorra, és vártam addig, míg Abby biztonságosan elhelyezkedett, mielőtt kivezettem a Harley-t a sötét utcára.

Amikor elértük a kampuszt, oldalra húzódtam, lekapcsoltam a világítást, és lassan a Jefferson mögé gurultam.

Ahogy a hátsó bejárathoz vezettem Abby-t, a szeme tágra nyílt, és halkan felnevetett.

- Viccelsz!

- Ez a VIP-bejárat. Látnod kellene, hogyan jutnak be a többiek. – beugrottam az ablakon az alagsorba, aztán a sötétben vártam.

- Travis! – félig sikoltott, félig suttogott.

- Itt vagyok lent, Gal. Lábbal előre gyere, elkaplak.

- Tisztára elment az eszed, ha azt hiszed, leugrom a sötétbe!

- Ígérem, hogy elkaplak! És most igrkezz!

- Kész örület! – sziszegte.

A félhomályban láttam, ahogy a lábai kalimpálnak, ahogy az ablak négyszögén át bedugja. Még az óvatos manőverezés ellenére is, inkább esett, mint ugrott. Halk sikoly visszhangzott a betonfalakon, aztán a karjaimban landolt. A valaha volt legkönnyebb elkapás.

- Lányosan esel – mondtam, és leengedtem a földre.

Keresztülsétáltunk az alagsor sötét labirintusán, amíg elértük a főteremmel szomszédos szobát, ahol majd a bunyó zajlik. Adam túlüvöltötte a lármát a hangosbeszélőjével, és a fejek tengeréből kezek emelkedtek pénzkötegeket lóbálva a magasba.

- Most mit csinálunk? – kérdzete Abby, apró keze szorosan a bicepszembe markolt.

- Várunk. Adamnek végig kell darálnia a szokott szövegét, mielőtt bemegyek.

- Várjak itt, vagy menjek be? Hova álljak, amikor elkezdődik a verekedés? Hol van Shep és Mare?

Túlzottan zavartnak tűnt. Kicsit rosszul éreztem magam, amiért itt hagyom őt egyedül.

- Másik úton közelítik meg. Gyere csak utánam. Nem engedlek be abba a farkasverembe úgy, hogy nem vagyok ott. Maradj Adam mellett, ő majd vigyáz, hogy ne nyomjanak agyon. Nem vigyázhatok rád, miközben megsorozom az ellenfelet.

- Agyonnyomnak?

- Több ember lesz itt ma este. Brady Hoffman az Államira jár. Nekik is megvan a maguk Köre. Összejön a mi táborunk meg az övük, így nagy lesz a téboly.

- Ideges vagy?

Lemosolyogtam rá.

- Nem. De te egy kicsit annak látszol.

- Lehet – mondta.

Le akartam hajolni, hogy megcsókoljam. Tenni valamit, ami ellazítja az ijedt-bárány kifejezést az arcán. Kíváncsi lettem volna, hogy vajon az első bunyómon is aggódott értem, vagy ez csak azért volt, mert már ismert – mert törődött velem.

- Ha jobban érzed magad tőle, nem engedem, hogy hozzám érjen. Még azt sem engedem, hogy a rajongói kedvéért behúzzon egyet.

- Azt meg hogy csinálod?

Vállat vontam.

- Általában hagyom, hogy egyet behúzzanak, hogy tisztességes játszmának tűnjön.

- Te... *megengeded*, hogy *megüssenek*?

- Mennyire szórakoztatná a közönséget, ha csak úgy kinyírnám, és egyetlen ütést se tudna bevinni? Ártanék vele a boltnak, senki sem fogadna ellenem.

- Micsoda állatság – mondta, és összefonta a karját.

Felvontam a szemöldököm.

- Azt hiszed, húzlak?

- Nehéz elhinni, hogy csak akkor ütnek meg, ha te *hagyod*.

- Fogadnál rá, Abby Abernathy? – mosolyogtam. Amikor először kimondtam a szavakat, nem állt szándékomban kihasználni a lehetőséget, de amikor ugyanolyan kihívóan mosolygott vissza, a legbriliánsabb kibaszott ötlet villant az agyamba.

Elmosolyodott.

- Belemegyek a fogadásba. Szerintem be fog húzni neked.

- És ha nem? Mit nyerek? – kérdeztem. Vállat vont, ahogy a tömeg üvöltése körülvevett minket. Adam a szokásos seggfej módján végigvette a szabályokat.

Megálltam, és nevetséges vigyor terült el az arcomon.

- Ha nyersz, egy hónapig nem fekszem le senkivel. - Felvonta a szemöldökét. - De ha én nyerek, egy hónapig nálam kell laknod.

- *Micsoda?* Amúgy is nálad lakom! Miféle fogadás ez? – ordította túl a zajt. Nem tudta. Senki sem mondta el neki.

- Ma megjavították a kazánokat a Morgan-ben – mondtam mosolyogva, és rákacsintottam.

Féloldalas mosolyra húzódott a szája. Nem idegesítettem fel.

- Megéri, hogy azt nézhetem egy hónapig, hogy a változatosság kedvéért nem dugsz senkivel.

A válasza adrenalin lökettel árasztotta el az ereimet, amelyet csak a bunyók közben éreztem. Megcsókoltam az arcát, kicsit hosszabban hagytam elidőzni az ajkamat a bőrén, mielőtt besétáltam a terembe. Úgy éreztem magam, mint egy király. Esélytelen hogy ez a balfasz hozzám érjen.

Ahogy vártam, alig volt férőhely, és a lökdösődés, meg kiabálás, csak erőteljesebb lett, ahogy beléptünk. Intetem Adam-nek, és Abby felé biccentettem, jelezve, hogy vigyázzon rá. Azonnal megértette. Adam egy nyálas barom, volt, de valamikor verhetetlen volt a Körben. Addig nem kell aggódnom, amíg ő vigyáz Abby-re. Ő megoldja, így semmi sem vonja el a figyelmemet. Adam mindenre képes, ameddig ez azt jelenti, hogy egy tonnányi pénzt keres vele.

Ahogy a Kör felé mentem, ösvény nyílt előttem, majd az emberi kapu becsukódott mögöttem. Brady közvetlenül elém állt, reszketegen, nehezen lélegzett, mint akit most pörgettek fel egy Red Bull-al, és egy Mountain Dew-val.

Általában nem vettem komolyan ezt a szarságot, és pszichikailag kiakasztottam az ellenfeleimet, de a ma esti bunyó fontos volt, így felvettem a pókerarcot.

Adam megnyomta a kürtöt. Kiegyenlítettem a testsúlyomat, hátráltam néhány lépést, és vártam, hogy Brady elkövesse az első hibáját. Kitértem az első csapása elől, aztán a következő elől is.

Adam kiabált valamit a hátam mögül. Nem örült túlzottan, de erre számítottam. Adam szerette, ha a bunyó szórakoztató. Ez volt a legjobb módja, hogy minél több szurkolót csaljon az alagsorokba. A több ember több pénzt jelentett.

Behajlítottam a könyökömet, és beküldtem az első ütésemet Brady orrába, keményen, és gyorsan. Egy normál bunyónál, visszafogtam volna magam, de most gyorsan akartam végezni, hogy az este többi részét Abby-vel tölthessem, és ünnepeljünk.

Folyamatosan ütöttem Hofman-t, aztán elhajoltam néhány próbálkozása elől, óvatosan, hogy ne tűnjek túl izgatottnak attól, hogy én ütöm, mert ezzel elcsesztem volna az egészet. Brady újabb lendületet vett, és megint nekem támadt, de nem tartott sokáig, hogy távol tartsa magát az ütéseimtől, képtelen volt védekezni. Olyan gyorsan csaptam, mint Trenton, és ez a szarzsák nem tudott, mit kezdeni vele.

Elfogyott a türelmem, levittem Hoffmant a betonpadlóra a terem közepén. Fölötte álltam, épp elég sokáig haboztam, hogy az ellenfelem gondolkodhasson, és találjon egy rést, ahol a körmét az arcomba vájhatja egy elsőprő csapással. Oldalra léptem, amikor minden erejét beleadva, egy utolsót ütött, és az ökle egyenesen az oszlopba csapódott. Meglepetés költözött Hoffman szemébe, mielőtt összegörnyedt.

Ez volt számomra a jel. Azonnal támadtam, hangos puffanás jelezte, hogy Hoffman végül padlóra került, aztán egy rövid csend után, a terem felrobbant. Adam vörös kendőt dobott Hoffman arcára, aztán körbevettek az emberek.

Legtöbbször élveztem a figyelmet, a sok „a pokolba, igen” beszólásokat azoktól, akik Rám fogadtak, de most csak az utamban álltak. Próbáltam átnézni az emberek tengerén, hogy meglássam Abby-t, de amikor a pillantásom végül odatévedt, ahol lennie kellett volna, a gyomrom lesüllyedt. Eltűnt.

A mosolyok döbbenetté változtak, ahogy utat törtem magamnak az emberek közt.

- Tűnés! Baszd meg! Takarodj! – üvöltöttem, és egyre keményebben lökdösődtem, ahogy elhatalmasodott rajtam a pánik.

Végül elértem a másik szobát, kétségbeesve kerestem Abby-t a sötétben.

- Galamb!

- Itt vagyok! – a teste az enyémnek csapódott, én pedig szorosan magamhoz öleltem. Egy pillanatra megkönnyebbültem, de aztán ideges lettem.

- A frászt hoztad rám! Majdnem újabb verekedést kellett kezdenem, hogy idejussak hozzád... Végül csak átvergődtem, erre te nem vagy sehol!

- Örülök, hogy visszajöttél. Nem repestem, hogy egyedül kell keresnem a kivezető utat a sötétből.

Édes mosolya elfeledtetett velem minden mást, és eszembe jutott, hogy az enyém. Legaálábbis a következő egy hónapban.

- Gondolom, elvesztetted a fogadást.

Adam jelent meg, Abby-re nézett, aztán rám meredt.

- Beszélnünk kell.

Abby-re kacsintottam.

- Maradj veszteg. Mindjárt visszajövök. – követtem Adam-et a következő szobába. – Tudom, most azt fogod mondani...

- Nem, nem tudod – hörgött Adam. – Nem tudom, mit csinálsz ezzel a csajjal, de kurvára *ne* szórakozz a pénzemmel!

Kurtán felnevettem.

- Bankot robbantottál ma este. És én csináltam meg neked.

- Ez a te istenverte szerencséd! Még egyszer ne történjen meg! – egy rakás pénzt nyomott a kezembe, aztán a vállával meglökött, ahogy elment mellettem.

A pénzköteget a zsebembe sülyesztettem, és Abby-re mosolyogtam.

- Több ruhára lesz szükséged.

- Tényleg rákényszerítesz, hogy egy hónapig nálad lakjak?
- Hagytad volna, hogy egy hónapig szex nélkül éljek?

Felnevetett.

- Álljunk meg a Morgan-nél.

Minden kísérletem, hogy elrejtsem túlzott elégedettséget, kudarcra volt ítélve.

- Ez aztán érdekes lesz!

Amikor Adam elment mellettünk, pénzt nyomott Abby kezébe, majd eltűnt az egyre fogyatkozó tömegben.

- Fogadtál? – kérdeztem meglepve.

- Gondoltam, kiélvezem, ahogy kell. – felelt vállvonogatva.

Kézen fogtam, az ablakhoz vezettem, aztán ugrottam egyet, és felhúztam magam. A fűre gördültem, aztán megfordultam, és lehajoltam, hogy felhúzzam Abby-t.

A séta a Morgan-ig tökéletesnek tűnt. Az évszakhoz képest meleg volt, és a levegőben benne volt az az elektromos bizsergés, ami a nyári éjszakákra jellemző. Egész idő alatt próbáltam nem úgy mosolyogni, mint valami idióta, de nehéz volt.

- Mellesleg mi a fenéért akarod, hogy nálad lakjak? – kérdezte.

Vállat vontam.

- Nem tudom. Minden jobb, amikor a közelemben vagy.

Shepley és America a Charger-ben vártak ránk, amikor megjelentünk Abby plusz cuccaival. Miután elhajtottak, visszasétáltunk a parkolóba, és felültünk a motorra. A mellkasom köré fonta a karját, én pedig a kezére tettem az enyémet.

Mély levegőt vettem.

- Örülök, hogy ma ott voltál, Gal. Még életemben nem szórakoztam ilyen jól egy verekedésen. – egy örökkévalóságnak tűnt, mire válaszolt.

A vállamnak támasztotta az állát.

- Azért, mert meg akartad nyerni a fogadásunkat.

Szembe fordultam vele, és a szemébe néztem.

- A francba is, de mennyire!

Felvonta a szemöldökét.

- Hát ezért voltál olyan pocsék hangulatban ma? Mert tudtad, hogy megjavították a kazánokat, és ma este elmegyek?

Egy pillanatra elvesztem a szemeiben, aztán eldöntöttem, hogy ideje befognom a számat. Berúgtam a motort, és hazahajtottam, lassabban, mint általában szoktam... valaha. Amikor piros lámpát kaptunk, furcsa örömmámor járt át, hogy a kezemet az övére tehettem, vagy a térdén pihentethettem. Úgy tűnt, nem zavarja, és be kell vallanom, ettől szinte a mennyekben éreztem magam.

Beálltunk a házhoz, Abby úgy szállt le a gépről, mint valami öreg profi, aztán a lépcsőhöz sétált.

- Úgy utálok akkor hazajönni, amikor már egy ideje itthon vannak. Úgy érzem, zavarjuk őket.

- Pedig meg kell szoknod. A következő négy hétben ez az otthonod – mondtam, és megfordultam. - Ugorj fel.

- Tessék?

- Gyerünk. Felviszlek.

Kacarászva a hátamra ugrott, megragadtam a combjait, és felszaladtam a lépcsőn. America ajtót nyitott, mielőtt felértünk a lépcső tetejére, és elmosolyodott.

- Nézzék csak! Ha nem tudnám...

- Állítsd le magad, Mare! – szólt rá Shepley a kanapéről.

Remek, Shepley megint jó hangulatban van.

America elmosolyodott, mintha túl sokat árult volna el, aztán szélesre tárta az ajtót, hogy mindketten beférjünk. Nem engedtem el Gal-t, hanem a fotelbe rogytam. Felvisített, amikor hátradőltem, és játékosan ránehezedtem a testsúlyommal.

- Milyen vidám vagy ma, Trav. Mi az ábra? – kíváncsiskodott America.

- Most nyertem egy valag pénzt, Mare. Kétszer annyit, mint vártam. Akkor miért ne legyek boldog?

America elvigyorodott.

- Nem, valami másról van szó – mondtam, és nézte, ahogy a kezem végigvándorol Abby combján.

- Mare – figyelmeztette Shepley.

- Rendben, akkor beszéljünk valami másról. Nem hívott meg Parker a hétvégén rendezett Sig Tau partira, Abby?

A könnyedség, amit éreztem azonnal elszállt, és Abby felé fordultam.

- Á, izé... nem megyünk mindannyian?

- Én ott leszek – mondtam Shepley, de a figyelmét elvonta a tévé.

- És ez azt jelenti, hogy én is megyek – mondtam America, és várakozásteljesen rám nézett. Csapdába akart csalni azzal, hogy majd felajánlom, hogy egyedül megyek, de sokkal jobban lefoglalt, hogy Parker egy kibaszott randira hívta Abby-t.

- Érted jön vagy ilyesmi? – kérdeztem.

- Nem, csak beszélt a partiról.

America szája gonosz mosolyra húzódott; szinte ugrált az izgalomtól.

- De azt mondtam, majd ott találkoztok! Olyan helyes!

Dühödt pillantást vetettem Americára, aztán Abby-re néztem.

- Elmész?

- Azt mondtam, hogy igen – vontam meg a vállát. – És te?

- Én is – vágtam rá tétovázás nélkül. Végül is ez nem a páros parti volt, csak egy hétfégi ereszd-el-a-hajamat. Azokkal nem volt bajom. És kurvára nem fogom hagyni, hogy Parker egy teljes éjszakát tölthessen Abby-vel. Haza fog jönni... huh, még csak belegondolni sem akartam. A pasi felvillantja az

Abercrombie mosolyát, vagy elviszi a szülei éttermébe, hogy parádézzon a pénzével, vagy kitalál valami mást, hogy bemászhasson a bugyijába.

Shepley rám nézett.

- A múlt héten még nem akartál jönni.
- Meggondoltam magam, Shep. Mi a hézag?
- Semmi – morogta Shepley, és bement a szobájába.

America a homlokát ráncolta.

- Tudod jól, mi a gond – jelentette ki. – Miért nem hagysz fel azzal, hogy megőrjited, és esel túl rajta? – bement Shepley után a szobába, és a hangjukból csak mormolás hallatszott ki a csukott ajtó mögül.

- Örülök, hogy mindenki más tudja – motyogta Abby.

Nem csak Abby-t zavarta össze Shepley viselkedése. Korábban mindig cukkolt Abby-vel, most meg olyan volt, mint valami gonosz manó. Mi történhetett köztük azóta, hogy ennyire kiakadt. Lehet, hogy egyszerre csak rájött, hogy végre eldöntöttem, hogy befejeztem a többi lánnyal, és csak Abby-t akarom. Talán a tény, hogy végül csak elismertem, érdekel Abby, okozta, hogy Shepley sokkal jobban aggódik. Én nem voltam épp barát alapanyag. Ja. Ennek így lenne értelme.

Felálltam.

- Gyorsan lezuhanyozom.
- Valami gondjuk van? – kérdezte Abby.
- Nem, csak Shepnek üldözési mániája van.
- Miattunk – találgatott.

Fura szárnyaló érzés söpört át rajtam. Azt mondta *miattunk*.

- Úgy van. Miattunk. Ne aludj el, oké? Szeretnék veled beszélgetni valamiről.

Kevesebb, mint öt perc alatt lefürödtem, de még legalább ennyi ideig a vízszugár alatt álltam, azt tervezve, hogy mit is mondjak Abby-nek. Az nem volt megoldás, hogy továbbhúzom az időt. A következő egy hónapot itt tölti, és ez tökéletesen elég lesz, hogy bebizonyítsam neki, hogy nem az vagyok, akinek gondol. Legalábbis a számára, más vagyok, és úgy tölthetnék el a következő négy hetet, hogy minden gyanakvást elűzzek, ami felmerülhet benne.

Kiléptem a zuhany alól, megszáritkoztam, izgatott, és ideges voltam attól, hogy milyen lehetőségeket szülhet majd ez a beszélgetés, amire készültünk. Pont mielőtt kinyitottam az ajtót, dulakodást hallottam a folyosóról.

America mondott valamit, a hangja kétségbeesett volt. Résnyire nyitottam az ajtót, és fülelni kezdtem.

- Megígérted, Abby. Amikor figyelmeztettelek, hogy gondosan mérlegelj, nem arra értettem, hogy elmélyüljön köztetek a kapcsolat! Azt hittem, csak barátok vagytok!

- Azok is vagyunk – mondta Abby.
- Nem! – füstölgött Shepley.

America megszólalt.

- Mondtam, bébi, hogy minden rendben lesz.

- Miért erőlteted ezt, Mare? Megmondtam, mi lesz a vége!

- Én meg erre azt mondtam, hogy nem az lesz! Nem bízol bennem?

Shepley berobogott a szobájába.

America néhány pillanatnyi csönd után megszólalt.

- Egyszerűen képtelenség megértetni velem, hogy akár összejöttek Travis-el, akár nem, az egyáltalán nem érint minket. De nagyon sokszor megégette magát. Nem hisz nekem.

A francba Shepley! Hát ez nem a legjobb kilátás. Kicsit jobban kinyitottam az ajtót, annyira, hogy épp lássam Abby arcát.

- Miről beszélsz, Mare? Travisszel nem járunk. Csak *barátok* vagyunk! Hallottad, amikor mondta... nem érdeklődik irántam *úgy*.

Basszus. Ez percről percre rosszabb lesz.

- Ezt mondta? - kérdezte America, egyértelmű meglepettséggel a hangjában.

- Nos, igen.

- És te elhitted?

Abby megvonta a vállát.

- Nem érdekes. Sosem fog megtörténni. Egyébként is azt mondta, hogy nem néz rám olyan szemmel. Ráadásul totálisan kötöttségfóbiás, rajtad kívül nehezen találnék olyan barátnőt, aki még nem feküdt le vele, és lehetetlen elviselni a szeszélyességét. Kizárt, hogy ezt Shep máshogy lássa.

A remény minden morzsája elszállt a szavaival. Letaglózott a csalódottság. Pár percig elviselhetetlen volt a fájdalom, addig, míg nem hagytam, hogy a harag elmossa. A haragot könnyebb uralni.

- Mert ő nemcsak ismeri Travist, de... beszélt is vele, Abby.

- Mire célzol?

- Mare? - kiáltott ki Shep a szobájából.

America felsóhajtott.

- A legjobb barátnőm vagy. Szerintem jobban ismerlek, mint sokszor te saját magadat. Látlak benneteket együtt, és az egyetlen különbség köztem és Shep, meg tiköztetek, hogy mi lefekszünk egymással. Ezt leszámítva? Semmi különbség.

- Nagy, sőt *óriási* a különbség. Shep más-más lányt hoz haza esténként? Elmész holnap a partira, hogy egy olyan sráccal töltsd az időt, akivel nagy valószínűséggel járhatsz? Tudod jól, Mare, hogy nem kerülhetek kapcsolatba Travis-el. Azt sem értem, miért beszélünk róla.

- Nem képzelődöm, Abby. Egy hónapja minden percedet vele töltöd. Valld be, hogy érzel iránta valamit.

Képtelen voltam még egy szót is hallani.

- Hagyd, Mare - mondtam.

Mindkét lány összerezzent a hangomtól. Abby pillantása az enyémbe kapcsolódott. Nem tűnt zavartnak, és büntudat sem volt benne, és ettől csak még dühösebb lettem. Felkínáltam neki a nyakam, ő pedig átvágta a torkomat.

Mielőtt bármi csúnyát mondtam volna, visszavonultam a szobámba. Nem segített, hogy leültem. De az sem, ha felálltam, sétáltam, vagy fekvőtámaszoztam. A falak minden másodperccel egyre jobban szorítottak. A harag forrt bennem, mint valami instabil vegyszer, ami épp robbanni készül.

Az egyetlen lehetőség, ha elmegyek itthonról, hogy kitisztítsam a fejem, és megpróbáljak lehiggadni pár feles mellett. A Red. Elmehetnék a Red-be. Cami most van műszakban. Ő meg tudja mondani, mit tegyek. Ő mindig tudta, mivel tud megnyugtatni. Trenton is pont ezért kedvelte őt. Három fiútestvér nővéreként nem hátrált meg, amikor dühkirohanásaink voltak.

Felvettem egy pólót, és farmert, felkaptam a napszemüvegemet, a motorom kulcsát, és a dzsekimet, aztán belebújtam a bakancsba, mielőtt visszamentem a nappaliba.

Abby szeme tágra nyílt, amikor meglátott, ahogy befordultam. Hála istennek a szemüveg elrejtett. Nem akartam, hogy lássa a fájdalmat a szememben.

- Elmész? – kérdezte felülve. – Hová mész?

Nem foglalkoztam hangja kérlelő tónusával.

- El.

Tizedik fejezet

Összetörve

Cami-nek nem tartott sokáig rájönnie, hogy nem vagyok jó társaság. Csak pakolta elém a söröket, miközben én a szokásos helyemen ültem a Red-ben. A mennyezeti fények kergették egymást a teremben, és a zene is majdnem elég hangos volt ahhoz, hogy elnyomja a gondolataimat.

A csomag Marlboro Red-em már szinte teljesen elfogyott, de nem emiatt volt nehéz nyomás a mellkasomban. Pár lány odajött, aztán el is ment, próbáltak beszélgetni velem, de én még csak a tekintetemet sem emeltem fel a félig elégett cigimről, ami az ujjaim közt pihent. A hamu már olyan hosszú volt, hogy csak idő kérdése volt, mikor esik le, én pedig csak figyeltem a megmaradt parazsat, ahogy felizzítja a papírt, próbáltam ezzel elterelni azokat a lappangó gondolataimat, amit a zene nem volt képes elnyomni.

Amikor a tömeg kezdett gyérülni a bárban, és Cami sem gyalogolt ezer mérföldet óránként, letett elém egy üres feles poharat, aztán peremig töltötte Jim Beam-el. Érte kaptam, de Cami megragadta a fekete bőrdzsekim kezelőjét a tetovált ujjával (az volt ráírva, hogy baby doll, ha összeérintette az ökleit).

- Oké, Trav. Hadd halljam.

- Mit akarsz hallani? – kérdeztem, és erőltlenül próbáltam elhúzódni.

Megrázta a fejét.

- A lány?

A számhoz emeltem a poharat, hátrahajtottam a fejem, és hagytam, hogy a pia végigégesse a torkomat.

- Milyen lány?

Cami a szemét forgatta.

- Milyen lány. Komolyan? Mégis mit gondolsz, kivel beszélsz?

- Rendben, rendben. Ő Galamb.

- *Galamb?* Te viccelsz.

Kurtán felnevettem.

- Abby. Ő a galamb. Egy démoni galamb, aki olyan cseszettül basztatja a fejemet, hogy képtelen vagyok tisztán gondolkodni. Már semminek sincs értelme, Cam. Minden szabály, amit felállítottam magamnak, egymás után dől meg. Nyálás vagyok. Nem... rosszabb. Shep vagyok.

Cami felnevetett.

- Légy jófiú!

- Igazad van. Shepley jó gyerek.

- Önmagadhoz is jó lehetsz. – mondta, és egy rongyot dobott a pultra, aztán körkörösén takarítani kezdte. – Nem bűn, ha beleúgsz valakiba Trav, Jézus.

Körülnéztem.

- Összezavarodtam. Te most hozzám, vagy Jézushoz beszélsz?

- Komolyan mondom. Érzéseket táplálsz iránta. És akkor mi van?

- Utál engem.

- Dehogy.

- Nem, hallottam őt ma este. Véletlenül. Egy szemétláda vagyok.

- Ezt ő mondta?

- Majdnemhogy.

- Hát, tökre az vagy.

- Kösz szépen – fintorogtam.

Kinyújtotta a kezét, a könyökével a pultra támaszkodott.

- Ismerve a múltbéli viselkedésedet, vitába szállnál ezzel? Az én véleményem az... hogy talán miatta, nem kéne. Talán pont érte, jobb ember lehetnél. – töltött még egy felest, és én nem hagytam időt neki, hogy megállítson, mielőtt leküldtem.

- Igazad van. Egy szemétláda voltam. Megváltozhatok? Kurvára nem tudom. Talán nem eléggé, hogy megérdemeljem őt.

Cami vállat vont, és visszatette az üveget a polcra.

- Azt hiszem, hagynod kéne, hogy ezt ő ítélje meg.

Rágyújtottam egy cigire, mély levegőt vettem, és hagytam, hogy a tüdőmből kiszálló füst elkeveredjen az amúgy már füstös teremben lévővel.

- Lökj ide még egy sört!

- Trav, azt hiszem, már eleget ittál.

- Cami, a rohadt életbe, csak adj egyet!

ARRA ÉBREDTEM, HOGY A KORA DÉLUTÁNI NAP FÉNYE átsütött a redőny résein, de ez inkább egy fehérhomokos sivatagi délután lehetett. Azonnal becsuktam a szemem, és kizártam a fényt.

A reggeli szájíz, vegyszerek, és macskapiszok keveréke összeragasztotta a kiszáradt szám belsejét. Utáltam a szükségszerűen vattaszerű száját, ami egy kemény ivással töltött éjszakát követett.

Az agyam azonnal az előző éjszaka emlékei után kutatott, de semmi sem jött vissza. Mintha buliztam volna, de hogy hol, és kivel, az már teljes rejtély volt.

Balra néztem, az ágytakarót visszahúzták. Abby már ébren volt. Meztelen lábam alatt furának éreztem a padlót, ahogy kicsoszogtam a nappaliba, és észrevettem Abby-t, ahogy a fotelben alszik. Zavaromban egy pillanatra megálltam, aztán jött a pánik. Az agyam áttört az alkoholon, ami még mindig ránehezedett a gondolataimra. Miért nem az ágyban aludt? Mit tettem, amivel arra kényszerítettem, hogy a fotelben aludjon? A szívem hevesen kezdett dobogni, és akkor megláttam: két üres óvszeres tasak.

Basszus. Basszus! Az előző éjszaka hirtelen rám tört, hullámokban: még többet ittam, azok a lányok nem mentek el, hiába mondtam nekik, és aztán felajánlottam nekik, hogy mutatok valami kellemes időtöltést – egyszerre mindkettőnek – és a lelkes beleegyezésük az ötletbe.

A kezembe temettem az arcom. Idehoztam őket. Itt basztam meg őket. Abby valószínűleg mindent hallott. Jaj, Istenem. Ennél jobban el sem cseszhettem volna. Ez túlment minden rosszon. Amint felébred, azonnal összepakolja a holmiját, és lelép.

A kanapén ültem, az orromat, és a számat még mindig a kezembe temettem, és figyeltem, ahogy alszik. Helyre kell hoznom valahogy. Mit tehetnék, hogy helyrehozzam?

Az agyamban egyik hülye ötlet követte a másikat. És lassan kifutottam az időből. Amilyen csöndben csak tudtam, bementen a fürdőszobába, és átöltöztem, aztán besurrantam Shepley szobájába.

America mocorgott, Shepley pedig felemelte a fejét:

- Mit csinálsz, Trav? – suttogta.

- Kölcsön kell vennem a kocsidat. Csak egy rövid időre. Vennem kell pár dolgot.

- Oké... – motyogta összezavarodva.

A kulcsai csilingeltek, amikor felemeltem őket a szekrényről, én pedig ledermedtem.

- Tegyéél meg nekem egy szívességet! Ha Abby azelőtt felébred, hogy visszaéérnék, ne engedd el, oké?

Shepley mély levegőt vett.

- Megpróbálom Travis, de ember... a múlt éjjel...

- Nagyon durva volt, igaz?

Shepley elhúzta a száját.

- Nem hiszem, hogy ittmarad, tesó. Sajnálom.

Bólintottam.

- Csak próbáld meg!

Még egy pillantás Abby alvó arcára, mielőtt kiléptem a lakásból még inkább sietségre ösztönzött. A Charger alig tudta tartani a sebességet, amit akartam tőle. Egy piros lámpa megállított, pont mielőtt elértem volna a szupermarketet, és pedig üvöltve csaptam a kormányra.

- Az isten verje meg! Válts már!

Pár másodperc múlva a lámpa pirosról zöldre váltott, a kerekek pedig párszor megpördültek, mielőtt megkapaszkodtak volna.

Ahogy a parkolóból az áruházba rohantam, tökéletesen tudatában voltam annak, hogy úgy festek, mint egy örült, miközben kirántottam egy bevásárlókocsit a sorból. Egyik sorról a másikra rohantam, és elmartam azokat a dolgokat, amikről úgy hittem, hogy szereti, vagy emlékeztem, hogy evett olyat, vagy csak beszélt róla. Egy rózsaszín szivacszerű valami lógott az egyik polc végénél, az is a kocsiban végezte.

Egy bocsánatkérés nem lenne elég, hogy maradjon, de talán ez a gesztus megteszi. Talán ebből látja, mennyire sajnálom. Pár méterre a pénztártól megtorpantom, rám tört a kétségbeesés. Semmi sem fog működni.

- Uram? Elkészült?

Csüggedten megráztam a fejem.

- Én nem... nem tudom.

A nő egy pillanatig nézett, a kezét a fehér, és mustársárga kötény zsebébe süllyesztette.

- Segíthetek esetleg megkeresni valamit?

Válasz nélkül a pénztárhoz toltam a kocsit, és figyeltem, ahogy lehúzza Abby kedvenc ételeit. Ez volt a legidiótább ötlet a történelemben, és az egyetlen élő nő, akinek vásároltam, ki fog nevetni, amikor kipakolja. (ez zavaros.)

- Nyolcvannégy dollár, és hetvenhét cent lesz.

A bankártyám megcsapolása után a zacskók a kezemben voltak. Átvágtam a parkolón, és egész hazaúton, szinte hallottam Abby szidalmait, amik behálózták a Chargert. (???)

Kettesével vettem a lépcsőfokokat, és berontottam az ajtón. Láttam America, és Shepley fejét a kanapé támlájánál. A tévé be volt kapcsolva, de lenémították. Hála istennek. Még alszik. A zacskók szétszakadtak, ahogy lecsaptam őket a pultra, próbáltam nem nagyon zajongani a szekrényekkel, ahogy elpakoltam a holmikat.

- Ha Gal felébred, szóljatok, rendben? – szóltam halkán. – Van spagetti, palacsinta és eper, meg a zabpelyhes vacak a csokoládés kockákkal, és a Fruity Pebblest is szereti, nem, Mare? – kérdeztem, és megfordultam.

Abby ébren volt, engem bámult a fotelból. A sminkje elkenődött a szeme alatt. Olyan rosszul nézett ki, ahogyan én éreztem magam.

- Szia, Galamb.

Kifejezéstelen arccal nézett rám egy ideig. Tettem pár lépést a nappaliba, sokkal idegesebb voltam, mint az első bunyóm éjszakája előtt.

- Éhes vagy, Gal? Sütök palacsintát. Vagy huh... van egy kis zabpehely. És hoztam abból a rózsaszín habos micsodából is, amivel a lányok borotválni szoktak, meg egy hajszárítót is, és egy... egy pillanat, itt is van – megragadtam az egyik zacskót, bevittem a hálóba, és az ágyra borítottam.

Kerestem azt a rózsaszín szivacszerűséget, amiről azt hittem, majd tetszik neki, amikor megragadta a tekintetemet Abby holmija, ami teljesen összecsomagolva várt az ajtónál. A gyomrom összerándult, és visszatért a szájszárazságom. Visszasétáltam a folyosón, próbáltam összeszedni magam.

- Össze van csomagolva a holmid.

- Tudom. – mondta.

Fizikai fájdalom szorította össze a mellkasomat.

- Elmész.

Abby America-ra nézett, aki olyan dühösen meredt rám, mintha meg akarna ölni.

- Tényleg arra számítottál, hogy *marad*?

- Bébi! – súgta Shepley.

- Ne kezd, Shep. Ne merd előttem a védelmedbe venni! – fortyogott America.

Nehezen nyeltem.

- Borzasztóan sajnálom, Gal. Nem is tudom, mit mondjak.

- Gyere, Abby – szólalt meg America. Felállt, és a karjánál fogva húzta Abby-t, de ő ülve maradt.

Tettem egy lépést, de America rám szegezte az ujját.

- Úgy segítsen az Isten, Travis! Ha megpróbálsz megállítani, míg alszol, benzinnel öntelek le, és meggyújtalak!

- America – könnyörgött Shepley. Ez minden szempontból egyre romlik, mégpedig nagyon gyorsan.

- *Semmi* bajom – mondta Abby elkeseredetten.

- Hogy érted, hogy *semmi* bajod? – kérdezte Shepley.

Abby szemét forgatta, és felém intett.

- Travis lányokat hozott haza tegnap este a bárból. És akkor mi van?

Behunytam a szemem, próbáltam elnyomni a fájdalmat. Amennyire nem akartam, hogy elmenjen, annyira tudtam, hogy szarik rá, mit szeretnék.

America összehúzta a szemöldökét.

- Mi az, Abby? Azt akarod mondani, hogy szerinted *rendben*, ami történt?

Abby végignézett rajtunk.

- Travis azt hoz haza, akit csak akar. Ez az *ő* lakása.

Visszanyeltem a gombócot, ami a torkomban nőtt.

- Nem te csomagoltál össze?

Megrázta a fejét, és az órára nézett.

- Nem, és most ki kell mindent csomagolnom. És még ennem is kell, meg zuhanyoznom és felöltöznöm – mondta, és besétált a fürdőszobába.

America lövellt felém egy gyilkos pillantást, de nem foglalkoztam vele, odamentem a fürdőszoba ajtajához, és halkán bekopogtam.

- Gal?

- Igen? – mondta, a hangja annyira erőtlen volt.

- Maradsz? – lehunytam a szemem, vártam a büntetést.

- Elmehetek, ha akarod, de a fogadást állni szokás.

Az ajtóba vertem a fejem.

- Nem akarom, hogy elmenj, de nem hibáztatnálak, ha így tennél.

- Azt mondod, felmentesz a fogadás alól?

A válasz könnyű volt, de nem akartam úgy itt tartani, ha ő nem akarja. Ugyanakkor rettegtem attól, hogy elengedjem.

- Ha igent mondok, elmész?

- Hát persze. Nem itt lakom, te buta – mondta. Halk nevetés szűrődött át a fa ajtón leresztül.

Nem tudtam megmondani, hogy szomorú, vagy csak fáradt attól, hogy a fotelben töltötte az éjszakát, de ha az előbbi volt, akkor nem volt más lehetőségem, mint elengedni. Akkor soha többé nem fogom látni.

- Akkor nem. A fogadás még áll.

- Akkor most lezuhanyozhatok? – kérdezte halkán

- Hát persze...

America berobogott a folyosóra, és egészen közel megállt mellettem.

- Önző disznó vagy. – morogta, és bevágta maga mögött Shepley ajtaját.

Bementem a szobámba, felkaptam a köntösét, a papucsát, aztán visszamentem a fürdőszobaajtóhoz. Persze, marad, de egy kis seggnyalás sosem rossz ötlet.

- Galamb? Idehoztam a holmidat.

- Csak tedd le a mosdóra, elérem.

Kinyitottam az ajtót, és letettem a holmiját a mosdó szélére, a földet bámultam.

- Dühös voltam. Hallottam, hogy mindent kipakolsz Americának, hogy mi bajod velem, és ettől bepipultam. Csak el akartam menni, és legurítani pár italt, hogy átgondoljam a dolgokat, de mielőtt észbe kaptam volna, már seggrészeg lettem, és azok a lányok...

Megálltam, próbáltam rendbeszedni a hangomat.

- Aztán reggel felébredtem, te már nem voltál az ágyban, és amikor rád találtam a fotelben, megláttam a földön az óvszerpapírokat, halálosan utáltam magam.

- Egyszerűen beszélned kellett volna velem ahelyett, hogy annyi pénzt költesz kajára, amivel rá akarsz venni, hogy maradjak.

- Nem izgat a pénz, Gal. Félttem, hogy elmész, és többé nem beszélsz velem.

- Nem akartam az érzéseidbe gázolni – felelt őszintén.

- Tudom. És tudom, most már nem számít, mit mondok, mert elbasztam mindent, ahogy... mindig.

- Trav?

- Igen?

- Többé ne vezess részegen a motorodon, oké?

Mást is akartam még mondani, újra bocsánatot kérni, és elmondani neki, hogy megőrülök érte – ami szó szerint megőrjít, mert nem tudom, hogy kezeljem azt, amit érzek – de nem jöttek a szavak. A gondolataim csak arra tényre fókuszáltak, hogy mindazok ellenére, ami történt, és amit mondtam, az egyetlen dolog, amit mondani tudott, hogy leszűrt, amiért részegen vezettem haza.

- Jó, rendben – feleltem, és becsuktam az ajtót.

Órákon át úgy tettem, mintha a tévét nézném, amíg Abby a fürdőszobában, és a hálósobában készülődött az esti bulira, aztán eldöntöttem, gyorsan felöltözöm, mielőtt megint szüksége lesz a szobára.

Egy nagyjából gyűrődésmentes inget találtam a szekrényben, azt kaptam ki, meg egy farmert. Ostobának éreztem magam, a tükör előtt álltam, küzdöttem a gombokkal az ingujjnál. Végül feladtam, és mind a két ujját felhajtottam a könyökömig. Amúgy is, így sokkal inkább én voltam.

Visszamentem a nappaliba, és megint ledobtam magam a kanapéra, hallottam, ahogy becsukódik a fürdőszoba ajtaja, és Abby csupasz lába csattog a padlón.

Az órám alig vánszorgott, és persze a tévében semmi sem volt, kivéve az időjárási katasztrófákat, és tömegverekedéseket. (ezt nagyon nem tudom, mi akart lenni) Ideges voltam, és unatkoztam.

Nem túl jó kombináció a számomra.

Amikor a türelmem már cserbenhagyott, bekopogtam a hálószoa ajtaján.

- Gyere be! – kiabált Abby az ajtó másik oldaláról.

A szoba közepén állt, egy pár magas sarkú feküdt mellette a földön. Abby mindig gyönyörű volt, de ma este egyetlen szál haja sem állt rossz helyen; úgy festett, mint akinek azokon a divatmagazin címlapokon lenne a helye, amiket az élelmiszerboltban leshetsz meg. Minden porcikáját bekente testápolóval, lágy, és tökéletesen ragyogó volt. Már a látványától is szinte seggre ültem. Nem tudtam mást tenni, csak állni, ledöbbenve, míg végre képes voltam kinyögni egyetlen szót:

- Húha!

Elmosolyodott, és lenézett a ruhára.

Édes mosolya visszarántott a valóságba.

- Káprázatos vagy – mondtam, léptelen voltam levenni róla a szemem.

Lehajolt, hogy a kezével segítsen belebújni a cipőbe, aztán a másikba. A testhezálló fekete anyak egy csöppet felcsúszott, egy centivel jobban felfedve a combját.

Felegyenesedett, és vetett rám egy pillantást.

- Te is jól nézel ki.

Zsebre vágtam a kezem, és visszatartottam a válaszat, *ebben a pillanatban beléd tündék szeretni*, vagy az összes többi hülye dolgot, amik az agyamat bombázták.

Kinyújtottam a könyökömet, Abby pedig elfogadta, hagyta, hogy kivezzem a nappaliba.

- Parker összepisili majd magát a gyönyörűségtől, amikor meglát – mondta America. Mindent összevetve America jó fej csaj volt, de most rájöttem, mennyire undok tud lenni, ha vele ellentétes oldalon állsz. Próbáltam nem összetűzésbe kerülni vele, miközben Shepley Charger-jéhez sétáltunk, és egész úton a Sig Tau ház felé csöndben voltam.

Amint Shepley kinyitotta a kocsiját, meghallottuk a hangos, kellemetlen zenét a házból. Párok csókoloztak, és gabalyodtak össze; a tagjelölt gólyák körülöttünk rohanguk, és próbálták minimálisra csökkenteni az udvaron a tisztítást, és a lányszövetségek tagjai óvatosan sétáltak, kéz a kézben, apró szökkenésekkel, próbáltak úgy ártutni a puha füvön, hogy a magas sarkújuk belesüppedne.

Shepley és én mutattuk az utat, a nyomunkban America-val, és Abby-vel. Féltérítgtem egy piros műanyag poharat az útból, aztán kinyitottam az ajtót. És Abby megint abszolút figyelmen kívül hagyta a gesztusomat.

Egy kupac piros pohár hevert a konyhapulton a hordó mellett. Megtöltöttem kétőt, és az egyiket Abby-nek adtam. A füléhez hajoltam:

- Ne fogadj el ilyet, csak tőlem vagy Sheptől. Nem akarom, hogy valaki belecsempésszen valamit az italodba.

A szemét forgatta.

- Senki sem tesz semmit a sörömbbe, Travis.

Egyértelmű, hogy nem ismerte a szövetségbeli testvéreimet. Hallottam történeteket, de senki konkrétumról. Ami jó dolog volt, mert ha megtudtam volna valakikről, hogy ilyen szemetet használnak, biztos, hogy habozás nélkül vertem volna ki a szart is belőlük.

- Csak ne igyál semmit, ami nem tőlem van, oké? Nem vagy már Kansasban, Galamb.

- Jó, hogy szólsz – csattant fel, és betolta a fél pohár sört, mielőtt elhúzta volna a műanyag poharat a szájától. Tud inni, azt meg kell hagynom.

Az előszobában álltunk, a lépcsőnél, és úgy tettünk, mintha minden rendben lett volna. Néhány testvérem megállt beszélgetni, miközben lefelé jöttek a lépcsőn, és néhány lányszövetségi csaj is ezt tette, de gyorsan lepattintottam őket, remélve, hogy Abby észreveszi. Nem vette.

- Van kedved táncolni? – kérdeztem, és a karjánál fogva húztam.

- Kösz, de nem. – felelt.

Nem hibáztathattam a tegnap éjjel után. Végül is szerencsés voltam, hogy egyáltalán szóba állt velem.

Vékony, elegáns ujjai megérintették a vállamat.

- Csak fáradt vagyok, Travis.

A kezére tettem a kezemet, készen arra, hogy megint bocsánatot kérjek, és elmondjam, mennyire utálok magam azért, amit tettem, de a szeme elkalandozott rólam valakire mögöttem.

- Szia, Abby! Hát eljöttél!

A hajam égnek állt a tarkómon. Parker Hayes.

Abby szeme felcsillant, és gyors mozdulattal elhúzta a kezét az enyém alól.

- Igen, már vagy egy órája itt vagyunk.

- Mesésen nézel ki! – kiabálta Parker.

Ráfintorogtam Parker-re, de Abby annyira elvonta a figyelmét, hogy észre sem vette.

- Kösz! – mosolygott Abby.

Rá kellett jönnöm, hogy nem én vagyok az egyetlen, aki ilyen mosolyra készíti őt, és hirtelen küzdenem kellett, hogy kordában tartsam a haragomat.

Parker mosolyogva a nappali felé bökött a fejével.

- Van kedved táncolni?

- Nem, kicsit fáradt vagyok.

Halvány remény tompította a dühömet. Nem nekem szólt; tényleg túl fáradt volt a tánchoz, de a harag csak rövid időre fújt visszavonulót. Azért volt fáradt, mert a fél éjszakát úgy töltötte, hogy azokat a zajokat hallgatta, amiket én cipeltem haza, és az éjszaka másik felében pedig egy fotelben kellett aludnia. És most itt volt Parker, bevonul, mint egy fényes páncélzatú lovag, ahogy mindig is tette. Mocsadék patkány.

Parker ekkor rám nézett, nem zarvartatta magát az arckifejezésemről.

- Azt hittem, nem jössz.

- Meggondoltam magam – feleltem, és nagyon keményen próbálkoztam, hogy ne üssem meg, és tegyem tönkre négyévnyi fogszabályozás eredményét.

- Látom – mondta Parker, és Abby-re nézett. - Mit szólnál egy kis friss levegőhöz?

Abby bólintott, én pedig úgy éreztem, mintha valaki kiütötte volna belőlem a levegőt. Követte Parkert fel a lépcsőn. Figyeltem, ahogy a fickó megáll, lenyúl, megfogja a kezét, majd felmennek az emeletre. Amikor odaértek, Parker kinyitotta az erkélyre vezető ajtót.

Abby eltűnt, én pedig szorosan összezártam a szemem, és próbáltam csitítani a sikolyt a fejemben. Odabent minden azt mondta, hogy menjek fel, és hozzam vissza. Megragadtam a korlátot, hogy visszafogjam magam.

- Dühösnek tűnsz – mondta America, ahogy hozzám érintette a piros poharát.

Felpattant a szemem.

- Dehogy. Miért?

- Ne hazudj nekem – fintorgott. – Hol van Abby?

- Fent. Parker-el.

- Oh.

- Ez mit akar jelenteni?

Vállat vont. Alig egy órája voltunk itt, és már ott volt az ismerős csillogás a szemében.

- Féltékeny vagy.

Kihúztam magam, kényelmetlenül éreztem magam attól, hogy Shepley-n kívül más is ilyen közvetlen velem.

- Hol van Shep?

America a szemét forgatta.

- Lefoglalják a gólya-teendői.

- Legalább a buli után nem kell itt maradnia, takarítani.

Felemelte a poharát a szájához, és belekortyolt. Nem értettem, hogy még miért nincs rosszul attól, hogy ilyesmit iszik.

- Szóval az vagy?

- Mi vagyok?

- Féltékeny?

Fintorogtam. America általában nem ennyire elviselhetetlen.

- Nem.

- És kettő.

- He?

- Ez a kettes számú hazugság.

Körülnéztem. Shepley hamarosan megjelenik, hogy megmentsen.

- Tegnap este tényleg nagyon elbasztad – mondta, és hirtelen kitisztult a szeme.

- Tudom.

Kancsalított, olyan erőteljesen bámult, hogy vissza akartam hátrálni. America Mason egy apró szőke teremtes, de kibaszottul félelmetes volt, ha az akart lenni.

- Le kéne lépned, Travis – felnézett a lépcső tetejére. – Ő pont az, akiről Abby úgy hiszi, hogy kell neki.

A fogaim összekoccantak. Ezt már én is tudtam, de sokkal rosszabb volt America-tól hallani. Eddig azt hittem, hogy a csaj rendben van velem, és Abby-vel, és ez valahogy azt jelentette a számomra, hogy nem vagyok egy oltári fasz, ha kicsit erőltetem Abby-t.

- Tudom.

Felvonta a szemöldökét.

- Nem hiszem, hogy tudod.

Nem válaszoltam, próbáltam nem ránézni. Megragadta az államát, az arcomat beleprézelte a fogaimba.

- Így van?

Próbáltam beszélni, de az ujjai összeszorították a számát. Hátraránóttam, és félrelöktem a kezét.

- Valószínűleg igen. Nem arról vagyok híres, hogy helyesen cselekszem.

America egy ideig nézett, aztán elmosolyodott.

- Akkor rendben.

- He?

Lekevert egy pofont, aztán rám mutatott.

- Te, Veszett Kutya, pontosan te vagy az, aki miatt idejöttem, hogy az ilyenektől megvédjem Abby-t. De tudod mit? Vagy így, vagy úgy mind össze vagyunk törve. Még a te legendás kudarcoddal is, lehet, hogy te vagy az, akire szüksége van. Van még egy esélyed – felemelte a mutatóujját, és egy centire az orrom elé nyomta. – Csak egy. Ne cseszd el... tudod... ahogy általában.

America elődalgott, aztán eltűnt a nappaliban.

Annyira fura volt.

A buli tovább zajlott, ahogy általában: dráma, egy-két bunyó, a lányok összevesznek, egy vagy két párocska összebalhézik, aminek az eredménye hátrahagyott síró csajok, aztán a csellengők, akik előgyelegtek, vagy egy még meg nem jelölt helyen rókáztak.

A pillantásom többször vándorolt fel a lépcső tetejére, mint kellett volna. Még akkor is, ha a lányok gyakorlatilag könyörögtek, hogy vigyem haza őket, én csak figyeltem, és próbáltam nem elképzelni, ahogy Abby, és Parker smárolnak, vagy még rosszabb, vagy hogy a fickó mgnevetteti.

- Szia, Travis – egy éles, visító hang szólított meg a hátam mögül. Nem fordultam meg, de a csajnak nem tartott sokáig, hogy a látóterembe tornássza magát. A korlát fa oszlopainak dőlt. – Úgy láttam, unatkozol. Azt hiszem, én jó társaság lehetnék a számodra.

- Nem unatkozom. Elmehetsz – feleltem, és újra a lépcső tetejét csekkoltam. Abby a pihenőnél állt, háttal a lépcsőnek.

A csaj felvihogott.

- Vicces vagy.

Abby elsuhant mellettem, lement a nappaliba, ahol America állt. Követtem őt, faképnél hagyva a magában beszélő részeg csajt.

- Menjetek csak haza, gyerekek. – mondta Abby visszafojtott izgatottsággal. – Parker megígérte, hogy hazavisz.

- Micsoda? – mondta America, a szeme úgy csillogot, mint valami ragyogó örömtűz.

- Micsoda? – kérdeztem, képtelen voltam elrejteni a haragomat.

- Valami gond van? – fordult felém America.

Rámeredtem, pontosan tudta, mi a gond. Megragadtam Abby könyökét, és behúztam a sarokba.

- Még csak nem is ismered a fickót.

Kirántotta a karját a szorításomból.

- Semmi közöd hozzá, Travis.

- De még mennyire, hogy van! Nem hagyom, hogy egy vadidegen kocsijában menj haza. Mi lesz, ha próbálkozik valamivel?

- *Nagyon jó!* Olyan helyes!

Ezt nem tudtam elhinni. Teljesen belovallta magát ebbe a játékba.

- *Parker Hayes, Gal?* Komolyan beszélsz? *Parker Hayes.* Mellesleg miféle név ez?

Összefonta a karját, és felszegte az állát.

- Elég már, Trav. Ne légy ilyen szemétláda.

Totál lesápadva hajoltam hozzá.

- Megölöm, ha hozzád ér.

- Én *kedvelem*.

Ez olyasmi volt, amit nehéz volt elfogadni, hogy belezúgott, más volt hallani, ahogy elismeri.

- Rendben. Ha aztán a kocsija hátsó ülésén lefog, ne gyere hozzám sírni!

Leesett az álla, megbántott, és dühös volt.

- Ne félj, nem *fogok*!

Rájöttem, mit is mondtam, megragadtam a karját, és felsóhajtottam, nem hagytam, hogy elforduljon.

- Nem gondoltam komolyan, Gal. Ha bánt... vagy ha csak kínosan érzed magad a társaságában... azonnal szólj.

Ellazult a válla.

- Tudom, Travis. De *muszáj* megfékezned ezt a túlságosan babusgató, védelmező báty-kishúg hajlandóságodat.

Kurtán felnevettem.

- Nem játszom el a bátyádat, Gal. Távolról sem.

Parker megjelent a folyosón, és a kezét a zsebébe dugta.

- Kész vagy, mehetünk?

- Igen, mehetünk. – mondta Abby, és belekarolt.

Arról fantáziáltam, hogy felrobogok Parker mögé, és a tarkójába vágom a könyökömet, de akkor Abby visszanézett, és látta, hogy Parkert bámulom.

- *Elég ebből* - tátogta. Elsétált Parker-el, és ő kinyitotta Abby-nek az ajtót. Elismerő, széles mosoly terült el Abby arcán.

Hát persze. Ha Parker csinálja, akkor észreveszi.

Tizenegyedik fejezet

Veszett hideg

RÉMISZTÓ VOLT EGYEDÜL HAZAUTAZNI SHEPLEY Charger-ének hátsó ülésén. America lerúgta a magas sarkúját, és kacarászva piszkálta Shepley arcát a nagylábujjával. Az unokatsóm örülden szerelmes lehet belé, mert csak mosolygott, és jól mulatott a beteges nevetésén.

Megcsörrent a telefonom. Adam volt az.

- Felhajtottam egy újoncot. Egy órán belül a Hellerton aljában.

- Ja, huh... nem megy.

- Mi van?

- Hallottad. Azt mondtam, nem megy.

- Beteg vagy? – kérdezte Adam, harag kúszott a hangjába.

- Nem. Biztos akarok lenni benne, hogy Gal rendben hazaér.

- Rengeteg utánajárásomba került, hogy leszervezzem, Maddox.

- Tudom. Sajnálom. Mennem kell.

Amikor Shepley beállt a szokásos helyére a parkolóban, a lakás előtt, és Parker kocsija még sehol sem volt, felsóhajtottam.

- Jössz te is tesó? – kérdezte Shepley, ahogy megfordult az ülésben.

- Ja – feleltem, miközben lenéztem a kezemre. – Ja, asszem.

Shepley előrehúzta az ülését, hogy kiengedjen, én pedig megálltam közvetlenül America apró alakja mellett.

- Nincs okod, hogy aggódj, Trav. Bízz bennem!

Egyszer biccentettem, és követtem őket fel a lépcsőn. Egyenesen Shepley szobájába mentek, és becsukták az ajtót. Leroskadtam a fotelba, hallgattam America szünni nem akaró kacarászását, és próbáltam nem elképzelni, ahogy Parker Abby térdére teszi a kezét – vagy a combjára.

Kevesebb, mint tíz perccel később egy kocs motorja zúgott fel odakint, én pedig azonnal az ajtóhoz mentem, és megfogtam a kilincset. Két pár cipő kopogását hallottam, ahogy felfelé jöttek a lépcsőn, az egyik magas sarkú volt. Megkönnyebbülés hulláma söpört végig rajtam. Abby hazaért.

Csak a sustorgásuk szűrődött át az ajtón. Amikor elhallgatott, és a kilincs elfordult, továbbfordítottam, és gyorsan kinyitottam az ajtót.

Abby átesett a küszöbön, a karjánál fogva kaptam el.

- Vigyázzon, őkegyelmessége.

Azonnal megfordult, és figyelte Parker arckifejezését. Feszült volt, nem tudta, mit higgyen, de gyorsan összeszedte magát, úgy tett, mintha benézne mellettem a lakásba.

- Megalázott, szorult helyzetbe került lányok nincsenek, akiket hazafuvarozhatnék?

Rámeredtem. Kötélből vannak az idegei.

- Ne kekeckedj velem!

Parker mosolygott, aztán Abby-re kacsintott.

- Mindig megszívatom kicsit. Ma már ritkábban van rá alkalmam, mert rájött, hogy egyszerűbb, ha ráveszi őket, hogy a saját kocsijukkal jöjjenek.

- Gondolom, ez leegyszerűsíti a dolgokat – fordult felém Abby derűs mosollyal.

- Nem mulatságos, Gal.

- Gal? – kérdezett rá Parker.

Abby idegesen megrándult.

- Ez a... Galamb rövidítése. Becenév, nem is tudom, honnan szedte.

- Majd meséld el, ha kideríted. Jó történetnek hangzik. – mosolygott Parker.

- Jó éjt, Abby.

- Nem inkább jó reggelt? – kérdezett vissza.

- Azt is – szólt vissza olyan mosollyal, hogy kedvem lett volna leokádni.

Abby annyira el volt varázsolva, hogy kellett valami, ami visszarántja a valóságba. Figyelmeztetés nélkül bevágtam az ajtót. Ijedten összerándult.

- *Mi az?* - csattant fel.

Keresztülrobogtam a nappalin át a szobámba, Abby-vel a nyomomban. Pont az ajtóban megállt, és egy lábon ugrálva próbálta levenni a magas sarkúját.

- Kedves fiú, Trav.

Figyeltem, ahogy próbál egy lábon egyensúlyozni, aztán végül úgy döntöttem, segítek neki, mielőtt elesik.

- Bajod esik. – mondtam, miközben átöleltem a derekát az egyik kezemmel, és a másikkal lehúztam a cipőjét. Lehúztam az ingem, és a sarokba hajítottam.

Meglepetésemre Abby hátranyúlt, és lehúzta a ruhája cipzárját, levette, majd áthúzott a fején egy pólót. Valami varázslatos trükkel levette a melltartóját a póló alatt, és kihúzta. Azt hiszem, ezt a műveletet minden nő ismeri.

- Biztosan semmi sincs, amit még nem láttál – mondta, és a szemét forgatta. Leült a matracra, és becsúsztotta a lábát a lepdő, és a takarók közé, figyeltem, ahogy belefúrja magát a párnába, és csak utána vettem le a farmeremet. Azt is a sarokba rúgtam.

Összegömbölyödve várta, hogy én is lefeküdjek. Zavart, hogy miután Parker-el jött haza, nekiállt előttem átöltözni, mintha mi sem történt volna, de ugyanakkor ez csak egy elcseszett plátói kapcsolat volt, és én semmit sem tehettem.

Olyan sok dolog kezdett kialakulni bennem. Nem tudtam, mihez kezdjek velük. Amikor megkötöttük a fogadást, eszembe se jutott, hogy randizni kezd Parker-el. Ha balhézni kezdek, azzal egyenesen a karjaiba kergetem. Legbelül tudtam, hogy bármit megteszek azért, hogy magam mellett tartsam. Ha az,

hogy kordában tartom a féltékenységet azt jelent, hogy több időt tölthetek Abby-vel, akkor ezt kell tennem.

Befordultam mellé az ágyba, felemeltem a kezem, és a csípőjére helyeztem.

- Ma éjjel kihagytam egy bunyót. Adam hívott. Nem mentem el.

- *Miért?* – kérdezte, és felém fordult.

- Meg akartam bizonyosodni, hogy rendben hazaérsz.

Az orrát ráncolta.

- Nem kellett volna vigyáznod rám.

Az ujjammal végigcirógattam a karját. Annyira meleg volt.

- Tudom. Lehet, hogy még mindig az előző este miatt van rossz érzésem.

- Mondtam, hogy az nem érdekel.

- Ezért aludtál a fotelben? Mert nem érdekel?

- Nem bírtam elaludni, miután... *a barátaid* távoztak.

- Nagyon is jól aludtál a fotelben. Miért nem tudtál velem egy ágyban aludni?

- Úgy érted, miért nem aludtam egy pasi mellett, aki még mindig a két hazaküldött bártündértől búzlott? Nem is tudom! Milyen önző dolog tőlem!

Összerándultam.

- Mondtam, hogy sajnálom.

- Én meg azt, hogy nem érdekel. Jó éjszakát – mondta, és megfordult.

Átnyúltam a párnán, hogy a kezemet az övére tegyem, gyengéden összefontam az ujjainkat. Előrehajoltam, és megcsókoltam a haját.

- Úgy aggódtam, hogy többé nem is állsz szóba velem... De azt hiszem, rosszabb, hogy közömbös vagy.

- Mit akarsz tőlem, Travis? Nem akarod, hogy felizgassam magam azon, amit tettél, de szeretnéd, ha érdeklődnék irántad. Azt mondd America-nak, hogy nem akarsz velem járni, de úgy feldühödsz, amikor én ugyanezt mondom, hogy kiviharzol, és nevetségesen berúgsz. Nem lehet rajtad eligazodni.

A szavai megleptek.

- Ezért mondtad Americának ezeket? Mert azt mondtam, hogy nem járok veled?

Az arckifejezése a harag, és döbbenet keverékét tükrözte.

- Nem, komolyan gondoltam, amit mondtam. Csak nem szántam sértésnek.

- Csak azért mondtam, mert nem akarok mindent elrontani. Lövésem sincs, hogy lássak hozzá, hogy olyan legyek, mint akit megérdemelsz. Csak ezen törtem a fejemet.

Kimondva a szavakat hányingerem lett tőlük, de ki kellett mondanom.

- Mindegy. Muszáj aludnom egy kicsit, ma este randim van.

- Parkerrel?

- Igen. Megengeded, hogy aludjak?

- Persze – mondtam, és kimásztam az ágyból. Abby egy szót sem szólt, hogy otthagytam. Leültem a fotelbe, és bekapcsoltam a tévét. Ennyit arról, hogy

kordában tartom a természetemet, de a francba, ez a nő a bőröm alá fészkel. Olyan volt beszélni vele, mintha egy fekete lyukhoz szólnék. Nem számított bármit is mondtam, még akkor sem, ha néhányszor tisztán kimondtam. A szelektív hallása bosszantó volt. Sehogy sem tudtam áttörni hozzá, és ha egyértelmű voltam, attól csak bedühödött.

A nap fél órával később kelt. A megmaradt haragom ellenére képes voltam viselkedni.

Kicsivel később megszólalt a mobilom. Vánszorogva kerestem elő, még félálomban, aztán a fülemhez emeltem.

- Igen?

- Faszfej! – üvöltötte Trenton hangosan a fülemben.

- Hány óra van? – kérdeztem, és a tévére néztem. A szombat reggeli rajzfilmek mentek.

- Tíz valamennyi. Szükségem van a segítségedre apa furgonjánál. Azt hiszem, az önindító. Egyáltalán nem indul be.

- Trent – mondtam egy ásítás közben. – Kurvára semmit nem tudok a kocsikról. Ezért van motorom.

- Akkor kérd meg Shepley-t! Egy órán belül mennem kell dolgozni, és nem akarom így itthagyni apát, ilyen számkivetetten.

Megint ásítottam.

- Baszd meg Trent, hajnalig buliztam. Tyler mit csinál?

- Told ide a seggedet! – üvöltötte a telefonba, aztán letette.

A kanapéra löttyintettem a telefont, aztán felálltam, megnéztem az órát a tévén. Trent nem járt messze, amikor megsaccolta az időt. 10:20 volt.

Shepley ajtaja csukva volt, így hallgatóztam egy percig, mielőtt kétszer bekopogtam, és bedugtam a fejem.

- Hé. Shep. Shepley!

- Mi van? – motyogta Shepley. A hangja olyan volt, mint a kavicsot nyelt volna, amit savval öblített le.

- Szükségem van a segítségedre.

America nyöszörgött, de nem mozdult.

- Miben? – kérdezte Shepley. Felült, felkapott egy pólót a földről, és belebújt.

- Apa furgonja nem indul. Trent szerint az önindító.

Shepley befejezte az öltözést, és lehajolt America-hoz.

- Elmegyek Jim-hez néhány órára, bébi.

- Hmmm?

Shepley megcsókolta a homlokát.

- Elmegyek, segíték Travis-nek Jim furgonjával. Nemsokára jövök.

- Oké – mondta America, és még azelőtt visszaaludt, hogy Shepley kiment volna a szobából. Felvett az edzőcipőt, ami a nappaliban volt, és felkapta a kulcsait.

- Most jössz, vagy sem? – kérdezte.

Bevászorogtam a hálósobába, úgy vonszoltam magam, mint egy olyan ember, aki mindössze négy órát aludt – ráadásul az sem volt pihentető. Felvettem egy ócska pólót, meg egy kapucnis pulcsit egy farmerral. Próbáltam minél halkabban mozogni, óvatosan forgattam el a szobám kilincsét, de megtorpantam, mielőtt kimentem. Abby háttal volt nekem, nyugodtan lélegzett, a lábai szanaszét álltak. Majdnem ellenállhatatlan vágyat éreztem, hogy bekuporodjak mellé az ágyba.

- Menjünk! – kiabált Shepley.

Becsuktam az ajtót, és követtem a Charger-hez. Amíg apához értünk, folyamatosan ásítoztunk az úton, túl fáradtak voltunk, hogy beszélgessünk.

A köves bekötőút csikorgott a Charger kerekei alatt, mielőtt apának, és Trenton-nak integetve kiszálltam az udvaron.

Apa furgonja a ház előtt parkolt. A kezemet a pulcsim első zsebébe mélyesztettem, éreztem a csípős levegőt. A lehullott falevelek ropogtak a bakancsom alatt, ahogy lépkedtem a pázsiton.

- Hát szia, Shepley – köszöntötte apa mosolyogva.

- Szia, Jim bácsi. Hallom van egy kis gond az önindítóval.

Apa egyik kezét kerek csípőjére tette.

- Úgy hisszük... úgy hisszük – bólogatott, miközben a motort nézte.

- Miből gondolod? – kérdezte Shapley, és feltúrta a póló ujját.

Trenton a műszerfalra mutatott.

- Izé... megoldadt. Ez volt az első ötletem.

- Jó tipp. – felelte Shepley. – Én és Trav elmegyünk az alkatrészboltba, és veszünk egy újat. Kicserélem, és már mehetsz is vele.

- Elméletben – mondtam, és egy csavarhúzóval nyújtottam Shepley-nek.

Kilazította a csavarokat az indítómodulon, és kihúzta.

- Ki kell cserélni azokat a drótokat. Látod az égés nyomait? – kérdezte, és megérintette a fémet. – A drót szigetelése is megoldadt.

- Kösz, Shep. Mennem kell zuhanyozni. Készülnöm kell a munkába – mondta Trenton.

Shepley hanyagul tisztelgett a csavarhúzóval Trenton-nak, aztán bedobta a szerszámosládába.

- Úgy látom, hosszú éjszakátok volt, fiúk – mondta apa.

Elhúztam a számat.

- Az volt.

- Hogy van a barátnőd? America?

Shepley bólintott, széles mosoly terült el az arcán.

- Jól van, Jim. Még alszik.

Apa nevetve bólintott.

- És a te barátnőd?

Vállat vontam.

- Ma este randizik Parker Hayes-el. Igazából nem a barátnőm, apa.

- Még – kacintott apa.

Shepley arca megnyúlt. Küzdött, hogy ne ráncolja a homlokát.

- Mi az, Shep? Nem kedveled Travis galambját?

Apa könnyed szóhasználata Abby becenevére, készületlenül érte Shepley-t, és mosollyal fenyegetve megrándult a szája.

- Nem, nagyon is kedvelem Abby-t. Ő majdnem olyan America számára, mint egy testvér. Viszont ettől ideges leszek.

Apa határozottan bólintott.

- Érthető. De azt hiszem, ez most más, nem gondolod?

Shepley vállat vont.

- Ez is egy szempont. Csak nem szeretném, ha az első Travis által összetört szív America legjobb barátjáé lenne. Ez nem támadás Travis.

Összeráncoltam a homlokomat.

- Nem bízol bennem, igaz?

- Nem erről van szó. Vagyis, de, erről van szó.

Apa megérintette Shepley vállát.

- Félsz, hogy Travis most először szánta rá magát egy kapcsolatra, majd elszúrja, és ez a te dolgaidat is tönkreteszi.

Shepley felkapott egy rongyot, és megtörölte a kezét.

- Rossz ezt elismerni, de igen. De azért szorítok neked tesó. Tényleg.

Trenton hagyta becsapódni a panoráma ajtót, amikor kikocogott a házból. Belecsapott a karomba, mielőtt láttam volna, hogy felemeli az öklét.

- Viszlát, lúzerek! – hirtelen megállt, és sarkonfordult. – Nem rád értettem, apa.

Apa féloldalasan elmosolyodott, és megrázta a fejét.

- Nem is gondoltam, fiam.

Trent visszamosolygott, aztán beugrott a kocsijába – egy sötétvörös, rozzant Dodge Intrepid-be. Ez a kochi, egyáltalán nem volt menő, amikor gimibe jártunk, de ő szerette. Főként azért, mert kifizette.

Egy kis fekete kölyökkutya ugatása vonta magára a figyelmemet a háznál.

Apa halvány mosollyal megpaskolta a combját.

- Na, gyere ide te kis gyávaság!

A kölyök tett pár lépést előre, aztán visszaizskolt a házba, ugatva.

- Mit csinált? – kérdeztem.

- Már kétszer bepisilt a fürdőszobába.

Elfintorodtam.

- Sajnálom.

- Semmi gond, fiam. Elszórakoztat minket. Trent imádja.

- Akkor jó – mosolyogtam.

- Hol is tartottunk? – kérdezte apa.

Megdörzsöltem a karomat, ahol Trent megöklözött.

- Shepley emlékeztetett rá, hogy mekkora szerencsétlenség vagyok, ha a lányokról van szó.

Shepley felnevetett.

- Sok minden vagy, Trav. A szerencsétlenség nem tartozik közéjük. Csak úgy gondolom, hosszú út áll előtted, és a te, és Abby temperamentumával, nem túl jók az esélyeitek.

A testem megfeszült, kiegyenesedtem.

- Abby-nek nincs rossz természete!

Apa leintett.

- Higgadj le, nyugi! Nem mondott semmi rosszat Abby-re.

- De ő nem olyan!

- Rendben – mondta apa, halványan mosolyogva. Mindig tudta, hogy kezeljen minket, fiúkat, ha elszabadultak az érzelmek, és általában próbált lenyugtatni minket, mielőtt túl messzire mentünk volna.

Shepley a szerszámos láda tetejére dobta a rongyot.

- Menjünk, vegyük meg azt az alkatrészt!

- Majd mondd meg mennyivel jövök neked.

- Én elintézem, apa – ráztam a fejem. – Úgyis tartozom a kutya miatt.

Apa elmosolyodott, és elkezdte összeszedni a szemetet, amit Trenton hagyott a szerzámosláda mellett.

- Rendben, majd meglátjuk.

Shepley és én beültünk a Charger-be, és elindultunk az alkatrész áruház felé. Hideg levegő vágott keresztül az úton. Összefogtam a pulcsim ujját az öklömbe, így próbáltam melegen tartani a kezem.

- Veszett hideg van ma – mondta Shepley.

- Pontosan.

- Azt hiszem, imádni fogja a kutyát.

- Remélem.

Néhány tömbnyi csend után, Shepley felém biccentett.

- Nem akartam bántani Abby-t. Ugye tudod?

- Tudom.

- Tudom, hogy érzel iránta, és tényleg remélem, hogy működni fog. Csak ideges vagyok.

- Aha.

Shepley befordult az O'Reilly's parkolójába, de nem állította le a motort.

- Ma este randizni fog Parker Hayes-el, Travis. Mégis hogy gondolod, hogy működni fog, ha ő csípi föl? Gondoltál már erre?

- Próbálok nem gondolni rá.

- Pedig talán kellene. Ha tényleg szeretnéd, hogy működjön, akkor le kell állnod azzal, hogy úgy reagálj, ahogy alapból akarnál, és helyette úgy reagálj, ahogy kell.

- Mint például?

- Gondolod, jó pontokat szerzel azzal, hogy duzzogsz, amíg ő készülődik, aztán meg úgy viselkedsz Parker-el, mint egy pöcs? Vagy azt hiszed, értékelni fogja, ha azt mondod neki, hogy csodásan néz ki, aztán meg úgy köszönsz el tőle, mint egy haver?

- Nem csak a haverja akarok lenni.
- Én ezt tudom, és te is tudod, és talán Abby is tudja... és abban kurvára biztos lehetsz, hogy Parker is tudja.

- Meg tudnád tenni, hogy nem mondom ki annak a faszfejnek a nevét?

Shepley leállította a motort.

- Ugyan már, Trav! Mindketten tudjuk, hogy amíg te megjátszod magad Parker-nek, ő mindig tenni fog valamit, amivel megőrjít, ő is benne van a játékban. Ne add meg neki az elégtételt, és játssz jobban nála. Megmutatja majd, mekkora segg, és Abby saját magától fog rájönni.

Átgondoltam, amit mondott, és ránéztem.

- Te... tényleg így gondolod?

- Igen, és most vegyük meg azt az alkatrészt Jim-nek, és húzzunk haza, mielőtt America felébred, és szétrobbantja a mobilomat, mert nem emlékszik rá, mit mondtam neki, amikor eljöttünk.

Felnevettem, és követtem Shepley-t az áruházba.

- Akkor is egy faszfej.

Shepley-nek nem tartott sokáig megtalálni az alkatrészt, és még addig sem kicserélni. Egy órával később, már be is üzemelte az önindítót, beindította a furgont, és tett egy eléggé hosszú próbautat apával. Így mire végre búcsút intettünk apának, ahogy a Charger kifordult az útra, már pár perccel elmúlt dél.

Ahogy Shepley várta, America már ébren volt, mire visszaértünk a lakásba. Megpróbálta eljátszani, hogy haragszik, mielőtt Shepley elmagyarázta, miért tűntünk el, de egyértelműen örült, hogy Shepley-t otthon tudja.

- Annyira unatkoztam. Abby még alszik.

- Még mindig? – kérdeztem, miközben lerúgtam a bakancsomat.

America grimaszolva biccentett.

- A csajszí szeret aludni. Hacsak nem issza magát seggrészegre előző este, képes örökké aludni. Már rég nem próbálkozik azzal, hogy reggeli embert faragjak belőle.

Az ajtó megnyikordult, ahogy lassan kinyitottam. Abby a hasán feküdt, majdnem ugyanabban a helyzetben, ahogy otthagytam, csak épp az ágy másik oldalán. A haja egy része az arcára tapadt, a többi lágy, karamell-hullámokban terült el a párnámon.

A pólója felgyűrődött a derekára, felfedte világoskék bugyiját. Egyszerű pamut volt, egyáltalán nem az a szexi fajta, és ő maga szinte kómásnak tűnt, de mégis, ahogy ott feküdt, szanaszét a fehér lepedőn, az ablakon beszűrődő délutáni nafényben fürödve, leírhatatlanul gyönyörű volt.

- Gal? Ma még felkelsz?

Motyogott, majd elfordította a fejét. Tettem felé pár lépést a szobában.

- Galamb.

- Bogyó... arra... vicc... fűben.

America-nak igaza volt, egyhamar nem fog felébredni. Csendesen becsuktam magam mögött az ajtót, és csatlakoztam Shepley-hez, és America-hoz a nappaliban. Épp nachos-t majszoltak, amit America készített, és valami csajos dolgot néztek a tévében.

- Fent van? – kérdezte America.

Megráztam a fejem, és leültem a fotelba.

- Nem. De valamit motyogott.

America összezárta a száját, hogy ne essen ki a falat.

- Azt szokott – mondta teli szájjal. – Hallottam, este kijöttél a szobádból. Mi történt?

- Egy segg voltam.

Felszaladt a szemöldöke.

- Mennyire?

- Ideges voltam. Nagyjából elmondtam neki, hogy mit érzek, de olyan volt, mintha egyik fülén be, a másikon ki.

- És *mit* is érzel? – kérdezte.

- Ebben a pillanatban fáradtságot.

Egy chips repült az arcomba, aztán rövid úton a pólómon landolt. Felkaptam, és a számba dobtam, összeropogtattam a babot, sajtot, és a keserű krémet. Nem is volt annyira rossz.

- Komolyan kérdezem. Mit mondtál neki?

Megvontam a vállam.

- Nem emlékszem. Valamit arról, hogy olyan akarok lenni, aki megérdemli.

- Aú – mondta America sóhajtva. Áthajolt tőlem Shepley felé, közben szárazon mosolygott. – Ez már haladás. Már csak el kell ismerned.

Shepley elhúzta a száját; mindössze ennyi reakciót sikerült kicsikarnia a megjegyzésére.

- Olyan mogorva vagy – mondta America homlokráncolva.

Shepley felállt.

- Nem, bébi. Csak én nem érzem, hogy ez annyira nagy dolog lenne. – felkapott egy példány *Autók és Sofőrök*-et az asztalról, és a mosdó felé indult.

America megértő pillantással figyelte, ahogy távozik, aztán felém fordult, az arca pedig átalakult, most undor jelent meg rajta.

- Azt hiszem a következő pár órában a te fürdőszobádat fogom használni.

- Hacsak nem akarod elveszteni a szaglóérzékedet egész hátralévő életedre.

- Hát jó lenne megtartani. – felelte borzongva.

America újra elindította a filmet, és megnéztük a végét. Nem igazán tudtam, miről szólt. Egy nő magyarázott valamit az öreg tehenekről, meg a szobatársáról, aki egy himringyó volt. A végére Shepley megint csatlakozott hozzánk, és a férfi főszereplő rájött, hogy érez valamit a szobatársa iránt, aki persze nem volt egy öreg tehén, és a himringyó, aki teljesen megváltozott, most épp dühös volt valami félreértés miatt, és a csajnak úgy kellett üldöznie

az utcán, ahol aztán megcsókolta, és minden jó lett a végére. Nem a legrosszabb mozi, amit láttam, de igazi csajoknak való... és béna.

A nap derekán a lakás jól megvilágított volt, ment a tévé, bár lenémítva. Minden normálisnak látszott, de ugyanakkor üresnek. A lopott utcanévtáblák még mindig a falakon voltak, a kedvenc sörreklámunk, és a félmeztelen csajok képei mellett, akik különböző pózokban mutogatták magukat. America kitakarította a lakást, Shepley a kanapén nyúlt el, és a csatornák közt kapcsolgatott. Ilyen egy normális szombat. De valami nem stimmelt. Valami hiányzott.

Abby.

Még úgy, hogy a szomszéd szobában feküldt kiütve, a lakás hangulata más volt a hangja nélkül, a játékos piszkálódása nélkül, a hang nélkül, ahogy a körmét rágcsálja. Mindezekhez olyan gyorsan hozzászoktam a rövid együtt töltött idő alatt.

Épp amikor a második film elkezdődött, hallottam, hogy kinyílik a hálósoba ajtaja, és Abby lábai csattognak a padlón. A fürdőszobaajtó kinyílt, és becsukódott. Már el is kezdett készülődni a randijára Parker-el.

A haragom azonnal kezdett felkorbácsolódni.

- Trav – figyelmeztetett Shepley.

Shepley korábbi szavai most visszacsengtek a fejemben. Parker játékot űzött, de nekem jobban kell játszanom. Az adrenalin szintem lecsökkent, és eldőltem a kanapé párnáján. Ideje volt, hogy felvegyem a pókerarcomat.

A fürdőszoba csöveiből érkező visító hang jelezte, hogy Abby zuhanyozni kezdett. America felállt, és szinte táncolva a fürdőszobám felé ment. Hallottam, ahogy évődő hangon beszélgetnek, de persze nem értettem, mit mondanak.

Csendesen az ajtóhoz mentem, és odaszorítottam a fületem.

- Nem értekelem, hogy azt hallgatod, ahogy a barátnőm vizel – suttogta hangosan Shepley.

A számhoz emeltem az ujjamat, és újra a hangjukra figyeltem.

- Elmagyaráztam neki – mondta Abby.

A vécé zubogni kezdett, és hallottam, ahogy kinyílik a csap, aztán Abby felkiáltott. Gondolkodás nélkül elfordítottam a kilincset, és belöktem az ajtót.

- Gal?

America felnevetett.

- Csak lehúztam a vécét, Trav, ne húzd fel magad.

- Ja! Minden rendben, Galamb?

- A legnagyobb mértékben. Kifelé. – behúztam az ajtót, és felsóhajtottam. Totál idiótán éreztem magam. Néhány feszült pillanat múlva rájöttem, hogy a lányok tudták, hogy ott vagyok az ajtó másik oldalán, ezért megint a fára tapasztottam a fülem.

- Nagy kérdés lenne, hogy zárat szereltessek az ajtóra? – kérdezte Abby. – Mare?

- Igazán kár, hogy ti ketten nem fértek meg egymással. Te vagy az egyetlen, aki meg... - Felsóhajtott. - Ne is törődj vele. Most már úgysem számít.

A víz elállt.

- Éppen olyan rossz vagy, mint ő. - mondta Abby, a hangja csöpögött a csalódottságtól - Mintha fertőzés terjedne... Itt senkit sem lehet megérteni. Kiakadtál rá, nem emlékszel?

- Tudom - válaszolt America.

Ez volt a végszavam, hogy visszamenjek a nappaliba, a szívem úgy zakatolt, mint egy gőzmozdony. Bármilyen is volt az oka, ha America úgy gondolta, hogy ez így oké, akkor úgy érzem, megkaphatom a zöld jelzést, hogy mégsem vagyok akkora fasz, és megpróbálhatok Abby életének a része lenni.

Ahogy leültem a kanapéra, America kijött a fürdőszobából.

- Mi van? - kérdezte, érezte, hogy valami nem stimmel.

- Semmi, bébi. Gyere, ülj le - mondta Shepley, és megpaskolta maga mellett az üres helyet.

America boldogan engedelmeskedett, elhelyezkedett mellette, a testével az unokatesóm mellkasának támaszkodott.

Hallottam, hogy a fürdőben bekapcsol a hajszárító, én pedig az órára néztem. Csak egy dolog lehet rosszabb annál, hogy Abby Parker-el randizik, ha Parker-nek a lakásomban kell várnia Abby-re. Az egy dolog, hogy megpróbálok nyugodt maradni, miközben Abby készülődik, és aztán elmegy. De azt a mocskos szarkupacot figyelni, ahogy a kanapémon ül, és tudni, hogy azt tervezi, hogy az este végére bejut a bugyijába, egy másik.

A feszültségem kis része elszállt, amikor Abby kijött a fürdőszobából. Egy vörös ruha volt rajta, amihez tökéletesen illett az ajka színe. A haját begöndörítette, azokra az ötvenes évekbeli képeslap-lányokra emlékeztetett. Csak jobb kiadásban. Sokkal... *sokkal* jobb kiadásban.

Elmosolyodtam, egyáltalán nem esett nehezemre.

- Te... gyönyörű vagy!

- Köszönöm - válaszolt, teljesen készületlenül érte.

Megszólalt a csengő, és az adrenalin azonnal elárasztotta az ereimet. Mély levegőt vettem, eldöntöttem, hogy nyugodt maradok.

Abby kinyitotta az ajtót, és Parker-nek beletelt néhány másodpercbe, hogy meg tudjon szólalni.

- Nálad gyönyörűbbet még nem láttam - hebegte.

Ja, minden bizonnyal hányni fogok, még mielőtt behúznék neki egyet. Mekkora lúzer.

America-nak fülig ért a szája. Shepley is tényleg boldognak tűnt. Visszafogtam magam, és nem fordultam feléjük, a szememet a tévén tartottam. Ha megláttam volna Parker önelégült képét, átugrottam volna a kanapén, és úgy ütöttem volna ki a bejárati ajtón, hogy a lába se érje a földet.

Az ajtó becsukódott, én pedig előredőltem. A könyökömmel a térdemre támaszkodtam, a fejemet pedig a kezembe temettem.

- Jól csináltad, Trav. – mondta Shepley.
- Innom kell valamit.

Tizenkettedik fejezet

Szűz

KEVESEBB, MINT EGY HÉTTEL KÉSŐBB A MÁSODIK üveg whiskey-met ürítettem ki. Miközben próbáltam elviselni, hogy Abby egyre több időt tölt Parker-el, és elfogadni a kérését, hogy oldozzam fel a fogadás alól, és ő visszaköltözhessen, a szám olyan gyakrabban találkozott az üveg szájával, mint a cigarettával.

Parker tönkretette Abby meglepetéspartiját a csütörtöki ebédnél, úgyhogy szervezhettem át az egészet péntekre vasárnap helyett. Hálás voltam, hogy lefoglalhattam magam, de ez nem volt elég.

Csütörtök este Abby és America a fürdőszobában trécseltek. Abby viselkedése America felé tökéletes ellentéte volt annak, ahogy hozzám viszonyult: szinte alig szólt hozzám az este folyamán azóta, hogy korábban visszautasítottam a kérését a fogadással kapcsolatban.

Remélve, hogy enyhíthetek a hangulaton, bedugtam a fejem a fürdőszobába:

- Elmenjünk bekapni valamit?

- Shep szeretné kipróbálni azt az új mexikói éttermet a városközpontban, ha nektek is van kedvetek csatlakozni, srácok. – felelt America, és szórakozottan piszkálta a haját.

- Úgy gondoltam, ma Gal-lal kettesben mennénk el.

Abby megigazította a rúzsát.

- Parker-el van randim.

- Megint? – kérdeztem, és éreztem, hogy a homlokom ráncokba szalad.

- Megint – dudorászta.

Csengettek, Abby pedig kirobogott a fürdőszobából, szinte szárnyalt a nappali padlója fölött az ajtóhoz.

Követtem, és megálltam mögötte, kihasználva a lehetőséget, hogy vessek egy gyilkos pillantást Parker-re.

- Előfordul-e valaha, hogy ne lennél lélegzetelállító? – kérdezte Parker.

- Ha az első alkalomra gondolok, amikor ide jött, igennel kell válaszolnom – morogtam unottan.

Abby felemelte az ujját, és megfordult. Arra számítottam, hogy valami szemétséggel vág vissza, de ő mosolygott. Átölelte a nyakamat, és magához szorított.

Először felkészítettem magam, arra gondoltam, hogy megpróbál megütni, de aztán amikor rájöttem, hogy átölel, megnyugodtam, és magamhoz húztam.

Mosolyogva elhúzódott.

- Köszönöm, hogy megszervezted a születésnap partimat. – mondta, és őszinte hála csengett a hangjában. – Áll a vacsora valamikor máskor? (eredetileg: Lefoglalhatnék egy esőnapot a vacsorára?)

Megláttam a melegséget a szemében, ami annyira hiányzott, de főként az lepett meg, hogy azután, hogy egész délután nem beszélt velem, most a karjaimban volt.

- Holnap?

Újra átölelt.

- De mennyire. – Intett nekem, miközben megfogta Parker kezét, és az ajtó becsukódott mögötte.

Megfordultam, és megmasszíroztam a nyakam.

- Nekem... most szükségem lenne...

- Egy italtra? – kérdezte Shepley, aggódó éllel a hangjában. A konyha felé nézett. – Mindenből kifogytunk, kivéve a sört.

- Akkor azt hiszem, tesztek egy kirándulást az italkereskedésbe.

- Veled megyek – mondta America, felpattant, és megfogta a kabátját.

- Miért nem viszed őt a Charger-el? – kérdezte Shepley, és odalökte a kulcsokat.

America lenézett a kis fémkupacra a kezében.

- Biztos vagy benne?

Shepley felsóhajtott.

- Nem hinném, hogy Travis-nek vezetnie kéne. Sehova... ha érted, mire gondolok.

America lelkesen bólintott.

- Vettem. – megragadta a karomat. – Gyere, Trav! Töltsük föl a piakészletedet. – elindultam utána az ajtón át, de hirtelen megtorpant, és sarkon fordult. – De! Meg kell ígérned valamit. Semmi bunyó ma este. Elnyomod a fájdalmadat, igen? – megfogta az államát, és kényszerített, hogy bólogassak. – Nem iszod le magad. – továbbra is rángatta az állam.

Elhúztam a fejem, és eltoltam a kezét.

- Megígéred? – húzta fel a szemöldökét.

- Igen.

Elmosolyodott.

- Akkor mehetünk.

Az ujjaimat az ajkamhoz nyomtam, a könyököm az ajtónak támasztva, így figyeltem az ablak előtt elsuhanó világot. A hidegfront erős széllel érkezett, csapkodva a fák, és a bokrok közt, és ide-oda lengetve az út fölé feszített utcai lámpákat. Abby ruhájának a szoknyája nagyon rövid volt. Jobb, ha Parker szeme nem esik ki, ha esetleg végignéz rajta. Eszembe jutott, milyen látvány volt Abby csupasz térde, amikor mellettem ült a Charger hátsó ülésén, és elképzeltem, ahogy Parker rájön, milyen lágy, és ragyogó a bőre, ahogy én is, csak az ő esetében kevesebb az elismerés, és több a bujaság.

Pont, amikor feltört bennem a harag, America behúzta a keziféket.

- Itt vagyunk.

Az Ugly Fixer Liquor's cégtáblájának lágy izzása, megvilágította a bejáratot. America árnyékként követett a hármassorban. Csak egy percig tartott, hogy megtaláljam, amit kerestem. Az egyetlen üveg, ami segíthet egy ilyen estén, mint ez: a Jim Beam.

- Biztos, hogy ezt akarod? – kérdezte America, és aggodalom árnyalta a hangját. – Van egy meglepetés partid, amit le kell szervezned holnapra.

- Biztos – feleltem, és a kasszához vittem az üveget.

Amint betettem a seggem a Charger anyósülésére, lecsavartam a kupakot, és jól meghúztam az üveget, a fejemet hátrahajtottam, és a fejtámlán nyugtattam.

America figyelt egy ideig, aztán hátramenetbe tette a kocsit.

- Hát ez aztán vicces lesz, az biztos.

Mire elértük a lakást, már jócskán megittam a whiskey-t, és egész jó hangulatba kerültem.

- Nem tehetted – intett Shepley az üveg felé.

- Megtettem – feleltem, és még egyet kortyoltam. – Akarsz? – kérdeztem, és felé nyújtottam az üveg száját.

- Istenem, dehogy – mondta Shepley fintorogva. – Józannak kell maradnom, hogy gyorsan reagálhassak, amikor, majd később átmész Travis-a-Jim-Beam-el-Parker-ellen-be.

- De nem fog – mondta America. – Megígérte.

- Így van – vigyorogtam, máris jobban éreztem magam. – Megígértem.

A következő órában Shepley és America mindent megpróbáltak, hogy eltereljék a gondolataimat. Mr. Beam pedig mindent megtett, hogy eltompuljak. A második óra felénél Shepley szavai lelassultak. America ostoba vigyorral az arcán kacarászott.

- Látod? Boldog részeg.

A számon keresztül kifújtam a levegőt, szörcsögő hangja volt.

- Nem vagyok részeg. Még nem.

Shepley a fogyatkozó borostyánszín folyadékra mutatott.

- Ha megiszod a többit is, az lesz.

Felemeltem az üveget, aztán az órára néztem.

- Három óra. Piszok jó randi lehet. – Shepley felé emeltem az üveget, aztán a számhoz, és leküldtem a maradékot. Ahogy átfolyt az elzsibbadt ajkam, és a fogaim közt, egész a gyomromig égetett.

- Jézusom, Travis – mondta Shepley homlokráncolva. – Le kéne feküdnöd! Nem kéne fent lenned, amikor Abby hazaér.

Egyre erősödő motorhang zúgott, ahogy közeledett a lakáshoz, majd tovább duruzsolt. Nagyon is jól ismertem ezt a hangot – Parker Porsche-ja volt.

Nyegle mosoly terült szét az arcomon.

- Mi a fene? Hát itt történik a varázslat.

America óvatosan figyelt.

- Trav... megígérted.

- Így van – bólintottam. – Megígértem. Csak kisegítem Abby-t a kocsiból. – Máris talpon voltam, de nem éreztem a lábaimat. A kanapé támlája igazán jó támasztékot nyújtott, ahogy részegen próbáltam haladni.

A kezem a kilincsre fonódott, de America lefogta.

- Veled megyek. Csak, hogy biztos legyek, nem szeged meg az ígéretedet.

- Jó ötlet – mondtam. Kinyitottam az ajtót, és az adrenalin azonnal elkeveredett a whiskey második adagjával. A Porsche egyszer megremegett, és az ablakok párásak voltak.

Nem tudom, hogy ebben az állapotomban hogy lehettem ilyen gyors, de hirtelen a lépcső aljánál voltam. America belemarkolt az ingembe. Amilyen kicsi volt, annyira meglepően erős is egyben.

- Travis – suttogta hangosan. – Abby nem engedi, hogy elmenjen olyan messzire. Próbálj meg előbb lenyugodni.

- Csak ellenőrizni akarom, hogy jól van-e – mondtam, és pár lépéssel Parker kocsijánál voltam. A kezem élével rávágtam az anyósülés ablakára, olyan erősen, hogy csodáltam, hogy nem tört be. Amikor nem nyitották ki az ajtót, megtettem én.

Abby a ruháját igazgatta. A haja kócos volt, az ajkán elkenődött a rúzs, beszédes jelek arról, hogy mit műveltek.

Parker arca megfeszült.

- Mi a franc van, Travis?

A kezem ökölbe szorult, de ekkor megéreztem America kezét a vállamon.

- Gyere, Abby. Beszélnem kell veled – mondta America.

Abby pislogott párat.

- Miről?

- Csak gyere! – förmedt rá.

Abby Parker-re nézett.

- Bocs, mennem kell.

Parker dühösen megrázta a fejét.

- Semmi baj, menj csak.

Megfogtam Abby kezét, ahogy kiszállt a Porsche-ból, aztán zajosan berúgtam az ajtót. Abby megpördült, és közém, meg a kocs közé állt, és meglökte a vállamat.

- Mi bajod? Hagyd abba!

A Porsche sikító kerekekkel húzott ki a parkolóból. Elővettem a cigimet az ingzsebemből, és rágyújtottam egyre.

- Most már bemehetsz, Mare.

- Gyere, Abby!

- Maradj inkább, Abs – mondtam. Nevetséges volt kimondva ez a szó. Ahogy Parker mondta, rezzenéstelen arccal, az annyira jellegzetes volt.

Abby biccentett America-nak, hogy mehet, ő pedig vonakodva engedelmeskedett.

Néztem őt egy ideig, párszor beleszívtam a cigibe.

Összefonta a karját.

- Miért csináltad ezt?

- *Miért?* Mert a lakásom előtt taperolt!

- Lehet, hogy nálad lakom, de hogy mit csinállok és kivel, az egyedül *rám* tartozik.

Lepöcköltem a cigit a földre.

- Ennél sokkal jobb vagy, Gal. Ne engedd, hogy egy autóban dugjon meg, mint egy olcsó kis ribit a szalagavató után.

- Nem akartam szexelni vele!

Az üres parkolóhelyre mutattam, ahol Parker kocsija állt.

- Akkor mit műveltél?

- Még sosem csókolóztál senkivel, Travis? Nem ölelkeztetek úgy, hogy addig nem jutottatok el?

Ez volt a legidiótább dolog, amit hallottam.

- Annak meg mi értelme?

Elkékülő golyók, és csalódottság. Hülyeségnek hangzott.

- Sokak számára létezik ez a fogalom. Főleg azok számára, akik *együtt* járnak.

- Az ablakok bepárásodtak, a koci le-fel mozgott... honnan tudhattam volna?

- Talán nem kellene kémkedned utánam!

Kémkedni utána? Tudja, hogy minden kocsit meghallunk, ami megáll a lakás előtt, és eldöntötte, hogy az ajtó előtt van a legjobb hely, hogy nyálat cseréljen a fickóval, akit ki nem állhatok. Idegesen megdörgöltem az arcom, de próbáltam nyugodt maradni.

- Nem bírom ezt, Galamb. Úgy érzem, megőrülök.

- *Mit* nem bírsz?

- Ha lefekszel vele, nem akarok róla tudni. Hosszú időre börtönbe kerülök, ha rájövök, hogy ő... Csak ne meséld el.

- Travis! – füstölgött. – El sem *hiszem*, hogy ezt mondtad! Hiszen ez nagy lépés számomra!

- Minden lány ezt mondja!

- Ne azokra a ringyókra célozz, akikkel dolgozol van! *Rólam* van szó! – a mellkasára szorította a kezét. – Én még nem... *á!* Nem érdekes. – Elindult, de megragadtam a karját, és visszafordítottam magam felé.

- Te még mit nem? – még a mostani állapotomban is megértettem a választ.
– *Szűz* vagy?

- Akkor mi van? – mondta, és elpirult.

- Ezért volt America olyan biztos benne, hogy nem mész messzire.

- Ugyanaz a barátom volt a középiskola négy éve alatt! Baptista ifjúsági lelkipásztor akart lenni! Ez sosem merült fel!

- Egy ifjúsági lelkipásztor? És mi lett a keményen megszenvedett önmegtartóztatás eredménye?

- Azt akarta, hogy házasodjunk össze, és maradjunk... Kansasban. Én nem ezt akartam.

Nem tudtam elhinni, amit Abby mondott. Majdnem tizenkilenc éves, és még szűz? Manapság ilyenről szinte sosem hallani. Én sem találkoztam még eggyel sem a gimi első éve óta.

A kezem közé fogtam az arcát.

- Egy szűz. Sosem hittem volna azok után, ahogy a Redben táncoltál.

- Nagyon vicces – morgolódott, ahogy felrohant a lépcsőn.

Utána mentem, de megbotlottam, és a seggemen végeztem. A könyököm a betonlépcső szélének ütődött, de nem éreztem a fájdalmat. A hátamra fordultam, és hisztérikusan röhögtem

- Mit művelsz? Kelj fel! – mondta Abby, és addig húzott, amíg végre felálltam.

Elfelhősödött a szemem, aztán már Chaney termében voltunk. Abby az asztalánál ült, és valami olyasmit viselt, amit estélyi ruhának néztem, én pedig bokszer-alsóban voltam. A terem üres volt, és lehetett akár hajnal, vagy alkonyat is.

- Készülsz valahová? – kérdeztem, nem különösebben zavart, hogy nincs rajtam ruha.

Abby elmosolyodott, kinyújtotta a kezét, és megérintette az arcomat.

- Nem. Nem megyek sehova. Itt maradok.

- Megígéred? – kérdeztem, és megsimogattam a térdét. Épp annyira húztam szét a lábait, hogy kényelmesen a combjai közé férjek.

- Az egésznek a végéig a tiéd vagyok.

Nem igazán értettem, mire gondol, de Abby már rajtam volt. Az ajka a nyakamon túrázott, én pedig lehunytam a szemem, teljesen, totálisan önkívületbe estem. Mindaz, amiért küzdöttem, most megtörténik. Az ujjai lesiklottak a testemen, én pedig beszívtam a levegőt, ahogy besiklottak az alsóm alá, és rákulcsolódtak a farkamra.

Bármilyen csodálatot is éreztem ezelőtt, ez mindent felülmúlt. Beletúrtam a hajába, és a számat az ajkára tapasztottam, nem pazaroltam az időt, a nyelvemmel cirógattam a szája belsejét.

Az egyik sarka felemelkedett a padlóról, én pedig lenéztem.

- Mennem kell – mondta szomorúan.

- Mi? Azt hittem azt mondtad, hogy nem mész sehova.

Abby elmosolyodott.

- Próbálkozz keményebben!

- Mi?

- Próbálkozz keményebben! – visszhangozta, és megérintette az arcomat.

- Várj! – mondtam, nem akartam, hogy véget érjen. – Szeretlek, Galamb.

Álmosan pislogtam. Amikor a szemem kitisztult, észrevettem, hogy a mennyezet forog. Minden porcikám fájt, és a fejem minden szívdobbanással együtt dübörgött.

Valahonnan kintről, America izgatott, visító hangja szaggatta a fületem. Ellentétben Shepley mély hangjával, amit megfűszerezett America, és Abby hangja.

Lehunytam a szemem, és mély depresszióba zuhantam. Csak egy álom volt. semmi, ami történt, nem volt valóság. Megdörzsöltem az arcom, próbáltam rávenni magam, hogy kikászálódjak az ágyból.

Akármilyen partit zúztam is szét tegnap este, remélem megérte az érzést, hogy a testemet átnyomták a húsdarálón.

A lábaim nehezek voltak, ahogy padlóra ejtettem, hogy felvegyem a farmeremet, ami a sarokban hevert egy kupacban. Felrángattam, és kívánszorogtam a konyhába, közben zakatolt a fejem a hangjuktól.

- Iszonyú hangosak vagytok, skacok - motyogtam a farmeromat gombolgatva.

- Bocsi - felelt Abby, alig nézett felém. Nem kétséges, csináltam valami hülyeséget, amivel kínos helyzetbe hoztam.

- Ki az ördög hagyta, hogy múlt éjjel olyan sokat igyak?

America arca undorodó fintorba torzult.

- Te magad. Elmentél, és vettél egy hét és fél decis üveg whiskyt, és mire Abby visszajött, a fenekére is néztél.

Az emlékek apró darabkákbán törtek utat. Abby elment Parker-el. Kiborultam. Italkereskedés America-val.

- A fenébe - mondtam a fejemet rázva. - Jól mulattál? - kérdeztem.

Az arca vörös színt öltött.

Oh, a francba! Ez rosszabb, mint gondoltam.

- Komolyan kérdezed? - kérdezte.

- Mi van? - kérdeztem vissza, de ahogy kimondtam, megbántam.

America nevetett, nagyon jól mulatott az emlékezet kihagyásomon.

- Kiráncigáltad Parker kocsijából, mert vörös posztó volt a szemedben, hogy rajtakaptad őket, hogy úgy smaciznak, mint két gimnazista. Bepárásodott az ablak meg minden!

Erősen próbáltam előhozni a tegnap este emlékeit. A csókolózás nem hozta elő, de a féltékenység igen.

Abby úgy nézett ki, mint aki azonnal felrobban, összerándultam a nézésétől.

- Nagyon dühös vagy? - kérdeztem, felkészültem a hatalmas robbanásra, ami szétzúzza majd az amúgy is romos fejemet.

Berobogott a hálósobába, én meg követtem, és csendesen becsuktam magunk mögött az ajtót.

Abby megfordult az arckifejezése most más volt, mint amit az előbb láttam. Nem tudtam értelmezni.

- Emlékszel bármire is, amit múlt éjjel mondtál? - kérdezte.

- Nem. Miért? Alávalóan viselkedtem veled?

- Nem! Nem viselkedtél hitványul! Te... mi... – eltakarta a szemét a kezével.

Ahogy felemelte a kezét, egy új, csillogó ékszer csúszott a csuklójáról az alkarjára, azonnal észrevettem.

- Ez meg honnét van? – kérdeztem, és megragadtam a csuklóját.

- Az enyém – felelte, és elhúzta a kezét.

- Még sosem láttam. Újnak néz ki.

- Az is.

- Hol szerezted?

- Parkertől kaptam negyedórája – mondta.

A harag azonnal támadott. Az a Most-azonnal-szét-kell-ütnöm-valamit féle.

- Mi a francot kerestél *itt* az az ellenszenves faszfej? Itt aludt?

Összefonta a karját, nem jött zavarba.

- Ma délelőtt elment nekem születésnap ajándékot nézni, és utána idehozta.

- De még nem jött el a születésnapod. – a haragom egyre csak forrt, de a tény, hogy nem rémült meg tőlem, segített kordában tartani.

- Nem bírta kivárni – felelte, és felszegte az állát.

- Nem csoda, hogy ki kellett cibáljalak a kocsijából! Úgy hangzott, mintha...

- elhallgattam, összeszorítottam a számat, hogy a többit ne mondjam ki. Nem ez a megfelelő idő, hogy kihányjam a szavakat, amiket aztán nem vonhatok vissza.

- Micsoda? Úgy hangzott, mintha *mit* csináltam volna?

Megfeszítettem az állkapcsomat.

- Semmi. Csak felhúztam magam, és valami szemétséget akartam mondani, amit nem gondoltam komolyan.

- Eddig nem tartottad vissza magad.

- Tudom. De most igyekszem megjavulni. – mondtam, és az ajtóhoz mentem. – Hagylak, hadd öltözz fel.

Amikor az ajtógomb felé nyúltam, fájdalom indult el a könyökömtől fel a karomban. Megérintettem, érzékeny volt. Ahogy felemeltem, azt láttam, amire számítottam: friss zúzódás. Az agyam rohamsebességgel tárta fel, hogy mi okozta, felidéztem, ahogy Abby elmondta nekem, hogy még szűz, az esésem, hogy nevettem, és aztán Abby segített levetközni... aztán én... Jaj, istenem.

- Múlt éjjel elestem a lépcsőn. És te levetköztettél, és ágyba dugtál... Mi – motyogtam, és tettem felé egy lépést.

Majdnem megbasztam, részegen majdnem elvettem a szüzességét. A gondolat, hogy mit tehettem volna, szégyennel töltött el, most először azóta, hogy... most először.

- Nem csináltunk semmit. Semmi sem történt – mondta, határozottan megrázta a fejét.

Összerándultam.

- Bepárásítjátok Parker kocsiját, kirángatlak onnét, aztán megpróbállak... - próbáltam kirázni a fejemből az emléket. Ez beteges. Hálistennek, még a részeg kábulatomban is megálltam, de mi lett volna, ha nem? Abby többet ér, minthogy az első alkalom valaki ilyenl legyen, főként olyannal, mint én. Huh! Egy időre tényleg azt hittem, hogy megváltoztam. Csak egy üveg whiskey kell, és a *szűz* szó említése, és máris visszaváltozom azzá a fasszá, aki vagyok.

Az ajtóhoz fordultam, és megragadtam a kilincset.

- Kibaszottul megőrjítesz, Galamb - morogtam a vállam felett. - Nem bírok normálisan gondolkozni, ha a közeledben vagyok.

- Szóval az *én* hibám?

Visszafordultam. A tekintetem az arcáról a köntösére, onnan a lábára, majd a lábfejére siklott, majd ismét az arcára.

- Nem tudom. Kicsit zavarosak az emlékeim... de nem emlékszem, hogy nemet mondtál volna.

Tett felém egy lépést. Először úgy tűnt, kiereszti a karmait, de aztán az arca ellágyult, és a válla ellazult.

- Mit akarsz, mit mondjak, Travis?

Lenéztem a karkötőre, aztán vissza rá.

- Abban reménykedtél, hogy nem emlékezem?

- Nem! Az dühített, hogy elfelejtetted!

Ennek így Kurvára. Nem. Volt. Értelme.

- *Miért?*

- Mert ha én... ha mi... és te nem... á, nem tudom, miért! Csak!

Azon volt, hogy elismerje. Azt kell tennie. Abby azért volt dühös rám, mert készen állt rá, hogy nekem adja a szüzességét, én pedig nem emlékszem rá, hogy mi történt. Erről volt szó. Ez volt az én pillanatom. Itt volt a lehetőség, hogy egyenesbe tegyük, de a pillanat elszállt. Shepley percekén belül itt lesz, hogy elmondja Abby-nek, hogy dolguk van America-val, hogy mi intézhessük a miénket a partira.

Odarohantam hozzá, centikre álltam meg tőle. A kezembe fogtam az arcát.

- Mit művelünk, Gal?

A pillantása a derekamra tévedt, majd vissza az arcomra.

- Mondd meg te.

Teljesen elsápadt, mintha elfogadta volna a mély érzéseket, amelyek a teljes testét ledermesztették.

Egy kopogás az ajtón újraszította a haragomat, de nem mutattam.

- Abby? - mondta Shepley. - Mare-nek elintéznivalói vannak, és arra kért, szóljak neked, hátha vele akarsz tartani.

- Gal? - mondtam, és a szemébe bámult.

- Igen - kiabált ki Shepley-nek. - Vannak elintéznivalóim.

- Rendben, akkor indulhattok, amikor elkészülsz - mondta Shepley, és a léptei lassan elhalkultak a folyosón.

- Gal? – mondtam, és kétségbeesve követtem.
Kivett pár holmit a szekrényből, és elsurrant mellettem.
- Kérlek, beszéljünk erről később. Ma sok dolgom van.
- Persze – feleltem elcsüggedve.

Tizenharmadik fejezet

Porcelán

ABBY NEM IDŐZÖTT SOKÁIG A FÜRDŐSZOBÁBAN. SŐT IGAZÁBÓL nem tudta elég gyorsan elhagyni a lakást. Próbáltam nem hagyni, hogy ez letörjön. Abby rendszerint meglépett, ha valami komolyra fordult.

A bejárati ajtó becsukódott, és America kocsija kihúzott a parkolóból. És megint, a lakás levegőtlennek, üresnek tűnt egyszerre. Utáltam nélküle itt lenni, és azon csodálkoztam, hogy voltam rá képes, mielőtt találkoztunk.

Odasétáltam a kis műanyag táskához, amit még pár napja hoztam el a drogériából. Feltöltöttem pár képet Abby-ről, és rólam, a telefonomról, és rendeltem pár nyomtatást.

A fehér falak végre színt kaptak. Ahogy az utolsó képet is feltettem, Shepley bekopogott az ajtón.

- Hé, ember!
- Igen?
- Egy rakás dolgunk van.
- Tudom.

Szinte végig csendben mentünk Brazil lakásáig. Ahogy megérkeztünk, Brazil kinyitotta az ajtót, vagy egy tucatnyi lufit szorongatva. A hosszú, ezüstös szalagok az arcába lógtak, kirázta őket, néhányat a szájából köpött ki.

- Már azt hittem srácok, hogy lemondátok. Gruver hozza a tortát, meg a piát.

Elsétáltunk mellette a nappaliba. Az ő falaik nem sokban különböztek a mienktől, de ők a lakásukat „bútorozva” vették ki, a kanapé pedig az üdvhadseregtől volt.

- Beszerveztem a focicsapatot – folytatta Brazil –, hogy hozzanak a kaját, és Mikey dögös hangfalait. Az egyik Sigma Cappás csajnak van fénytechnikája, amit kölcsönad – nyugi, nem hívtam meg őket. Azt mondtam a hétvégén lesz a buli. Csak fel kell készülnünk.

- Remek – mondta Shepley. – America azonnal vadmacskává válna, ha megjelenne, és mi egy csapat diákszövetséges liba közt lennénk.

Brazil elmosolyodott.

- Csak Abby pár csoporttársa, barátja a csapatból lesz nőnemű. Azt hiszem, Abby imádni fogja.

Mosolyogva néztem, ahogy Brazil felengedte a lufikat a mennyezetre, és hagyta, hogy a szalagok csak lógjanak.

- Én is azt hiszem. Shep?
- Igen?

- Parker-t csak az utolsó pillanatban hívd! Így végül is meghívtuk, és ha el is tud jönni, nem lesz itt végig.

- Rendben

Brazil mély levegőt vett.

- Akarsz segíteni a bútoroknál, Trav?

- Persze – feleltem, és követtem a másik szobába. Az étkező, és a konyha egy helységben volt, és ott már a fal mellett sorakoztak a székek. A pulton egy sor feles pohár állt, és egy nyitott üveg Patrón.

Shepley megállt, és az üvegre bámult:

- Az nem Abby-re vár, ugye?

Brazil elmosolyodott, fehér fogai csak úgy kivillogtak olajos bőréből.

- Ööö... de. Ez hagyomány. Ha a focicsapat rendez neki bulit, ki kell vennie a részét a mókából. Ez a mi ajándékunk neki. – a mosolya lehervadt, amikor meglátta Shepley morc ábrázatát.

- Az ajándékokot egy kiadós alkoholmérgezés?

Rábólintottam.

- Majd meglátjuk, akarja-e a születési felesek húsz dolcsiért, Shep. Ebben nincs semmi rossz.

Oldalra vittük az étkezőasztalt, aztán segítettünk a srácoknak behozni a kaját, meg a hangcuccot. Az egyik srác barátnője légfrissítővel kezdett fújkalni a lakásban.

- Nikki! Hagyd abba azt a szarságot!

A csaj csípőre tette a kezét.

- Ha ti srácok, nem bűzlenétek ennyire, akkor nem kéne ezt csinálnom. Tíz izzadt srác egy lakásban, piszok gyorsan bebüdösít mindent. Nem akarjátok, hogy úgy sétáljon be ide, mintha egy öltöző lenne, ugye?

- Igaza van – mondtam. – Aproó vissza kell mennem, hogy lezuhanyozzak. Viszlát, fél óra múlva.

Shepley megtörölte a homlokát, bólintott, és kivette a farmerja egyik zsebéből a mobilt, a másikkól a kulcsokat.

Küldött egy gyors SMS-t America-nak. A mobil másodperceken belül csipogott. Elmosolyodott.

- Átkozott legyek. Tartják magukat a tervhez.

- Ez jó jel.

Visszarobogtunk a saját lakásunkhoz. Negyed óra múlva, túl voltam a zuhanyozáson, a borotválkozáson, és felöltöztem. Shepley-nek sem tartott sokkal tovább, de én folyamatosan az órát lestem.

- Higgadj le! – mondta Shepley, ahogy a zöld kockás ingét gombolta. – Még vásárolnak.

Hangos motor pörgött fel odakint, aztán kocsiajtó csapódott, majd léptek dobogtak fémesen az ajtó előtt.

Kinyitottam, és elmosolyodtam.

- Tökéletes időzítés.

Trenton mosolyogva fogta a közepes méretű, oldalán, és tetején lukacsos dobozt.

- Már evett, ivott, túl van a napi piszkításon. Jól ellesz egy ideig.

- Elképesztő vagy Trent. Kösz! –elnéztem mellette, és láttam, hogy apa furgon volánja mögött ül. Felém intett, én pedig viszonzoztam.

Trenton kicsit felnyitotta a doboz tetejét, és elmosolyodott.

- Légy jó, kisöreg! Még biztos látjuk egymást.

A kölyök farka nekicsapódott a doboz falának, ahogy visszatettem a doboztetőt, és bevittem.

- Ööö, ember! Miért az én szobámba? – kérdezte vinnyogva Shepley.

- Csak arra az esetre, ha Gal előbb menne be a szobámba, minthogy készen állnék rá. – elővettem a mobilt, és tárcsáztam Abby számát. A telefon kicsöngött egyszer, aztán megint.

- Halló.

- Vacsoraidő! Hová a pokolba tűntetek?

- Kicsit kényeztettük magunkat. Sheppel már akkor is tudtatok vacsorázni, amikor mi még meg sem jelentünk a színen, biztosan megoldjátok.

- Frankó. De tudod, aggódtunk miattatok.

- Jól vagyunk. – felelte, a hangjában mosoly bujkált.

America megszólalt Abby közelében.

- Mondd meg neki, hogy pillanatokon belül visszaviszlek. Még be kell ugranunk Shep számára jegyzetekért Brazilhoz, aztán már otthon is vagyunk.

- Hallottad? – kérdezte Abby.

- Igen. Akkor viszlát, Gal.

Kinyomtam, és sietve követtem Shepley-t a Charger-hez. Nem tudtam miért, de ideges voltam.

- Felhívtad a köcsögöt?

Shepley bólintott, és sebességbe tette a kocsit.

- Amíg zuhanyoztál.

- Eljön?

- Később. Nem örült a kései meghívásnak, de amikor mondtam, hogy muszáj volt a kibaszott nagy szája miatt, nem tudott mit felelni.

Elmosolyodtam. Parker mindig rosszra készített. Ha nem hívom meg, Abby rosszkedvű lenne, szóval meggyőződéseim ellenére megengedtem Shepley-nek, hogy felhívja.

- De ne rúgj be, és húzz be neki – mondta Shepley.

- Nem ígérek semmit. Parkolj oda, onnan Abby nem fog meglátni. – mondtam, és egy oldalsó parkolóra mutattam.

Kocogva kerültük meg a sarkot Brazil lakásához, és bekopogtam. Csend volt.

- Mi vagyunk! Nyisd ki!

Az ajtó kinyílt, és Chris Jenks fogadott, ostoba vigyorral az arcán. Ide-oda dülöngélt, máris részeg volt. Ő volt az egyetlen, akit még Parker-nél is kevésbe

kedveltem. Senki nem tudta bizonyítani, de azt beszélték, Jenk volt az, aki belecsempészett valamit az egyik lány italába az egyik egyetemi bulin. Annál is jobban elhittem, mivel ez volt az egyetlen lehetősége, hogy megfektesse. Senki nem ment el addig, hogy kimondja, de azért én próbáltam szemmel tartani.

Vettem egy pillantást Shepley-re, de ő felemelte a kezét. Nyilván fogalma sem volt róla, hogy Jenks is itt lesz.

Az órákra pillantottam, és csendben várakoztunk, tucatnyi ezüstszalaggal az arcunkban. Annyira közel álltunk, összepréselődve a nappaliban, Abby-re várva, ha csak egy valaki is megmozdult volna, biztosan mind eldőlnék valamerre.

Néhány kopogás az ajtón, és mi ledermedtünk. Arra számítottam, hogy America besétál, de semmi sem történt. Páran sugdolóztak, mások csitították őket.

Egy újabb kopogás, mozgásra ösztönözte Brazil-t, néhány gyors lépéssel az ajtónál termett, szélesre tárta, így megláttuk America-t és Abby-t az ajtóba,

- BOLDOG SZÜLETÉSNAPOT! – kiabáltuk egyszerre.

Abby szeme tágra nyílt, aztán elmosolyodott, majd gyorsan eltakarta a száját. America belökdöste, és mindenki körbevette.

Ahogy elindultam Abby felé a tömeg szétvált. Tünetemenyesen nézett ki, sötét ruhát viselt sárga magas sarkúval. A tenyerem az arcára simult, és megcsókoltam a homlokát.

- Boldog születésnapot, Galamb.

- Csak holnap lesz! – mondta, és körülöttünk mindenkire rámosolygott.

- Mivel fülest kaptál, kénytelenek voltunk az utolsó percben változtatni, hogy meglepjünk. Meg vagy lepve?

- De mennyire!

Finch odarohant, és boldog születésnapot kívánt, America pedig oldalba bökte.

- Jó, hogy elcipeltelek ma ügyeket intézni, különben úgy jelentél volna meg, mint egy mosogatórongy!

- Szuperül nézel ki – mondtam, és látványosan végignéztem rajta. A *szuper* nem volt a legköltőibb szó, amit használhattam volna, de nem akartam túljátszani.

Brazil hatalmas medveölelésébe vonta Abby-t.

- Remélem, tudod, hogy America meséje a *Hátborzongató Brazílról* csak a csali volt, hogy iderángassunk!

America-ra felnevetett.

- De bevált, mi?

Abby megrázta a fejét, még mindig tágra nyílt szemmel vigyorgott a döbbenettől. America füléhez hajolt, és belesúgott valamit, aztán America visszasúgott. Majd később meg kell kérdeznem, miről volt szó.

Brazil felerősítette a hangot a hifin, és mindenki felordított.

- Gyere ide, Abby! – mondta, és a konyhába sétált. Felkapta az üveg tequilát a bárpultról, és az ott sorakozó feles poharak elé állt. – Boldog születésnapot a focicsapat nevében, bébilány! – mosolygott, és mindegyik poharat teletöltötte Patrón-nal. – Mi így szoktuk a születésnapot ünnepelni. Tizenkilenc éves vagy, ez tizenkilenc rövidet jelent számodra. Megihatod, vagy odaadhatod másnak, de minél többet iszol, annál több ilyen kapsz – húzott ki legyezőformára egy maroknyi húszast.

- Jaj, istenem! – sikkantotta Abby. A szeme felcsillant a sok zöldhasú láttán.

- Hajtsd fel, Gal! – biztattam.

Abby gyanakodva nézett Brazil-ra.

- Mindegyik felhajtott kupicáért egy húszast kapok?

- Úgy van, kispályás. Ahogy így elnézlek, azt mondhatom, az estét sikerül mindössze hatvan dolcsi veszteséggel zárunk.

- Pengetsz te még más húrokat, Brazil – mondta Abby. Felkapta az első kupicát a szájához, majd a peremét végiggörgette az alsó ajkán, a szája közepéig. Hátrahajtotta a fejét, kiürítette a poharat, végül továbbgörgette az ajkán, és a másik tenyerébe ejtette. Ez volt a legszexibb dolog, amit valaha láttam.

- Jószagú Úristen! – mondtam, és hirtelen totál felizgultam.

- Kárba vész, Brazil – mondta Abby, megtörölte a szája két sarkát. – Cuervo-t kellene töltened, nem Patrón-t.

Brazil arcáról eltűnt az önelégült mosoly, megcsóválta a fejét, aztán rántott egyet a vállán.

- Azért láss neki. Tizenkét focista pénztárcájára támaszkodhatok, és mind a tizenketten azt mondják, tízet képtelen vagy meginni.

Összehúzta a szemét.

- Dupla vagy semmi, hogy tizenötöt meg tudok inni.

Nem tudtam megállni a mosolygást, és egyszerre kíváncsi voltam, hogy leszek képes viselkedni, ha ő maga úgy viselkedik, mint egy kibaszott Vegas-i prosti. Pokolian dögös volt.

- Tyúha! – rikkantott fel Shepley. – Nem kerülhetsz kórházba a születésnapodon, Abby!

- Meg tudja tenni – nézett keményen Brazil-ra America.

- Kupicánként negyven dolcsi? – kérdezte Brazil, bizonytalannak tűnt.

- Inadba szállt a bátorságod? – kérdezte Abby.

- A francba is, dehogy! Kupicánként kapsz húszast, és amikor eléred a tizenötöt, megduplázom a teljes összeget.

Abby bedobott egy újabb felest.

- A kansasiak így ünneplik a születésnapot.

A zene hangos volt, én pedig biztos akartam lenni benne, hogy minden számra táncolok Abby-vel, amire csak engedi. Az egész lakás tömve volt vigyorgó egyetemistákkal, egyik kezükben sör, a másikban feles. Abby most

az egyszer elengedhette magát, mert lenyomott még egy felest, és aztán visszatért hozzám a saját magunk alkotta parkettre a nappaliban.

A születésnap istenei elégedettek lehettek az erőfeszítéseimmel, mert amikor Abby már alaposan elázott, egy lassú dal következett. Az egyik kedvencem. A számat közel tartottam a füléhez, énekeltem neki, a fontos részeknél az ajkához hajoltam, azt akartam, hogy megértse, ez tőlem van. Valószínűleg nem is fogta fel ezt a részt, de ez nem tartott vissza attól, hogy próbálkozzam.

Hátradöntöttem, a karja mögötte lógott, az ujjai a földet söpörték. Hangosan felnevetett, és amikor felemelkedtünk, újra meghintáztattam. A karját a nyakam köré fonta, és a bőrömbe sóhajtott. Annyira jó illata volt, ez már képtelenség.

- Amikor a dupla összegű kupicákra kerül a sor, már nem tudod ezt velem megtenni - kuncogott.

- Mondtam, hogy hihetetlenül káprázatos vagy ma este?

Megrázta a fejét, és megölelt, a fejét a vállamra ejtette. Erősebben szorítottam magamhoz, és az arcomat a nyakába temettem. Ahogy itt voltunk, így, csendesen, boldogan, nem foglalkozva azzal a ténnyel, hogy nem lehetünk többek, mint barátok, pontosan ott voltam, ahol lenni akartam.

Ekkor kinyílt az ajtó, és Abby karja lehanyatlott:

- Parker! – sikoltott fel, és odafutott hozzám, hogy megölelje.

A fazon szájon csókolta, és én abban a pillanatban már nem királynak éreztem magam, hanem valakinek, aki közel állt egy gyilkossághoz.

Parker felemelte Abby csuklóját, és mosolygott, tátozott neki valamit, arról a hülye karkötőről.

- Hé! – mondta America hangosan a fülembe. Még így, hogy sokkal hangosabb volt a normálisnál, senki más nem hallotta.

- Hé! – feleltem, még mindig Abby-t és Parker-t bámulva.

- Maradj nyugodt! Shepley mondta, hogy Parker csak beugrott. Valami dolga van holnap reggel, úgyhogy nem marad sokáig.

- Oh, tényleg?

- Ja, szóval maradj ésnél! Vegyél mély levegőt. Elmegy, mielőtt észrevennéd.

Abby a pulthoz húzta Parker-t, felkapott egy újabb felest, és legyűrte, majd a poharat szájával lefelé lecsapta, ahogy az előző ötöt is. Brazil a kezébe nyomott egy újabb húszast, ő pedig visszatáncolt a nappaliba.

Habozás nélkül megragadtam, és táncolni kezdtem vele, America-val, és Shepley-vel.

Shepley egyszer csak a fenekére csapott.

- Egy!

America csapott másodikként, aztán sorra került az egész társaság.

Tizenkilencnél összedörzsöltem a tenyeremet, hogy azt higgye, jó nagyot ütök majd.

- Én következem!

Megdörgölte a fenekét.

- Ne nagyot! Fáj a fenekem!

Nem tudtam visszafogni magam, a vállam fölé emeltem a kezem. Abby lehunyta a szemét, majd egy pillanattal később visszakukucskált. Az utolsó pillanatban lefékeztem a kezem, és gyengéden paskoltam a fenekére.

- Tizenkilenc! – kiáltottam.

A vendégek éljeneztek, és America részegen énekelni kezdte a *Boldog születésnapot!* Amikor odaértünk, hogy a nevet énekeltük, az egész szoba együtt énekelte: „Galamb!” És ettől tökre büszke voltam.

Újabb lassú szám következett, de most Parker húzta őt a parkett közepére. Úgy festett, mint egy robot, akinek két bal lába van, merev, és esetlen.

Próbáltam nem figyelni, de mielőtt a dal véget ért, észrevettem, hogy kiosonnak a folyosóra. A pillantásom találkozott America-éval. Mosolygott, rám kacshintott, és megrázta a fejét, némán üzenve, hogy ne csináljak semmi hülyeséget.

Igaza volt. Abby nem maradt kettesben a pasassal még öt percet sem, mielőtt a bejárati ajtóhoz sétáltak.

A kényelmetlen, zavart kifejezés Abby arcán elárulta nekem, hogy Parker megpróbálta emlékeztetessé tenni ezt a pár percet.

Arcon csókolta Abby-t, aztán ő becsukta mögötte az ajtót.

- Apu elment! - rikoltottam fel, és behúztam Abby-t a szoba közepére. - Ideje beindítani a bulit!

A szoba felrobbant az éljenzéstől.

- Várj! Itt az idő! - mondta, és kísértelt a konyhába. Bedobott egy újabb felest.

Látva, hogy még mennyi maradt neki, felkaptam egyet a sor másik végéről, és megittam. Abby felkapta a következőt, mire én is így tettem.

- Még hét, Abby - közölte Brazil, és több pénzt nyomott a kezébe.

A következő órában táncoltunk, nevettünk, és totálisan lényegtelen dolgokról beszélgettünk. Abby ajkára ráragadt a mosoly, és én képtelen voltam nem egész éjjel bámulni.

Párszor úgy éreztem, rajta kaptam, ahogy engem néz, és ettől kíváncsi lettem, mi lenne, ha most visszamennénk a lakásomba.

Abby-nek időbe telt, mire lenyomott még néhány felest, de a tizediknél már elég rossz állapotban volt. A kanapén táncolt America-val, ugrált, kacarászott, de elvesztette az egyensúlyát.

Elkaptam, mielőtt a földre zuhant volna.

- Bizonyítottál - mondtam. - Többet ittál, mint bármelyik lány, akit eddig láttunk. Eltiltalak a továbbiaktól.

- Egy fenét - motyogta összemosva a szavakat. - Még hatszáz dolcsi vár a tequilásüveg alján, és nem te fogod megmondani, hogy nem csinálhatok kápéért valami örültséget.

- Ha annyira szorult anyagi helyzetben vagy, Gal...

- Nem kérek tőled kölcsön - gúnyolódott.

- Azt akartam javasolni, hogy csapd be a zaciba a karkötődöt - mosolyogtam.

Beleöklözött a karomba, America pedig megkezdte éjfélig a visszaszámlálást. Amikor az óra mutatói egymásra ugrottak a tizenkettőn, nagy volt az éljenzés.

Még soha életemben nem akartam ennyire megcsókolni egy lányt sem.

America és Shepley akadályoztak meg benne, kétfelől megpusztították. A magasba emeltem őt, és körbeforgattam.

- Boldog születésnapot, Galamb - mondtam, és nagyon erősen küzdöttem, hogy ne szorítsam a számát az övére.

A bulin mindenki tudta, hogy mit csináltak a folyosón Parker-el. Elég gáz lenne, ha rossz színben tüntetném fel őt a többiek előtt.

Rám nézett azokkal a hatalmas szürke szemeivel, én pedig elolvadtam bennük.

- Rövidet! - kiabálta, és a konyha felé támolgott.

A kiáltása megijesztett, visszahozta a zajokat, és a mozgolódást körülöttünk, és ezzel visszarángatott a valóságba.

- Bepiáltnak látszol, Abby. Azt hiszem, ideje mára befejezni - javasolta Brazil, amikor odaért a pulthoz.

- Nem szoktam feladni - jelentette ki. - Szeretném látni a pénzemet.

Csatlakoztam Abby-hez, ahogy Brazil egy húszast csúsztatott az utolsó két kupica alá. Odakiáltott a csapattársainak:

- Megissza őket! Tizenötre van szükségem!

Mind felnyögtek, és a szemüket forgatták, aztán elővették a tárcájukat, és hamarosan egy halom húszas bankjegy gyűlt össze az utolsó kupica mögött.

- Sosem hittem volna, hogy ötven dolcsit veszíthetek egy lánnyal szemben egy tizenöt kupicás fogadáson - siránkozott Chris.

- Pedig hidd csak el, Jenks - mondta Abby, és mindkét kezébe felkapott egy-egy poharat.

Egymás után ledobta mindkettőt, aztán ledermedt.

- Galamb? - kérdeztem, és egy lépést tettem felé.

Felemelte egy ujját, és Brazil elmosolyodott.

- Elveszti - közölte.

- Nem - rázta a fejét America. - Mély levegőt, Abby.

Lehunyt a szemét, beszívta a levegőt, és felemelte az utolsó poharat, ami a pulton maradt.

- Szent isten, Abby! Alkoholmérgezést kapsz! - visított Shepley.

- Ura a helyzetnek - biztosította America.

Hátrahajtotta a fejét, és hagyta, hadd csorogjon le a tequila a torkán. Az egész vendégsereg fütyülni és kiabálni kezdett a hátunk mögött, amikor Brazil átadta neki a halom pénzt.

- Köszönöm - mondta büszkén, és a melltartójába dugta a pénzt.

Még sosem láttam ilyesmit életemben.

- Hihetetlenül szexi vagy ma este – súgtam a fülébe, amikor visszamentünk a nappaliba.

Körém fonta a karját, és hagyta, hogy hasson a tequila.

- Biztos, hogy jól vagy?

- Rendben vagyok – akarta mondani, de elharapta a szavakat.

- Meg kéne hánytatnod, Trav. Ki kéne adnia valamennyit belőle.

- Istenem, Shep! Hagyd békén! Jól van. – mondta bosszankodva America.

Shepley összehúzta a szemöldökét.

- Én csak próbálom megelőzni, hogy valami komoly baj történjen.

- Abby? Jól vagy? – kérdezte America.

Abby igyekezett mosolyogni, úgy tűnt, félig alszik.

America Shepley-re nézett.

- Csak hagyjuk, hogy átmenjen rajta, ki fog józanodni. Nem ez az első ilyen menete. Higgadj le!

- Hihetetlen! – nyögte Shepley. – Travis?

Abby homlokához érintettem az arcom.

- Gal? Szeretnél biztosra menni, meghánytassalak?

- Nem – mondta. – Táncolni akarok. – szorosabban fonta körém a karját.

Shepley-re néztem, és megvontam a vállam.

- Amíg ébren van, és mozog...

Shepley elkeseredetten lőtt ki a tömegen át, lement a parkettről, míg végül már nem láttam. America csettintett a nyelvével, majd a szemét forgatva utána indult.

Abby hozzám nyomta a testét. Bár gyors dal ment, mi lassan táncoltunk a szoba közepén, körbevettek minket az ugráló emberek, akik az égbe emelték a karjukat. Kék, vörös, és zöld fények táncoltak velünk a padlón, és a falakon. A kék fény megvilágította Abby arcát, és nekem keményen kellett küzdenem a bódultságommal, nehogy megcsókoljam.

Amikor a buli kezdett laposodni pár órával később, Abby és én még mindig a parketten voltunk. Kicsit kijózanodott, miután megettettem vele némi rágcsát, és sajtot, megpróbált táncolni America-val valami idétlen pop számra, de aztán megint a karjaimban volt, és a csuklója a nyakam közé zárult.

A tömeg lassan elpárolgott, vagy a lakás más részeibe szivárgott, és Shepley, meg America veszekedése egyre durvábbá fajult.

- Ha velem akartok jönni, én indulok – mondta Shepley, és kicsörtetett az ajtón.

- Én nem állok rá készen – motyogta Abby félig csukott szemmel.

- Azt hiszem, ennek az estének vége. Menjünk haza!

Amikor tettem egy lépést az ajtó felé, Abby nem mozdult. A padlót bámulta, és kissé zöldnek tűnt.

- Hányni fogsz, igaz?

Még mindig félig csukott szemmel felnézett rám.

- Legfőbb ideje.

Ide-oda dülöngélt néhányszor, mielőtt elkaptam, és a karomba zártam.

- Te, Travis Maddox tőkre szexi vagy, amikor nem viselkedsz himringyóként – mondta, és nevetséges, részeg vigyorba rándult a szája.

- Ööö... kösz – feleltem, igazítottam a fogáson, és szorosabban tartottam.

Abby az arcomra simította a tenyerét.

- Tudja mit, Mr. Maddox?

- Mit, bébi?

Az arca elkomolyodott.

- Egy másik életben tudnálak szeretni.

Egy pillanatig csak figyeltem őt, belenéztem kissé üveges szemébe. Részeg volt, de ebben a pillanatban úgy tűnt, nem csak megjátssza, hogy komolyan gondolja.

- Én ebben az életben is tudnálak.

Hátrahajtotta a fejét, és az ajkát a szám sarkához nyomta. Meg akart csókolni, csak elvétette. Hátrahúzódott, és hagyta, hogy a feje a vállamra essen.

Körülnéztem, mindenki zavarodott volt, és dermedt, döbbenten figyelték a jelenetet, aminek a tanúi voltak.

Szó nélkül felkaptam Abby-t, és kivittem a Charger-hez, ahol már keresztbefont karokkal ott állt America.

Shepley Abby felé mutatott:

- Nézz rá! A barátod, és hagyod, hogy ilyen hülye, veszélyes dolgot műveljen! Még bátorítottad is!

America magára mutatott.

- Ismerem őt, Shep! Láttam már sokkal keményebb dolgokat is művelni a pénzért!

Vetettem rá egy pillantást.

- Felesekre gondoltam. Láttam már sokkal többet inni a pénzért. – javította ki magát. – Tudjátok, mire gondolok.

- Hallgasd már meg magad! – üvöltött Shepley. – Követted Abby-t egészen idáig Kansas-ből, hogy távol tartsd a bajtól. Nézz rá! Veszélyes mennyiségű alkohol van a szervezetében, nincs magánál! Ez nem olyan viselkedés, amit rendben lévőnek kéne találnod!

America szeme összeszűkült.

- Oh, kösz, hogy közhírré teszed mindenki előtt, hogy mit nem kéne tennem az egyetemen. Mr. Tizenennyolc-éves-öreg-diákszövetségi-tag-több-száz-„komoly”-barátnővel-a-háta-mögött! – az ujjával mutatta az idézőjelet, amikor kimondta, hogy *komoly*.

Shepley állá leesett, egyáltalán nem mulatott.

- Szállj be a kibaszott kocsiba! Durván részeg vagy.

America felnevetett.

- Te még nem láttál engem durvának, mama pici fia!

- Én mondom, most fejezzük be!

- Ja, én, meg az én seggfej pasim! Nehogy azt hidd, hogy majd naponta többször hívogatlak.

- Micsoda ribanc vagy!

Minden szín kifutott America arcából.

- Azonnal. Vigyél. Haza!

- Azt szeretném, ha végre *beszállnál abba a kurva kocsiba!* – sikoltotta az utolsó szót Shepley. Az arca elvörösödött, a nyakán kidagadtak az erek.

America kinyitotta az ajtót, és bemászott hátra, az ajtót pedig nyitva hagyta. Segített nekem beültetni Abby-t maga mellé, aztán én is beestem az anyósülésre.

Az út hazáig rövid volt, és totálisan csendes. Amikor Shepley beállt a helyére, és a váltót parkoló állásba tette, kivergődtem a kocsiból, és előrehúztam az ülést.

Abby feje America vállán pihent, a haja az arcába hullott. Benyúltam, és kihúztam őt, majd a vállamra vettem. America gyorsan kikecmergett, és egyenesen a kocsijához ment, előhalászta a kulcsait a táskájából.

- Mare – szólalt meg Shepley, a hangjából egyértelműen érezhető volt a megbánás.

America beült a volán mögé, becsapta az ajtót Shepley orra előtt, és kihátrált.

Abby fenékkal fölfelé lógott a vállamon, a karjai a hátam mögött lengedeztek.

- Ugye vissza fog jönni Abby-ért? – kérdezte Shepley, az arca merő kétségbeesés volt.

Abby felnyögött, a teste megremegett. A szörnyű nyögés/morgás, ami mindig kíséri, és megelőzi a hányást, loccsanással ért véget. A lábam hátulján éreztem a meleg nedvességet.

- Mondd, hogy nem – szólaltam meg, és ledermedtem.

Shepley a hátam mögé lépett egy pillanatra, aztán elhúzódott:

- De igen.

Felkocogtam a lépcsőn, kettesével vettem a fokokat, közben lökdöstem Shepley, aki a lakáskulcsot kereste. Kinyitotta az ajtót, én pedig beviharzottam a fürdőszobába.

Abby a vécére hajolt, és literszámra ürítette bele a gyomortartalmát. A haja már nyirkos volt a hányadéktól, a kinti baleset miatt, de én megragadtam azt a fekete gumis, kerek valamit a mosdóról, és összefogtam a hosszú haját hátul egy lófarokba. A nedves tincsek csomókba ragadva lógtak, de hátrahúztam a kezemmel, és szorosan összefogtam a fekete gumival. Épp elégszer láttam, a hogy a lányok megrázzák, aztán újra összefogják a hosszú hajukat, nem tartott sokáig megtanulni.

Abby teste megint megrázkódott. Fogtam egy mosdókendőt a beépített szekrényből, benedvesítettem, és visszaültem mellé, megfogtam a homlokát. A kádnak dőlt, és felnyögött.

Óvatosan megtöröltem az arcát a nedves kendővel, és próbáltam mozdulatlan maradni, amikor a vállamra hajtotta a fejét.

- Túl vagy rajta? – kérdeztem.

Fintorogni kezdett, aztán öklendezni, szerencsére csukva tudta tartani a száját, amíg újra a vécé fölé fordította a fejét. Megint öklendezett, és még több folyadék zubogott a vécébe.

Abby annyira kicsi volt, nem tűnt normálisnak, hogy ilyen sok folyadékot adjon ki magából. Aggodalom kúszott az agyamba.

Kitámolyogtam a fürdőszobából, és két törölközővel, egy hatalmas lepedővel, három takaróval, és négy párnával a karomban tértem vissza. Abby a vécészéze fölött nyögdecselt, a teste remegett. Matracszerűen elhelyeztem a kád mellett az ágyneműt, és vártam, tudtam, hogy nagy valószínűséggel a fürdőszoba zugában töltjük az éjszakát.

Shepley megállt az ajtóban.

- Ne hívjak... valakit?

- Még ne. Vigyázok rá.

- Jól vagyok – motyogta Abby. – Nem kaptam alkoholférgézést.

Shepley a homlokát ráncolta.

- Nem, ez hülyeség. Ez pontosan az alkoholférgezés.

- Hé, nálad van az ööö... az ő izé...

- Ajándéka? – kérdezte Shepley felvont szemöldökkel.

- Ja.

- Ott van – felelte, totál szerencsétlenül.

- Kösz, ember.

Abby megint a kádnak dőlt, én pedig azonnal megtöröltem az arcát. Shepley megnedvesített egy másik kendőt, és odadobta nekem.

- Kösz.

- Kibálj, ha kellek! – mondta. – Megyek ébren forgolódní az ágyamba, és próbálom kitalálni, mivel békíthetem meg Mare-t.

Amennyire tudtam, ellazultam a kád mellett, és magamhoz húztam Abby-t. Felsőhajtott, a teste az enyémhez olvadt. Még így, hogy hánvás borította, az egyetlen hely ahol lenni akartam, a közelében volt. A bulin elhangzott szavai visszacsengtek a fejemben.

Egy másik életben tudnálak szeretni.

Abby elgyengülve, betegen feküdt a karomban, és az én dolgom volt, hogy vigyázzak rá. Ebben a pillanatban jöttem rá, hogy az érzéseim sokkal erősebbek, mint hittem. Valamikor a között, hogy először találkoztunk, és hogy itt ölelem a fürdőszoba padlóján, beleszerettem.

Abby felsőhajtott, aztán az öleembe hajtotta a fejét. Megbizonyosodtam róla, hogy teljesen be legyen takarva, mielőtt hagytam, hogy elbóbiskoljak.

- Trav? – suttogta.

- Igen?

Nem válaszolt. A légzése lelassult, és a feje elnehezedett a lábamon. A hideg csempe a hátamnál, és a kemény járólap a hátsóm alatt brutális volt, de nem mertem megmozdulni. Abby kényelmesen feküdt, és így is kellett maradnia. Miután húsz perce figyeltem Abby légzését a fájdalmas testrészeim kezdtek elzsibbadni, és lecsukódott a szemem.

Tizennegyedik fejezet

Óz

KOMOLYAN, EZ A NAP NEMIDULT TÚL JÓL. ABBY elment valamerre America-val, próbálta rábeszélni, hogy ne legyen undok Shepley-vel, Shepley meg a körmeit rágta a nappaliban, és azt várta, hogy Abby csodát műveljen.

Egyszer már kivittem a kiskutyát, közben rettegtem, hogy America felbukkan, és elrontja a meglepetést. Sajnos még úgy is, hogy megettettem, és adtam neki egy törölközőt, amihez odabújhatott, vinnyogott.

Sosem volt erősségem a megértés, de a kölyköt sem hibáztathattam. Egy aprócska dobozban üldögegni, senkinek nem ez az elképzelése a kellemes időtöltésről. Hála istennek, percekkel azelőtt, hogy a lányok visszaértek volna, a kis vakarcs elcsendesedett, és elaludt.

- Itt vannak! – mondta Shepley, és felugrott a kanapéről.

- Oké – mondtam, és csendesen becsuktam Shepley szobájának az ajtaját. – Játszd a hűvö...

Mielőtt befejezhettem volna a mondatot, Shepley feltépte az ajtót, és lerohant a lépcsőn. A bejáratból tökéletesen láttam, hogy Abby mosolyogva figyelni Shepley, és America lelkes békülését. A kezét a hátsó zsebébe süllyesztette, és a lakás felé sétált.

Az őszi felhők, mindent szürkés derengésbe vontak, de Abby mosolya olyan volt, mint a nyár. Minden egyes lépéssel, mai közelebb hozta őt hozzám, a szívem egyre hevesebben vert a mellkasomban.

- És boldogan éltek, míg meg nem haltak – mondtam, és becsuktam mögöttem az ajtót.

Leültünk egymás mellé a kanapéra, én pedig a lábát az ölembe vettem.

- Mit szeretnél ma csinálni, Gal?

- Aludni. Vagy pihenni... vagy aludni.

- Előbb odaadhatom az ajándékodat?

Megbökte a vállamat.

- Ne izélj már. Vettél nekem ajándékot?

- Nem gyémánt karkötő, de arra gondoltam, szeretni fogod.

- Ebben biztos vagyok, anélkül, hogy látnám.

Leemeltem a lábát az ölemből, aztán elmentem, hogy kihozzam az ajándékot. Próbáltam nem összerázni a dobozt, reméltem, hogy a kölyök nem ébred fel, és kezd zajongani, nehogy Abby idő előtt rájöjjön.

- Ssss, kisöreg. Ne nyüszögj, oké? Legyél jó fiú!

Abby lábához tettem a dobozt, és mögé kuporodtam.

- Siess! Szeretném a meglepetést látni az arcodon.

- *Siessek?* – kérdezte, ahogy felemelte a fedelet. Tátva maradt a szája. – *Egy kiskutya?* – sikoltott fel, és benyúlt a dobozba. Felemelte a kutyát az arcához, próbálta megtartani, miközben a kölyök ficánkolt, nyújtózkodott, kétségbeesetten nyalogatta Abby száját.

- Tetszik a fiú?

- Fiú? Imádom! Egy kiskutyát vettél nekem!

- Cairn terrier. Három órát vezettem, hogy csütörtökön előadás után elhozzam.

- Szóval, amikor azt mondtad, Shepley-vel elmentek, hogy megjavíttassátok a kocsit...

- Az ajándékokért mentünk – bólintottam.

- Ficánkol! – nevetett.

- Minden kansasi lánynak szüksége van egy Totóra – mondtam, és próbáltam Abby ölében tartani az apró szőrgombolyagot, nehogy leessen.

- Tényleg olyan, mint Toto! Így is fogom hívni – mondta, és az orrát ráncolta a kutyusra.

- Tarthatod itt is. Vigyázok rá, amikor visszamész a Morgan-be. És ő lesz a biztosíték, hogy meglátogatsz, amikor letelik itt a hónap.

- Amúgy is visszajöttem volna, Trav.

- Bármit megtennék azért a mosolyért, amit most az arcodon látok.

A szavaimtól egy pillanatra ledermedt, de aztán gyorsan újra a kutyára fordította a figyelmét.

- Szerintem aludnod kellene, Toto. Úgy bizony.

Bólintottam, az ölembe kaptam Abby-t, aztán vele együtt felálltam.

- Gyertek hát.

Bevittem a szobámba, hátrahajtottam a takarót, aztán letettem őt a matracra. Már magától ettől a mozdulattól felizgulhattam volna, de túl fáradt voltam. Átnyúltam fölötte, és behúztam a függönyt, aztán lezuhantam a párnámra.

- Kösz, hogy mellettem maradtál múlt éjjel – a hangja kicsit rekedtes, és álmos volt. – Nem kellett volna a fürdőszobapadlón aludnod.

- A múlt éjszaka volt életem egyik legjobb éjszakája.

Felém fordult, és kételkedő pillantást vetett rám.

- A vécé és a kád között, a hideg, kemény földön, egy okádó idiótával aludni az egyik legjobb éjszakád volt? Lehangelő, Trav.

- Nem az volt a legjobb, hanem hogy melletted virraszthattam, amikor rosszul voltál, és az ölemben aludtál el. Kényelmetlen volt, egy szemhunyásnyit sem aludtam, de veled együtt éltem meg a tizenkilencedik születésnapodat, és nagyon édes vagy részegen.

- Biztos nagyon elbájoló voltam öklendezés és hányás közben.

Magamhoz húztam Abby-t, és közben megsimogattam Toto-t, aki a nyakához törleszkedett.

- Te vagy az egyetlen nő az ismeretségi körömben, aki még vécékagylóba lógó fejjel is káprázatos. És ez nem semmi.

- Kösz, Trav. Gondoskodom róla, hogy többet ne kelljen vigyáznod rám.

Visszadőltem a párnámra.

- Mindegy. Senki sem tudja úgy felfogni a hajadat, ahogy én.

Felkuncogott, és lehunyta a szemét. Bármennyire is fáradt voltam, nehéz volt megállni, hogy ne nézzem őt. Az arcán most nem volt smink, leszámítva a vékonyka csíkot az alsó szemhéja alatt, ami a tegnapi halvány maradéka. Kicsit még mocorgott, mielőtt ellazult a válla.

Pislogtam párat, a szemhéjam minden alkalommal egyre nehezebb volt, ahányszor becsuktam. Már úgy tűnt, azonnal elalszom, amikor meghallottam a csengőt.

Abby meg sem moccan.

Két férfihang mordult a nappaliban, az egyik Shepley-é volt. America visító szopránja megtörte a másik kettőt, és egyik sem tűnt boldognak. Akárki is volt nem baráti látogatásra jött.

Lépteket hallottam a folyosón, aztán kivágódott az ajtó. Parker áll ott. Engem nézett, aztán Abby-t, az állkapcsa megfeszült.

Tudtam, mire gondol, és átfutott az agyamon, hogy elmagyarázzam, miért fekszik Abby az ágyamban, de nem tettem. Ehelyett előrenyúltam, és a csípőjére simítottam a kezem.

- Csukd be az ajtót, miután befejezted, hogy a dolgomba ütöd az orrod. – mondtam, és Abby feje mellé hajtottam a fejem.

Parker szó nélkül elviharzott. Nem vágta be az ajtót, helyette inkább minden dühét a bejárati ajtóra zúdította. Shepley bekukucskált a szobámba.

- A francba, tesó! Ez nagyon gáz.

Ez van, megtörtént; nem változtathatok rajta. Végeredményben ez jelenleg nem egy kapcsolat, de ahogy itt feküdtem Abby mellett, néztem tökéletes alakját, gyönyörű arcát, a rémület lassan belém mart. Amikor majd rájön mit tettem, gyűlölni fog.

A KÖVETKEZŐ REGGELEN A LÁNYOK ROHANVA INDULTAK az órájukra. Galnak alig volt ideje beszélni velem, mielőtt elment, így a tegnapi nappal kapcsolatos érzései totális homályban maradtak.

Megmostam a fogam, és felöltöztem, aztán Shepley-t a konyhában találtam.

A reggelizőpult előtt ült, és tejet szűrte a kanálából. Kapucnis pulcsi, és rózsaszín bokszer volt rajta, mait America vett neki, mert az szerint „szexi”.

Kivettem egy poharat a mosogatógépből, és narancslevet töltöttem magamnak.

- Úgy tűnik, ti ketten elrendeztéték a dolgot.

Shepley elmosolyodott, szinte részeg volt a kielégültségtől.

- Jaja. Meséltem már neked, hogy milyen America az ágyban, miután veszeksztünk?

Fintorogni kezdtem.

- Nem, és kérlek, ne is beszélj róla.

- Pokolian rémisztő veszekedni vele, de csábító, ha utána mindig ilyen a békülés. – amikor nem válaszoltam, folytatta. – Feleségül veszem ezt a nőt.

- Ja. Nos, ha befejezted, hogy ilyen puhapöcs legyél, mennünk kéne a dolgunkra.

- Fogd be a pofád, Travis! Azt hiszed, nem nyilvánvaló, hogy mi történik veled?

Összefontam a karom.

- Na és mi történik velem?

- Szerelmes vagy Abby-be.

- *Pff.* Látszik, hogy milyen szarságokkal foglalkoztál, hogy ne kelljen America-ra gondolnod.

- Tagadod? – Shepley szeme meg sem rebbent, így próbáltam másfelé nézni, csak rá nem.

Egy teljes perccel később idegesen kihúztam magam, de nem szólaltam meg.

- Akkor most ki a puhapöcs?

- Baszd meg!

- Ismerd el!

- Nem.

- Nem, nem tagadod, hogy szerelmes vagy Abby-be, vagy nem, nem ismered el? Mert akárhogy is seggfej, szerelmes vagy belé.

- ... És?

- TUDTAM! – mondta Shepley, és hátrarúgta a széket, hogy az megakadt a padlón, ahol a járólap találkozott a nappali szőnyegével.

- Én... csak... fogd be Shep! – mondtam. A szám kemény vonallá keskenyedett.

Shepley rám mutatott, miközben a szobájába ment.

- Épp most ismerted el. Travis Maddox szerelmes. Most már mindent hallottam.

- Csak vedd fel a bugyidat, és menjünk!

Shepley a szobájában kacarászott, én meg a földet bámultam. Most, hogy kimondtam hangosan – ráadásul másnak – valósággá vált, és én nem tudtam, mihez kezdjek vele.

Kevesebb, mint öt perccel később a Charger rádióján játszadoztam, miközben Shepley kitolatott a lakópark parkolójából.

Úgy tűnt, Shepley különlegesen jó hangulatban van, ahogy áthajtottunk a forgalmon, és épp csak annyira lassított le, hogy ne csapja el a gyalogosokat. Végre talált egy megfelelő parkolóhelyet, és elindultunk a második középfokú angolra – az egyetlen olyan előadásra, amire együtt jártunk.

Elfoglaltuk az legfelső sort, ami az utóbbi pár hétben az új lefoglalt helyünké vált, amikor megpróbáltunk kitörni a seregnyi baszható lány gyűrűjéből, akik az asztalom körül tolongtak.

Dr. Park berobogott a terembe, és az asztalra dobott egy bevásárló szatyrot, egy aktatáskát, és egy bögre kávé.

- Krisztusom! De hideg van! – mondta, és szorosabbra húzta sovány alakján a kabátot. – Mindenki itt van? – kezek emelkedtek, ő meg bólintott, de nemigen figyelt. – Remek! Jó hír. Röpdolgozat!

Mindenki felnyögött, ő pedig mosolyogni kezdett.

- Akkor is szeretnek. Papír és toll, emberek, nem érek rá egész nap.

A terem megtelt a hasonló zajokkal, ahogy mindenki a felszerelésért nyúlt. Felírtam a nevem a papír tetejére, és mosolyogtam Shepley rémült suttogásán.

- Mi ez? Röpdolgozat másodikos középfolokon? Ez kurvára nevetséges – sziszegte.

A teszt teljesen ártalmatlan volt, de a prof azzal fejezte be az előadást, hogy hétvégére írjunk egy házidolgozatot. Az óra utolsó perceiben egy srác pont az előttem lévő sorban, hátranyújtogatta a nyakát. Ismertem az óráról. Levi-nek hívták, de csak onnan tudtam, hogy Dr. Park párszor felszólította. Sötét, zsíros haját mindig hátrasimította a pattanásos arcából. Levi sosem járt a menzán, vagy akármelyik diákszövetségi összeröffenésen. Nem volt benne a focicsapatban sem, és nem járt bulikra. Legalábbis, amelyikre én elmentem.

Lenéztem rá, aztán újra Dr. Park-ra figyeltem, aki épp a legutolsó látogatását mesélte a meleg barátjánál.

A pillantásom megint lesiklott. Még mindig engem bámult.

- Szeretnél valamit? – kérdeztem.

- Csak hallottam Brazil hétvégi partijáról. Jó móka lehetett.

- Mi van?

Egy csaj a jobbán, Elizabeth, szintén megfordult, világos barna haja lengedezett. Elizabeth az egyik diákszövetségi testvérem nője. Felcsillant a szeme.

- Ja. Kár hogy lemaradtam a műsorról.

Shepley előrehajolt.

- Miről? Arról, hogy Mare és én veszekedtünk?

A srác felvihogott.

- Nem. Abby bulijáról.

- A születésnap buliról? – kérdeztem, és próbáltam kitalálni, hogy mire utalhat. Történt pár dolog, ami beindíthatta a szóbeszédet, de semmi olyan, amiről egy ilyen feledhető pasas hallhatott volna.

Elizabeth ellenőrizte, hogy Dr. Park felénk néz-e, aztán megint hátrafordult.

- Abby és Parker.

Egy másik csaj is megfordult.

- Ja, igen. Hallottam, hogy Parker másnap reggel elment hozzátok. Ez igaz?

- Hol hallottad? – kérdeztem, és az adrenalin visítva zubogott az ereimben.

- Mindenhol – vont a vállát Elizabeth. – A srácok reggel erről beszéltek az osztályban.

- Nálunk is. – mondta Levi.

A másik lány is bólintott.

Elizabeth megfordult, és kicsit jobban felém hajolt.

- Tényleg kefélt Parker-el Brazil előszobájában, aztán meg hazament veled?

Shepley a homlokát ráncolta.

- Nálunk lakik.

- Nem – mondta a lány Elizabeth mellett. – Ő és Parker dugtak Brazil kanapéján, aztán felkelt, táncolt Travis-el, Parker bedühödött, elment, aztán Abby ott maradt Travis-el... és Shepley-vel.

- Én nem ezt hallottam – mondta Elizabeth, láthatóan próbálta elfojtani a lelkesedését. – Azt mondják jó kiadós édeshármás volt. Szóval... hogy is volt Travis?

Úgy tűnt, Levi nagyon élvezte a beszélgetést.

- Én mindig úgy hallottam, hogy fordítva intézték.

- Mit hallottál? – kérdeztem, és már totál kiakadtam a hanghordozásától.

- Parker kapja a lottyadt *maradékaidat*.

Összeszűkült a szemem. Akárki is volt ez a srác, sokkal többet tudott rólam, mint amennyit kellett volna. Lehajoltam.

- Foglalkozz a saját kibaszott dolgaiddal seggfej!

- Oké – szólalt meg Shepley, és az asztalomra tette a kezét.

Levi azonnal visszafordult, és Elizabeth szemöldöke is felszaladt, mielőtt követte a pasast.

- Mocskos szarzsák! – morogtam. Shepley-re néztem. – Most jön az ebédszünet. Valaki biztos be fog szólni Abby-nek. Arról pofáznak, hogy mind a ketten megdugtuk. Basszus! *Basszus*, Shepley mit csináljak?

Shepley azonnal pakolni kezdett a hátizsákjába, én pedig követtem őt.

- Mehetnek – mondta Dr. Park. – Húzzanak innen, és ma is legyenek aktív polgárok.

A hátizsákom a derekamnak csapódott, ahogy átrohantam a kampuszon, nyílegyenesen a menza felé. Amikor megláttam America-t, és Abby-t csak pár lépésre voltak a bejárattól.

Shepley megragadta America karját.

- Mare – nyögte.

Csípőre tett kézzel próbáltam levegőhöz jutni.

- Dühös nők tömege kerget? – viccelődött Abby.

Megráztam a fejem.

- Megpróbáltalak... elcsípni... mielőtt... bemész – lihegtem.

- Mi folyik itt? – kérdezte America Shepley-től.

- Pletykálnak – kezdte Shepley. – Mindenki azt mondja, hogy Travis hazavitte Abby-t, és... a részletek változóak, de azért elég rosszul hangzik.

- *Micsoda?* Komolyan beszélsz? – kiáltotta Abby.

America égnek emelte a tekintetét.

- Kit izgat, Abby? Hetek óta spekulálnak rólad és Travis-ről. Nem először állítják rólatok, hogy lefeküdtetek egymással.

Shepley-re néztem, és reméltem, hogy talál valami kiutat ebből a kellemetlen helyzetből, amibe belekevertem magam.

- Micsoda? – kérdezte Abby. - Ugye, van valami más is?

Shepley arca megrándult.

- Azt mondják, hogy Brazílnál lefeküdtél Parkerrel, aztán hagytad, hogy Travis... hazavigyen, ha érted, mire gondolok.

Abby álla leesett.

- Nagyszerű! Szóval már én vagyok az egyetem lotyója?

Ez az én művem volt, és persze Abby-t állították pellengérre emiatt.

- Az én hibám. Ha bárki másról lenne szó, nem mondanák ezt rólad. - Bementem a menzára, ökölbe szorított kezemet az oldalamhoz szorítottam.

Abby leült, és én jobbnak láttam, ha pár hellyel távolabb ülök le tőle. Már máskor is beszéltek arról, hogy számtalan csajt megdugtam, és néha Parker neve is felmerült, de mostanáig soha nem törődtem vele. Abby nem érdemli meg, hogy ilyeneket gondoljanak róla, pusztán azért, mert a barátom.

- Nem kell olyan távol ülnöd, Trav. Gyere, ülj át ide – szólt Abby, és megpaskolta az előtte levő üres helyet.

- Hallom, eseménydús születésnapod volt, Abby – szólalt meg Chris Jenks, és egy salátalevelet dobott a tányéromra.

- Ne piszkáld Abby-t, Jenks – figyelmeztettem, és rámeredtem.

Chris elmosolyodott, és felfújta kerek, rózsás arcát.

- Úgy hallom, Parker nagyon dühös. Azt mesélte, hogy tegnap felugrott a lakásodra, és még ágyban voltatok Travis-el.

- Lepihentek kicsit, Chris – jelentette ki gúnyosan America.

Abby felém nézett.

- Parker járt nálunk?

Idegesen feszkelődtem a széken.

- Meg akartam mondani.

- *Mégis mikor?* – csattant fel.

America a füléhez hajolt, valószínűleg elmagyarázta neki, amit rajta kívül már mindenki tudott.

Felkönyökölt az asztalra, és a tenyerébe temette az arcomat.

- Hát ez egyre cifrább lesz!

- Szóval nem is csináltatok semmit, gyerekek? – kérdezte Chris. - Jesszusom, ez gáz! Én meg azt hittem, Abby tényleg megfelelő partner neked, Trav.

- Most kellene abbahagynod, Chris – intette Shepley.

- Ha nem feküdtél le vele, nem bánod, ha én megpróbálkozom? – kérdezte Chris, és a csapattársaira röhögött.

Gondolkodás nélkül ugrottam fel a helyemről, és átmásztam az asztalon Chris-hez. Az arca lassított felvételen alakult át, a széles mosolyból, először tágra nyílt a szeme, aztán eltátotta a száját. Az egyik kezemmel megragadtam Chris torkát, a másikkal a pólóját markoltam. Az ujjperceim alig érzékelték,

hogy hozzáérek az arcához. A dühöm teljesen eluralt, és én hagytam, hogy kiszakadjon belőlem. Chris eltakarta az arcát, de én továbbsoztam.

- Travis! – sikoltott Abby, és futva megkerülte az asztalt.

Az öklöm félúton megállt, és elengedtem Chris pólóját, hagytam, hogy összegömbölyödjön a padlón. Abby arckifejezése megállásra készített; félt attól, amit látott. Nyelt egyet, és hátrált egy lépést. A félelme csak táplálta a haragomat, nem felé, hanem mert szégyelltem magam.

Elrobogtam mellette, aztán mindenki mást félrelöktem az utamból. Kettesével. Először, sikeresen elértem, hogy pletykálni kezdjenek a lányról, akit szeretek, utána meg halálra rémítettem.

Most a szobám magánya jelentette az egyetlen biztos lehetőséget. Túlságosan szégyelltem magam még ahhoz is, hogy apámtól kérjek tanácsot. Shepley utolért. Szó nélkül ült be mellém a Charger-be, és elindította a motort.

Nem beszélünk, miközben Shepley hazafelé vezetett. A jelenet, ami elkerülhetetlenül lejátszódik majd, amikor Abby úgy dönt, hogy hazajön, olyasmi volt, amit az agyam nem akart elfogadni.

Shepley beállt a kocsival a szokásos helyére, kiszálltam, és úgy mentem föl a lépcsőn, akár egy zombi. Esély sem volt a jó befejezésre. Abby lehet, hogy elmegy, mert megrémült attól, amit látott, vagy még rosszabb – fel kell oldoznom a fogadás alól, hogy elmehessen, akkor is, ha esetleg nem akart.

A szívem ide-oda csapongott a között, hogy hagyjam békén Abby-t, vagy, hogy jól tettem-e, hogy jobban nyomultam rá, mint arra az épp facérrá vált lányszövetségi csajra a kolesz második emeletéről. Ahogy bent voltam, a falhoz vágtam a hátizsákomat, és alaposan bevágtam magam mögött a szobám ajtaját. Nem éreztem jobban magam, sőt, az, hogy úgy totyogtam körbe, mint egy óvodás, csak arra emlékeztetett, mennyi idejét vettem el Abby-nek azzal, hogy üldöztem – már ha lehet így nevezni.

America Hondájának motorja élesen felvisított, mielőtt leállította. Abby biztosan vele van. Beronthat akár sikítva, vagy épp ellenkezőleg. Nem tudtam, melyik a rosszabb.

- Travis? – kérdezte Shepley, és kinyitotta az ajtót.

Megráztam a fejem, aztán leültem az ágy szélére. Besüppedt a súlyom alatt.

- Még azt sem tudod, mit fog mondani. Talán csak ellenőrizni akar.

- Azt mondtam, nem.

Shepley becsukta az ajtót. Odakint a fák már megbarnultak, és hullatni kezdték a megmaradt leveleket. Hamarosan teljesen kopaszok lesznek. Mire minden levél lehullik, Abby már elmegy. A francba, totál nyomottnak éreztem magam.

Pár perccel később újabb kopogás hallatszott az ajtón.

- Travis? Én vagyok, engedj be.

Felsőhajtottam.

- Menj innen, Gal.

Az ajtó nyikorgott, amikor kinyitotta. Nem fordultam felé. Nem tehettem. Toto mögöttem volt a mancsával a hátamat ütögette, amikor meglátta Abby-t.

- Mi bajod, Trav? - kérdezte.

Nem tudtam, hogy mondjam el neki az igazat, és egy részem amúgy is tudta, hogy nem hallgatna meg, úgyhogy továbbra is csak bámultam kifelé az ablakon, és a lehulló faleveleket számoltam. Mindegyikkel, amelyik közönyösen a földre ért, egyre közelebb kerültünk ahhoz, hogy Abby eltűnjön az életemből. Ez volt az én saját homokóráim.

Abby megállt mellettem, összefonta a karját. Már vártam, hogy mikor kezd kiabálni, vagy megbüntetni valamiképp a menzán történetek miatt.

- Nem akarsz velem erről beszélni?

Az ajtó felé fordult, és én felsóhajtott.

- Emlékszel, amikor a minap Brazil nyomta a szöveget, és te a védelmemre keltél? Nos... ugyanez történt. Egy kicsit elszaladt velem a ló.

- Már akkor dühös voltál, amikor Chris még nem is mondott semmit - mondta, és leült mellém az ágyra. Toto azonnal az ölébe fészkelődött, és figyelemért könyörgött. Ismertem az érzést. Minden bohóckodás, az idétlen feltűnősködésem; minden azért volt, hogy felkeltsem valahogy a figyelmét, de úgy tűnt, ő teljesen figyelmen kívül hagyta. Még az örült viselkedésemet is.

- Komolyan gondoltam, amit az előbb mondtam. Itt kell hagynod, Gal. Isten a megmondhatója, én nem tudlak elhagyni.

A karomért nyúlt.

- Ezt nem akarhatod!

Nem is gondolta volna, mennyire igaza volt - és mennyire tévedett. A csapongó érzéseim megőrijítettek. Szerelmes voltam belé; nem tudtam elképzelni nélküle az életemet; de ugyanakkor, jobbat akartam neki. ezekkel a gondolatokkal a fejemben a gondolat, hogy Abby mással legyen, elviselhetetlen volt. Nem számít melyikünk nyer, de én nem tudom elveszíteni őt. Az állandó vergődés kimerített.

Odahúztam magamhoz Abby-t, és megcsókoltam a homlokát.

- Nem számít, mennyire igyekszem. Mindent összevetve a végén meg fogsz utálni.

Körém fonta a karját, az ujjai a vállam vonalán kalandoztak.

- Barátoknak kell lennünk! Nem fogadok el nemleges választ.

Ellopta a szövegemet még az első randinkról a Pizza Shack-ban. Olyan, mintha ezer élettől ezelőtt lett volna. Nem tudtam, mikor váltak a dolgok ennyire bonyolulttá.

- Sokat nézlek, amikor alszol. - mondtam, és a karjaimba vontam. - Mindig olyan békés vagy. Bennem nincs meg ez a nyugalom. Fortyog bennem a harag és a düh, kivéve olyankor, ha elnézlek alvás közben.

- Ezt tettem akkor is, amikor Parker bejött. Ébren voltam, ő bejött, és csak állt itt döbbszent arccal. Tudtam, mi jár a fejében, de nem világosítottam fel az ellenkezőjéről. Nem magyaráztam meg, mert *azt* akartam, hadd higgye, hogy

történt valami. Most az egész sulis azt hiszi, egy éjszaka alatt mindkettőnkkel együtt voltál. Bocsáss meg.

Abby vállat vont.

- Ha elhiszi a pletykát, az ő baja.

- Nehéz mást hinni, ha együtt lát minket az ágyban.

- Tudja, hogy nálad lakom. Az isten szerelmére, teljesen fel voltam öltözve!

Felsóhajtottam.

- Valószínűleg annyira be volt pöccenve, hogy észre sem vette. Tudom, hogy kedveled, Gal. Meg kellett volna magyaráznom neki. Ennyivel tartozom neked.

- Nem számít.

- Nem haragszol? – kérdeztem meglepve.

- Hát emiatt vagy ilyen feldúlt? Azt hitted, megharagszom rád, ha elmondod az igazat?

- Meg kellene haragudnod. Én biztos elveszíteném a fejemet, ha valaki meghurcolna mindenki előtt.

- Nem érdekel, mit beszélnek rólam (Téged nem zavar a rossz hírnév.) . Mi lett azzal a Travis-el, aki tojik rá, mit gondolnak mások? – ugratott, és megbökött a könyökével.

- Az még azelőtt volt, hogy láttam abban a pillanatban az arckifejezésedet, amikor megtudtad, mit beszél rólad mindenki. Nem akarom, hogy miattam fájdalom érjen.

- Soha nem tennél olyat, amivel fájdalmat okozol.

- Inkább levágnám a karomat – sóhajtottam megint.

Az arcomat a hajára simítottam. Mindig olyan fimon az illata, annyira jó érzés volt. Olyan volt a közelében lenni, mint valami nyugtató. Az egész testem ellazult, és hirtelen annyira fáradtnak éreztem magam, nem akartam megmozdulni. Itt ültünk együtt, a karunk egymásba fonódott, a fejét a nyakamhoz fészkelte, most a legtovább. Ezen a pillanaton túl semmi sem volt biztos, hát elidőztem benne Galambbal.

Amikor a nap kezdett lebukni, halk kopogást hallottam az ajtótól.

- Abby? – America hangja alig szűrődött át a fa ajtón.

- Gyere csak be, Mare – szóltam, tudtam, hogy biztos aggódik, amiért ennyire csendben vagyunk.

America bejött Shepley-vel, és elmosolyodott, amikor meglátta, hogy egymásba gabalyodtunk.

- Gondoltuk, bekapunk valamit. Van kedvetek elugrani a Pei Weihez?

- Brr... már *megint* ázsiait, Mare? Na, ne! – nyögtem.

- De bizony! – válaszolt kicsit megnyugodva. – Ti is csatlakoztok, gyerekek?

- Majd' éhen halok – mondta Abby.

- Érthető, hiszen nem ebédeltél. – mondtam homlokráncolva. Felálltam, és magammal húztam őt is. – Gyere, megetetlek. (Gyere. Együnk valamit)

Nem álltam készem, hogy elengedjem őt, ezért egész úton a Pei Wei-ig öleltem őt. Úgy tűnt, ő sem bánja, sőt a kocsiban még hozzám is búj, miközben eldöntöttem, hogy a négyes menüt megosztom vele.

Amint találtunk egy bokszt, letettem a kabátomat Abby mellé, és kimentem a mosdóba. Fura, hogy mindenki úgy viselkedett, mintha pár órája nem vertem volna szét valakit, mintha semmi sem történt volna. kagylót formáltam a kezemmel a víz alatt, megmostam az arcom, aztán a tükörbe néztem. A víz lecsöpögött az orromról, és az államról. Megint le kellett nyelnem a rosszkedvet, és továbbjátszani a többiekkel az ál vidámságot. Ha tartjuk a látszatot, ez segíthet Abby-nek, hogy átlépjen a valóságon a maga kis tagadásának a buborékában, ahol semmi sem hat rá túlzott erővel, és minden rendben van.

- A fenébe! Még nem hozták ki a kaját? – kérdeztem, ahogy becsúsztam a boksza Abby mellé. A mobilja az asztalon hevert, én meg felkaptam, bekapcsoltam a kamerát, idétlen arcot vágtam, és csináltam magamról egy képet.

- Mi az ördögöt csinálsz? – kérdezte kacagva Abby.

Megkerestem a nevem, és hozzácsatoltam a képet.

- Csak hogy emlékezz, amikor hívlak, hogy mennyire imádsz engem.

- Vagy, hogy mekkora barom vagy – mondta America.

America és Shepley folyamatosan az óráikról, és a legfrissebb pletykákról beszéltek, de direkt nem említettek senkit, aki benne volt a korábbi verekedésben.

Abby a kezén pihentette az állát, úgy figyelte őket mosolyogva, és elképesztően gyönyörűen. Az ujjai karcsúak voltak, és azon kaptam magam, hogy azt figyelem, mennyire csupasznak tűnik a gyűrűsujja. Rám pillantott, előrehajolt, és játékosan meglökött a vállával. Aztán kihúzta magát, továbbfigyelt America csacsogására.

Nevettünk, tréfálkoztunk, amíg az étterem be nem zárt, aztán beszálltunk a kocsiba, hogy hazamenjünk. Kimerültnek éreztem magam, és bár a nap pokoli hosszúnak tűnt, mégsem akartam, hogy véget érjen.

Shepley a hátán vitte fel America-t a lépcsőn, de én lemaradtam, és visszahúztam Abby karját. Figyeltem, amíg a barátaink belépnek a lakásba, aztán Abby kezét az enyémbé fontam.

- A mai napért bocsánatkéréssel tartozom, tehát nagyon sajnálom.

- Már bocsánatot kértél. Minden rendben.

- Nem, csak Parkerért kértem elnézést. Nem akarom, hogy azt hidd, valami lökött fazon vagyok, aki a legapróbb hülyeségért is nekimegy másoknak – mondtam –, de bocsánatkéréssel tartozom azért is, mert nem az igazi okért vettelek a védelmembe.

- És az...? – nógatott.

- Azért estem neki, mert azt mondta, szeretne a sorban következő lenni, és nem azért, mert ugratott.

- Bőven elég ok, hogy megvédj, ha valaki arra célozgat, hogy sorban állnak hozzám, Trav.

- Szerintem is ez a lényeg. Azért voltam dühös, mert úgy vettem, hogy le akar feküdni veled.

Egy pillanatra elgondolkodott, majd kétoldalt megragadta a pólómat. A homlokát a mellkasomnak nyomta.

- Tudod, mit? Nem érdekel – mondta, és mosolyogva rám nézett. – Nem érdekel, mit mondanak mások, vagy, hogy elvesztetted az önuralmadat, vagy, hogy miért verted laposra Chris-t. A legkevésbé a rossz hírre vágyom, de elegendem van abból, hogy a barátságunkat magyarázgassam mindenkinek. Pokolba velük!

Mosolyra húzódtott a szám.

- *A barátságunkat?* Néha nem tudom, odafigyelsz-e rám egyáltalán.

- Nem értem.

A burok, amivel körülvette magát, áthatolhatatlan volt, de kíváncsi voltam, mi történne, ha egyszer mégis sikerülne áttörnem.

- Menjünk be. Fáradt vagyok.

Bólintott, és együtt sétáltunk fel a lépcsőn, majd be a lakásba. America és Shepley már boldogan duruzsoltak a szobájukban, Abby pedig eltűnt a fürdőszobában. A csövek felvisítottak, aztán a víz a csempének csapódott.

Amíg vártam, Toto szolgáltatta a társaságot. Abby nem húzta az időt, az esti szertartást egy órán belül elvégezte.

Ott feküdt az ágyban, nedves haja szétterült a karomon. Hosszú, nyugtató lélegzetet vett.

- Még két hét maradt. Honnan csempészel drámai elemet az életedbe, ha visszaköltözöm a Morgan-be?

- Nem tudom – feleltem. Bele sem akartam gondolni.

- Figyusz. – megérintette a karomat. – Csak tréfáltam.

Igyekeztem ellazítani a testemet a matracon, és emlékeztettem magam, a pillanatra, hogy még itt van mellettem. Nem működött. Semmi sem működött. Éreznem kellett a karjaimban. Már épp elég időt elvesztem.

- Bízol bennem, Gal? – kérdeztem kicsit idegesen.

- Igen. Miért?

- Gyere ide – mondtam, és magamhoz húztam. Vártam, hogy tiltakozzon, de csak egy pillanatra dermedt le, mielőtt hagyta, hogy a teste az enyémhez simuljon, az arcát a mellkasomon pihentette.

A szemem azonnal elnehezült. Holnap majd elkezdhetek azon gondolkodni, hogy mivel késleltethetném a távozását, de ebbe a pillanatban, csak azt akartam, hogy a karjaimban aludjon.

Tizenötödik fejezet

Másnap

KÉT HÉT. MINDÖSSZE ENNYIM MARADT, HOGY egyrészt kiélvezzem azt az időt, ami még Abby-vel maradt, másrészt valahogyan megmutassam neki, hogy én lehetek az, akire szüksége van.

Mindent a csábításra tettem fel, elsöpörtem a gátakat, és nem húztam tovább. Bowlingozni jártunk, vacsorarandikra, együtt ebédeltünk, és moziztunk. A lakásban is annyi időt töltöttünk együtt, amennyit csak lehetett: filmeket kölcsönöztünk, házhoz rendeltük a vacsorát, bármit megtettem, csak hogy kettesben legyek vele. Egyszer sem veszekedtünk.

Adam párszor hívott. Még akkor is, ha remek műsort adtam, nem örült neki, hogy mennyire rövidre szabom a bunyókat. A pénz az pénz, de nem akartam a szükségesnél több időt elvenni Galtól.

Boldogabb volt, mint eddig bármikor, és most először normálisnak éreztem magam, mint egy teljes ember, ahelyett a megtört, dühös valaki helyett, aki voltam.

Esténként lefeküdtünk, és úgy bújtunk össze, mint egy öreg házaspár. Ahogy közeledett az utolsó éjszakája, annál nehezebb volt tartani magam, és megjátszani, hogy nem estem kétségbe attól, hogy megtartsuk az életünket olyannak, amilyen most.

Az utolsó előtti estéjén Abby felvetette, hogy vacsorázzunk a Pizza Shack-ban. Morzsák a vörös padlón, a levegőben a zsír, meg a fűszerek szaga, leszámítva az undorító focicsapatot, tökéletes volt.

Tökéletes, de szomorú. Itt vacsoráztunk először együtt. Abby sokat nevetett, de nem nyílt meg. Egyszer sem említette a közösen eltöltött időt. Még mindig a buborékjában volt. Továbbra is közönyös. Időnként őrijító volt, hogy ennyire nem vett tudomást az erőfeszítéseimről, de az egyetlen esélyem a sikerre az volt, ha türelmes voltam vele, és elértem, hogy boldog legyen.

Meglehetősen gyorsan álomba zuhant azon az estén. Ahogy ott aludt tőlem pár centire, néztem őt, próbáltam az emlékezetembe égetni a látványát. Ahogy a szempillái a bőrére simultak; ahogy nedves haját a karomon éreztem; a gyümölcsös, tiszta illat, ami a testápolóval bekent bőréből áradt; a szinte alig hallható hang, ami az orrából jött, amikor kiengedte a levegőt. Annyira békés volt, és annyira kényelmes, ahogy az ágyamban aludt.

A minket körülvevő falakon Abby-t ábrázoló képek lógtak, arról az időről, amit itt töltött a lakásban. Sötét volt, de mind beégett az emlékeimbe. Most, hogy végre úgy éreztem, ez az otthonom, ő el fog menni.

Abby utolsó napjának reggelén úgy éreztem, elnyel a fájdalom, tudtam, hogy holnap reggel visszacuccoljuk őt a Margan Hall-ba. Gal ott lesz

körülöttem, talán alkalmanként meglátogat, valószínűleg America-val együtt, de Parker-el lesz. Nagyon közel álltam hozzá, hogy elveszítem.

A fotel recsegett egy kicsit, ahogy előre-hátra ringattam magam, miközben azt vártam, hogy felébredjen. A lakás csendes volt. Túl csendes. A csönd nehéz súllyal telepedett rám.

Shepley ajtaja megnyikordult, ahogy kinyílt, majd becsukódott, és az unokatesóm csupasz talpa csattogott a padlón. A haja kócosan meredezett, a szemei összeakadtak. A szófához ment, és a pulcsija kapucnija alól figyelt.

Valószínűleg hideg lehetett. Én nem vettem észre.

- Trav. Fogod még látni.

- Tudom.

- Hát, ahogy az arcodat nézem, nem úgy tűnik.

- Az már nem lesz ugyanaz, Shep. Külön életet élünk. Elválunk. Parker-el lesz.

- Ezt nem tudhatod. Parker meg fogja mutatni a foga fehérjét. Abby rá fog jönni.

- Akkor lesz valaki másik olyan, mint Parker.

Shepley felsóhajtott, és az egyik lábát a kanapéra emelte, a bokájával tartotta meg.

- Mit tehetek?

- Nem éreztem magam így Anya halála óta. Nem tudom, mit tegyek - akadtam ki. - El fogom veszíteni.

Shepley szemöldöke összeszaladt.

- Szóval már nem küzdesz, he?

- Mindent megpróbáltam. Nem jutok el hozzá. Talán ő nem érez úgy, ahogy én érzek iránta.

- Vagy talán csak próbál nem úgy érezni. Figyelj, America, és én eltűnünk. Még itt van a ma este. Csinálj valami különlegeset. Vegyél egy üveg bort. Készíts neki spagettit. Veszett jó spagettit csinálsz.

A szám félmosolyra húzódott.

- Egy tészta nem változtatja meg a véleményét.

Shepley elmosolyodott.

- Sosem tudhatod. A főztöd miatt döntöttem úgy, hogy összeköltözöm veled annak ellenére, hogy egy kibaszott örült vagy.

- Teszek egy próbát. - bólintottam. - Bármit megpróbálok.

- Csak tedd emlékezetessé, Trav! - mondta Shepley vállvonogatva. - Talán észhez tér.

Shepley, és America felajánlották, hogy beszereznek pár dolgot a közértből, így én elkészíthetem a vacsorát Abby-nek. Shepley még abba is belement, hogy megálljuk a szupermarketnél, hogy vehessek néhány új evőeszközt, így nem kell az összekevert, és össze nem illőket használnunk, amik a fiókban voltak.

Felkészültem az utolsó éjszakámra Abby-vel.

AHOGY KITETTEM A SZALVÉTÁKAT AZON AZ ESTÉN, ABBY MEGJELENT a folyosón, egy lyukas farmerban, és egy hosszú, bő, fehér pólóban.

- Csorog a nyálam. Bármit is főztél, isteni az illata.

Kiszedtem a szószot, és a tésztát a mély tányérjába, az átsült Cajun csirkét a tetejére tettem, aztán megszórtam kockára vágott paradicsommal, és zöldhagymával.

- Ez az, amit főztem – mondtam, és Abby helye elé tettem a tányért. Leült, a szeme tágra nyílt, aztán figyelte, ahogy megpakolom a saját tányéromat is.

Még egy szelet fokhagymás kenyeret is odatettem a tányérjára, ő pedig elmosolyodott.

- Mindenre gondoltál.

- Igen, így van – feleltem, és kihúztam a dugót a borból. A sötétvörös folyadék lötyögött kicsit, ahogy a poharába töltöttem, ő pedig felkuncogott.

- Tudod, hogy nem kellett volna ennyit fáradnod.

Összeszorítottam a számát.

- Igen, tudom.

Abby bekapott egy falatot, aztán egy másikat, alig győzte nyelni. Halk, elégedett nyögés szakadt fel az ajkáról.

- Ez tényleg nagyon finom, Trav. Ezt elhallgattad előlem.

- Ha hamarabb elárulom, minden este ezt vártad volna. – a mesterkéltn mosolyom, amit kierőltettem gyorsan lehervadt.

- Nekem is hiányozni Fogsz, Trav. – mondtam, még mindig rágva a falatot.

- De azért átjössz majd, nem?

- Tudod, hogy igen. És te is átjössz a Morganbe, segítesz majd a tanulásban, ahogy korábban is.

- De azért nem lesz ugyanaz – sóhajtottam. – Parkerrel randizol, el leszünk foglalva... más irányba sodor az élet.

- Nem változik olyan sokat.

Kurtán felnevettem.

- Ki hitte volna, amikor először megláttuk egymást, hogy itt fogunk ülni? Három hónapja nem mondhattad volna, hogy ilyen nyomorultul érzem majd magam, ha el kell búcsúznom egy lánytól!

Abby arca megnyúlt.

- Nem akarom, hogy szomorú légy.

- Akkor ne menj el!

Abby nagyot nyelt a szemöldöke aprót rándult.

- Nem költözhetek ide, Travis. Ez örültség.

- Honnan veszed? Életem legjobb két hetét töltöttem veled.

- Én is.

- Akkor miért érzem úgy, hogy soha többé nem látlak?

Egy ideig csak nézett, de nem válaszolt. Helyette felállt, megkerülte a reggelizőpultot, és az ölembe ült. Minden porcikámmal a szemébe akartam nézni, de féltem, ha megteszem, akkor megpróbálom megcsókolni, és tönkreteszem az esténket.

Megölelt, lágy arca az enyémhez nyomódott.

- Majd rájössz, milyen idegesítő voltam, és szépen elfelejtetted, hogy hiányzom neked – súgta a fülembe.

A hátát masszíroztam, és próbáltam viaszorítani a fájdalmat.

- Esküszöl?

Abby a szemembe nézett, két kezébe vette az arcomat. Hüvelykujjával az államot simogatta. A gondolat, hogy könnyögjek neki, maradjon, az agyamban üvöltött, de nem hallotta meg. A buborékja belsejéből semmiképp.

Abby becsukta a szemét, és lehajolt. Tudom, hogy a szám sarkát akarta megcsókolni, de én elfordultam, így az ajkaink találkoztak. Ez volt az utolsó esélyem. Búcsúcsókot kellett adnom neki.

Egy pillanatra megdermedt, de aztán ellazult a teste, és az ajka az enyémen kalandozott.

Végül erőltetett mosollyal elhúzódtott.

- Holnap nagy nap lesz. Most eltakarítok a konyhában, aztán irány az ágy.

- Segítek.

Némán mosogattunk el együtt, Toto a lábunknál aludt. Eltöröltem az utolsó edényt, és a szárítóra tettem, aztán lenyúltam Abby kezéért, és a folyosó felé vezettem. Minden lépés gyötrelem volt.

Abby letolta a farmerét, aztán áthúzta a fején a pólót. Kikapott egyet az enyéme közül a szekrényből, és hagyta, hogy a szürke anyag átcsússzon a fején. Közben én is bokszerre vetkőztem, ahogy már tucatszor megtettem, amikor a szobában volt, de most fura ünnepélyesség lengte be a szobát.

Bemásztunk az ágyba, és lekapcsoltam a lámpát. Azonnal a karomba vontam, felsóhajtottam, ő pedig a nyakamhoz fészkelődött.

Az ablak előtti fák árnyékot vetettek a falra. Próbáltam az alakjukra figyelni, és arra, ahogy a gyenge szellő hatására a szoba sarkaiban megváltozik a körvonaluk. Bármire figyeltem, ami elvonta a figyelmem az óra számairól, hogy ne lássam, mennyire közel van a reggel.

Reggel. Az életem néhány órán belül rosszabbra fordul. Jézus Krisztus! Nem tudom elviselni. Szorosan összezártam a szemem, próbáltam megállítani a gondolatok rohamát.

- Trav? Minden rendben?

Eltartott egy ideig, mire válaszoltam.

- Még sosem volt kevésbé rendben.

Újra a nyakamhoz szorította a homlokát, én pedig még erősebben szorítottam.

- Butaság – mondta. – Minden nap találkozunk majd.

- Tudod, hogy ez nem igaz.

Kicsit felemelte a fejét. Nem tudtam, hogy csak néz, vagy mondani is szeretne valamit. Vártam a sötétben, csendben, és úgy éreztem, a világ körülöttem bármelyik pillanatban darabokra törhet.

Aztán minden figyelmeztetés nélkül, Abby elbiggyesztette az ajkát, majd a nyakamhoz érintette. Kinyílt a szája, ahogy megízlelte a bőrömet, a szája forró nedvessége azt a pontot ingerelte.

Lenéztem rá, teljesen felkészületlenül ért. Ismerős tűz csillogott a szeme mélyén. Nem tudom, hogy történt meg, de végül eljutottam hozzá, és a megvilágosodás hirtelen jött.

Lehajoltam, és a számat az ajkára tapasztottam, lágyan és lassan. Minél hosszabban olvadt össze az ajkunk, annál inkább megrendített a valóság érzése, hogy ez tényleg megtörténik.

Abby közelebb húzott magához. Minden mozdulatával csak még jobban megerősítette a válaszát. Ugyanazt érezte. Törődött velem. Akart engem. Körbe akartam rohanni a háztömb körül, hogy kiüvöltsem a boldogságomat, de ugyanakkor nem akartam elmozdítani a számat az övéről.

Kinyitotta a száját, én pedig benyomultam a nyelvemmel, lágyan ízelve, kutatva.

- Kívánlak – suttogta. (szövegekörnyezet alapján, inkább „Akarlak”)

A szavai elhalltak, de tudtam, mire gondol. Egy részem, le akarta tépni az összes köztünk lévő ruhát, a másik felem azonban riadót fújt, villogóval jelzett. Végül csak egyet akartunk. Nem kell rohannunk.

Kissé visszahúzódtam, de Abby csak eltökéltebbé vált. Visszahúzódtam, és már térdeltem, de Abby követett.

Két kézzel megragadtam a vállát, hogy visszatartsam.

-Várj egy percet – suttogtam, keményen ziháltam. – Nem kell ezt tenned, Gal. A ma éjszaka nem erről szól.

Bár én helyesen akartam cselekedni, Abby váratlan szenvedélyessége, összeadva a ténnyel, hogy már jó ideje nem voltam senkivel – és ez részemről rekord –, azt eredményezte, hogy a farkam büszkén feszült a bokszeremnek.

Abby megint hozzám hajolt, és ezúttal hagytam, hogy elég közel kerüljön ahhoz, hogy az ajkaink összeérjenek. Teljes komolysággal, és határozottan nézett fel rám.

- Ne hagyd könnyörögni – suttogta a számba.

Nem számított mennyire akartam rendes lenni, a szavak, amik elhagyták a száját, megsemmisítettek. Megragadtam a tarkóját, és a számmal lepecsételtem az ajkát.

Abby keze lesiklott a hátamon, megpihent a bokszerem szegélyén, úgy tűnt, átgondolja a következő lépését. A hatheti felgyülemlett szexuális feszültség legyűrt, és a matracra zuhantunk. Az ujjaim a hajába túrtak, miközben elhelyezkedtem a szétnyitott térdei közt. Ahogy az ajkaink megint összekapcsolódtak, a keze lesiklott a bokszerem elejéhez. Amikor finom ujjai a

bőrömhöz értek, halkán felnyögtem. Kurvára ez volt a legcsodásabb érzés, amit el tudtam képzelni.

A régi szürke póló, amit Abby viselt, volt az első, amit levettem. Szerencsére a telihold épp eléggé bevilágította a szobát, hogy megcsodálhassam meztelen melleit, de csak pár pillanatra, aztán türelmetlenül folytattam a többi testrészével. Megragadtam a bugyiját, és lehúztam a lábán. Miközben a lába belső oldalát simogattam, megint megízleltem a száját, aztán végigkalandoztam a combja teljes hosszán. Az ujjaim elmerültek Abby lágy, nedves bőrében, ő pedig hosszan, akadozva lélegzett. Mielőtt továbbmentem volna, egy nemrégiben köztünk lezajlott beszélgetés villant az agyamba. Abby még szűz volt. Ha tényleg ezt akarta, akkor óvatosnak kellett lennem. Az utolsó dolog, amit akartam, hogy fájdalmat okozzak neki.

A térde minden kézmozdulatomtól megrándult, és megfeszült. A nyaka különböző pontjait nyaltam, és szívtam, míg arra vártam, hogy meghozza a döntést. A csípője ide-oda vonaglott, és előre-hátra rángott, ami arra emlékeztetett, ahogy a Red-ben táncolt hozzám dörgölözve. Beszívta az alsó ajkát, és beleharapott, és ugyanekkor az ujjait a hátamba mélyesztette.

Fölé helyezkedtem. A bokszerem mérg mindig rajtam volt, de így is éreztem meztelen bőrét az enyémen. Olyan kibaszottul forró volt, életem legnehezebb tette volt, hogy visszafogjam magam. Nem mintha nem egy centin múlt volna, hogy átszakítsam a bokszeret, és elmerüljek Abby-ben.

- Galamb – ziháltam – nem kell ma éjjel megtörténnie. Várok, míg készen nem állsz.

Abby az éjjeliszekrény felső fiókjához nyúlt, és kihúzta. Műanyag zizegett a kezében, aztán a fogával feltépte a négyszögletes tasakot. Ennél egyértelműbb zöld jelzést nem kaphattam volna.

A kezem elengedte a hátát, lehúztam a bokszeremet, és vadul lerúgtam. Minden türelmem odalett. Az egyetlen dolog, amire gondolni tudtam, hogy végre benne legyek. Felhúztam a gumit, és a csípőmet leeresztettem a combjai közé, bőröm legérzékenyebb részét az övéhez érintettem.

- Nézz rám, Galamb! – leheltem.

Rám emelte hatalmas szürke szemeit. Annyira valószínűtlen volt. Erről álmodtam azóta, hogy először a szemét forgatta rám, és végre megtörténik. Félrehajtottam a fejem, aztán lehajoltam, hogy gyengéden megcsókoljam. Előremozdultam, és megfeszültem, amennyire tudtam, gyengéden belényomtam magam. Amikor visszahúzódtam, belenéztem Abby szemébe, a térde satuként szorította a csípőmet, és erősebben harapta az alsó ajkát, mint előtte, de az ujjai a hátamba mélyedtek, és közelebb húzott magához. Amikor újra beléereszkedtem, összeszorította a szemét.

Gyengéden, türelmesen megcsókoltam.

- Nézz rám! – suttoztam.

Felmordult, felnyögött, aztán felkiáltott. Minden egyes hangtól, amit kiadott, egyre nehezebb volt irányítani a mozdulataimat. Abby teste végül ellazult, és

hagyta, hogy mozogjak, egyre erősebb ritmust diktálva. Minél gyorsabban mozogtam, annál kevésbé éreztem az irányítást. A bőrnek minden pontját megérintettem, nyaltam, és csókoltam a nyakát, az ajkát.

Még erősebben szorított magához, és én egyre mélyebben hatoltam belé.

- Olyan régóta kívánlak, Abby. Csak téged akarlak – leheltem a szájába.

Az egyik kezemmel megragadtam a combját, és a könyökömre támaszkodtam. A hasunk könnyedén siklott egymáson, mintha izzadtsággyöngyök keletkeztek volna a bőrünkön. Arra gondoltam, hogy átfordítom, vagy magamra húzom őt, de úgy döntöttem, hogy lemondok a kreativitásról, hogy a szemébe nézhessek, és olyan közel lehessen hozzá, amennyire csak lehet.

Épp, amikor azt hittem, egész éjszakán át kibírom, Abby felsóhajtott:

- Travis.

A hangja, ahogy a nevemet lehelte, óvatlanul ért, és átlökött a határon. Gyorsítanom kellett, továbblökni, a testemben minden izom megfeszült. Felnyögtem, löktem még párat, mielőtt végül eléleztem.

Az orromon át vettem a levegőt a nyakánál. Izzadtságtól, és a testápolójától illatozott... és tőlem. Kibaszottul csodás volt.

- Nem semmi első csók volt – mondta fáradt, elégedett arckifejezéssel.

Az arcát figyeltem, és elmosolyodtam.

- Az utolsó első csókod.

Abby pislogott, én pedig a matracra zuhantam mellette, és átfogtam a meztelen derekát. Hirtelen a reggel olyan lett, amit alig vártam. Ez lehet az első napunk együtt, és ahelyett, hogy nehezen rejtett kinnal pakolnánk, alhatunk, és az egész képtelen reggelt ágyban tölthetjük, aztán meg egy párként élvezhetjük a napot. Ez átkozottul úgy hangzott a számomra, mint a mennyország.

Három hónappal ezelőtt, senki sem tudott volna meggyőzni, hogy így érezhetek. És most nincs semmi, amit jobban akarnék.

Hatalmas, megnyugtató sóhaj emelte, és engedte le lassan a mellkasomat, ahogy álomba zuhantam a második nő mellett, akit valaha szerettem.

Tizenhatodik fejezet

Tér és idő

ELŐSZÖR NEM RÉMÜLTEM MEG. ELŐSZÖR AZ ÁLOM UTÁNI KÁBULAT eléggé összezavart, hogy elmerüljek a nyugalomban. Először, amikor Abby felé nyúltam a takarók közt, és nem éreztem ott, csak enyhe csalódottságot éreztem, amit kíváncsiság követett.

Valószínűleg a fürdőszobában van, talán müzlit eszik a kanapén. Épp nekem adta a szüzességét, valakinek, akivel az ideje nagy részét töltötte, és akivel szemben megjátszotta, hogy nem érez többet a plátói érzéseknél. Ez túl sok feldolgozni való volt.

- Gal? – kiáltottam. Csak a fejemet emeltem fel, remélve, hogy visszamászik mellém az ágyba. De kis idő múlva feladtam, és felültem. Nem tudtam, mire számítsak, felvettem a bokszeremet, amit az éjjel lerúgtam, és felvettem egy pólót is.

A folyosón a fürdőszobához csattogtam, és bekopogtam. Az ajtó résnyire nyílt. Nem hallottam mozgást, de azért bekiáltottam.

- Galamb?

Ahogy szélesebbre nyitottam az ajtót, az fogadott, amit vártam. Üresség, és sötét. Akkor bementem a nappaliba, és azt vártam, hogy meglátom őt a konyhában, vagy a kanapén, de nem volt sehol.

- Galamb? – kiáltottam válaszra várva.

Rémület kúszott fel bennem, de nem engedtem kitörni, amíg nem szerzek bizonyosságot arról, hogy mi az ördög folyik itt. Odarohantam Shepley szobájához, és kopogás nélkül benyitottam.

America Shepley mellett feküdt, és úgy ölelte át a karjával, ahogy elképzeltem, hogy Abby-nek kéne ebben a pillanatban.

- Srácok, láttátok Abby-t? Sehol sem találom.

Shepley a könyökére támaszkodott, a kézfejjével dörzsölte a szemét.

- Mi van?

- Abby – mondtam türelmetlenül, és felkapcsoltam a lámpát. Mindketten összerándultak. – Láttátok őt?

Különböző képek száguldoztak az agyamban, és mind különböző riadósintet csengetett. Talán ki kellett vinnie Toto-t, de valaki elrabolta, vagy bántotta őt, vagy talán leesett a lépcsőn. De Toto, mancsai a padlón kopogtak a folyosón, tehát nem erről van szó. Talán lement kivenni valamit America kocsijából.

A bejárati ajtóhoz futottam, és körülnéztem. Aztán lekocogtam a lépcsőn, közben minden apró zugot alaposan megnéztem a lakástól az autóig.

Semmi. Eltűnt.

Az ajtóban megjelent Shepley, bandzsítva, és átölelve magát a hidegtől.

- Igen. Korán felkeltett minket. Haza akart menni.

Kettesével szedtem a lépcsőfokokat, ahogy visszamentem, megragadtam Shepley csupasz vállát, visszalöktem őt egészen a szoba másik oldaláig, addig ütöttem, amíg a falnak esett. Megmarkolta a pólómat, félig dühös, félig döbbsent arckifejezéssel.

- Mi a... - kezdte.

- Hazavitted őt? A Morgan-be? A kibaszott éjszaka közepén? Miért?

- Mert megkért rá!

Megint a falhoz löktem, elvakult harag öntötte el a testemet.

America kijött a hálósobából, a haja kócos volt, a sminkje elkenődött a szeme alatt. A köntösében volt, épp megkötötte az övet.

- Mi az ördög folyik itt? - kérdezte, és menetközben ledermedt, ahogy rám nézett.

Shepley felemelte a karját, és a kezével megállította.

- Mare, maradj ott!

- Dühös volt? - kérdeztem a fogam közt szűrve. - Vagy szomorú? Miért ment el?

America tett még egy lépést.

- Utál búcsúzkodni, Travis! Én egyáltalán nem voltam meglepve, hogy azelőtt akart elmenni, hogy te felébredtél volna!

Shepley-t a falnak löktem, és America-ra néztem.

- És... és sírt?

Elképzeltem, hogy Abby undort érzett, amiért hagyta egy olyan seggfejnek, mint én, aki számára szart se jelent, hogy elvegye a szüzességét, aztán arra gondoltam, hogy talán véletlenül fájdalmat okoztam neki.

America arca megváltozott, eltűnt a félelem, és zavartság vette át a helyét.

- Miért? - kérdezte, a hangja inkább vádló volt, mint kérdő. - Miért sírt volna, vagy lett volna szomorú, Travis?

- Mare - figyelmeztette Shepley.

America tett még egy lépést.

- Mit csináltál vele?

Elengedtem Shepley-t, de ő a pólómnál fogva tartott, ahogy szembefordultam a barátnőjével.

- Sírt? - kérdeztem követelve.

America megrázta a fejét.

- Jól volt! Csak haza akart menni! Mit csináltál? - kiabálta.

- Történt valami? - kérdezte Shepley.

Gondolkodás nélkül fordultam meg, és csaptam, épphogy elvitettem Shepley arcát.

America felsikoltott, és a szája elé kapta a kezét.

- Travis, állj! - nyöszörögte az kezén keresztül.

Shepley a könyököm köré fonta a karjait, az arca csak pár centire volt az enyémtől:

- Hívd fel! – üvöltötte. – A picsába, nyugodj le, és hívd fel Abby-t!

Gyors, könnyed léptek hallatszottak a folyosón, aztán visszafelé. America visszatért, kinyújtotta a kezét, nála volt a mobilom.

- Hívd fel!

Kikaptam a kezéből, és Abby számát tárcsáztam. Addig csöngött, míg bejelentkezett a hangposta. Kinyomtam, és újratárcsáztam. És újra. És újra. Nem vette föl. Gyűlölt engem.

Leejtettem a mobilt a földre, a mellkasom elnehezült. Amikor a könnyek égetni kezdték a szemem, felkaptam az első kezem ügyébe kerülő dolgot, és átdobtam a szobán. Akármilyen volt is, hatalmas szilánkokra tört.

Megfordultam, és megláttam a székeket, ahogy pont egymással szemben voltak elhelyezve, a vacsoránkra emlékeztetett. A lábánál fogva, megragadtam az egyiket, és a hűtőhöz csapdostam, amíg el nem tört. A hűtő ajtaja kinyílt, én pedig belerúgtam. Olyan erővel, hogy újra kinyílt, ezért megint belerúgtam, és újra, míg végül Shepley odarohant, és csukva tartotta.

A szobámba rohantam. A mocskos lepedő az ágyon gúnyolódott velem. Össze-vissza kapálóztam a karommal, ahogy letéptem a matracról – a matrac huzatát, a sima lepedőt, és a takarót – aztán visszatértem a konyhába, és kidobtam őket. Aztán ugyanezt tettem a párnákkal is. Aztán a haragtól elborultan csak álltam a szobámban, és igyekeztem lehiggadni, de nem volt semmi, amiért le kellett volna higgadnom. Mindent elvesztettem.

Léptem, és megálltam az éjjeliszekrény előtt. Bevillant az agyamba, ahogy Abby a fiókba nyúlt. A zsanérok felvisítottak, ahogy kinyitottam, és ott volt a gömbölyű üvegedény, tele az óvszerekkel. Alig nyúltam bele, amióta megismertem Abby-t. hát ő most döntött, de én nem tudtam elképzelni, hogy ezután mással legyek. Az üveg hideg volt a kezemben, ahogy felkaptam, és áthajítottam a szobán. Az ajtó mellett csapódott a falnak, és szétrobbant, közben a kis alumínium tasakok szétszóródtak mindenfelé.

Az öltözőasztal fölötti tükörben megláttam az arcomat. Leesett az állam, belebámultam a szemembe. A mellkasom szaporán emelkedett, reszkettem, bárki szemében örülnék tűnhettem, de az irányítás most annyira távol állt tőlem, visszahátráltam, aztán az öklömmel belecsaptam a tükörbe. A szilánkok beleálltak az ujjperceimbe, véres nyomokat hagyva.

- Travis, állj! – kiabált Shepley kintről. – Fejezd be, az isten verje meg!

Nekirohantam, visszalöktem, és becsaptam az ajtómat. A tenyeremet a fának támasztottam, aztán hátráltam egy lépést, és addig rúgtam, amíg a lábam lyukat nem ütött az aljában. Rángatni kezdtem az oldalát, míg a zsanérok kiszakadtak, aztán belöktem a szobába.

Shepley karja megint körém fonódott.

- Azt mondtam, fejezd be! – visította. – Megijeszted America-t!

A homlokán kidagadt egy ér, ami csak akkor jelent meg, ha tényleg felbőszült.

Meglöktem, ő visszalökött. Újra ütöttem, de lebukott.

- Megyek, megnézem őt! – könyörgött America. – Megnézem, hogy jól van-e, és ráveszem, hogy hívjon fel!

Leengedtem a karomat az oldalamhoz. Annak ellenére, hogy a nyitott bejárati ajtón bekúszott a hideg levegő, izzadság gyöngyözött a halántékomon. A mellkasom gyors ütemben emelkedett és süllyedt, mintha lefutottam volna a maratont.

America berohant Shepley szobájába. Öt percen belül felöltözött, és kontyba fogta a haját. Shepley segített neki felvenni a kabátját, aztán búcsúzóul megcsókolta, és biztatóan biccentett. Mare felkapta a kulcsait, és bevágta maga mögött az ajtót.

- A picsába. Ül. Le. – mondta Shepley, és a fotelre mutatott.

Lehunytam a szemem, aztán megtettem, amire utasított. A kezem reszketet, ahogy az arcomhoz emeltem.

- Nagy szerencséd van. Két másodpercnnyire voltam attól, hogy felhívjam Jim-et. És az összes elérhető testvéredet.

Megráztam a fejem.

- Ne hívd fel apát! – kértem. – Ne hívd őt! – sós könnyek égették a szemem.

- Akkor beszélj!

- Megdugtam. Úgy értem, nem *megdugtam*, mi...

Shepley bólintott.

- A tegnapi este, mindkettőtöknek kemény volt. kinek az ötlete volt?

- Az övé. – pislogtam. – Próbáltam elhúzódní. Felajánlottam, hogy várjunk, de majdhogynem könyörgött.

Shepley olyan zavarodottan nézett, ahogy én is éreztem magam.

Felkaptam a kezem, aztán az ölembe ejtettem.

- Talán fájdalmat okoztam neki, nem tudom.

- Hogy viselkedett utána? Mondott valamit?

Egy pillanatra elgondolkodtam.

- Azt mondta, hogy nem semmi első csók volt.

- Mi?

- Pár hete utalt rá, hogy az első csókoktól mindig ideges lesz, és én kinevettem.

Shepley szemöldöke összeszaladt.

- Ez nem úgy hangzik, mintha szomorú lett volna.

- Azt mondtam, ez volt az utolsó első csókja. – nevettem kurtán, és a pólóm alját használtam, hogy megtöröljem az orromat. – Azt hittem, minden rendben van, Shep. Hogy végre magához engedett. Miért kért meg rá, ha... aztán meg egyszerűen elment?

Shepley lassan megrázta a fejét, ugyanannyira zavarodott volt, mint én.

- Nem tudom, tesó. America majd kideríti. Hamarosan tudni fogunk valamit.

A padlót bámultam, és azon gondolkodtam, hogy mi történhet legközelebb.

- Mit csináljak? – kérdeztem, és felnéztem rá.

Shepley megragadta az alkaromat.

- Te most feltakarítod ezt a mocskot, hogy elfoglald magad, amíg telefonálnak.

Bementem a szobámba. Az ajtó a csupasz matracon hevert, a földön a tükör darabjai, és üvegszilánkok. Mintha bomba robbant volna.

Shepley megjelent az ajtóban egy seprűvel, egy lapáttal, és egy csavarhúzóval.

- Én összeszedem az üveget, a tied az ajtó.

Bólintottam, és leemeltem a faajtót az ágyról, épp, amikor meghúztam az utolsó csavart, megcsörrent a mobilom. Feltápáskodtam a földről, hogy felvegyem az éjjeliszekrényről.

America volt.

- Mare? – szakadt ki belőlem.

- Én vagyok – Abby hangja halk, és ideges volt.

Könyörögni akartam, hogy jöjjön vissza, könyörögni a bocsánatáért, de nem voltam biztos benne, hogy nem teszek rosszat. Aztán dühös lettem.

- Mi a franc történt veled múlt éjjel? Ma reggel felébredek, nem vagy sehol, és... és csak úgy, egyszerűen elmész, és el sem köszönsz? *Miért?*

- Sajnálom. Én...

- *Sajnálod?* Tisztára megőrültem! Nem veszed fel a telefonodat, elosonsz, és... mi-*miért?* Azt hittem, végre mindent elrendeztünk!

- Csak egy kis idő kellett, hogy összeszedjem a gondolataimat.

- Mivel kapcsolatban? – elhallgattam, féltem, hogy mit fog válaszolni arra kérdésre, amit készültem feltenni. - Fáj... fájdalmat okoztam neked?

- Nem! Szó sincs ilyesmiről! Tényleg nagyon, nagyon sajnálom. America biztos mondta. Nem bírom a búcsúzkodást.

- Találkoznom kell veled – mondtam kétségbeesve.

Abby felsóhajtott.

- Sok a dolgom ma, Trav. Ki kell pakolnom, és temérdek a mosnivalóm.

- Megbántad.

- Nem... nem erről van szó. Barátok vagyunk. Ez sosem fog változni.

- *Barátok?* Akkor mi a franc volt a múlt éjszaka?

Hallottam, hogy elakad a lélegzete.

- Tudom, mit akarsz. De most képtelen vagyok rá.

- Szóval csak kis időre van szükséged? Ezt megmondhattad volna. Nem kellett volna elhagynod.

- Ez tűnt a legkönnyebb megoldásnak.

- Ki számára?

- Nem bírtam aludni. Folyton az járt a fejemben, milyen lesz reggel, amikor be kell pakolnom Mare kocsjába... Nem bírtam megtenni, Trav.

- Elég rossz, hogy már nem leszel itt. Nem tűnhetsz el az életemből.

- Holnap találkozunk. – mondta, keményen próbált lezsernek tűnni. – Nem akarok semmi extrém dolgot, oké? Csak szeretnék pár dolgot elrendezni. Ennyi.

- Oké – mondtam. – Ez menni fog.

A vonal elnémult, és Shepley engem nézett, aggódva.

- Travis... most raktad vissza az ajtót. Ne legyen több rombolás, oké?

Az egész arcom összegyűrődött, ahogy bólintottam. Próbáltam dühös lenni, azt sokkal könnyebb volt irányítani, mint a nyomasztó fizikai fájdalmat a mellkasomban, de csupán a hullámokban rám törő szomorúságot éreztem. Túl fáradt voltam, hogy küzdjek ellene.

- Mit mondott?

- Időre van szüksége.

- Rendben. Akkor ez nem a vége. Ezt tudod kezelni, ugye?

Mély levegőt vettem.

- Igen, ezt tudom kezelni.

Az üvegszilánkok csilingeltek a lapáton, ahogy Shepley végigment a folyosón. Egyedül maradtam a szobámban, körülvettek az Abby-ről, és rólam készült képek, és ettől megint szét akartam törni valamit, úgyhogy inkább kimentem a nappaliba, és ott vártam America-t.

Szerencsére nem tartott sokáig, hogy visszaérjen. Elképzeltem, hogy biztosan aggódott Shepley-ért.

Az ajtó kinyílt, én meg felálltam.

- Itt van veled?

- Nem. Nincs itt.

- Mondott még valamit?

America nyelt, habozott, hogy válaszoljon-e.

- Azt mondta, hogy megtartja az ígéretét, és holnap ilyenkorra már nem fog hiányozni neked.

A pillantásom a padlóra vándorolt.

- Nem jön vissza – mondtam, és a kanapéra zuhantam.

America előrelépett.

- Ez mit jelent, Travis?

A kezembe fogtam a fejemet.

- Ami tegnap éjjel történt, az nem azt jelentette, hogy együtt maradunk. Ő így búcsúzott el.

- Ezt nem tudhatod.

- Ismerem őt.

- Abby törődik veled.

- Nem szeret engem.

America mély levegőt vett, és minden fenntartása, ami a haragommal kapcsolatban volt benne, eltűnt, az arc kifejezése ellágyult.

- Ezt sem tudhatod. Figyelj, csak adj neki egy kis teret! Abby nem olyan, mint a többi lány, akikkel eddig dolgod volt, Trav. Könnyen kiborul. Amikor legutóbb valaki megemlítette neki, hogy vegyék komolyabban a kapcsolatukat, egy egész államon át menekült. Nem annyira rossz, mint amilyennek látszik.

Felnéztem America-ra, halvány remény éledt bennem.

- Úgy gondolod?

- Travis, azért ment el, mert az érzései megrémítették. Könnyebb lenne elmagyarázni, ha tudnál mindent, de én nem mondhatom el.

- Miért nem?

- Mert megígértem Abby-nek, és ő a legjobb barátom.

- Nem bízik bennem?

- Önmagában nem bízik. Neked viszont *bennem* kell bíznod. – megfogta a kezem, és felhúzott. – menj, vegyél egy hosszú, forró zuhanyt, aztán elmegyünk enni. Shepley mondta, hogy ma pókereste lesz apádnál.

Megráztam a fejem.

- Ma nem fog menni a póker. Galambról kérdeznének. Esetleg találkozhatnak Gallal?

America elsápadt.

- Nem lesz otthon.

- Elmentek valamerre?

- Csak ő.

- Kivel? – csak pár másodpercbe telt, hogy kitaláljam. – Parker-el.

America bólintott.

- Ezért gondolja, hogy nem fog hiányozni – mondtam, és megtört a hangom. Nem tudtam elhinni, hogy megteszi ezt velem. Ez annyira kegyetlen volt.

America nem habozott, hogy visszaszorítsa az újabb haragot.

- Elmegyünk egy moziba, persze vígjátékra, aztán megnézzük, hogy nyitva lesz-e még a go-kart pálya, és megint lesöpörhetsz a pályáról.

America okos volt. tudta, hogy a go-kart pálya azon kevés helyek egyike, ahol nem voltam Abby-vel.

- Nem is söpörtelek le a pályáról. Csak te piszok szarul vezetsz.

- Majd meglátjuk – mondta America, és a fürdőszoba felé tolt. – Sírj, ha muszáj! Üvöls! Adj ki magadból mindent, aztán meg bulizunk. Ez nem tart örökké, de ma este el kell foglalnod magad.

A fürdőszoba ajtajából visszafordultam.

- Kösz, Mare.

- Ja, persze... – mondta, és Shepley felé fordult.

Megindítottam a vizet, hagytam, hogy felmelegedjen, mielőtt alá állok. A tükörképem megijesztett. Sötét karikák voltak a fáradt szemeim alatt, egykor magabiztos megjelenésem eltűnt; pokolian néztem ki.

A zuhany alatt hagytam, hogy a víz az arcomra csorogjon, csukva tartottam a szemem. Abby arcának finom vonásai megjelentek a csukott szemem mögött. Nem ez volt az első eset; mindig láttam őt, ha lehunytam a szemem. Most, hogy elment, olyan volt, mintha egy rémálomba süppednék.

Visszaszorítottam azt a valamit, ami elárasztotta a mellkasomat. De a fájdalom minden alkalommal visszatért. Hiányzott Abby. Istenem, mennyire hiányzott, és minden, amin együtt átmentünk, lepörgött a fejemben.

A tenyeremet a csempére simítottam, és szorosan összezártam a szemem:

- Kérlek, gyere vissza! – mondtam csendesen.

Nem hallhatott, de ez nem tartott vissza attól, hogy azt kívánjam, hogy visszajöjjön, és megmentsen a borzalmas fájdalomtól, amit nélküle éreztem.

Miután egy ideig dagonyáztam a kétségbeesésemben a víz alatt, vettem néhány mély levegőt, és összeszedtem magam. A tény, hogy Abby elment, nem kellett volna, hogy meglepjen, még azután sem, ami az éjjel történt. Amit America mondott, annak volt értelme. Abby számára ez az egész ugyanannyira új, és ijesztő volt, mint nekem. Mindketten nagyon nehezen birkóztunk meg az érzelmeinkkel, és tudtam abban a pillanatban, amikor belezúgtam, hogy darabokra fog tépni.

A forró víz elmosta a haragomat, és a félelmemet, és új optimizmus vette át a helyét. Nem egy nyavalyás lúzer vagyok, aki nem tudja, hogy szerezzen meg egy lányt. Valahol az Abby felé irányuló érzéseim tengerében, elfeledkeztem erről a tényről. Itt volt az ideje, hogy újra higgyek magamban, és emlékezzek arra, hogy Abby nem csak egy lány, aki összetörheti a szívemet; ő egyben a legjobb barátom is. Tudom, hogy nevettessem meg, ismerem a kedvenc dolgait. És itt van nekem a csatában egy kutya is.

AMIKOR VISSZAÉRTÜNK A GO-KART PÁLYÁRÓL JÓKEDVÜNK volt. America azon kuncogott, hogy négyszer egymás után elverte Shepley-t, ő pedig megjátszotta, hogy duzzog.

Shepley a kulcsokkal ügyetlenkedett a sötétben.

Én a mobilomat szorongattam, és küzdöttem a vággyal, hogy felhívjam Abby-t, már tizenharmadszor.

- Miért nem hívod már fel végre? – kérdezte America.

- Még biztos a randin van. Jobb, ha nem... zavarom meg. – mondtam, és próbáltam elúzni a fejemből a gondolatot, hogy éppen mi történhet.

- Nem kéne? – kérdezte America, őszintén meglepve. – Nem az mondtad, hogy el akarod hívni holnap bowlingozni? Tudod, udvariatlan dolog randira hívni egy lányt a randi napján.

Shepley végre megtalálta a kulcslyukat, kinyitotta az ajtót, és beengedett minket.

Leültem a kanapéra, és Abby nevét bámultam a híváslistámban.

- Bassza meg! – mondtam, és megérintettem a nevét.

A telefon kicsöngött, aztán megint. A szívem dübörgött a bordáim fogságában, úgy, ahogy eddig még soha.

Abby felvette.

- Milyen a randi, Gal?

- Mi kell, Travis? – suttogta. Legalább nem kapkodta nehezen a levegőt.

- Holnap tekézni akarok menni. Szükségem van a partneremre.

- *Tekézni?* Később nem tudtál volna hívni? – szerette volna, ha a szavai élesen csengenek, de a hangja épp az ellenkezője volt. tudtam, hogy örül, amiért felhívtam.

Az önbizalmam új szintre emelkedett. Nem akart Parker-el lenni.

- Honnan kellene tudnom, mikor vagy meg. Bocsi, ez nem jött ki jól... – viccelődtem.

- Holnap felhívlak, és akkor megbeszéljük, oké?

- Nem, nem oké. Azt mondtad, szeretnéd, ha barátok lennénk, de nem lóghatunk együtt? – elhallgatott, és én elképzeltem, ahogy azokat a csodás szürke szemeit forgatja. Féltékeny voltam, hogy Parker esőkézből láthatja. – Te csak ne forgasd nekem a szemed. Jössz vagy sem?

- Honnan tudtad, hogy forgattam a szemem? Követtél?

- Mindig forgatod a szemed. Igen? Nem? Értékes randiidőt vesztegetsz el!

- Igen! – suttogta hangosan, mosollyal a hangjában. – Megyek.

- Hétre érted jövök.

A mobil tompa puffanással esett a kanapé végére, ahogy odadobtam, aztán America-ra néztem.

- Randid lesz?

- Az ám – feleltem, és hátradőltem a támlára.

America átvette a lábát Shepley-n, és az utolsó versenyükkel cukkolta, amikor Shep keresztülhajtott a sávokon, de nem tartott sokáig, hogy elunja magát.

- Visszamegyek a koleszbe.

Shepley elfintorodott, sosem örült a távozásának.

- Majd írf!

- Persze – mondta America mosolyogva. – Viszlát, Trav.

Irgykedtem rá, amiért elment, neki legalább volt mit tennie. Én már napközben megírtam a két beadandó feladatomat.

A tévé fölötti órára néztem. A percek csak vánszorogtak, és minél inkább mondtam magamnak, hogy ne figyeljem, annál többször kalandozott a szemem a digitális kijelző számaira. Egy örökkévalóságának tűnő idő után, még mindig csak fél óra telt el. Az ujjaim pattogtak. Egyre idegesebb voltam, és unatkoztam, minden egyes kínzó másodperccel. Az, hogy elhessegessem Abby. És Parker képét az agyamból folyamatos küzdelemmé vált. Végül felálltam.

- Elmész? – kérdezte Shepley az arcán mosoly bujkált.

- Nem tudok csak itt ülni. Tudod, Parker mennyire csorgatja a nyálát Abby után. Totál megőrjít.

- Gondolod, hogy ők...? Nem. Abby nem tenné. America mondta, hogy ő még... nem érdekes. A nagy szám még bajba kever.

- Szűz?

- Tudod?

Vállat vontam.

- Abby elmondta. Azt hiszed, azért mert mi... hogy ő most már...?

- Nem.

Megdörzsöltem a tarkómat.

- Igazad van. Azt hiszem, igazad van. Úgy értem, remélem. Abby képes rá, hogy örültséget csináljon, csak hogy eltaszítson magától.

- Megtenné? Mármint, hogy eltaszítson?

Felnéztem Shepley szemébe.

- Szeretem őt, Shep. És tudom, mit tennék Paker-el, ha megpróbálná kihasználni a lehetőségét.

Shepley megrázta a fejét.

- Ez Abby döntése, Trav. Ha ő ezt választja, akkor el kell engedned.

Felkaptam a motorom kulcsait, és köré fontam az ujjaimat. Éreztem a fém éles peremét, és a tenyerembe nyomtam.

Mielőtt felültem a Harley-ra felhívtam Abby-t.

- Már otthon vagy?

- Igen, úgy tíz perce hozott haza.

- Öt perc múlva ott vagyok.

Letettem, mielőtt tiltakozhatott volna. A rideg levegő, ami az arcomba vágott, ahogy vezettem, segített eltompítani a haragot, amit Parker gondolata váltott ki, de a hányingerem még mindig a gyomromban kavargott, ahogy a kampuszhoz közeledtem.

A motor hangja zajosnak tűnt, ahogy visszaverődött a Morgan Hall téglafaláról. A sötét ablakokhoz, és a kihalt parkolóhoz képest, a Harley-m és én mellettem abnormálisan csendesnek tűnt az éjszaka, és a várakozás kivételesen hosszú volt. végül Abby megjelent az ajtóban. A testemben minden izom megfeszült, ahogy vártam, hogy elmosolyodjon, vagy kiakadjon.

Egyiket sem tette.

- Nem fázol? – kérdezte, és szorosabbra húzta a dzsekijét.

- Csinos vagy. – mondtam, és feltűnt, hogy nem ruhában van. Egyértelműen nem akart szexi benyomást tenni Parker-re, és nagy megkönnyebbülés volt nekem. – Jól érezted magad?

- Á... igen, kösz. Mit keresel itt?

Felpörgettem a motort.

- Gondoltam, megyek egy kört, hogy kiszellőztessem a fejemet. Szeretném, ha velem tartanál.

- Hideg van, Trav.

- Hozzam ide Shep kocsiját?
- Holnap tekézünk. Nem ér rá addig?
- A nap minden percét eddig veled töltöttem, most meg tíz percig láthatlak, ha minden jól megy.

Elmosolyodott, és megrázta a fejét

- Csak két napja, Trav.

- Hiányzol. Dobd fel a popódat, és menjünk.

Átgondolta az ajánlatomat, aztán felhúzta a cipzárt a dzsekijén, felült mögém.

Mentegetőzés nélkül a derekam köré húztam a karját, elég szorosan ahhoz, hogy a mellkasom nehezen táguljon, a levegővételhez, de egész éjjel most először éreztem úgy, hogy lélegezni tudok.

Tizenhetedik fejezet

Mélylabda

A HARLEY A SEMMIBE VITT MINKET. FIGYELTEM a forgalomra, és a néha megjelenő rendőr járőrökre, akik keresztezték az utunkat, és ez elég volt, hogy egy ideig lefoglalják a gondolataimat, de nem sokkal később, már mi voltunk az egyetlenek az úton. Tudva, hogy az éjszaka egyszer véget ér, eldöntöttem, hogy a pillanat, amikor leteszem Abby-t a Morgan-nél, lehet az utolsó esélyem. A kíméletlenül plátói bowling randink, ha utána megint találkozok Parker-el, mindenképp véget vet ennek is. Mindennek véget vet.

Sosem volt jó ötlet erőltetni Abby-t, de ha nem terítem ki a kártyáimat, akkor nagyon jó eséllyel elveszítem az egyetlen galambot, akivel valaha találkoztam. Az agyamban folyamatosan pörögtek a gondolatok, hogy mit, és hogyan mondjak. Egyértelműnek kell lennie, olyannak, amit Abby nem tud figyelmen kívül hagyni, vagy úgy tenni, mintha nem hallaná, vagy értené.

A mutató már a tank üres jelzése felé kúszott, és a benzin csak pár kilométerre volt elég, ezért lehúzódtam az első nyitva tartó benzinkúthoz, ami az utunkba akadt.

- Kérsz valamit? – kérdeztem.

Megrázta a fejét, és leszállt a motorról. Az ujjaival beletúrt, hosszú, ragyogó összegabalyodott hajába, és szégyenlősen elmosolyodott.

- Hagyd csak. Kibaszottul gyönyörű vagy.

- Mint egy nyolcvanas évekbeli rockvideóban.

Felnevettem, aztán ásítottam, majd behelyeztem a töltőpisztolyt a Harley tankjának szájába helyeztem.

Abby elővette a mobilját, hogy megnézzze, mennyi az idő.

- Jézusom, Trav. Hajnali három van!

- Vissza akarsz menni? – kérdeztem, a gyomrom lesüllyedt.

- Nem ártana.

- Ma este még áll a tekézés?

- Megígértem, nem?

- És még mindig eljössz velem a Sig Tau-ra pár hét múlva?

- Azt akarod sugallni, hogy nem viszem véghez, amit ígérek? Sértőnek érzem!

Kihúztam a pisztolyt a tankból, és visszaakasztottam az oszlopra.

- Csak már sosem tudom, mi lesz a következő lépésed.

Felültem a motorra, aztán segítettem neki mögém mászni. Átölelte a derekam, ezúttal magától, én pedig felsóhajtottam, elvesztem a gondolatokban, mielőtt beindítottam a motort. Megragadtam a kart, mély levegőt vettem, és amikor összeszedtem a bátorságomat, hogy elmondjam

neki, rájöttem, hogy egy benzinkút nem a legmegfelelőbb hely arra, hogy kiöntsem a lelkemet.

- Fontos vagy nekem, ugye tudod – mondta Abby, és megfeszítette a karját.

- Nem értelek, Galamb. Azt hittem, ismerem a nőket, de te úgy összezavarsz, hogy fogalmam sincs, hol van lent és fent.

- Én sem értelek téged. Azt hittem, te vagy az Eastern ügyeletes szívbrablója. Nem kapom meg a tájékoztatóban ígért teljes elsős élménycsomagot.

Nem tehettem róla, de támadásnak vettem. Még akkor is, ha igaz volt.

- Nekem mindenesetre ez az első alkalom. Még sosem akadt olyan lány, aki azért feküdt le velem, hogy békén hagyjam.

- Nem erről volt szó, Travis.

Elindítottam a motort, és szó nélkül kikanyarodtam az utcára. Az út a Morgan-ig gyötrelmes volt. Fejben annyiszor lejátszottam, hogyan szembesítem Abby-t. és bár az ujjaim elzsibbadtak a hidegtől lassan vezettem, rettegtem a pillanattól, amikor Abby megtud mindent, és utoljára is elutasít.

Amikor bekanyarodtunk a Morgan Hall bejáratához, úgy éreztem az idegeim pattanásig feszültek, tűzben égtek el, és végül ott maradtak egy kupac mocsokban. Abby leszállt a motorról, és szomorú arckifejezése, kissé tompította a bennem égő rémületet. Lehet, hogy elküld a pokolba, mielőtt bármit is mondhatnék.

Elkísértem az ajtóig, ő pedig előhalászta a kulcsait, folyamatosan lefelé nézett. Képtelen voltam tovább várni, gyengéden a kezembe fogtam az állát, és felemeltem, türelmesen vártam, hogy a szemét is felemelje az enyémbe.

- Megcsókolt? – kérdeztem, és a hüvelykujjammal végigsimítottam lágy ajkait.

Elhúzódott.

- Tényleg értesz ahhoz, hogy szúrj el egy tökéletes estét, mi?

- Úgy gondolod, tökéletes volt? Ez azt jelenti, jól érezted magad?

- Mindig jól érzem magam, amikor veled vagyok.

A földre szegeztem a tekintetemet, és éreztem, hogy a szemöldököm összeszalad.

- Megcsókolt?

- Igen – sóhajtott a bosszúsan.

Szorosan összezártam a szemem, tudtam, hogy a következő kérdésem tragédiába torkolhat.

- Csak ennyi történt?

- *Semmi* közöd hozzá! – mondta, és felrántotta az ajtót.

Benyomtam, és elálltam az útját.

- Tudnom kell.

- Nem, nem kell! Menj arrébb, Travis! – a könyökét az oldalamba nyomta, és próbált átjutni.

- Galamb...

- Azt képzeled, mert már nem vagyok szűz, bárkivel lefekszem, aki rám fanyalodik? *Kösz szépen!* – morogta, és meglökte a vállamat.

- A fenébe is, nem ezt mondtam! Túl sokat kérek, ha egy kis lelki nyugalmat szeretnék?

- *Miért* jelent számodra lelki nyugalmat, ha tudod, lefekszem-e Parkerrel vagy sem?

- Hogy lehet, hogy nem tudod? Mindenki számára világos, kivéve téged!

- Biztos totál idióta vagyok. Ma egyik aranyköpés jön a másik után, Trav - nyúlta az ajtógomb után.

Megragadtam a vállát. Megint azt csinálta, a rutinos közöny, amit már kezdtem megszokni. Itt volt az idő, hogy kiterítsem a kártyáimat.

- Amit irántad érzek... kész örület.

- Az örület stimmel - csattant fel, és elhúzódott tőlem.

- A motoron végig ezt gyakoroltam gondolatban, szóval légy szíves, hallgass végig.

- Travis...

- Tudom, hogy totál el vagyunk cseszve, oké? Ösztönösen cselekszem, indulatos vagyok, és te úgy fel tudsz bősztíteni, mint senki más. Az egyik pillanatban úgy viselkedsz, mintha gyűlölnél, a másikban szükséged van rám. Soha, semmit nem tudok úgy csinálni, ahogy kell, és nem érdemellek meg... de a francba is (kibaszottul), *szeretlek*, Abby! Jobban, mint az életben valaha is bárkit vagy bármit. Amikor mellettem vagy, nincs szükségem piára, vagy pénzre, vagy verekedésre, vagy egyéjszakás kalandokra... nincs szükségem másra, csak rád. Csakis rád gondolok. Csakis rólad ábrándozom. Te vagy, akit akarok.

Pár másodpercig nem beszélt. A szemöldöke felszaladt, a szemei zavarosnak tűntek, miközben feldolgozta, amit mondtam. Pislogott párat.

A kezembe fogtam az arcát, és a szemébe néztem.

- Lefeküdtél vele?

Elfelhősödött a szeme, aztán nemet intett a fejével. Gondolkodás nélkül lecsaptam az ajkára, és benyomtam a nyelvem a szájába. Nem tolt el magától; helyette a nyelve kihívta az enyémet, és a kezével megragadta a pólómat, hogy közelebb húzzon. Önkéntelen mordulás tört fel a torkomból, és köré szorítottam a karomat.

Amikor tudtam, hogy megkaptam a választ, kifulladásra elhúzódtam.

- Hívd fel Parkert! Mondd meg neki, hogy nem akarsz többé látni. Mondd meg, hogy velem vagy.

Lehunyta a szemét.

- *Nem* lehetek veled, Travis.

- Mi az ördögért nem? – kérdeztem, és elengedtem.

Abby megrázta a fejét. Már ezelőtt is többször bizonyította, hogy kiszámíthatatlan, de az, ahogy csókol, többet jelentett barátságnál, és sokkal több volt mögötte, mint puszta szimpátia. Ebből csak dologra következtettem.

- Hihetetlen! Az egyetlen lány, akit akarok, nem akar engem.

Habozott, mielőtt beszélni kezdett.

- Amikor America-val ideköltöztünk, azzal a közös megegyezéssel tettük, hogy az életemnek más fordulatot kell vennie. Vagy máshogy fogalmazva, az életem *nem* alakulhat egy bizonyos módon. A verekedés, a szerencsejáték, az ivás... ezeket hagytam magam mögött. Amikor melletted vagyok, az egészet ellenállhatatlan, tetovált összességében rendben levőnek érzem. Nem azért költöztem több száz mérföldet, hogy újra átéljem ugyanazt.

- Tudom, hogy jobbat érdemelsz nálam. Azt hiszed, nem tudom? De ha van nő, akit nekem teremtettek... akkor az te vagy. Bármit megteszek, amit csak kell, Gal. Hallod? Bármit.

Elfordult tőlem, de én nem adtam fel. Végre beszélt, és ha most elsétál, akkor talán soha többé nem kapunk újabb esélyt.

Fél kézzel csukva tartottam az ajtót.

- Amint megszerzem a diplomát, abbahagyom a verekedést. Többé nem iszom egy kortyot sem. Megadom neked a boldog befejezést, Galamb. Ha hiszel bennem, meg tudom tenni.

- Nem *akarom*, hogy megváltozz.

- Akkor mondd meg, mit tegyek. Mondd meg, és megteszem – kérleltem.

- Elkérhetem a mobilodat? – kérdezte.

Összevontam a szemöldökömet, nem tudtam, mit akarhat.

- Persze – kihúztam a zsebemből, és odaadtam neki.

Egy pillanatig tétozódott a számok fölött, aztán tárcsázott, lehunyta a szemét, amíg várt.

- Bocs, hogy ilyen korán hívlak – hebegte. –, de ez nem várható, én... nem mehetek el veled szerdán vacsorázni.

Felhívta Parker-t. A kezem remegni kezdett a félelemtől, attól tartottam, hogy megkéri, jöjjön érte – hogy megvédje – vagy valami hasonló.

- Tulajdonképpen egyáltalán nem találkozhatunk. – folytatta. – Én... egészen biztos vagyok benne, hogy szerelmes vagyok Travis-be.

Az egész világom megállt. Próbáltam visszaidézni a szavait. Jól hallottam? Tényleg azt mondta, amit gondoltam, hogy mondott, vagy ez csak vágyakozó ábránd volt?

Abby visszaadta nekem a mobilt, aztán vonakodva a szemembe nézett.

- Lecsapta – fintorodott el.

- Szeretsz?

- Csak a tetoválás miatt – felelt nyeglén, vállvonogatva, mintha nem azt az egyetlen dolgot mondta volna ki, amit hallani akartam.

Galamb szeret engem.

Széles vigyor terült el az arcomon.

- Gyere velem haza – mondtam, és a karomba kaptam.

Felszaladt a szemöldöke.

- Á, szóval az egész csak azért mondtad, hogy ágyba vigyél? Nem semmi benyomást keltettem!

- E pillanatban nem jár más az eszemben, csak az, hogy egész éjjel a karomban tarthassalak.

- Menjünk.

Nem haboztam. Amint Abby biztonságosan ült mögöttem a motoron, hazaszáguldottam, levágtam az utakat, meglovagoltam minden sárga lámpát, és lendületesen szlalomoztam a gyér hajnali forgalomban.

Amikor elértük a lakást, leállítottam a motort, és ezzel egy időben a karomba kaptam Abby-t.

Az ajkamba kuncogott, ahogy a zárral ügyetlenkedtem a bejáratnál. Amikor letettem, hogy bezárjam magunk mögött, hosszan, megkönnyebbülten engedtem ki a levegőt.

- Nem éreztem az otthonomnak, mióta elmentél – mondtam, és újra megcsókoltam.

Toto iramodott oda a folyosón, apró farkát csóválta, és Abby lábát kaparászta. Majdnem annyira hiányzott neki is, mint nekem.

Shepley ágya nyikorgott, aztán lábdobogás hallatszott a padlón. Feltépte az ajtót, és a hirtelen fényben összehúzott szemmel nézett ki.

- A rohadt életbe is, Trav, ne csináld már ezt a szarságot! Hiszen szerelmes vagy Ab... – a látása végre kiélesedett, és észrevette a tévedését. – ...by-be. Szia, Abby.

- Szia, Shep – felelt Abby szórakozott mosollyal, és letette Toto-t a földre.

Mielőtt Shepley kérdezősködhetett volna, elrángattam Abby-t a folyosón. Egymásnak estünk. Nem terveztem mást, csak hogy mellettem legyen az ágyban, de ő szenvedélyesen lerángatta rólam a pólót, és áthúzta a fejemen. Segítettem neki a dzsekijénél, aztán már le is dobta a pulóverét, és a topját. A pillantásában nyoma sem volt kérdésnek, és én nem akartam vitázni.

Hamarosan mindketten teljesen meztelenek voltunk, és egy kis hangot bennem, aki ki akarta élvezni a pillanatot, és lassítani a dolgokat, teljesen legyőztek Abby kétségbeesett csókjai, és a halk nyögései, amiket kiadott, amikor megérintettem, bárhol a testén.

Leeresztettem a matracra, és a keze máris az éjjeliszekrény féle csapott. Azonnal eszembe jutott, hogy minden teketória nélkül eltörtem az óvszertartó üvegtálat, amikor önkéntes cölibátust fogadtam.

- A francba – nyögtem lihegve. – Kidobtam őket.

- Micsoda? Mindet?

- Azt hittem, te nem... Ha nem vagyok veled, nincs rá szükségem.

- Viccelsz! – mondta, és feszülten az ágyvégnak támasztotta a fejét.

Lehajoltam, nehezen kaptam levegőt, a homlokomat a mellén pihentettem.

- Most legalább láthatod, hogy nem mentem biztosra.

A következő pillanatok homályosak voltak. Abby végzett valami fura számítást, arra következtetett, hogy nem eshet teherbe ezen a héten, és mielőtt

felfogtam volna, már benne voltam, minden egyes részét éreztem magamon. Még sosem voltam lánnal anélkül a vékony latex burok nélkül, de az a töredék milliméter kétségtelenül nagy különbséget jelentett. Minden mozdulat egyaránt elsöprő, ellentétes érzéseket váltott ki: késleltette az elkerülhetetlent, vagy épp megadta, mert kurvára jó érzés volt.

Amikor Abby csípője felemelkedett hozzám, és irányíthatatlan nyögései, és nyöszörgése, hangos kielégült kiáltássá fokozódtak, már nem tudtam

- Abby - suttogtam kétségbeesve - szükségem van egy... muszáj...

- Ne hagyd abba! - könyörgött. A körmei a hátamba vájtak.

Még egyszer belélöktem magam, utoljára. Hangos lehettem, mert Abby keze felemelkedett, és a számra tapadt. Lehunytam a szemem, és hagytam, hogy minden menjen a maga útján, éreztem, hogy a szemöldököm összeráncolódik, amikor a testem megremegett, és megfeszült. Zihálva lélegeztem, belenéztem Abby szemébe. Csak fáradt, kielégült mosolyt viselt, felnézett rám, várt valamire. Össze-vissza csókoltam, az arcát a kezembe fogtam, és újra megcsókoltam, ezúttal gyengéden.

Abby légzése lelassult, felsóhajtott. Oldalra engedtem magam, és mellette pihentem, aztán magamhoz húztam őt. Az arcát a mellkasomon pihentette, a haja a karomra omlott, megint megcsókoltam a homlokát, és összezártam a kezemet a fenéke fölött.

- Most ne hagyj itt, rendben? Pontosan ugyanígy szeretnék reggel felébredni.

Abby megcsókolta a mellemet, de nem nézett fel.

- Nem megyek sehova.

EZEN A REGGELEN, AHOGY EGYÜTT FEKÜDTEM A NŐVEL, AKIT SZERETEK, egy csendes ígéret fogalmazódott meg a fejemben. Jobb ember leszek érte, olyan, akit érdemel. Nem lesz több rombolás. Nem lesz több érzelmi hiszti, vagy vad kirohanás.

Ahányszor a bőréhez ért a szám, miközben vártam, hogy felébredjen, a fejemben megismételtem a fogadalmamat.

A lakáson kívüli élettel megbirkózni, miközben próbálom tartani magam az ígéretemhez, nehéz küzdelemnek tűnt. Most először, nem csak szartam másokra, de kétségbeesetten próbáltam távol tartani őket. A túlzott védelmezés, és féltékenység érzése szétmállott az eskümmel, amit pár órája tettem.

Ebédidőre Chris Jenks már totál felhúzott, és én meghátráltam. Abby szerencsére türelmes, és megbocsátó volt, amikor húsz perccel később megfenyegettem Parker-t.

Abby nem egyszer bizonyította, hogy elfogad annak, aki vagyok, de én nem akartam egy vadállat seggfej lenni, aki mostanáig voltam. A haragom

összekeveredett a féltékenység új érzésével, és ezt sokkal nehezebb volt kezelni, mint hittem.

Próbáltam elkerülni az olyan helyzeteket, amik haraghoz vezettek, és emlékeztettem magam a nyilvánvalóra, tudtam, hogy Abby nem csak örülten dögös, de az egyetemen minden fasz arra volt kíváncsi, hogyan szelídítette meg az egyetlen embert, akiről sosem hitték volna, hogy lehiggad. Úgy tűnt, mindenki arra vár, hogy elbasszam, és akkor ők bepróbálkozhatnak nála, amitől én még inkább izgatott, és dühös lettem.

Hogy lefoglaljam magam, arra koncentráltam, hogy megértessem a diáklányokkal, hogy kikerültem a piacról, amivel az egyetem lánynépességének felét feldühítettem.

Ahogy Halloween estéjén a Red-be mentünk Abby-vel, észrevettem, hogy a metsző, késő őszi idő nem gátolta meg a legtöbb nőt abban, hogy látványos kurvajelmezben jelenjenek meg. Az oldalamhoz húztam a barátnőmet, és hálás voltam, hogy Prosti Barbie-nak, vagy focijátékosba oltott transzvesztita ribancnak öltözött, ami azt jelentette, hogy a fenyegetések száma, amit akkor kellett volna tennem, ha a cicijét bámulták volna, vagy rámozdultak volna, a minimálisra csökkent.

Shepley és én biliárdoztunk, a lányok pedig minket néztek. Megint nyertünk, miután már bezsebeltünk 360 dollárt az előző két játszmában.

A szemem sarkából láttam, hogy Finch feltűnik America, és Abby mellett. Egy ideig kacarásztak, aztán Finch a parkettre húzta őket. Abby szépsége szembetűnő volt, még az illetlenül csupas, csillámokkal megszórt dekoltázsú Hófehérké, és a bíráló nézelődők közt is.

Mielőtt a dal véget ért, America, és Abby otthagyták Finch-et a parketten, és a bárhoz mentek. Lábujjhegyre emelkedtem, és a fejüket kerestem az embertömegben.

- Te jössz – mondta Shepley.
- Eltűntek a lányok.
- Biztos elmentek italért. Szaglássz csak, hősszerelmes.

Tétovázva lehajoltam, és a golyóra összpontosítottam, aztán elhibáztam.

- Travis! Ez egy tök könnyű lövés volt! Kinyírsz engem! – panaszkodott Shepley.

Még mindig nem láttam a lányokat. Mivel tudtam a tavalyi két szexuális támadásról, idegesített, hogy hagytuk Abby-t, és America-t egyedül mászkálni. Nem volt ismeretlen dolog, hogy drogok csempészték a gyanútlan lányok italába, még a mi kis egyetemi városunkban sem.

Letettem a dákót az asztalra, és egyenesen a fával borított táncparkett felé mentem.

Megéreztem Shepley kezét a vállamon:

- Hova mész?
- Megkeresem a lányokat. Emlékszel, mi történt tavaly azzal a Heather tyúkkal?

- Oh, igen.

Amikor végül megtaláltam Abby-t, és America-t, láttam, hogy épp két srác italokat vesz nekik. Mind a kettő alacsony volt, az egyik kissé pocakos, egy hétre elég izzadság gyöngyözött az arcán. A legutolsó dolognak a féltékenységnak kellett volna lennie vele szemben, de a tény, hogy egyértelműen rányomult a barátnőmre, ez kevésbé szólt az ő kinézetéről, inkább az én egómról – még akkor is, ha a tag nem tudta, hogy Abby velem van, észrevehette volna, amikor ránézett, hogy nincs egyedül. A féltékenységem bosszúsággal párosult. Vagy tucatszor elmondtam Abby-nek, hogy ne csináljon olyan veszélyes dolgot, hogy italt fogad el egy idegentől; gyorsan elkapott a harag.

Az egyik fickó előrehajolva túlüvöltötte a zenét:

- Akarsz táncolni?

Abby megrázta a fejét.

- Kösz, de nem. A...

- Barátjával jött – mondtam, félbeszakítva őt. Lebámultam a két férfira. Majdnem komikus volt, ahogy próbáltam megfélemlíteni két tógát viselő férfit, de azért megeresztettem egy *Meg foglak ölni* kifejezést. A terem másik vége felé intettem.

- Na, húzzatok!

A férfiak lapítottak, majd vetettek egy pillantást America-ra, és Abby-re, mielőtt eltűntek a tömegben.

Shepley megcsókolta America-t.

- Nem tudlak elvinni sehova! – America kuncogott, Abby pedig rám mosolygott.

Túlságosan dühös voltam, hogy viszonzzam.

- Mi baj? – kérdezte megdöbbenve.

- Miért hagytad, hogy italt fizessen neked?

America elengedte Shepley-t.

- Nem hagytuk, Travis. Megmondtam nekik is.

Kivettem az üveget a kezéből.

- Akkor mi ez?

- Komolyan beszélsz? – kérdezte.

- Kibaszottul komolyan – feleltem, és az üveget a bárpultnál levő szemetesbe dobtam. – Százszor is elmondtam... nem fogadhatsz el italt ismeretlen pasiktól. És ha beletett volna valamit?

America feltartotta a poharát.

- Egyetlen pillanatig sem tévesztettük az italokat szem elől, Trav. Túlliheged a dolgot.

- Nem hozzád beszélek – mondtam, de továbbra is Abby-re meredtem.

A szeme megvillant, visszatükrözte a haragomat.

- Ne beszélj vele ilyen hangon!

- Állítsd le magad, Travis – figyelmeztetett Shepley.

- Nem szeretem, amikor hagyod, hogy idegen pasik meghívjanak egy italra
- mondtam.

Felvonta a szemöldökét.

- Veszekedést akarsz provokálni?

- Zavarna, ha odamennék a pulthoz, és meginnék valamit egy csajjal?

- Oké. Most meg sem látsz más lányt rajtam kívül. Értem. Nekem is így kellene viselkednem.

- Jó lenne. - mondtam, és a fogaim összekoccantak.

- Vissza kell fognod a féltékeny barát dolgot, Travis. Semmi rosszat nem tettem.

- Ide jövök, és egy pasi éppen meghív egy italra!

- Ne ordíts vele! - szólt rám America.

Shepley a vállamra tette a kezét.

- Mind a négyen sokat ittunk. Lépjünk le.

Abby haragja túlpörgött

- Szólok Finch-nek, hogy indulunk - morogta, és félretolt, ahogy a táncparkett felé ment.

Elkaptam a csuklóját.

- Veled megyek.

Kisiklott a fogásomból.

- Képes vagyok pár lépést egyedül is megtenni, Travis. Mi bajod?

Odanyomakodott Finch-hez, aki a parkett közepén dobálta a karját, és ugrált. Izzadtság csorgott a homlokán, és a halántékán. Először még mosolygott, de amikor Abby elkészült tőle, a szemét forgatta.

Abby a nevemet tátogta. Engem hibáztatott, amitől csak még dühösebb lettem. Még szép, hogy feldühít, ha valami olyasmit csinál, amitől baja eshet. Úgy tűnt, egyáltalán nem bánta, hogy a földre dőngöltem Chris Jenks fejét, de amikor dühös lettem, mert italt fogadott el egy idegentől, még volt mersze bedühödni.

Ahogy a haragom dühvé növekedett, valami kalózzelmezbe öltözött seggfej megragadta Abby-t, hozzádörgölözött. A terem elhomályosodott, és mielőtt felfogtam volna, az öklöm már a tag arcában volt. A kalóz elterült a földön, de amikor Abby is elesett, visszazuhantam a valóságba.

A tenyerével támaszkodott a parketten, kábultnak tűnt. A sokktól ledermedtem, figyeltem őt, lassított felvételen megfordítottam a kezét, és látszott, hogy friss vér borítja, ami a kalóz orrából ömlött.

Lehajoltam, hogy felsegítsem.

- A francba is! Jól vagy, Gal?

Amint felállt, kirántotta a kezét a szorításomból.

- Megőrültél?

America megragadta Abby csuklóját, és kivonszolta a tömegen át, csak akkor engedte el, amikor kint voltak. Meg kellett szaporáznom a lépteimet, hogy utolérjem őket.

A parkolóban Shepley kinyitotta a Charger-t, és Abby becsusszant a helyére.

Próbáltam kérlelni, de túlságosan dühös volt.

- Bocs, Galamb, nem tudtam, hogy megmarkolt!

- Az öklöd két centire volt az arcomtól! – mondta, elkapott egy olajfoltos törülközőt, amit Shepley adott neki. Letörölte a vért a kezéről, és megdörzsölte az ujjai körül, egyértelmű undorral.

Megrándultam.

- Nem ütöttem volna, ha sejtem, hogy téged is megüthetlek. Ezt tudod, ugye?

- Pofa be, Travis. Csak fogd be a szád – mondta, és Shepley tarkójára meredt.

- Gal...

Shepley a kormányra csapott a tenyere élével.

- Pofa be, Travis! Megmondtad, hogy sajnálod, de most már kuss legyen, a rohadt életbe!

Képtelen voltam visszavágni. Shepley-nek igaza volt: egész este állatként viselkedtem, és az hogy Abby hirtelen megelégelte, és kirúghat, rémisztő lehetőség lett.

Amikor elértük a lakást, America búcsúzóul megcsókolta a barátját.

- Viszlát holnap, bébi.

Shep rezignáltan bólintott, és visszacsókolta.

- Szeretlek.

Tudtam, hogy miattam mennek el. Különben a lányok nálunk maradtak volna, ahogy minden hétvégén tették.

Abby elsétált mellettem, és szó nélkül America Hondájához lépett.

Odaszaladtam hozzá, és egy feszélyezett mosollyal próbáltam enyhíteni a helyzetet.

- Ugyan már. Ne menj el dühösen.

- Dehogyan vagyok dühös. Majd' szétrobbanok!

- Kell egy kis idő, hogy lecsillapodjon, Travis – figyelmeztetett America, és kinyitotta a kocsit.

Amikor az anyósülés felőli ajtózárra is felpattant, megrémültem, és az ajtóra támasztottam a kezem. – Ne menj el, Galamb. Elvesztettem a fejem. *Igazán sajnálom.*

Feltartotta a kezét, és megmutatta a tenyerére száradt vérfoltokat.

- Hívj, ha felnőtél.

A csípőmmel az ajtónak dőltem.

- Nem mehetsz el!

Abby felvonta a szemöldökét, és Shepley futva megkerülte mellettünk a kocsit.

- Travis! Részeg vagy. Nagy hibát követsz el. Hagyd, hadd menjen haza, hadd csillapodjon le... aztán holnap, amikor kijózanodsz, beszélhetek.

- Nem mehet el – mondtam kétségbeesve, és Abby szemébe néztem.

- Nem jön be, Travis (Ez nem fog működni, Travis) – mondta, és megrántotta az ajtót. - Menj innen!

- Hogy érted, hogy nem jön be?(Hogy érted, hogy nem fog működni?) - kérdeztem megragadva a karját. A félelem, ahogy Abby kimondta a szavakat, hogy itt és most vége, gondolkodás nélküli reakcióra késztetett.

- A szomorú arc. Nem veszem be – felelt, és elhúzódott tőlem.

Rövid-életű megkönnyebbülés söpört végig rajtam. Nem akarta befejezni. Legalábbis, még nem.

- Abby – mondta Shepley – ez az a pillanat, amiről beszéltem. Talán most kellene...

- Maradj ki ebből, Shep – förmedt rá America, és beindította a motort.

- El fogom baszni, Gal, sok mindent el fogok baszni, de meg kell bocsátanod nekem.

- Reggel óriási zúzódás lesz a fenekemen! Azért ütötted meg azt a pasit, mert *rám* haragudtál. Mit szűrjek le ebből? Úgy érzem, csupa tiltótábla vesz körül!

- Még soha életemben nem ütöttem meg lányt! – mondtam, és megdöbbenett, hogy feltételezi rólam, hogy valaha kezet emelnék rá – vagy ami azt illeti más nőkre.

- És nem én leszek az első! – rántott egyet az ajtón. - Menj már innen, a fenébe is!

Bólintottam, és hátráltam egy lépést. Az utolsó dolog volt, amit akartam, hogy elmenjen, de még mindig jobb volt, minthogy annyira bedühödjön, hogy a végén elküldjön a picsába.

America hátramenetbe kapcsolta a kocsit, én pedig az ablakon keresztül néztem Abby-t.

- Ugye, felhívsz holnap? – érintettem meg a szélvédőt.

- Indulj már, Mare – mondta, és egyenesen előre nézett.

Amikor már a hátsó lámpáikat sem láttam, visszavonultam a lakásba.

- Travis – figyelmeztetett Shepley. - Komolyan mondom tesó, ne legyen több balhé.

Bólintottam, és legyőzötten a szobámba vánszorogtam. Úgy tűnt, hogy amikor már kezdtem kezelni a helyzetet, az én elcseszett természetem felütötte az ocsmány fejét. Tudnom kell irányítani, vagy elveszítem a legjobb dolgot, ami valaha történt velem.

Hogy elússem az időt, készítettem néhány szelet disznóhúst, meg tört krumplit, de csak tologattam a tányéromon, képtelen voltam enni. A mosogatás segített át a következő egy órán, aztán úgy döntöttem, megfürdetem Toto-t. egy ideig eljátszadoztam vele, de végül feladta, és összegömbölyödött az ágyon. A plafont bámulva azon gyötrődni, mennyire hülye voltam, nem volt kellemes, ezért úgy döntöttem, összeszedem a szekrényből az összes mosnivalót, és kimosom kézzel.

Életem leghosszabb éjszakája volt.

A felhők elszíneződtek, jelezve a napot. Felkaptam a motor kulcsait, és elindultam motorozni, végül a Morgan Hall bejárata előtt kötöttem ki.

Harmony Handler épp akkor indult kocogni. Egy pillanatig figyelt, a kezét az ajtón tartva.

- Szia, Travis – mondta azzal a tipikus halvány mosolyával. Gyorsan lehervadt. – Húha! Beteg vagy, vagy mi? Szeretnéd, ha elvinnélek valahova? – pokolian nézhettem ki. Harmony mindig is csupaszív volt. A bátyja tagja a Sig Tau-nak, úgyhogy nem ismertem túl jól. A hugicák mindig tabuk voltak.

- Szia, Harmony – mondtam, és megpróbáltam mosolyogni. – Meg akartam lepni Abby-t egy reggelivel. Gondolod, beengedhetsz?

- Ööö – elhallgatott, visszanézett az üvegajtón át. – Nancy ki fog akadni. Biztos jól érzed magad?

Nancy volt a Morgan Hall felügyelője. Már hallottam róla, de még sosem láttam, és kételkedtem benne, hogy egyáltalán észrevesz. Az egyetemen az a szóbeszéd járta, hogy többet ivott, mint a bentlakó egyetemisták, és csak ritkán látták a szobáján kívül.

- Csak hosszú éjszakám volt. Ugyan már – mosolyogtam. – Tudod, hogy őt nem érdekli.

- Rendben, de nem én voltam.

A szívemre szorítottam a kezem.

- Esküszöm.

Felmentem az emeletre, és halkán bekopogtam Abby ajtaján.

A gomb gyorsan elfordult, de az ajtó lassan nyílt ki, fokozatosan felfedve America-t, és Abby-t a szobában. Kara keze visszahúzódott a kilincsről, és eltűnt az ágytakaró alatt.

- Bejöhetek?

Abby gyorsan felült.

- Jól vagy?

Bementem, és térdre rogytam előtte.

- Úgy sajnálom, Abby! Úgy sajnálom – mondtam, átöleltem a derekát, és a fejemet az ölébe temettem.

Abby a karjába emelte a fejem

- Á... – dadogta America. – szóval én lépek is.

Abby szobatársa, Kara körbetrappolt a szobában, és összekapta fürdőszuccait.

- Amikor itt laksz, Abby, mindig olyan, de olyan tiszta vagyok! – morogta, és bevágta maga mögött az ajtót.

Felnéztem Abby-re.

- Tudom, hogy elmegy az eszem, amikor rólad van szó, de Isten a megmondhatója, hogy igyekszem, Gal. Nem akarom ezt elszúrni.

- Akkor ne tedd. – felelt egyszerűen.

- Tudod, nagyon nehéz ez nekem. Úgy érzem, bármelyik pillanatban rájöhetsz, mekkora balfasz vagyok, és elhagysz. Amikor múlt éjjel táncoltál, láttam egy rakás hapsit, akik téged figyeltek. A bárpulthoz mentél, és láttam, hogy megköszönöd annak a pasinak az italt. Aztán az a seggfej megfogott a táncparketten.

- Ugye, nem tapasztaltad még, hogy félholtra verek minden lányt, aki szóba áll veled? Nem rostokolhatok állandóan bezárva a lakásban! Muszáj valahogy uralkodnod az indulataidon.

- Fogok. – mondtam bólogatva. – Még sosem akartam senkivel sem járni, Galamb. Nem szoktam hozzá, hogy így érezzek valaki iránt... *bárki* iránt. Ha türelmes leszel velem, ígérem, hogy megtalálom a módját.

- Szögezzünk le valamit: nem vagy balfasz, hanem egy fantasztikus fickó! Nem számít, ki hív meg egy italra, vagy ki kér fel táncolni, vagy ki flörtöl velem. Veled megyek haza. Arra kértél, hogy bízzak benned, de mintha te nem bíznál bennem.

A homlokomat ráncoltam.

- Ez nem igaz.

- Ha azt hiszed, elhagylak az első pasiért, aki szembejön, akkor nem nagyon bízol bennem.

Erősebben szorítottam.

- Nem vagyok elég jó neked, Gal. Ez nem jelenti, hogy ne bíznék benned, csak éppen felkészülök az elkerülhetetlenre.

- Ne mondj ilyet! Amikor magunkban vagyunk, minden tökéletes. A legnagyobb rendben van köztünk minden. Aztán hagyod, hogy mások tönkretegyék. Nem várom, hogy máról holnapra más ember légy, de ki kell választanod, miért szállsz síkra. Nem osztogathatsz pofonokat, valahányszor rám néz valaki.

Bólintottam, tudtam, hogy igaza van.

- Bármit megteszek, amit csak akarsz. Csak... mondd, hogy szeretsz. – tökéletesen tisztában voltam azzal, hogy ez mennyire nevetségesen hangzott, de többé már nem számított

- Tudod, hogy így van.

- Muszáj, hogy halljam! (Muszáj hallanom, hogy kimondod)

- Szeretlek – mondta. Az ajkát az enyémhez érintette, aztán elhúzódott pár centire - És most hagyd ezt a gyerekes viselkedést.

Ahogy megcsókolt, a szívem lelassult, és a testemben minden izom ellazult. Megrémített, hogy mennyire szükségem van rá. El sem tudtam képzelni, hogy a szerelem mindenki számára ilyen, vagy, hogy a férfiak úgy járnak, keljenek, mint a holdkórosok, attól a pillanattól kezdve, hogy elég öregek ahhoz, hogy felfedezzék a lányokat.

Talán csak én voltam ilyen. Talán csak ő meg én. Talán ketten együtt voltunk ilyen vad entitás, ami akár egymásnak is ütközhetett, de akár össze is fonódhatott. Akárhogy is, úgy tűnt, hogy attól a pillanattól kezdve, hogy

találkoztam Abby-vel, az életem a feje tetejére állt. És én egyáltalán nem akartam változtatni ezen.

Tizennyolcadik fejezet

Szerencsés tizenhárom

FÉLIG IZGATOTTAN, FÉLIG POKOLI IDEGESEN SÉTÁLTAM BE apám házába, az ujjaim belefonódtak Abby-ébe. Apám szivarjának, és a bátyáim cigijének füstje kifelé gomolygott a játékszobából, összekeveredett az öreg szőnyeg pézsmailatával.

Bár Abby eleinte feszült volt, hogy semmit sem tudott a családomról, mielőtt találkozott velük, most sokkal lazábbnak tűnt nálam. A Maddox férfiaknak nem volt szokása hazavinni a barátnőiket, és az volt a legjobb, ha nem bíztam semmiféle reakcióiban.

Trenton jelent meg először.

- Szent ég! A faszfej!

Időpocsékolás volt abban reménykednem, hogy a bátyáim nem viselkednek vadállatként. De ettől függetlenül szerettem őket, és tudtam, hogy Abby is így lesz velük.

- Hé, hé... Nem beszélünk csúnyán az ifjú hölgy társaságában. – mondta apa, és Abby felé biccentett.

- Gal, hadd mutassam be az apámat, Jim Maddox-ot. Apa, ő Galamb.

- Galamb? – kérdezte apa magában mulatva.

- Abby – mondta, és megrázta a kezét.

A testvéreimre mutattam, mind biccentettek, amikor a nevüket mondtam.

- Trenton, Taylor, Tyler és Thomas.

Abby kicsit elveszettnek tűnt. Nem hibáztattam; eddig nem igazán beszéltem a családomról, és öt fiú bárki számára ijesztő lehet. Ami azt illeti, őt Maddox, megy egyenesen rémisztő.

Amikor gyerekek voltunk a szomszéd kölykök hamar megtanulták, hogy egyikünkkel se szívózzanak, és csak egyszer fordult elő, hogy valamelyik elkövette azt a hibát, hogy próbálkozott velünk. Megtörtek voltunk, de ha szükség megkívánta szilárd erődként fogtunk össze. Ez még azok számára is egyértelmű volt, akiket nem félemlítettünk meg.

- Abby-nek vezetéknéve is van? – kérdezte apa.

- Abernathy. – felelt, és illedelmesen biccentett.

- Örülünk az ismeretségnek, Abby – mondta mosolyogva Thomas. Abby nem vette észre, de Thomas arcára kiült, hogy mit is csinál valójában: elemezte Abby minden szavát, és mozdulatát. Thomas mindi árgus szemmel figyelt mindenkit, aki potenciálisan elsüllyeszthette az amúgy is rozoga hajónkat. Nem szerettük a hullámokat, és Thomas mindig a saját feladatának tekintette, hogy elhárítsa a viharokat.

Apa nem tud megbirkózni vele, mondta mindig. Egyikünk sem tudott vitába szállni a logikájával. Ha egyikünk, vagy akár többünk bajba került, mindig Thomas-hoz mentünk, és ő mindig elintézte, mielőtt apa tudomást szerzett volna róla. Az, hogy egy csapat fékezhetetlen, vad kölyköt kellett pátyolgatnia, sokkal hamarabb férfit kovácsolt Thomas-ból, mint azt bárki elvárta volna tőle. Mi mind tiszteltük őt ezért, még apánk is, de a sokévnnyi védelmező szerep párszor földre kényszerítette. De Abby csak állt, és mosolygott, észre sem véve, hogy most ő a célpont, családunk őrének kutató pillantása alatt.

- Tényleg szép – jegyezte meg Trent, és olyan helyeken nézte meg, amiért bárki mást megöltem volna.

Apa tarkón legyintette, mire felrikkantott.

- Mi rosszat mondtam? – kérdezte a tarkóját dörgölve.

- Foglalj helyet, Abby. Figyeld, hogy nyerjük el Travis pénzét – mondta Tyler.

Kihúztam egy széket Abby-nek, ő pedig leült. Trenton-ra meredtem, de ő csak egy kacsintással válaszolt. Okostojás.

- Ismerte Stu Ungert? – kérdezte Abby, és egy poros fényképre mutatott.

Nem hittem a fülemnek.

Apa szeme felragyogott.

- Tudod, ki Stu Unger?

Abby bólintott.

- Apám is rajong érte.

Apa felállt, és a mellette levő képre mutatott.

- Ez pedig Doyle Brunson.

Abby mosolygott.

- Apám látta egyszer játszani. Hihetetlen volt.

- Trav nagyapja hivatásos volt. Ebben a házban nagyon komolyan vesszük a pókért – mosolygott vissza apa.

Nemcsak, hogy Abby nem említette eddig, hogy bármit is tudna a pókerről, de ez volt az első alkalom, hogy hallottam az apjáról beszélni.

Ahogy azt figyeltük, hogy Trenton kever, és oszt, próbáltam elfeledkezni arról, ami történt. A hosszú lábaival, tökéletes, bár mérsékletes domborulataival, és a hatalmas szemeivel, Abby káprázatosan gyönyörű volt, de az, hogy név szerint ismerte Stu Unger-t, hatalmas jó pont volt a családomnál. Kissé kihúztam magam a széken. Tuti, hogy a testvéreim nem tudnak hazahozni senkit, aki *ezt* überelné.

Trenton felvonta a szemöldökét.

- Akarsz játszani, Abby?

Megrázta a fejét.

- Szerintem nem kellene.

- Nem tudod, hogyan kell? – kérdezte apa.

Előrehajoltam, és homlokon csókoltam.

- Játssz!... Megtanítalak.

- Nyugodtan búcsút mondhatsz a pénzednek, Abby - nevetett Thomas.

Abby összeszorította a száját, beletúrt a táskájába, és kihúzott két ötvenest. Odaadta apámnak, és türelmesen várta, amíg ő átváltotta zsetonokra. Trenton önelégülten vigyorgott, izgatott volt, hogy kihasználhatja a bizalmát.

- Bízom Travis oktatói képességeiben - jelentette ki Abby.

Taylor a kezét dörzsölte.

- Az ördögbe is, ma este gazdag leszek!

- Kezdjük kicsiben - javasolta apa, és bedobott egy ötdolláros zsetont.

Trenton osztott, én pedig legyezőszerűen széttártam Abby előtt.

- Kártyáztál már?

- Már régen nem - bólintott.

- A Fekete Péter nem számít, Cilike - jegyezte meg Trenton, és a lapjaiba mélyedt.

- Pofa be, Trent - morogtam, és fenyegető pillantást vettem rá, mielőtt visszafordultam Abby lapjaihoz. - Arra kell törekedned, hogy minél magasabb, vagy egymást követő lapjaid legyenek, és ha igazán szerencsés vagy, azonos színből.

Az első pár kört elveszítettük, de aztán Abby visszautasította, hogy segítek. Aztán nagyon gyorsan felvette a ritmust. Három osztással később mindenkit levert, szemrebbenés nélkül.

- A kurva életbe! - nyavalygott Trenton. - A szűz kéz szerencséje olyan szar!

- Gyorsan tanul a kislány, Trav - jegyezte meg apa a szájában tartott szivar mellől.

Belekortyoltam a sörömbe.

- Büszke vagyok rád, Galamb!

- Kösz.

- Az, aki nem ért hozzá, tanítja - mondta Thomas vigyorogva.

- Nagyon vicces, seggfej - morogtam.

- Kínáld meg a lánykát egy sörrel - mondta apa, és szórakozott mosoly dagasztotta amúgy is duzzadt arcát. Örömmel ugrottam fel, és kivettem egy sört a hűtőből, és a konyhapult amúgy már megviselt szélénél lepattintottam a kupakot az üvegről. Abby mosolygott, amikor letettem elé a sört, és nem tétovázott, hanem a rá jellemző módon férfiasan meghúzta.

A kézfejjével megtörölte a száját, aztán várt, hogy apám megtegye a tétjét.

Négy leosztással később Abby felhajtottam a harmadik sörének a maradékát, és közeli figyelt Taylor-t.

- A döntés a te kezében van, Taylor. Úgy viselkedsz, mint egy kisbaba, vagy férfi módra bedobod, amid maradt?

Nagyon nehezemre esett, hogy szó szerint ne izguljak fel. Ahogy elnéztem Abby-t, amint legyűri a testvéreimet - és egy póker-veteránt, mint az apám - körről körre, totálisan bepörgetett. Még soha életemben nem láttam nála szexibb nőt, és ő történetesen az én barátnőm.

- A kurva életbe - kiáltotta Taylor, és bedobta az utolsó zsetonjait.

- Mid van, Galamb? – kérdeztem vigyorogva. Úgy éreztem magam, mint egy kiskölyök karácsonykor.

- Taylor? – noszogatta Abby, teljesen kifejezéstelen arccal.

A bátyám szélesen elvigyorodott.

- Flush! – kiáltotta, és mosolyogva felcsapta a lapjait az asztalra.

Mind Abby-re néztünk. A tekintete végigpásztázott az asztal körül ülő férfiakon, aztán lecsapta a lapjait.

- Nézzétek és sírjatok, fiúk! Ászok és nyolcasok! - kacagtam.

- Egy *full*? Mi a *fasz*? – üvöltött fel Trent.

- Bocsi. Ezt mindig is szerettem volna mondani – mondta kacarászva Abby miközben beseperte a zsetonjait.

Thomas szeme összeszűkül.

- Ez nem a szűz kéz szerencséje. Játszik.

Egy pillanatig Thomas-t néztem. Nem vette le a szemét Abby-ről.

Aztán felé fordultam.

- Játszottál már, Gal?

Összeszorította a száját, és vállat vont, édes mosoly bujkált a szája szegletében. Hátrahajtottam a fejem, és felröhögtem. El akartam mondani, mennyire büszke vagyok rá, de az irányíthatatlan vihogásom visszafojtotta a szavakat, az egész testem rázkódott. Párszor az asztalra csaptam az öklömmel, és próbáltam összeszedni magam.

- A barátnőd kibaszottul megkopasztott minket! – mondta Taylor, és rámutatott

- A KIBASZOTT ÚRISTENIT! – jaidult fel Trenton, és felállt.

- Ügyes terv, Travis. Egy nagymenőt hozol a családi kártyacsatára - kacsintott rá apa.

- De nem tudtam! – mondtam, és a fejemet ráztam.

- Ne kamuzz - sziszegte Thomas, és még mindig a barátnőmet vizslatta.

- Úgy éljek! – mondtam.

- Nem szívesen mondom, tesó, de azt hiszem, belezúgtam a csajodba – közölte Tyler.

Azonnal abbahagytam a nevetést, és fintorba torzult az arcom.

- Na, ne már!

- Elég ebből. Kíméltelek, Abby, de most vissza fogom nyerni a pénzemet – figyelmeztette Trenton.

A következő pár körben csak ültem, és néztem, ahogy a fiúk próbálják visszanyerni a pénzüket. Abby körről körre lehengerelte őket. Meg sem próbálta megjátszani, hogy megkönnyítené nekik.

Amikor a bátyáim már leégtek, apa közölte, hogy késő van, Abby pedig fejenként száz dollárt visszaadott nekik, kivéve apát, aki nem fogadta el.

Megfogtam Abby a kezét, és az ajtóhoz mentünk. Szórakoztató volt látni, ahogy a barátnőm megkopasztja a bátyáimat, de csalódott voltam, hogy visszaadott nekik valamennyi pénzt.

Megszorította a kezemet.

- Mi baj?

- Most ajándékoztál el négyszáz dollárt, Gal!

- Ha most a Sig Tau-ban lett volna pókerjárszma, megtartottam volna a pénzt. Nem forgathatom ki a fivéreidet a vagyonukból a megismerkedésünk estéjén!

- Ők megtartották volna a pénzedet!

- És én sem döltem volna emiatt a kardomba - közölte Taylor.

A szemem sarkából láttam, hogy Thomas a fotelben ülve a nappali sarkából méregeti Abby-t. sokkal csendesebb volt, mint általában.

- Miért bámulod a csajomat, Tommy?

- Mit is mondtál, mi a vezetéknerved? - kérdezte Thomas.

Abby idegesen mocorgott, de nem válaszolt.

Átöleltem a derekát, és a bátyámhoz fordultam, nem tudtam, mire akar kilyukadni. Azt hitte, tud valamit, és készült, hogy ki is mondja.

- Abernathy. Miért?

- Értem, miért nem jöttél rá korábban, Trav, de most már nincs mentséged - jelentette ki Thomas önelégülten.

- Mi a francról beszélsz? - kérdeztem.

- Merő véletlenségből nem vagy Mick Abernathy rokona? - kérdezte Thomas.

Minden fej válaszra várva fordult Abby felé.

Hátrasimította a haját az ujjával, láthatóan ideges volt.

- Honnan ismered Mick-et?

Még jobban nyújtogattam a nyakam Abby irányába.

- Ő az egyik legnagyobb valaha élt pókerjátékos. Ismered?

- Ő az apám. - mondta, és látszott, mennyire fájdalmas neki a válasz.

Az egész szoba felrobbant.

- NINCS AZ AZ ISTEN!

- TUDTAM!!!

- MICK ABERNATHY LÁNYA ELLEN ÁLLTUNK KI!

- MICK ABERNATHY? A KURVA ÉLETBE!

A szavak a fülemben csengtek, de még jó pár másodpercbe telt, mire felfogtam. A testvéreim közül hárman ugrabugráltak, és kiabáltak, de számomra az egész szoba lefagyott, és a világ csendbe borult.

A barátnőm, aki mellesleg a legjobb barátom is, egy pókerlegenda lánya - valakié, akit a bátyáim, apám, de még a nagyapám is istenített.

Abby hangja visszahozott a jelenbe.

- Szóltam, fiúk, hogy nem kellene játszanom.

- Ha megemlítetted volna, hogy Mick Abernathy lánya vagy, komolyabban vettünk volna - vágott vissza Thomas.

Abby felnézett rám a szempillái alól, reakcióra várva.

- Te vagy Szerencsés Tizenhárom? - kérdeztem elképedve.

Trenton felállt, és rámutatott.

- Szerencsés Tizenhárom a házunkban! Nem lehet igaz! Egyszerűen nem hiszem el!

- Az újságok ezt a becenevet ragasztották rám. És a leírtak nem voltak egészen pontosak – mondta Abby fészkelődve.

Még a bátyáim okozta felfordulás közben is csak arra tudtam gondolni, hogy milyen kurvára dögös, hogy a lány, akibe szerelmes vagyok, gyakorlatilag egy celeb. Sőt még jobb, durván kemény dologban volt híres.

- Haza kell vinnem Abby-t, srácok – mondtam.

Apa Abby-re meredt a szemüvege felett.

- Miért nem voltak pontosak?

- Mert nem fordítottam az apám szerencséjén. Ekkora képtelenséget! - kuncogott, és idegesen csavargatta a haját.

Thomas megrázta a fejét.

- Nem. Azt az interjút Mick adta. Azt mondta, hogy a tizenharmadik születésnapodon elapadt a szerencséje.

- És a tiéd beindult - tettem hozzá.

- Gengszterek neveltek! – rikoltotta Trent, és izgatottan mosolygott.

- Á... dehogy - nevetett fel kurtán. - Nem neveltek. Csak sokat voltak... a közelemben.

- Csúnya dolog volt Mick-től, hogy meghurcolta a nevedet az újságokban. Hiszen még csak gyerek voltál - ingatta a fejét apa.

- Az egész inkább csak a szűz kéz szerencséje volt, mint bármi más – mondta Abby.

Az arcára kiült kifejezésből tudtam, hogy a megalázottság határán állt, ettől a sok figyelemtől.

- Mick Abernathy tanított - csóválta a fejét megilletődötten apa. - Profikkal játszottál, és nyertél, s mindezt az istenszerelmére, tizenhárom évesen! – rám nézett, és elmosolyodott. - Ne fogadj ellene, fiam. Nem veszít.

Az agyam azonnal visszarepült ahhoz a bunyóhoz, amikor Abby ellenem fogadott, tudta, hogy veszíteni fog, és velem kell laknia egy hónapig, és mégis megtette. Egész idő alatt azt hittem, nem törődik velem, és most egyszer csak ráébredtem, hogy ez talán nem is volt igaz.

- Hm... mennünk kell, apa. Viszlát, srácok.

Száguldottam az utcákon, szlalomoztam a kocsik közt. Minél gyorsabb sebességet mutatott a műszer, annál szorosabban feszült nekem Abby combja, és ettől csak még izgatottabb lettem, hogy minél hamarabb hazaérjünk.

Abby egy szót sem szólt, miközben leállítottam a motort, és felvezettem a lépcsőn, és akkor is néma maradt, amikor lesegítettem a dzsekijét.

Leengedte a haját, én pedig csak álltam, és áhítattal néztem. Majdnem olyan volt, mintha idegen lenne, én pedig alig vártam, hogy hozzáérhessek.

- Tudom, hogy dühös vagy – mondta, és közben a földre nézett. - Ne haragudj, hogy nem meséltem el, de erről nem szoktam beszélni.

A szavaitól ledermedtem.

- Hogy dühös lennék rád? Úgy bezsongtam, hogy nem látok tisztán! Most fosztottad ki a seggfej testvéreimet, és a szempillád sem rezzen! Az apám szemében legendás magasságokba emelkedtél, és akár a fejemet tenném rá, hogy szándékosan vesztetted el velem szemben a bunyóm előtti fogadást.

- Ezt azért nem mondanám...

- Azt hitted, nyerni fogsz?

- Hát... nem egészen – mondta, és lehúzta a magas sarkúját.

Alig tudtam visszafojtani a mosolyt, ami szétterült az arcomon.

- Szóval velem *akartál* lenni! Azt hiszem, most szerettem újra beléd.

Abby a szekrénybe rúgta a cipőjét

- Hogyhogy most nem vagy rám dühös?

Felsóhajtottam. Talán dühösnek kellene lennem. De valahogy... mégsem voltam az.

- Komoly dologról van szó, Gal. Igazán szólnod kellett volna. De megértem, miért nem tetted. Azért jöttél ide, hogy magad mögött hagyj mindent. Olyan, mintha megnyílt volna az ég. Hirtelen minden érthetővé vált.

- Megkönnyebbültem!

- Szerencsés Tizenhárom – mormoltam, aztán megfogtam a blúza szegélyét, és áthúztam a fején

- Ne szólíts így, Travis. Nem jó dolog.

- A kurva életbe is, híres vagy, Galamb! – Kigomboltam a farmerét, lehúztam a bokájához, és segítettem neki kilépni belőle.

- Az apám *meggyűlölt* utána. Még ma is engem okol minden bajáért.

Letéptem magamról az inget, és magamhoz vontam, türelmetlenül érezni akartam a bőrét az enyémen. – Még most sem hiszem el, hogy Mick Abernathy lánya itt áll előttem, és ennyi időn át veled voltam úgy, hogy erről fogalmam sem volt.

Eltolt magától.

- Nem *Mick Abernathy lánya* vagyok, Travis! Ezt magam mögött hagytam. Abby vagyok, *csak* Abby! – mondta, és a szekrényhez lépett. Lerángatott egy pólót a vállfáról, és belebújt.

- Ne haragudj. Lenyűgözött a hírneved.

- Csak én vagyok! – szorította a tenyerét a mellkasára, a kétségbeesés határán volt.

- Igen, de...

- *Semmi* de. Hogy most hogyan nézel rám? Pontosan ezért nem említettem! – Lehunyta a szemét. – Többé nem élek úgy, Trav. Még veled sem.

- Tyúha! Nyugodj meg, Galamb. Ne ragadtassuk el magunkat. – a karomba vontam őt, hirtelen aggódni kezdtem, hogy vajon hova vezet ez a beszélgetés.

- Nem érdekel, ki voltál, vagy ki vagy most(vagy ki nem leszel ezentúl). Csak téged akarlak.

- Gondolom, akkor ez közös bennünk.

Gyengéden az ágyhoz vezettem, és hozzábújtam, éreztem a hajának finom cigifüsttel keveredett samponillatát. - Csak te meg én, Gal, a világ ellen.

Mellém kuporodott, elégedettnek tűnt a szavaimtól. Amikor ellazult a mellkasomon, felsóhajtott.

- Mi baj? – kérdezte.

- Nem akarom, hogy bárki is tudja, Trav. Azt sem akartam, hogy *te* megtudd.

- Szeretlek, Abby. Nem hozom többé szóba, rendben? A titkod jó helyen van nálam – mondtam, és a halántékához nyomtam az ajkamat.

Az arcát a bőrömhöz dörgölte, én pedig közelebb húztam. Az éjszaka eseményei álomnak tűntek. Ez volt az első alkalom, hogy hazavittem egy lányt, és nem elég, hogy egy híres pókerjátékos lánya, de fél kézzel kifosztott minket. De mivel egy elcseszett család tagja voltam, úgy éreztem, hogy végül is kiérdemeltem egy kis tiszteletet a bátyáimtól. És ezt Abby-nek köszönhetem.

Ébren feküdtem az ágyban, képtelen voltam annyi időre kikapcsolni az agyam, hogy elaludjak. Abby légzése fél órával ezelőtt lelassult.

A mobilom kivilágosodott, és egyet zizzent, jelezve, hogy SMS érkezett. Megnyitottam, és azonnal összeráncoltam a homlokomat. A feladó neve elmosódott: Jason Brazil.

Haver. Parker ocsmányságokat hord össze.

Nagyon óvatosan kihúztam a karomat Abby feje alól, mert mindkét kezemre szükség volt, hogy választ írjak.

Ki mondja?

Én mondom, itt ül mellettem.

Oh, tényleg? Miket mond?

Galambról. Bízt, hogy tudni akarod?

Ne legyél fasz!

Azt mondja, még mindig hívogatja.

Negatív.

Azt mondja, arra vár, hogy elbaszd, Abby meg a +felelő idő pontra vár, hogy félrerúgjon.

Ezt mondja?

Pont most mondta, hogy Abby a múltkor azt mondta, hogy boldogtalan, de te
tökre begurultál, és ő meg félt, hogy mit fogsz csinálni.

Ha Abby most nem feküdné mellettem, odamennék, szétrúgnám a kibaszott
seggét.

Nem éri +. Mind tudjuk, mekkora szarzsák.

Attól még kiakaszt.

Értem, vettem. Ne aggódj a köcsög barom miatt. A csajod ott fekszik melletted.

Ha Abby nem feküdt volna mellettem, biztosan felpattanok a motoromra, és
egyenesen a Sig Tau házhoz megyek, hogy szétüssöm Parker ötezer dolláros
grillsütőjét. Talán belevágnám a Porsche- jába.

Fél órába telt, mire a haragom végül lecsillapodott. Abby nem mozdult. Az
a finom hang, amit az orrával csinált, amikor aludt, segített, hogy lelassuljon a
szívverésem, és végre képes voltam újra a karomba húzni, és ellazulni.

Abby nem hívogatta Parker-t. Ha boldogtalan lett volna, biztosan elmondja
nekem. Mély levegőt vettem, és a kinti fák árnyjátékát néztem a falon.

- NEM TEHETTE - MONDTA SHEPLEY, ÉS FÉLÚTON MEGÁLLT A
LÁBA.

A lányok otthagytak minket a lakásban, hogy elmenjenek ruhát venni a
páros partira, így én a kocsiban meséltem Shepley-nek, miközben a helyi
bútoráruház felé mentünk.

- Pedig kurvára megtette. - úgy fordítottam a telefonomat, hogy Shepley
láthassa. - Brazil írta múlt éjjel, és szétrúgta a seggét.

Shepley felsóhajtott, és megrázta a fejét.

- Tudhatta volna, hogy ez visszajut hozzád. Úgy értem... már hogy a fenébe
ne? Azok a srácok nagyobb pletykafészek, mint a lányok.

Megálltam, és a szemem sarkából egy kanapét lestem.

- Fogadok, hogy pont ezért csinálta. Remélte, hogy visszahallom.

- Lássuk csak - bólintott Shepley. - A régi éned féltékenységeben dühbe
gurult volna, és annyira megrémíti Abby-t, hogy a karjaiba rohan.

- A mocsok. - mondtam, pont amikor az eladó megjelent.

- Jó reggelt uraim. Segíthetek önöknek valamiben?

Shepley levágta magát a kanapéra, és néhányszor ugrált rajta, mielőtt
bólogatni kezdett.

- Ezt elfogadom.

- Ja. Ez kérem - mondtam.

- Megveszi? - kérdezte az eladó meglepve.

- Aha – feleltem, kissé meglepődtem a reakcióján. – Házhoz szállítják?
- Természetesen, uram. Tisztában van vele, mennyibe kerül?
- Ide van írva, nem igaz?
- Igen.
- Szóval megveszem. Hol fizethetek?
- Erre uram.

Az eladó még megpróbált rám szólni néhány dolgot, ami illett a kanapéhoz, sikertelenül. De volt még pár holmi, amit a mai nap folyamán meg kellett vennem.

Shepley megadta a boltban a címünket, és az eladó megköszönte, hogy én voltam az év legkönnyebb vásárlója.

- Most hova megyünk? – kérdezte Shepley, miközben próbált lépést tartani velem a Charger felé menet.

- Calvin's-hez.
- Új tetkó?
- Ja.

Shepley aggódva figyelt.

- Mit művelsz, Trav?

- Azt, amit mindig mondtam, hogy megteszek, ha találkozom a tökéletes lánnyal.

Shepley az anyósülés ajtajához lépett.

- Nem hiszem, hogy ez jó ötlet. Nem gondolod, hogy előbb meg kéne beszélned Abby-vel... tudod, hogy ne akadjon ki.

- Még nemet mondana – fintorogtam.

- Jobb lesz, ha azután mond nemet, hogy megtetted, és annyira megrémül, hogy hanyatt-homlok kirohan a lakásból? A dolgok jól alakulnak köztetek. Miért nem hagyod kicsit kifutni?

Shepley vállára tettem a kezem.

- Az nem vallana rám – mondtam, és arrébb toltam.

Shepley átkocogott a Charger előtt, és becsúszott a sofőrülésbe.

- Akkor is az a hivatalos véleményem, hogy ez rossz ötlet.
- Megjegyeztem.
- Aztán hová?
- Steiner's-hez.
- Egy ékszerboltba?
- Ja.

- Miért, Travis? – a hangja még komorabb lett, mint eddig.

- Majd meglátod.

Megrázta a fejét.

- *Próbálsz lerohanni őt?*

- Úgy is megtörténik, Shep. Csak azt akarom, hogy meglegyen, amikor megfelelő lesz az idő.

- Nem kell ennyire elsietni. Én is annyira szerelmes vagyok America-ba, hogy néha úgy érzem, megőrülök, de még nem vagyunk elég idősök ehhez a szarsághoz, Travis. És... mi lesz, ha nemet mond?

A fogam összekoccant a gondolatra.

- Addig nem kérem meg, amíg nem tudom, hogy készen áll rá.

Shepley elhúzta a száját.

- Amikor már azt hiszem, nagyobb örültségre nem vagy képes, mindig csinálsz valamit, ami eszembe juttatja, hogy te mennyire eszement örült vagy.

- Várj, amíg meglátod milyen követ veszek.

Shepley lassan felém fordította a fejét.

- Te már jártál itt, és vásároltál, igaz?

Elmosolyodtam.

Tizenkilencedik fejezet

Papa itthon

PÉNTEK. A PÁROS PARTI NAPJA, HÁROM NAPPAL azután, hogy Abby örült az új kanapénak, majd három perccel később bewhiskeyzett a tetkóim láttán.

A lányok eltűntek, és azt csinálták, amit a lányok csinálnak a páros partik napján, és én a lakás előtt ültem a lépcsőn, arra vártam, hogy Toto elvégezze a dolgát.

Bizonyos okokból képtelen voltam lenyugodni, az idegeim pattanásig feszültek. Már jó párszor belekortyoltam a whiskey-be, hogy képes legyek nyugton ülni, de nem volt haszna.

A csuklómat bámultam, remélve, hogy a baljós érzés, ami bennem volt, csak valami téves riasztás. Szólongatni kezdtem Toto-t, hogy siessen, mert kurvára hideg volt idekint, de ő arrébb ugrált, és intézte az ügyeit.

- Idő van, kisöreg – mondtam, felkaptam, és besétáltam.

- Most hívtam a virágüzletet. Vagyis a virágüzleteket. Egy nem volt elég – mondta Shepley.

Elmosolyodtam.

- A csajok totál odalesznek. Megbizonyosodtál, hogy kiszállítják, mire hazaérnek?

- Aha.

- Mi van, ha előbb érnek haza?

- Még sokára érnek ide.

Bólintottam.

- Hé – mondta Shepley félmosollyal. – Ideges vagy a ma este miatt?

- Nem – feleltem fintorogva.

- Te is az vagy, Romeo.(igazából „cica”, de azt nem akartam írni). Ideges vagy a ma esti randi miatt.

- Ne legyél már pöcs – mondtam, és visszamenekültem a szobámba.

A fekete ingem kivasalva várt a fogason. Nem volt nagy szám – a két végiggombolós ingem közül az egyik.

Ez a páros parti lesz nekem az első, igen, és most először megyek a barátnőmmel, de mástól volt csomó a gyomromban. Valamitől, amit nem tudtam megfogalmazni. Mintha valami leselkedne ránk a nagyon közeli jövőben.

Feszengve mentem vissza a konyhába, és töltöttem még egy adag whiskey-t. Megszólalt a csengő, én pedig felnézve a pultról, láttam, ahogy Shepley kijön a szobájából, és átkocog a nappalin, egy törölközővel a derekán.

- Én is kinyithattam volna.

- Ja, de akkor abba kellett volna hagynod a nyavalygást a Jim Beam-eddel. – morogta, és kinyitotta az ajtót. Az ajtóban egy apró ember állt, két mamut méretű csokorral a kezében, amik nagyobbak voltak, mint ő.

- Huh, igen... erre jön, ember. – mondta Shepley, és szélesebbre tárta az ajtót.

Tíz perccel később a lakás pont úgy nézett ki, ahogy elképzeltem. Már régebben jött a gondolat, hogy a páros parti előtt virágot ajándékozzak Abby-nek, de egy csokor nem volt elég.

Amint az egyik küldönc távozott, jött a következő, aztán egy másik. Amikor a lakás minden felületét legalább két tetszetős vörös, rózsaszín, sárga, és fehér virágcsokor díszítette büszkén, Shepley, és én elégedettek voltunk.

Gyorsan lezuhanyoztam, megborotvákoztam, és épp felhúztam a farmeremet, amikor a Honda motorja hangosan felbőgött a parkolóban. Pár pillanattal később pedig elhallgatott. America berontott a bejáratú ajtón, aztán Abby is. A reakciónk a virágokra azonnali volt, és Shepley meg én idiótán vigyorogtunk, ahogy elragadtatva felsikkantottak.

Shepley körbenézett a szobában, és büszkén kihúzta magát:

- Elmentünk, hogy virágot vegyünk nektek, de egyikünk sem gondolta, hogy egy csokor elég.

Abby a nyakam köré fonta a karját.

- Ti, fiúk... egyszerűen fantasztikusak vagytok! Köszönöm.

Megpaskoltam a fenekét.

- Harminc perc a partiig, Gal.

A lányok Shepley szobájában öltözködtek, míg mi rájuk vártunk. Közel öt percembe telt, mire begomboltam az ingem, és találtam egy övet, zoknit, és cipőt húztam. A lányoknak persze egy örökkévalóságig tartott.

Shepley türelmetlenül bekopogott az ajtón. A buli tizenöt perccel korábban kezdődött.

- Ideje indulnunk, hölgyeim - szólt be.

America kijött egy olyan ruhában, ami mintha a második bőre lett volna, és Shepley fütttyentett, az arcán azonnal mosoly terült el.

- Hol van? – kérdeztem.

- Abby-nek gondja támadt a cipőjével. Egy pillanat, és itt lesz – magyarázta America.

- Belebolondulok a várakozásba, Galamb! – kiabáltam.

Az ajtó megnyikordult, és Abby a rövid fehér ruháját igazgatva kilépett. A haját egy oldalra fésülte, és még úgy is, hogy a cicijét illedelmesen takarta, a testére simuló anyag kiemelte a domborulatot.

America oldalba bökött, én meg pislogni kezdtem.

- A kurva életbe!

- Kész vagy eldobni az agyadat? – kérdezte America.

- Nem dobom el az agyamat... Galamb egyszerűen elképesztő!

Abby gonoszkás csillogással a szemében elmosolyodott, aztán lassan körbefordult, hogy meg mutassa a ruha hátán a mély kivágást.

- Na, jó, akkor most dobom el az agyam! – mondtam, odaléptem hozzá, és elforgattam Shepley szemei előtt.

- Nem tetszik? – kérdezte.

- Kabátot kell venned – a fogashoz futottam, és sietősen Abby vállára terítettem a kabátját.

- Nem maradhat ebben egész éjjel, Trav – nevetett America.

- Gyönyörű vagy, Abby – mondta Shepley, így próbálva bocsánatot kérni a viselkedésem miatt.

- Tényleg az vagy. – mondtam, kétségbeejtő volt hallani, és elismerni ezt anélkül, hogy verekedjek miatta. – Hihetetlenül nézel ki... de ezt nem viselheted. A szoknyád... hú, a lábaid... de a szoknyád túl rövid, és a ruhának is csak az eleje van meg! Még háta sincs!

- Ilyen a szabása, Travis. – mosolygott Abby. Legalább nem haragudott meg.

- Ti ketten azért éltek, hogy egymást kínozzátok? – ráncolta a homlokát Shepley.

- Van hosszabb ruhád? – kérdeztem.

Abby végignézett magán.

- Elöl egész illedelmes. Csak a háta villant ki sokat.

- Galamb – rándult meg az arcom. – Nem akarom, hogy bepipulj rám, de így nem vihetlek el egy diákszövetségi bulira. Az első öt percben tömegverekezésbe kerülök.

Felnyújtózott, és szájon csókolt.

- Bízom benned.

- Szar lesz az este – nyögtem fel.

- Fantasztikus lesz! – csattant fel America megbántva.

- Gondolj csak bele, milyen könnyű lesz később lehúzni rólam – mondta Abby, és lábujjhegyre emelkedett, hogy megcsókolja a nyakam.

A plafonra bámultam, és próbáltam nem hagyni, hogy a szájfénytől sikamlós ajka felébressze a csomagomat.

- Éppen ez a probléma. Minden második pasi ugyanerre gondol majd.

- De te vagy az egyetlen, aki meg is teszi – csicseregte. Amikor nem válaszoltam, hátrahúzódott, hogy a szemembe nézhessen. – Tényleg azt szeretnéd, ha átöltöznék?

Végignéztam az arcán, majd az egész testén, és kiengedtem a levegőt.

- Mindegy, miben vagy, mindig káprázatosán nézel ki. Ideje hozzászoknom, nem? – megvonta a vállát, én pedig megráztam a fejem. – Rendben, máris késésben vagyunk. Menjünk.

ABBY KÖRÉ FONTAM A KAROM, AHOGY A SIGMA TAU HÁZ felé sétáltunk. Abby remegett, és pedig siettem, és ügyetlenül vonszoltam, próbáltam olyan gyorsan bejuttatni a hidegről, amennyire gyorsan a magas sarkúja engedte. Amint beértünk a vastag kétszárnyú ajtón, azonnal a számba dobtam egy cigit, hogy én is hozzájáruljak a tipikus füstös szövetségi buli hangulatához. Az alagsori hangszórókból dübörgő basszus szívdobbanásként bizsergett a lábunk alatt.

Amint Shepley és én elhelyeztük a lányok kabátját, elengedtem Abby-t a konyhába, Shepley-vel, és America-val a nyomában. Ott ácsorogtunk, sörrel a kezünkben, és hallgattuk, ahogy Jay Gruber és Brad Pierce a legutóbbi bonyómról beszélnek. Lexie Brad ingét fogdosta, de láthatóan untatta a fiúk társalgása.

- A csajod nevét a csuklódra tetováltattad, haver? Mi a franc vitt rá? – kérdezte Brad.

Felfordítottam a kezem, hogy látszódjon Abby beceneve.

- Megörülök érte – feleltem, és lenéztem rá.

- Alig ismered – gúnyolódott Lexie.

- Ismerem.

A szemem sarkából láttam, hogy Shepley a lépcső felé húzza America-t, így megfogtam Abby kezét, és követtem őket. Sajnos Brad, és Lexie is ezt tették. Sorban leereszkedünk a lépcsőn az alagsorba, a zene hangosabban szólt minden egyes lépéssel.

Amint a lábam leért az utolsó fokról a DJ egy lassú számot kezdett játszani. Habozás nélkül húztam Abby-t a beton táncparkett közepére a bútorok sora közt, amiket oldalra toltak a buli miatt.

Abby feje tökéletesen illeszkedett a nyakam hajlatába.

- Örülök, hogy még sosem jártam ilyen bulin. – mondtam a fülének. – Úgy helyes, hogy csak téged hoztalak el.

Abby a mellkasomhoz szorította az arcát, az ujjai a vállamba kapaszkodtak.

- Mindenki téged bámul ebben a ruhában – mondtam. – Valójában egész király... Azzal a lánnyal vagyok, aki után mindenki sóvárog.

Abby hátrahajolt, hogy látványossá tegye a szemforgatását.

- Nem engem akarnak. Inkább arra kíváncsiak, *te* miért akarsz engem. És egyébként is sajnálom azokat, akik azt hiszik, esélyük van nálam, hiszen reménytelenül és fülig szerelmes vagyok beléd.

Hogy csodálkozhat ezen egyáltalán?

- Tudod, miért akarlak? Nem tudtam, hogy elveszett voltam, míg te meg nem találtál. Nem tudtam, mi a magány, amíg az első éjszakát nem töltöttem nélküled egyedül az ágyamban. Te vagy az egyetlen, aki tökéletes az életemben. Rád vártam, amióta csak élek, Galamb.

Abby felnyúlt, és a kezébe fogta az arcomat, én pedig köré fontam a karom, felemeltem a földről. Az ajkaink gyengéden találkoztak, ahogy az övé az enyémen dolgozott, én meg biztosra akartam menni, csöndes

kommunikációval adtam a tudtára a csókban, mennyire szeretem, mert nem voltak meg hozzá a megfelelő szavaim.

Néhány dal, és egy gonosz, bár szórakoztató szóváltás Lexie, és America közt, után úgy döntöttem, épp ideje hogy felmenjünk az emeletre.

- Gyere, Gal. Rá kell gyűjtanom.

Abby követett a lépcsőn. De még megszereztem a kabátját, mielőtt folytattuk az utunkat az erkélyre. Amint kiléptünk, megtorpantam, ahogy Abby, és Parker, és a túlsminkelt lány is, akit fogdosott.

Parker mozdult először, kihúzta a kezét a lány blúza alól.

- Abby! – köszönt Parker meglepetten, elfulladt hangon.

- Szia, Parker – köszönt vissza Abby, visszafojtva a nevetést.

- Izé, huh... hogy vagy?

Udvariasan elmosolyodott.

- Nagyszerűen, és te?

- Á... – lenézett a randipartnerére – hadd mutassam be Amber-t, Abby. Amber... ő Abby.

- Az a bizonyos Abby? – kérdezte a lány. (*Abby Abby?*)

Parker gyorsan, zavartan bólintott. Amber undorodó arccal fogott kezét Abby-vel, aztán alaposan végigmért, mintha az ellenségével találkozott volna.

- Örülök az ismeretségnek... azt hiszem.

- Amber – figyelmeztette Parker.

Kurtán felnevettem, aztán kinyitottam előttük az ajtót. Parker megfogta Amber kezét, és bementek a házba.

- Hát... ez kínos volt – mondta Abby a fejét csóválva, és összefonta a karját maga előtt. Átnézett a korláton, és figyelte azt a néhány párocskát, akik szembeszálltak a téli széllel.

- Legalább továbblépett, és már nem próbál mindenáron visszaszerezni. – mondtam mosolyogva.

- Nem annyira engem akart visszakapni, mint távol akart tartani tőled.

- *Egyetlenegyszer* vitt haza tőlem *egy* lányt. Most pedig úgy tesz, mintha ő lépett volna közbe és mentett volna meg minden elsőst, akit megdöntöttem.

Fanyar pillantást vetett rám a szeme sarkából.

- Említettem már, mennyire *utálom* ezt a szót?

- Bocs – mondtam, ahogy magamhoz húztam. Rágyújtottam egy cigire, mélyet szívtam belőle, és megfordítottam a kezem. A finom, de vastag fekete tintavonalak összefonódtak, megformálva a szót *Galamb*.

- Milyen furcsa, hogy ez a tetkó nemcsak a kedvencem, hanem fel is dob, hogy itt van.

- Elég bizarr. – mondta Abby. Vetettem rá egy pillantást, ő pedig nevetni kezdett – Csak tréfálok. Nem állítom, hogy értem, de aranyos... olyan Travis Maddox-os módon.

- Ha ilyen jó érzés, hogy itt van a karomon, el sem tudom képzelni, milyen jó érzés lesz gyűrűt húzni az ujjadra.

- Travis...!

- Négy, talán öt év múlva – tettem hozzá, és belől átkoztam magam, amiért túl messzire mentem.

Abby mély levegőt vett.

- Lassítanunk kell. Méghozzá nagyon.

- Ne kezd, Gal.

- Ha ilyen ütemben haladunk, diploma előtt mezítláb leszek és gyereket várok. Nem készültem fel, hogy hozzád költözzek, nem állok készen a gyűrűre, és semmi esetre sem állok készen arra, hogy megállapodjak.

Gyengéden megragadtam a vállát.

- Ugye, ez nem a „szeretnék másokkal is találkozgatni” szöveg? Mert nem osztozom rajtad. Szó sem lehet róla, a kurva életbe!

- Nincs másra szükségem - válaszolta bosszúsan.

Megnyugodtam, elengedtem a vállát, és megfordultam, hogy a korlátba kapaszkodjak.

- Akkor hát mit akarsz ezzel mondani? – kérdeztem, és rettegtem a választól.

- Csak azt, hogy lassítanunk kell. Csakis *ennyit* akarok mondani.

Boldogtalanul bólintottam.

Megérintette a karomat.

- Ne légy pipa.

- Olyan érzés, mintha egy lépést tennénk előre, kettőt hátra, Gal. Valahányszor úgy érzem, minden rendben köztünk, falat emelsz közénk. Nem értem... A lányok többsége nem hagy nyugtot a barátjának, hogy legyen köztük komoly a kapcsolat, beszéljen az érzéseiről, tegyék meg a következő lépést...

- Azt hittem, megegyeztünk, hogy nem vagyok olyan, mint a *lányok többsége*. Zavarodottan horgasztottam le a fejem.

- Elegem van a találgatásból. Szerinted hová tart a kapcsolatunk, Abby?

Az ingemre szorította a száját.

- Amikor a jövőmet látom magam előtt, téged látlak.

Az oldalamhoz szorítottam. A testemben minden izom azonnal ellazult a szavaitól. Együtt figyeltük, ahogy az éjszakai felhők átszelték a csillagtalan fekete eget. A lentről felhallatszódó nevetés, és zsivaj mosolyt csalt Abby arcára. Ugyanazokat a bulizókat bámultam, akiket ő is, ahogy összébújva beszaladtak a házba az utcáról.

A mai nap során először éreztem, hogy a bennem bujkáló baljós érzés elhalványul.

- Abby! Hát itt vagy! Már mindenhol kerestelek! – kiabálta America, és kirentott az ajtón. Feltartotta a mobilját. – Most tettem le. Apám hívott. Mick tegnap este felhívta őket.

Abby orra összerándult.

- Mick? Miért hívta fel őket?

America felvonta a szemöldökét.

- Anyád folyton lecsapta a kagylót.

- Mit akart?

America összeszorította a száját.

- Meg akarta tudni, hol vagy.

- Ugye, nem árulták el neki?

America arca megnyúlt.

- Hiszen az apád, Abby! Apa úgy érezte, joga van tudni.

- Ide fog jönni – mondta Abby, a hangját átítatta a rémület. - Ide jön, Mare!

- Tudom! Sajnálom! – felelte America, és próbálta megölelni a barátját. Abby elhúzódtott tőle, és a kezébe temette az arcát.

Nem tudtam, mi az ördög folyik itt, de megérintettem Abby vállát.

- Nem fog bántani, Galamb – mondtam. – Nem engedem.

- Megtalálja a módját – szólalt meg America, és elkerekedett szemmel figyelte Abby-t. – Mindig megtalálja.

- El kell tűnnöm innen. – szorosan összehúzta magán a kabátot, és megfogta az üvegajtó kilincset. Túlságosan zaklatott volt, hogy annyira lelassítson, hogy előbb lenyomja a kilincset, mielőtt meghúzza az ajtószárnyakat. Ahogy az arcát könnyek áztatták, a kezemet az övére helyeztem. Miután segítettem neki kinyitni az ajtót, Abby felnézett rám. Nem tudtam, hogy az arca a szégyenkezéstől, vagy a hidegtől pirult ki, de csak azt akartam, hogy eltűnjön róla.

Átkaroltam, és együtt mentünk át a házon, le a lépcsőn, majd át a bejárat előtt összeverődött csődületen. Abby gyorsan mozgott, kétségbeesve próbálta elérni a lakás biztonságát. Én csak hallomásból ismertem Mick Abernathy pókeres elismertségét az apámtól. Látván, hogy Abby most úgy menekül, mint egy rémült kismadár, csak fokozódott bennem a gyűlölet, hogy a családom mennyi időt pazarolt az imádatára.

America felemelt lábbal megtorpant hirtelen odakapott, és megragadta Abby kabátját.

- Abby! – suttogta, és egy kisebb csoportra mutatott.

A fiatalok körülvettek egy idősebb, ápolatlan férfit, borotvátlan, mosdatlan, aki pont úgy nézett ki, mint ahogy szaglott. Az idegen vadul mutogatott a házra, és egy fényképet lobogtatott. A párok bólogattak, és egymást közt a fényképre tettek megjegyzéseket.

Abby odarohant a férfihoz, és kitépte a fényképet a kezéből.

- *Mi az ördögöt keresel itt?*

Lenéztem a kezében lévő fényképre. Nem lehetett rajta több tizenöt évesnél, sovány, fakó haj, beesett szemek. Milyen nyomorúságos lehetett. Nem csoda, ha menekülni akart.

A három pár elhátrált mellőlünk. Visszanéztem döbbszent arcukra, aztán már a férfi válaszára vártam. Ő volt Mick kibaszott Abernathy. Felismertem az összetéveszthetetlenül éles szemeiről, amit mocskos arca szegélyezett.

Shepley és America kétfelől közrefogták Abby-t. én hátulról fogtam meg a vállát.

Mick végignézett a ruháján, és rosszállóan csettintett a nyelvével.

- Nono, Baba (igazából Süti). Elviheti az ember Vegasból...

- Pofa be, Mick. Fogd be a szád, és hátraarc! – mutatott a háta mögé. – Menj vissza oda, ahonnan jöttél. Nincs itt rád szükségem.

- Nem tehetem, Baba. Szükségem van a segítségedre.

- Nincs új a nap alatt! – gúnyolódott America.

Mick összehúzott szemmel nézett America-ra, majd a figyelmét újra Abby-re fordította.

- Örülten csinos vagy. Felnőttél. Ha az utcán találkozunk, meg sem ismertelek volna.

Abby felsóhajtott.

- Mit akarsz?

Feltartotta a kezét, és vállat vont.

- Csávába kerültem, kölyök. A jó öreg apádnak egy kis pénzre van szüksége.

Abby egész teste megfeszült.

- Mennyire?

- Nagyon jól ment, tényleg remekül. Csak egy kicsit kellett kölcsönkérnem, hogy nagyobbat szakítsak, és... tudod, hogy van ez.

- Tudom – csattant fel. – Mennyi kell?

- Kettő meg öt.

- A francba is, Mick, kétezeröt száz? Ha elhúzod innen a csíkot... most azonnal megkapod – szólaltam meg, és elővettem a tárcámat.

- Huszonötezeret akart mondani – mondta jeges hangon Abby.

Mick szeme alaposan végigmért a fejem búbjától, a lábamig.

- Ki ez a bohóc?

A szemem felvillant a tárcámból, és ösztönösen a prédám felé hajoltam. Az egyetlen, ami megállított, hogy éreztem Abby csöppnyi alakját kettőnk közt, és tudtam, hogy ez a nyüzüge férfi az apja.

- Most már értem, miért jutott oda egy olyan okos fickó, mint te, hogy a tinédzser lányától kérjen támogatást.

Mielőtt Mick válaszolhatott volna, Abby elővette a mobilját.

- Ezúttal kinek tartozol, Mick?

Mick a zsíros, őszülő hajjal borított fejét vakargatta.

- Hát, ez egy fura történet, Baba...

- Kinek? – ordította.

- Benny-nek.

Abby nekem hátrált.

- Benny-nek? Te Benny-nek tartozol? Mégis, mi az istent gon... – elhallgatott.

- Nincs ilyen rengeteg pénzem, Mick.

Mick elmosolyodott.

- Valami azt súgja, mégis van.
- Pedig nincs! Ezúttal tényleg rácsesztél, világos? Tudtam, hogy addig nem hagyod abba, amíg ki nem nyírnak!
Mick megfeszült; az arcáról eltűnt az önelégült vigyor.
- Mennyid van?
- Tizenegyezrem. Kocsira gyűjtöttem.
America tekintete Abby felé villant.
- Honnan szedtél össze tizenegyezret, Abby?
- Travis bunyóiból.
Addig húztam Abby vállát, míg rám nem nézett.
- *Tizenegyezret* kerestél a bunyóimból? Mikor fogadtál?
- Adammal volt egy egyezségünk – válaszolta magától értetődően.
Mick szeme hirtelen felragyogott.
- Egy hétvégén megduplázhatsz, Baba! Vasárnapra összeszedheted nekem a huszonötöt, és Benny nem küldi rám a gengsztereit.
- Egy centem sem marad, Mick. Fizetnem kell az egyetemem. – felelte Abby, a hangját fájdalom járta át.
- Ó, seperc alatt visszaszerzed – mondta, és elutasítóan legyintett.
- Mi a határidő? – kérdezte Abby.
- Hétfő reggel. Éjfél – válaszolta bűnbánat nélkül.
- Egy kibaszott centet sem kell adnod neki, Galamb – mondtam.
Mick megragadta Abby csuklóját.
- Ez a legkevesebb, amit megtehetsz! Ha te nem vagy, nem kerülök ekkora slamasztikába!
America a kezére csapott, aztán lökött egyet rajta.
- Ne merj megint ezzel a rizsával előjönni, Mick! Nem kényszerítetted rá, hogy pénzt kérj Benny-től!
Mick Abby-re meredt. A szemében felvillanó utálat megmagyarázta a kapcsolatukat, mintha Abby nem is a lánya lenne.
- Ha ő nincs, meglenne a pénzem. Mindent elvettél tőlem, Abby! Semmim sem maradt!
Abby visszafojtotta a sírást.
- Vasárnapig elviszem a pénzedet Benny-hez. De ha megteszem, azt akarom, hogy attól fogva *hagyd* békén. Soha többé nem teszem meg ezt, Mick. Mostantól fogva magadra maradsz, hallod? Tartsd. Távol. Magad. Tőlem.
Összeszorította a száját, aztán bólintott.
- Legyen, ahogy akarsz, Baba.
Abby megfordult, és elindult a kocsira.
America felsóhajtott.
- Csomagoljatok, fiúk. Vegasba megyünk. – A Charger felé lépkedett, mi pedig Shepley-vel dermedten álltunk.
- Várj! Mi van? – nézett rám. – Úgy, mint Las Vegas, Vegas? Mármint Nevadában?

- Úgy tűnik – mondtam, és zsebre vágтам a kezem.
 - Akkor foglaljunk repülőjegyet Vegas-ba – motyogta Shepley, és még mindig próbálta felfogni a helyzetet.
 - Ja.
- Shepley odalépett, hogy kinyissa America ajtaját, és beengedje Abby-t a z utasoldalon, aztán közömbös arccal becsapta.
- Még sosem voltam Vegas-ban.
- A szám huncut félmosolyra húzódott.
- Úgy látszik, ideje ebbe is belekóstolni.

Húszadik fejezet

Nyersz valami, vesztesz valamit

ABBY ALIG BESZÉLT, MIKÖZBEN PAKOLTUNK, ÉS MÉG KEVESEBBET az úton a reptérig. Javarészt belebámult a semmibe, hacsak valamelyikünk nem kérdezett tőle valamit. Nem tudtam, hogy a kétségbeesésben merült el, vagy a rá váró kihívásra összpontosított.

A szállodai bejelentkezésnél csak America beszélt, úgy villantotta meg a hamis személyit, mintha ezerszer csinálta volna már.

Az volt az érzésem, hogy valószínűleg *csinált* ilyen már régebben. Vegas olyan hely volt, ahol könnyen beszerezhetek tökéletes hamis személyit, és ahol America cseppet sem aggódott, hogy Abby tudja-e kezelni a helyzetet. Már láttak mindent, a bűn városának a zsigereiben.

Shepley összetéveszthetetlenül turista volt, hátrahajtott fejjel, ámuldozva bámulta meg a hivalkodó mennyezetet. Behúztuk a bőröndöket a liftbe, én pedig magamhoz húztam Abby-t.

- Jól vagy? – kérdeztem, és az ajkammal megérintettem a halántékát.

- Nem akarok itt lenni. – szakadt ki belőle.

Az ajtó kinyílt, és feltárult a bonyolult mintázatú szőnyeg, ami a folytatása volt az előcsarnokban lévőnek. America, és Shepley az egyik irányba mentek, mi a másikba. A szobánk a folyosó végén volt.

Abby becsúsztotta a kártyát a résbe, aztán belökte az ajtót. A szoba hatalmas volt, a királyi méretű ágy eltörpült a közepén.

A táskát a fal mellett hagytam, és addig nyomtam a kapcsolót, amíg a vastag függöny, ami elzárta Las Vegas Strip zsúfolt, villogó fényeit, és forgalmát, el nem húzódott. Egy másik gombra elhúzódott az átlátszó függöny is.

Abby nem figyelt az ablakra. Még csak fel sem nézett. A csillogás, és a pompa számára már évekkel ezelőtt elvesztette a varázsát.

Letettem a csomagokat a földre, és körülnéztem a szobában.

- Pofás, nem?

Abby rám meredt.

- Mi van?

Egy mozdulattal kinyitotta táskáját, és megrázta a fejét.

- Nem vakációzni jöttünk. Nem is kellene itt lenned, Travis.

Két lépéssel mögöttem voltam, és átfogtam a derekát. Egészen más volt itt, de én nem. Olyas valakinek kellett lennem, akire számíthat, valakinek, aki képes megvédeni őt a múltja kísérteteitől.

- Ahová te mész, oda megyek én is. – súgtam a fülébe.

Hátrahajtotta a fejét a mellkasomra, és felsóhajtott.

- A játéktérembe kell mennem. Maradj itt, vagy nézz körül a Strip mentén. Majd később találkozunk, oké?

- Elkísérlek.

Felém fordult.

- Nem akarom, hogy ott legyél, Trav.

Nem számítottam erre tőle, főleg hangjának hideg csengésére.

Megérintette a karomat.

- Ha egy hétvége alatt tizennégyezer dollárt akarok nyerni, akkor koncentrálnom kell. Nem szeretem azt, akivé az asztalok mellett válok, és nem szeretném, ha ilyennek látnál, világos?

Kisimítottam a haját a szeméből, és megpuszilt.

- Rendben, Gal.

Nem tudtam megjátszani, hogy értem, mire gondolt, de tiszteltem érte.

America bekopogott az ajtón, majd bekóválygott, ugyanabban a szinte semmi ruhában, amit a páros partin is viselt. A cipője sarka, az egekig ért, és kétszer látványosabb sminket pakolt magára. Tíz évvel idősebbnek látszott.

Odaintettem neki, aztán felkaptam a pót kulcskártyát az asztalról. America már készen állt, hogy felturbózza Abby-t az éjszakára, egy edzőre emlékeztetett, aki épp buzdító beszéddel pörgeti fel a harcosát a közelgő nagy bokszmeccs előtt.

Shepley a folyosón várt, és három félig elfogyasztott vacsora maradékát bámulta, a földre tett tányérokon, amit a vendégek hagytak ott.

- Mit akarsz csinálni először? – kérdeztem.

- Az biztos, hogy nem veszek feleségül.

- Kurvára vicces vagy. Menjünk le!

Az ajtó kinyílt, és a szálloda életre kelt. Mintha az előcsarnok lett volna az érrendszer, és az emberek a benne áramló vér. Nők csoportja, akik úgy öltöztek, mint a pornósztárok, családok, külföldiek, egy legénybúcsú résztvevői, és a szálloda személyzete követték egymást szervezett káoszban.

Eltartott egy ideig, míg átverekedtük magunkat a szállodai boltok során, amik a kijáráshoz vezettek, és elértük a sugárutat, de mi kitörtünk az útestre, és addig sétáltunk, amíg meg nem láttuk a kaszinók egyike előtt összegyűlt tömeget. A szökőkút működött, és valami hazafias dalt is ontott magából. Shepley-t teljesen elvarázsolta, láthatóan képtelen volt megmozdulni, miközben figyelte a víz táncát, ahogy fröcskölt.

Az utolsó két percet kaphattuk el, mert a fények elhalványultak, és a víz csobogni kezdett, azonnal beterítve a közönséget.

- Ez meg mi volt? – kérdeztem.

Shepley még mindig a most már hideg tócsát bámulta.

- Nem tudom, de király volt.

Az utcákon rengeteg Elvis, Michael Jackson, táncosnő, és rajzfilmkarakter szaladgált, és mind készen álltak rá, hogy pénzért közös fotót készítsenek velük. Egy helyen fura, csattanó hangot hallottam, aztán rájöttem, honnan

ered. Férfiak álltak a sétányon, és a kezükben egy halom kártya volt. egyet Shepley kezébe adtak. Egy fénykép volt, egy nevetségesen nagymellű nőről, csábító pózban. Kurvákat, és sztriptíz bárokat reklámoztak. Shepley a földre dobta a kártyát. A sétányt már szinte teljesen beterítették az ilyenek.

Egy lány sétált el előttünk, és részeg mosollyal végigmért. A magas sarkúját a kezében vitte. Ahogy elporoszkált, észrevettem meztelen lábait. A föld mocskos volt, alapul a fölötte lévő ragyogásnak, és csillogásnak.

- Meg vagyunk mentve. - mondta Shepley, elsétálva egy utcai árus mellett, aki Red Bull-t, és annyiféle alkoholt árult, amennyit csak elképzelhetett az ember. Shepley kért kettőt vodkával keverve, és elmosolyodott, az első korty után. - Nem akarok elmenni innen.

Megnéztem az időt a mobilomon.

- Már eltelt egy óra. Menjünk vissza.

- Te emlékszel hol voltunk? Mert én nem.

- Ja, erre.

Elindultunk visszafelé. Boldog voltam, amikor végre elértük a szállodánkat, mert az igazat megvallva, én sem tudtam igazán merre juthatunk vissza. A Strip-en nem volt nehéz eligazodni, de tettünk egy csomó kitérőt az út során, és Shepley egyértelműen nyaraló üzemmódba kapcsolott.

Azonnal a pókerasztalokat kerestem, ahol tudtam, hogy Abby lesz. Egy pillanatra láttam karamell hajának villanását; egyenes háttal, magabiztosan ült egy öreg emberekkel teli asztal mellett, America-val; a lányok szöges ellentétei voltak azoknak, akik a póker területen tartózkodtak.

Shepley a blackjack asztal mellől integetett nekem, aztán játszottunk egy keveset, hogy elüssük az időt.

Fél órával később Shepley megbökte a karomat. Abby felállt, és egy olajos barna bőrű, sötéthajú, nyakkendő-öltönyös fickóval beszélgetett. A férfi megfogta a karját, én pedig azonnal felálltam.

Shepley megragadta az ingemet.

- Nyugi Travis. A fickó itt dolgozik. Csak adj nekik egy percet. Mindnyájunkat kirúghatnak, ha forrófejű vagy.

Figyeltem őket. A férfi mosolygott, de Abby komoly maradt. A férfi aztán köszöntötte America-t.

- Ismerik őt - mondtam, próbáltam a szájukról olvasni, hogy tudjam, miről folyik a távoli beszélgetés. Az egyetlen, amit ki tudtam bogozni, hogy *holnap velem vacsorázol*, az öltönyös köcsög szájából, és hogy Abby azt mondja, *elkísért ide valaki*.

Shepley ezúttal már nem tudott visszatartani, de néhány lépésnyire megálltam, amikor láttam, hogy az öltönyös megcsókolja Abby arcát.

- Örülök, hogy újra láthatlak. Viszlát holnap... Öt óra megfelel? Nyolckor már itt ügyelek. - mondta.

A gyomrom lesüllyedt, és úgy éreztem, az arcom lángol. America megrántotta Abby karját, amikor észrevette, hogy ott vagyok.

- Ki volt ez? – kérdeztem.

Abby az öltönyös felé biccentett.

- Jesse Viveros. Régóta ismerem.

- Milyen régen?

Visszanézett a pókerasztal melletti üres székre.

- Erre most nincs időm, Travis.

- Gondolom, bekajálta az ifjúsági lelkész-sztorit – pillantott kacéran mosolyogva America Jesse-re.

- Az exbarátod volt? – kérdeztem azonnal haragosan. - Nem azt mondtad, hogy kansasi?

Abby türelmetlenül pillantott America-ra, majd a kezébe fogta az államot.

- Tudja, hogy nem vagyok annyi idős, hogy itt legyek, Trav. Éjfélig adott időt. Majd később mindent megmagyarázok, de most vissza kell mennem játszani, oké?

Összekoccantak a fogaim, behunytam a szemem. A barátnőm épp most egyezett bele, hogy randizik az exbarátjával. Odabent minden egy tipikus Maddox őrjöngésre készítetett, de Abby-nek jelenleg biztos támaszra volt szüksége. Az ösztöneimnek ellenállva, úgy döntöttem, hogy engedek, lehajoltam, és megcsókoltam.

- Rendben van. Éjfélkor várlak. Sok szerencsét.

Megfordultam, és átvágtam magam a tömegben, de még hallottam Abby sürgető hangját, legalább két oktávval magasabban.

- Uraim?

Azokra a lányokra emlékeztetett, akik gyerekesen beszéltek, amikor megpróbálták magukra vonni a figyelmemet, miközben azt remélték, hogy ártatlannak tűnnek.

- Nem értem, egyáltalán minek kell egyezkednie ezzel a Jesse fazonnal – morogtam.

- Mert csak így maradhat itt? – kérdezte Shepley, és megint a mennyezetet bámulta.

- Vannak más kaszinók is. Elmehetünk bármelyikbe.

- Itt vannak ismerősei, Travis. Valószínűleg azért jött ide, mert tudta, ha elkapják, akkor sem adják át őt a zsaruknak. Van ugyan hamis személyije, de lefogadom, a személyzetnek nem tartana sokáig, hogy felismerjék. Ezek a kaszinók nagy pénzeket fizetnek, hogy kiszűrjék a szélhámosokat, igaz?

- Asszem – mondtam fintorogva.

Az asztalnál találkoztunk America-val, és Abby-vel, és néztük, ahogy America besöpri Abby nyereményét.

Abby megnézte az óráját.

- Időre van még szükségem.

- Próbálsz a blackjacknél?

- Nem veszíthetek pénzt, Trav.

Elmosolyodtam.

- Nem veszíthetsz, Gal.

America a fejét rázta.

- A blackjack nem az ő játéka.

- Nyertem egy kicsit. – túrtam bele a zsebembe. – Hatszázam van. Odaadom.

Shepley is odaadta Abby-nek a zsetonjait.

- Én csak háromszázat nyertem, de az a tiéd.

Abby felsóhajtott.

- Kösz, gyerekek, de még mindig hiányzik öt lepedő.

Megint az órájára nézett, aztán felpillantott Jesse közeledtére.

- Hogy ment? – kérdezte mosolyogva.

- Ötezerrel kevesebbem van, Jess. Időre van még szükségem.

- Minden tőlem telhetőt megtettem, Abby.

- Kösz, hogy engedted, hogy maradjak.

Jesse kényelmetlenül elmosolyodott. Láthatóan ő is legalább annyira félt ezektől az emberektől, mint Abby.

- Kérjem meg esetleg apámat, hogy beszéljen Benny-vel?

- Ez Mick sara. Megkérem, hogy tolja ki a határidőt.

Jesse a fejét csóválta. - Tudod jól, hogy ez nem jön össze, Baba, akármennyivel rukkolsz is elő. Ha kevesebbet adsz vissza, mint amivel tartozol, Benny küld valakit. Menj tőle olyan messzire, amilyen messzire csak tudsz.

- Meg kell próbálnom. – válaszolt Abby megtört hangon.

Jesse felé lépett, és lehalkította a hangját.

- Szállj fel egy gépre, Abby. Hallod?

- Hallom! – csattant élesen.

Jesse felsóhajtott, a szemébe kiült a megfáradt együttérzés. Abby köré fonta a karját, és csókot nyomott a hajára.

- Nagyon sajnálom. Ha az állásom nem forogna kockán, tudod, hogy megpróbálnék kitalálni valamit.

A tarkómon felborzolódott a hajam, az történt, ami csak akkor, amikor fenyegetve éreztem magam, és készen álltam, hogy a haragomat valaki másra zúdítsam. Épp mielőtt Jesse-nek ugrottam volna, Abby elhúzódott.

- Tudom. – mondta. – Megtettél mindent, amit lehetett.

Jesse az ujjával felemelte az állát.

- Holnap ötkor. – lehajolt, és csókot nyomott a szája sarkába, aztán egyeden szó nélkül továbbment.

Ekkor vettem észre, hogy az egész testemmel előredőltem, és Shepley megint megragadta az ingemet, annyira, hogy belefehéredtek az ujjai.

Abby szemei a földre szegeződtek

- Mi van ötkor? – fortyogtam.

- Abby beleegyezett, hogy ötkor együtt vacsorázik Jesse-vel, ha nem küldi el innen. Nem volt más választása, Trav – mondta America.

Abby felnézett rám, azokkal a nagy bocsánatkérő szemeivel.

- Volt választásod – mondtam.

- Volt már dolgod a maffiával, Travis? Bocsáss meg, ha megsértettelek, de egy régi baráttal elköltött ingyen vacsora nem magas ár Mick életéért cserébe.

Összeszorítottam az államot, és nem hagytam, hogy kiszabaduljanak a szavak, amikről tudtam, hogy később megbánnám.

- Gyertek, gyerekek, meg kell keresnünk Benny-t – mondta America, és a karjánál fogva húzta Abby-t.

Shepley mellettem sétált, ahogy a lányokat követtük lefelé a Strip-en Benny irodája felé. Egy tömbnyire volt a ragyogó fényektől, de ott volt valahol az kincs, amit soha nem érintettem – és nem is állt szándékomban. Abby megtorpant, aztán felsétált néhány lépcsőfokot, egy hatalmas zöld ajtóhoz. Bekopogott, én pedig megfogtam a másik kezét, hogy csillapítsam a remegését.

Egy ajtónálló jelent meg a nyíló ajtóban. Hatalmas volt – fekete, félelmetes, és olyan széles, mint amilyen magas – és egy tipikus Vegas-i mocsadék állt mellette. Aranyláncok, gyanakvó tekintet, és anyuci főztjétől alaposan megnőtt has.

- Benny – suttogta.

- Istenem, istenem... Már nem vagy a Szerencsés Tizenhárom, igaz? Mick nem is mesélte, micsoda bombázó lettél. Vártalak már, Baba. Hallom, elhoztad a fizetséget.

Abby bólintottam, és Benny intett nekünk.

- Velem vannak. – mondta, a hangja meglepően erőteljes volt.

- Attól tartok, kint kell várniuk – felelte a portás hihetetlenül mély, basszus hangon.

Megfogtam Abby karját, és a vállamat védekező pózba fordítottam.

- Nem megy be oda egyedül. Elkísérem.

Benny egy pillanatig méregetett, aztán felmosolygott az ajtónállóra.

- Rendben van. Mick örül majd, hogy ilyen jó barát van veled.

Követtük az épületbe. Határozottan fogtam Abby karját, biztos akartam lenni benne, hogy közte és a legnagyobb veszedelem – az ajtónálló közt állok. Mentünk Benny után, követtük őt a liftbe, és felmentünk négy emeletet.

Amikor kinyílt a liftajtó, egy hatalmas mahagóni íróasztalt pillantottam meg. Benny odabicegett a bársonyszékéhez, leült és nekünk is intett, hogy foglaljunk helyet a vele szembeni két széken. Leültem, de az adrenalin dübörgött az ereimben, és ettől remegtem, és fészkelődtem. Hallottam, és láttam mindent a szobában, beleértve a két gengsztert, akik Benny asztala mögött álltak az árnyékban.

Abby átnyúlt, hogy belekapaszkodjon a kezembe, én pedig megnyugtatóan megszorítottam.

- Mick huszonötezerrel tartozik nekem. Bízom benne, hogy elhoztad a teljes összeget – firkantott le valamit Benny egy noteszbe.

- Ami azt illeti – Abby kis szünetet tartotta, megköszöörülte a torkát – ötezerrel kevesebbet tudtam összeszedni, Benny. De még ott az egész holnapi nap. És ötezer nem probléma, igaz? Tudod, hogy össze tudom kaparni.

- Abigail – mondta Benny homlokráncolva – igazán csalódást okozol nekem. Ennél jobban ismered a szabályokat.

- K... kérlek, Benny! Arra kérlek, fogadd el, a tizenkilencezerkilencszázat, és holnapra megszerzem a maradékot.

Benny gombszeme Abby-ról rám siklott, aztán vissza rá. A gengszterek kiléptek a sötét sarkaikból, és nekem megint felállt a haj a tarkómon.

- Tudod jól, hogy csak a teljes összeget fogadom el. Az, hogy ennél kevesebbet akarsz átadni, elárul nekem valamit. Tudod, mit? Hogy nem vagy benne biztos, hogy sikerül megszerezned a teljes összeget.

A gengszterek előrébb léptek. Vettem egy fürkész pillantást a zsebeikre, és a ruhájuk vonala alatt ott sikoltottak a fegyverek. Mindkettőnél valamiféle kés volt, de lőfegyvert nem láttam. Ez persze nem jelentette azt, hogy a bakancsukba nem dugtak, de kételkedtem benne, hogy bármelyikük annyira gyors lett volna, mint én. Ha szükséges, képes leszek, elkapni őket, és kijuttatni magunkat.

- Meg tudom szerezni a pénzed, Benny – kuncogott Abby idegesen. – Hat óra alatt nyolcezer kilencszázat nyertem.

- Szóval azt állítod, hat óra múlva megint hozol nyolcezer kilencszázat? – vigyorgott Benny ördögien.

- A határidő holnap éjfélkor jár le – szólaltam meg, és mögém pillantottam, a megjelenő árnyalakokat figyeltem.

- M... mit művelsz, Benny? – kérdezte Abby megfeszülve.

- Mick felhívott ma este. Azt mondta, te majd visszafizeted az adósságát.

- Szívességet teszek neki. Nem én tartozom neked – felelt Abby szigorúan.

Benny kövér, kurta karjával az asztalra könyökölt.

- Azt forgatom a fejemben, hogy megtanítom Mick-et kesztyűbe dudálni, és kíváncsi vagyok, kölyök, mennyire vagy szerencsés.

Ösztönösen felugrottam a székeből, és magammal rántottam Abby-t. Magam mögé húztam, és az ajtó felé hátráltam.

- Josiah kint áll az ajtó előtt. Mégis mit gondolsz, fiatalember, hová tudnátok menekülni?

- Travis! – figyelmeztetett Abby.

Itt már nem volt helye a beszédnek, ha hagyom, hogy ezek a bűnözők közelebb jöjjenek, bánthatják Abby-t. Magam mögé irányítottam.

- Remélem, tudja, Benny, hogy amikor kiütöm az embereit, azt nem tiszteletlenségből teszem. De szerelmes vagyok ebbe a lányba, és nem hagyhatom, hogy bántsa.

Benny hangosan kotkodácsolva nevetett.

- Minden elismerésem, fiam. Több bátorság szorult beléd, mint bárkibe, aki ezen az ajtón belépett. Felkészítelek hát arra, amit most kapsz. Jobbra tőled az

az elég nagydarab fickó David, és ha nem tud ököllel lecsapni, akkor van még kés is nála a pisztolytáskájában. A tőled balra álló Dane, a legjobb harcosom. Ami azt illeti, holnap is lesz bunyója, és még sosem veszített. Vigyázz, meg ne sértsd a kezeidet, Dane. Sok pénzt tettem rád.

Dane eszelősen vidám tekintettel nézett Travis-re, és elmosolyodott.

- Igenis, uram.

- Hagyd abba, Benny! Megszerzem a pénzt! – kiabálta Abby.

- Szó sem lehet róla... ez itt nagyon is érdekesnek ígérkezik – kuncogott Benny, és kényelmesen hátradőlt a karosszékében.

David nekem rontott. Esetlen, és lassú volt, és mielőtt még esélye lett volna, hogy a késéért nyúljon, mozgásképtelenné tettem azzal, hogy az orrát behúztam egyenesen a térdembe. Aztán bevittem két ütést a patkányképebe. Tudtam, hogy ez nem egy alagsori bunyó, és arra megy ki, hogy életben kijuttassam innen Abby-t, és magamat, ezért bevittem minden erőmet az összes ütésbe. Jó érzés volt, ahogy minden eddig elfojtott haragomat szabadon engedhettem végre. Két újabb ütéssel, és egy könyökléssel később David a földön feküdt, egy vértócsa közepén.

Benny feje hátracsuklott, és hisztérikusan kacagott. Úgy verte az asztallapot az öklével, mint egy vasárnapi rajzfilmeket néző, boldog gyerek.

- Hajrá, Dane! Remélem, nem ijesztett meg?

Dane sokkal óvatosabban jött felém, egy profi harcos összeszedettségével, és precizitásával. Az ökle az arcom felé csapódott, de félreléptem, és a vállummal teljes erőmből beleökleltem. Mindketten megbotlottunk, és Benny asztalára zuhantunk.

Dane mindkét karjával megragadott, és a földre dobott. Gyorsabb volt, mint amire számítottam, de nem elég gyors. A padlón dulakodtunk egy ideig, közben nekem lehetőségem adódott, és jó fogást találtam, de aztán Dane teret nyert, fölé fordult, és bevitt néhány ütet, miközben én csapdába kerültem alatta a földön.

Belemarkoltam Dane golyóiba, és megrángattam. Ez ledöbbsentette, és felkiáltott, épp elég ideig ledermedt, hogy fölébe kerüljek. Főlé térdeltem, a hosszú hajánál fogva lefogtam, és alaposan megsoroztam a fejét. Beledöngöltem Dane feje minden ütés után nekicsapódott Benny asztalának az elejébe, aztán valahogy feltápáskodott, szédelegve, vérezve.

Egy pillanatig néztem, aztán újra támadtam, hagytam, hogy a haragom átjárjon minden támadással. Dane egyszer kitért, és az ujjai elérték az államot.

Lehetett ő harcos, de Thomas sokkal keményebben ütött, mint ő. Ez itt lassan csak egy massa volt.

Mosolyogva felemeltem a mutatóujjamat.

- Ez volt az egyetlen lehetőség.

Benny féktelen kacagása betöltötte a szobát, miközben végeztem a verőlegényével. A könyököm Dane arcában landolt, és azelőtt kiütötte, hogy földet ért volna.

- Elképesztő fiatalember! Egyszerűen elképesztő! - tapsolt elragadtatottan Benny.

Azonnal megragadtam Abby-t, és a hátam mögé húztam, ahogy Josiah tagbaszakadt alakja megjelent az ajtóban.

- Tegyek rendet, uram? - kérdezte, a hangja mély, de ártatlan volt, mintha csak egy munkát végezne, amiben jó, és nem az lenne a vágy, hogy mindkettőnket bántson.

- Nem! Nem, nem... - mondta Benny még mindig a rögtönzött előadástól szédülten. - Mi a neved?

- Travis Maddox - válaszoltam két lélegzetvétel közt. Dane meg David vérét a farmeromba töröltem a kezemről.

- Azt hiszem, Travis Maddox, kiségetheted a kis barátnődet.

- Hogyhogy? - fújtattam.

- Dane-nek holnap este bonyója lett volna. Sok pénzt tettem fel rá, és most nem úgy fest, hogy egyhamar képes lesz egy verekedést megnyerni. Azt javaslom, állj be helyette, nyerj nekem egy nagy rakás pénzt, én meg elengedem a Mick adósságából fennmaradt ötezer-egyszáz dollárt.

Abby-hez fordultam.

- Galamb?

- Rendben vagy? - kérdezte, és letörölte a vért az arcomról. Az ajkamba haraptam, és a szája körül megrándult az arca. A szeme megtelt könnyel.

- Nem az én vérem, bébi. Ne sírj.

Benny felállt.

- Sok a dolgom, fiam. Mész vagy maradsz?

- Megteszem - mondtam. - Csak mondja meg, mikor és hol, és ott leszek.

- Brock McMann ellen állsz ki. Nem egy kispályás. Tavaly kizárták az UFC-ből.

Ismertem a nevet.

- Csak mondja meg, hová kell mennem.

Benny megadta nekem az információt, aztán farkasmosoly terült szét az arcán.

- Kedvellek, Travis. Szerintem jó barátok leszünk.

- Kétlem - mondtam. Kinyitottam Abby-nek az ajtót, és addig védelmező tartásban mentem mellette, míg ki nem jutottunk a bejárati ajtón.

- Jesszusom! - kiáltott fel America, amikor meglátta a ruhámra fröccsent vért. - Rendben vagytok, gyerekek? - Megragadta Abby vállát, és az arcát fürkészte.

- Jól vagyok. Tudod, átlagos munkanap. Mindkettőnknek - mondta Abby, és megtörölte a szemét.

Abby kezét szorosan fogva a szállodába siettünk, Shepley-vel meg America-val a sarkunkban.

Az egyetlen, aki észrevette vérpettyezte ruhámat, a liftes kölyök volt.

Amint mind bent voltunk Abby szobájában, levetkőztem, és a fürdőszobába mentem, hogy lemossam magamról a mocskot.

- Mi az ördög történt odabent? - kérdezte végül Shepley.

Hallottam a hangjuk duruzsolását, ahogy beálltam a víz alá, felidézték az elmúlt egy órát. Bármennyire is félelmetes volt, hogy Abby ekkora veszélyben volt, kurvára elképesztő volt, hogy sikerült kiütnöm Benny két verőemberét, David-et, és Dane-t. mintha ez lett volna a létezés legjobb kábítószer.

Kíváncsi voltam, hogy elmentek volna a végsőkéig, vagy Benny hagyja, hogy egyszerűen kirángassanak, és otthagyanak a sikátorban.

Furcsa nyugalom szállt meg. Az, hogy megvertem Benny embereit, minden haragot, és feszültséget kiengedett belőlem, ami az évek során felhalmozódott, és most szinte normálisnak éreztem magam.

- Hát én megölöm! Megölöm azt a szánalmas faszfejet! - kiáltotta America.

Elzártam a csapot, és egy törölközőt tekertem a derekam köré.

- Az egyik pasi, akit kiütöttem, holnap este bunyózni készült. - mondtam Shepley-nek. - Beállok helyette, Benny pedig cserében elfelejti Mick adósságából az utolsó ötezet.

America felállt.

- Ez nevetséges! Miért segítünk Mick-nek, Abby? Odadobott a farkasoknak! *Megölöm!*

- Nem, ha előbb *én* ölöm meg - dühöngtem.

- Húzzatok sorszámot - nyögte Abby.

Shepley idegesen feszengett.

- Szóval holnap bunyózol?

Biccentettem egyet.

- Egy Zero nevű helyen. Hatkor. Brock McMann-nel, Shep.

Shepley megrázta a fejét.

- Nem lehet. A francba is, szó sem lehet róla! A csávó egy elmebeteg!

- Igen - feleltem -, de nem a barátnőjéért harcol, igaz? - a karjaimba húztam Abby-t, és megcsókoltam a feje búbját. Még mindig reszketett. - Jól vagy, Galamb?

- Ez az egész nem helyénvaló. Több szempontból sem. Nem is tudom, melyikről beszéljelek le előbb.

- Hát nem láttál ma éjjel? Minden rendben lesz. Láttam már Brock-ot verekedni. Kemény, de nem legyőzhetetlen.

- Nem akarom, hogy verekedj vele, Trav!

- Hát én meg azt nem akarom, hogy elmenj a volt barátoddal holnap este vacsorázni. Gondolom, mindkettőnknek meg kell tennünk valami kellemetlen dolgot, hogy a semmirekellő apád bőrét mentsük.

Huszonegyedik fejezet

Lassú halál

Shepley mellettem ült a padon a kicsi, de jól megvilágított szobában. Ez volt az első alkalom, hogy nem az alagsorba mentem egy leszervezett bunyóra. A közönség Vegas aljanépéből került ki: helyiek, bűnözők, drogkereskedők, és az elmaradhatatlan kurváik. A tömeg odakint egy sötét sereg volt, ennek megfelelően jóval hangosabb, és vérszomjasabb. Emberek helyett rács fog körülvenni.

- Még mindig azt hiszem, hogy nem kéne megtenned – mondta America a szoba másik végéből.

- Ne most, bébi – szólt rá Shepley. Segített ragasztószalagot tekerni a kezem köré.

- Ideges vagy? – kérdezte Mare, rá nem jellemző módon csendesen.

- Nem. De jobban lennék, ha Gal itt lenne. Hallottál felőle?

- Írtam neki. Itt lesz.

- Szerette a pasit? – kérdeztem, és azon gondolkodtam, vajon miről folyhat a vacsora melletti beszélgetés. Az már egyértelmű, hogy nem volt egy szentéletű ember, és fogalmam sem volt, hogy vajon mit vár el cserébe a szívességért.

- Nem – mondta America. –Legalábbis sosem mondta. Együtt nőttek fel, Travis. Sokáig ő volt az egyetlen, akire Abby támaszkodhatott.

Nem tudtam, hogy ettől jobban, vagy rosszabbul érzem magam.

- Válaszolt már?

- Hé! – mondta Shepley, és meglegyintette az arcomat. – Hé! Brock McMann vár rád. Most száz százalékban erre kell összpontosítanod. Ne legyél papucs, koncentrálj!

Bólintottam, és megpróbáltam visszaemlékezni arra a néhány alkalomra, amikor láttam Brock-ot verekedni. Eltiltották az UFC-től szabálytalanságért, és olyan szóbeszéd is járta, hogy megtámadta az UFC elnökét. Ennem már jó ideje, de ő attól még hírhedten mocskos harcos volt, és ha a bíró nem látta, szívesen alkalmazott látványosan szabálytalan fogásokat. A kulcs az volt, hogy nem engedem ilyen helyzetbe jutni. Ha körém zárja a lábát, akkor nagyon gyorsan legyűr.

- Biztonságosan kell játszani, Trav. Hagyd, hogy ő támadjon először. Valahogy úgy, mint ahogy akkor verekedtél, amikor meg akartad nyerni a fogadást Abby-vel. Nem valami egyetemi retardált birkózóval küzdesz. Ez nem a Kör, és most ne próbálj műsort adni a közönségnek!

- Átkozott legyek, ha nem.

- Nyerned kell, Travis. Abby-ért küzdesz, ezt ne felejtsd el!

Bólintottam. Shepley-nek igaza volt. Ha veszítek, Benny nem jut a pénzéhez, és Abby veszélybe kerül.

Egy zsíros hajú, tagbaszakadt férfi lépett be.

- Te jössz. Az edződ csatlakozhat melléd a ketrecen kívül, de a lányok... hol a másik lány?

A szemöldököm közt barázda keletkezett.

- Majd jön.

- ... számukra foglalt hely van a második sor végén a te sarkodnál.

Shepley visszafordult America-hoz.

- Odakísérlek. – az öltönyösre nézett. – Senki sem érhet hozzá. Kurvára biztos, hogy megölöm az első embert, aki megteszi.

Az öltönyös arcán a mosoly árnya suhant át.

- Benny azt mondta, hogy semmi elterelés. Végig rajta lesz a szemünk.

Shepley bólintott, aztán a kezét nyújtotta America felé. Ő elfogadta, majd csendesen követtek az ajtón át.

A bemondók felerősödött hangja a hatalmas hangszórókból zengett, amiket a terem sarkaiban helyeztek el. Olyan volt, mint egy kisebb koncertterem, könnyen ülhetett ott vagy ezer ember, de most mind talpon voltak, és vagy vigyorogtak, vagy gyanakodva méregettek, amikor megjelentem.

A ketrec ajtaja kinyílt, és én beléptem.

Shepley figyelte, ahogy az öltönyös leülteti America-t, és amikor megnyugodott, hogy rendben van, felém fordult.

- Emlékezz: játssz okosan! Hagyd először támadni, és a cél, hogy megnyerd Abby kedvéért.

Biccentettem.

Egy pillanattal később zene harsant a hangszórókból, és a tömeg mozgása, és kiabálása szinte őrületté robbant. Brock McMann bukkant fel a folyosóról, miközben a szarufákra erősített reflektorok megvilágították zord arcát. Volt egy kísézője, aki távol tartotta a harcra kész bámészkodókat, miközben Brock fel-le ugrált, hogy laza maradjon. Rájöttem, hogy valószínűleg heteket, ha nem hónapokat edzett erre a bunyóra.

Ez rendben volt. Engem egész életemben püföltek a bátyáim. Rengeteget edzettem

Megfordultam, hogy összenézzek America-val. Megvonta a vállát, és elhúzta a száját. Percekre voltam életem legnagyobb bunyójától, és Abby nincs itt. Épp amikor visszafordultam, hogy lássam, amint Brock belép a ketrecbe, meghallottam Shepley hangját.

- Travis! Travis! Itt van!

Megfordultam, és kétségbeesve kerestem Abby-t, aztán megláttam, ahogy észvesztő sebességgel rohan le a lépcsőn. Közvetlenül a rács mellett állt meg, a kezeivel belecsimpaszkodott a láncszemekbe, hogy lefékezze magát.

- Itt vagyok! Itt vagyok – lihegte.

A rács résen keresztül megcsókoltuk egymást, ő pedig az ujjával a kezébe fogta az arcomat, csak az fért át.

- Szeretlek – megrázta a fejét. – Nem kell megtenned, ugye tudod.

Elmosolyodtam.

- Igen, tudom.

- Intézzük már, Romeo. Nem érek rá egész este – kiabált Brock a másik sarokból.

Én nem fordultam meg, de Abby átnézett a vállam fölött. Amikor elkapta Brock pillantását harag suhant át az arcán, és a kifejezése rideggé vált. Egy töredék másodperccel később a szeme visszavándorolt rá, és a tekintete átmelegedett. Félénken mosolygott.

- Tanítsd jó modorra ezt a seggfejet!

Mosolyogva rákacsintottam.

- Neked bármit, bébi.

Brock-al a ring közepén találkoztam, az orrunk szinte összeért.

- Csak okosan! – kiabált Shepley.

Előrehajoltam, és Brock fülébe súgtam:

- Csak szeretném, ha tudnád, nagy rajongód vagyok, akkor is, ha egy pondró és csaló vagy. szóval ne vedd személyeskedésnek, amikor kurvára kiütlek.

Brock szögletes álla megmozdult a bőre alatt, a szeme villogott – nem a haragtól, hanem kábult zavarodottságában.

- Csak *okosan*, Travis! – kiabált megint Shepley, amikor látta a kifejezést a szememben.

A gong megszólalt, és én azonnal támadtam. Beleadtam minden erőmet. Megint szabadon engedtem ugyanazt a haragot, amit Benny gorilláival szemben is.

Brock hátratántorodott, próbált helyezkedni, hogy védje magát, vagy megrúgjon, de nem hagytam neki időt, mindkét öklömet használtam, hogy a földre küldjem.

Szokatlanul felszabadító érzés volt, hogy nem fogtam vissza magam. Ahogy kiengedtem magamból az adrenalint, az szinte széttépett. Megfeledkeztem magamról, Brock félreugrott a rohamom elől, és egy jobbhoroggal válaszolt. A próbálkozásai sokkal keményebbek voltak, mint azoké az amatőröké, akikkel a suliban volt dolgom – és ez kurvára felemelő volt. A Brock-al való verekedés felidézett bennem néhány igazán komoly összetűzést a bátyáimmal, amikor a szavak végül alapos seggbe rúgásig fajultak.

Otthon éreztem magam, mintha Brock-al edzenék; ebben a pillanatban a haragom célzott, és helyénvaló volt.

Minden alkalommal, amikor Brock ökle lecsapott, csak még jobban felkorbácsolta az adrenalin szintemet, és éreztem, hogy az amúgy is hatalmas ütéseim még halálosabbá válnak.

Próbált lebirkózni a földre, de én biztos pozícióban lecövekeltem a lábam, és kibiztosítottam magam az kétségbeesett próbálkozásokkal szemben, ahogy próbált kizökkenteni az egyensúlyomból. Amíg ő ugrabugrált, addig az én ökömbe feszült kezem számtalanszor megtalálta a fejét, fülét, a halántékát.

A fehér ragasztószalag az ujjaimon már vörös volt, de nem éreztem fájdalmat, csak a tiszta megkönnyebbülést, hogy minden nyomasztó negatív érzelmet kiengedtem magamból, amik már olyan hosszú idő óta nehezedtek rám. Emlékeztem, mennyire megnyugtató érzés volt, hogy a szart is kivertem Benny embereiből. Győzni, vagy veszíteni, kíváncsian vártam, hogy milyen ember leszek ezután a bunyó után.

A bíró, Shepley, és Brock edzője körülvettek, és lerángattak az ellenfelemről.
- Gong, Travis! Állj le! – mondta Shepley.

A sarokba rángatott, Brock-ot meg a másikba húzták. Megfordultam, hogy Abby-re nézzek. A kezét tördelte, de tágra nyílt szeme biztosított róla, hogy jól van. Rákacsintottam, ő pedig egy csókot dobott felém. A gesztus teljesen feltöltött, és megújult elszántsággal tértem vissza a ketrec közepére.

Amint megszólalt a gong, támadásba lendültem, de most jobban figyeltem, hogy azonnal elhajoljak, miután beviszek egy ütést. Egyszer, vagy kétszer Brock-nak sikerült lefognia a karjával, nehezen kapott levegőt, és próbált megharapni, vagy tökön rúgni. Könnyedén ellöktem, aztán még keményebben ütöttem.

A harmadik menetben Brock megbotlott, ütni, vagy rúgni akart, de elvétette. Nagyon gyorsan kifulladt. Már én is fáradtam, több szünetet is tartottam két ütés közt. Az adrenalin, ami először fűtötte a testem, mostanra elapadt, és a fejem is kezdett zakatolni.

Brock behúzott egyet, aztán még egyet. A harmadikat blokkoltam, aztán készen álltam, hogy befejezzem, belekezdtem a gyilkos támadásba. Maradék erőmmel térden rúgtam Brock-ot, aztán körbecsaptam, a könyökömet egyenesen az orrába vágtam. Hátranyaklott a feje, egyenesen a mennyezetre nézett, tett még néhány lépést, aztán a földre zuhant.

Fülsiketítő volt a tömeg üvöltözése, de én csak egyetlen hangot hallottam.

- Oh, Istenem! Igen! Ezaz bébi! – sikoltotta Abby.

A bíró megnézte Brock-ot, aztán hozzám sétált, és felemelte a kezem. Shepley, America, és Abby berontottak a ketrecbe, és körüldongtak. Felkaptam Abby-t és a számat az övére nyomtam.

- Megcsináltad – mondta, és a kezébe fogta az arcomat.

Az ünnepségnek hamar vége szakadt, amikor Benny egy csapat friss testőrrel belépett a ketrecbe. Letettem Abby-t a földre, és védelmezőn elé álltam.

Benny csupa mosoly volt.

- Szép munka, Maddox. Megmentetted a napot. Ha van egy perced, beszélnék veled.

Visszanéztem Abby-re, aki megragadta a kezem.

- Minden rendben. Az ajtónál találkozunk – mondtam, és a legközelebbi kijárat felé biccentettem. – tíz perc múlva.

- Tíz? – kérdezett vissza, a szemében aggodalom tükröződött.

- Tíz – feleltem, és megcsókoltam a homlokát. Shepley-re néztem. – vigyázz a lányokra.

- Talán inkább veled kéne mennem.

Shepley füléhez hajoltam.

- Ha meg akarnak ölni minket Shepley, akkor úgyse sokat tehetünk. Azt hiszem, Benny mást forgat a fejében. – elhúzódtam, és a karjára csaptam. – Tíz perc múlva itt találkozunk.

- Nem tizenegy. Nem tizenöt. Tíz. – mondta Shepley, miközben elhúzta a vonakodó Abby-t.

Követtem Benny-t ugyanabba a szobába, ahol a bunyó előtt is várakoztam. Meglepett, hogy az embereit kint váratta.

Felemelte a kezét, és körbemutatott a szobán.

- Azt hiszem, ez lehet jobb is. Nos, láthatod, hogy nem mindig vagyok az a... rossz ember, akit talán mutattam neked.

A testbeszéde, és a tónusa nyugodt volt, de nyitva tartottam a szeme, és a fülem bármilyen meglepetésre.

Benny mosolygott.

- Van számodra egy ajánlatom, fiam.

- Nem vagyok a fia.

- Igaz – ismerte el. – De miután felajánlok neked százötvenezer dollárt verekedésenként, azt hiszem, szeretnél az lenni.

- Milyen verekedések? – kérdeztem. Arra gondoltam, hogy talán azt akarja mondani, hogy Abby még mindig tartozik neki, fogalmam sem volt, hogy állást akar ajánlani nekem.

- Láthatóan nagyon brutális vagy, nagyon tehetséges fiatalember. Te abba ketrecbe születél. Én segíthetek odajutni... és emellett nagyon gazdag emberré tehetlek.

- Hallgatom.

Benny mosolya kiszélesedett.

- Havonta egy bunyót tervezek.

- Még főiskolára járok.

Vállat vont.

- Leszervezzük. Repülővel utaztatlak, és Abby-t is, ha szeretnéd, első osztályon, hétvégenként, ha ez az, amit akarsz. Úgy is kereshetsz pénzt, hogy közben, ha akarod, folytatod a főiskolai tanulmányaidat.

- Hat számjegy bunyónként? – számoltam, és igyekeztem nem túl meglepettnnek tűnni. – Bunyó, és mi még?

- Ennyi, kölyök. Csak bunyó. Csinálj nekem pénzt!

- Csak bunyó... és akkor szállhatok, amikor akarok.

Elmosolyodott.

- Nos, igen, de nem hinném, hogy ez egyhamar megtörténne. Szeretted. Láttalak. Megrészegültél tőle, abban a ketrecben.

Álltam ott egy percig, átgondoltam az ajánlatát.

- Átgondolom. Hadd beszéljek Abby-vel.

- Ez elfogadható.

AZ ÁGYRA TETTEM A BŐRÖNDJEINKET, ÉS MELLÉ ROGYTAM. Megemlítettem Abby-nek Benny ajánlatát, de ő egyáltalán nem fogta föl. Mivel a repülőút hazafelé kissé feszült volt, úgy döntöttem, hagyom a témát, amíg hazaérünk.

Abby épp Toto-t szárítgatta, miután alaposan megfürdette. Brazil vigyázott rá, és Abby undorodott a szagtól, amit árasztott.

- Ó! Mennyivel finomabb az illatod! – kuncogott, amikor a kutya megrázta magát, és apró vízcseppeket szórt szét a padlón. Felágaskodott a hátsó lábaira, és összenyalta Abby arcát. – Nekem is hiányoztál, kisember.

- Galamb? – kérdeztem, és idegesen összefontam az ujjaimat.

- Igen? – felelt, és egy sárga törölközővel dörgölte Toto-t.

- Meg akarom ezt csinálni. Verekedni akarok Vegasban.

- Nem – mosolygott le Toto boldog képébe.

- Nem figyelsz rám. Megteszem. Pár hónap múlva belátod, hogy ez volt a helyes döntés.

Felpillantott rám.

- Benny-nek fogsz dolgozni.

Idegesen bólintottam, aztán elmosolyodtam.

- Rólad akarok gondoskodni. Gal.

Elfutották a szemét a könnyek.

- Nem akarok semmit, amit abból a pénzből veszel, Travis. Nem akarom, hogy bármi közöm legyen Benny-hez, Vegashoz, vagy bármihez, ami ezzel jár.

- Azzal nem volt bajod, hogy az itteni bunyóimból nyert pénzből kocsit vegyél.

- Az egészen más, ezt te is tudod.

A homlokomat ráncoltam.

- Minden rendben lesz, Gal, majd meglátod.

Egy pillanatig figyelt, aztán kigyúlt az arca.

- Egyáltalán miért kérdeztél meg, Travis? Mindegy, mit mondtam volna, ha egyszer eldöntötted, hogy Benny-nek dolgozol.

- Szeretném, ha ebben mellém állnál, de ennyi pénzt lehetetlen visszautasítani. Örültséggel érne fel.

Hosszú ideig hallgatott, megereszkedett a válla, aztán bólintott.

- Rendben. Akkor hát döntésre jutottál.

Széles mosolyra húzódott a szám.

- Majd meglátod, Galamb. Nagyszerű lesz! – feltoltam magam az ágyról, odaléptem Abby-hez, és megcsókoltam az ujjait. – Kilyukad a gyomrom. Nem vagy éhes?

Megrázta a fejét.

Megcsókoltam a haja tövét, mielőtt kimentem a konyhába. Különböző dalocskákat dudorásztam, miközben felkaptam két szelet kenyeret, szalámit, és sajtot. *Istenem, hogy összezavarodott*, gondoltam, miközben fűszeres mustárt nyomtam a kenyérszeletekre.

Kábé három harapással eltüntettem, és leöblítettem egy sörrel, közben azon tanakodtam, mit ehetnék még. Nem is jöttem rá, mennyire feszültnak éreztem a testem, amíg haza nem értünk. Eltekintve a bunyótól, valamit kezdenem kellett a feszültségemmel. Most, hogy Abby ismerte a terveimet, rendben volt, a feszültség annyira eltűnt, hogy újra volt étvágyam.

Abby végigsétált a folyosón, aztán elfordult a saroknál, a kezében egy bőrönd volt. Nem nézett rám, ahogy átvágott a nappalin az ajtó felé.

- Galamb? – kiabáltam.

Kiséáltam a nyitva maradt ajtón, és láttam, hogy Abby America Hondájához lép.

Amikor nem válaszolt, leszaladtam a lépcsőn, keresztül a fűvön, ahol Shepley, America, és Abby álltak.

- Mit csinálsz? – kérdeztem, és a bőröndre mutattam.

Zavartan elmosolyodott. Abban a pillanatban nyilvánvalóvá vált, hogy valami nincs rendben.

- Gal?

- Átviszem a holmimat a Morgan-be. Ott rengeteg a mosógép és szárítógép, nekem meg borzalmasan felgyűlt a szennyesem.

Összeráncoltam a homlokom.

- Úgy akartál elmenni, hogy nekem nem is szóltál volna?

- Visszajött volna, Trav. Ne légy már olyan kibaszottul paranoiás – jegyezte meg America.

- Ó! – mondtam bizonytalanul. – Itt alszol ma?

- Nem tudom. Attól függ, mikorra végzek a mosással.

Bár tudtam, hogy még mindig aggódik a Benny-vel kapcsolatos döntésem miatt, ráhagytam, elmosolyodtam, és magamhoz húztam.

- Három hét múlva már kifizetem, hogy mossanak rád. Vagy el is dobhatod a piszkos ruháidat, és vehetsz újat.

- Megint Benny-nek bunyózol? – kérdezte döbbenten America.

- Olyan ajánlatot tett, amit nem lehetett visszautasítani.

- Travis... – kezdte Shepley.

- Ne kezdjétek már ti is, gyerekek! Ha Gal kedvéért nem gondoltam meg magam, akkor a tiétekért sem fogom.

America és Abby összepillantottak.

- Ideje, hogy visszavigyelek, Abby. Egy örökkévalóságig fogsz ennyi szennyest mosni.

Lehajolt, hogy megcsókoljam Abby-t. Közelebb húzott magához, és keményen csókolt, amitől kissé kevésbé éreztem az aggodalmát.

- Viszlát később. – mondtam. – Szeretlek.

Shepley beemelte Abby bőröndjét a Honda felhajtható tetejű csomagterébe, America pedig beült a helyére, és átnyúlt, hogy becsatolja magát.

Becsuktam Abby ajtaját, és összefontam a karomat a mellkasom előtt.

Shepley megállt mellettem.

- Ugye igazából nem fogsz verekedni Benny-nek?

- Rengeteg pénz, Shepley. Hat számjegy bunyónként.

- *Hat számjegy?*

- Te nemet tudnál mondani?

- Még jó, ha emiatt America kirúgná a nyavalyás seggem.

Kurtán felnevettem.

- Abby nem fog emiatt *kirúgni*.

America kitolatott a parkolóból, amikor észrevettem Abby arcán a legördülő könnyeket.

Odaszaladtam a kocsinhoz, és megkocogtattam az üveget.

- Mi baj, Gal?

- Indulj, Mare – tátogta, miközben megtörölte a szemét. Nem nézett rám, és a totális rémület a csontjaimba mart.

- Galamb? America! Állítsd le a kibaszott kocsit! Ne tedd ezt, Abby!

America kifordult a főútra, és gázt adott.

Rohantam utánuk, de amikor a Honda már szinte eltűnt, megfordultam, és a Harley-mhoz futottam. A zsebembe dugtam a kezem, a kulcsokat Kerestem, amíg odaértem, és már fel is pattantam az ülésre.

- Travis, ne! – figyelmeztetett Shepley.

- Kurvára most hagy el, Shep! – üvöltöttem, és még szinte el sem indítottam a motort, amikor már 180 fokban megfordultam, és szinte repültem az úton.

America épp becsukta a kocsiajtót, amikor elértem a Morgan Hall parkolóját. Majdnem felborítottam a motort, ahogy hirtelen megállítottam, és elsőre a támasz mellé rúgtam. A Hondához rohantam, és feltéptem az anyósülés ajtaját. America állkapcsa megfeszült, felkészült bármire, amit a képébe vághattam volna.

Felnéztem a Morgan tégláira, és vakolatára, tudtam, hogy Abby ott van bent valahol.

- Be kell engedned, Mare – könyörögtem.

- Sajnálom – mondta. Rükvercbe tette a kocsit, és kitolatott a parkolóhelyről.

Ahogy kettesével véve a lépcsőfokokat, felrohantam, láttam, hogy egy lány jön ki a kapun. Megragadtam az ajtót, de elállta az utamat.

- Nem jöhetsz be kísérő nélkül.

Előhúztam a motorom kulcsait, és megráztam az arca előtt.

- A barátnőm, Abby Abernathy, a lakásomon hagyta a kocsikulcsát, csak elhoztam neki.

A lány kissé bizonytalanul bólintott, és elállt előlem.

Egyszerre több fokot ugrottam át a lépcsőházban, aztán végre elértem Abby emeletét, és a szobája ajtaját. Vettem pár mély lélegzetet.

- Gal? – mondtam, próbáltam csendes maradni. – Be kell engedned, bébi. Ezt meg kell beszélünk.

Nem válaszolt.

- Galamb, kérlek! Igazad van. Nem figyeltem rád. Leülhetünk, és megbeszélhetjük, mi legyen, oké? Én csak... kérlek, nyisd ki az ajtót. Halálra rémítesz.

- Menj el, Travis – mondta Kara a másik oldalról.

Az öklöm élével kezdtem verni az ajtót.

- Gal? Nyisd ki a kurva ajtót, a rohadt életbe! Nem megyek el, míg nem beszélsz velem! Galamb! - üvöltötte, és olyan hangosan verte az ajtót, hogy az egész épületben hallani lehetett.

- Mi van? – morogta Kara, és kinyitotta az ajtót. Feltolta a szemüvegét, és szipogott. Egy ilyen kicsi lány, és mégis milyen szigorúan tud nézni.

Megkönnyebbülten felsóhajtottam, legalább láthatom Abby-t. elnéztem Kara válla fölé, de Abby nem volt a látószögemben.

- Kara – mondtam, és próbáltam nyugodt maradni. – Mondd meg Abby-nek, hogy látnom kell őt! Kérlek!

- Nincs itt.

- Itt van – feleltem, a türelmem gyorsan fogyott.

Kara kihúzta magát.

- Nem láttam ma este. Sőt, jó pár napja nem láttam, ami azt illeti.

- Tudom, hogy itt van! – ordítottam. – Galamb?

- Nincs i... Hé!- sikított fel Kara, ahogy a vállammal félrelöktem.

Az ajtó a falnak csapódott. Visszahúztam a kilincset, és benéztem mögé, aztán a szekrényekbe, még az ágy alá is.

- Galamb! Hol van?

- Nem láttam! – üvöltötte Kara.

Kimentem a folyosóra, mindkét irányba szétnéztem, közben Kara bevágta mögöttem az ajtót, amit a kattanó a zár hangja követett.

A fal hidegnek tűnt a hátamnál, és hirtelen rájöttem, hogy nincs rajtam kabát. Lassan lecsúsztam a betonfal mentén a seggemre, és a kezembe temettem az arcom. Lehet, hogy ebben a percben utál, de valamikor haza kell jönnie.

Húsz perc elteltével, előhúztam a mobilomat, és dobtam neki egy SMS-t.

Gal, kérlek! Tudom, hogy dühös vagy, de attól még megbeszélhetjük.

Aztán egy másikat.

Kérlek, gyere haza!

És egy másikat.

Kérlek? Szeretlek.

Nem válaszolt. Vártam még fél órát, aztán újabbakat küldtem neki.

Itt vagyok a Morgan-ben, legalább hívj fel, hogy tudjam, hazajössz-e az éjjel?

Galambs kurvára sajnálom. Kérlek, gyere haza! Látnom kell téged.

Tudod, hogy most nem én vagyok az ésszerűtlen. Legalább válaszolj!

Nem ezt érdelem, oké egy faszfej vagyok, amiért azt hittem, minden gondunkat megoldhatom a pénzzel, de én legalább nem rohanok el az első után.

Bocs, nem úgy gondoltam.

Mit akarsz, mit tegyek? Megteszek bármit, amit csak akarsz, oké? Csak beszélj velem!

Ez hülyeség!

Szerelmes vagyok beléd. Nem értem, hogy tudsz csak úgy elsétálni.

Épp mielőtt felkelt a nap, amikor már biztos voltam benne, hogy totális seggfejet csináltam magamból, és Abby valószínűleg megbizonyosodott, hogy nem vagyok normális, feltápaszkodtam a földről. A tény, hogy a biztonságiak nem bukkantak fel, hogy kivigyenek, már önmagában is meglepő volt, de ha a lányok elkezdenek feltűnni, hogy órára menjenek, és meglátnak, ahogy a folyosón ülök, ez a szerencse több mint valószínű, hogy elhagy.

Miután legyőzötten levánszorogtam a lépcsőn, felültem a motorra, és bár csak a póló volt köztem, és hideg téli levegő közt, nem foglalkoztam vele. Abban reménykedve, hogy a történelem előadáson látom Abby-t, egyenesen hazamentem, és egy forró zuhany alatt vártam, hogy felmelegedjen a bőröm.

Shepley a szobám ajtajában állt, amíg öltöztem.

- Mit akarsz, Shep?

- Beszéltél vele?

- Nem.

- Egyáltalán? SMS? Valami?

- Azt mondtam, nem. – csattantam fel.

- Trav – sóhajtott fel. – Ma valószínűleg nem lesz ott az órán. America és én nem akarunk belekeveredni a dologba, de ő ezt mondta.

- Talán ott lesz. – mondtam, és becsatoltam az övem. Azt a kölnit fújtam magamra, ami Abby kedvence volt, aztán felvettem a kabátomat, mielőtt, felkaptam a hátizsákomat.

- Várj, elviszlek.

- Nem, motorral megyek.

- Miért?

- Arra az esetre, ha úgy döntene, hogy hazajön velem, akkor tudnánk beszélni.

- Travis, azt hiszem, itt az ideje, hogy elfogadd a tényt, hogy ő esetleg nem...

- Fogd be a pofád, Shep! – mondtam, és futólag ránéztem. – Csak most az egyszer, ne legyél ilyen tárgyilagoss. Ne próbálj megvédeni. Csak legyél a barátom, oké?

- Rendben – biccentett.

America, még mindig pizsamában, kijött Shepley szobájából.

- Travis, ideje, hogy elengedd. Azonnal lelépett, amit tisztává tetted a számára, hogy Benny-nek fogsz dolgozni.

Amikor nem válaszoltam, folytatta.

- Travis...

- Ne! Nem támadásként, Mare, de jelenleg rád sem tudok nézni.

Nem vártam választ, bevágtam magam mögött az ajtót. A színpadias viselkedés kicsit enyhítette a feszültséget, amit amiatt éreztem, hogy látni fogom Abby-t. Jobb, mintha négykézláb vergődnék pánikolva, és könnyörögve neki az egész osztály előtt. Nem, mintha nem mennék el eddig, ha ez kellene, hogy meggondolja magát.

Lassan sétáltam az előadó felé, de még, hogy elidőztem a lépcsőn, az sem tudott visszatartani attól, hogy fél órával korábban beérjek. Reméltem, hogy Abby felbukkan, és lesz időnk beszélni az előadás előtt, de amikor az előző csoport távozott, még nem volt ott.

Leültem az asztala melletti helyre, és a bőr csuklópántomat pizskáltam, míg a többiek beszivárogtak az osztályba, és elfoglalták a helyüket. Számukra ez csak egy újabb nap volt.

Kiborító volt látni, hogy amíg az ő világuk halad tovább, az enyém a vége felé rohan.

Leszámítva azt a néhány későt, akik Mr. Chaney után osontak be, már mindenki megjelent – mindenki, kivéve Abby-t. Mr. Chaney kinyitotta a könyvét, üdvözölte a csoportot, és elkezdte az előadást. A szavai összemosódtak, ahogy a szívem a mellkasomban zakatolt, minden egyes dobbanással egyre jobban feszítve. Az állkapcsom megfeszült, és könnyes lett a szemem a gondolatra, hogy Abby valahol máshol van, megkönnyebbülten, hogy távol lehet tőlem, és ez felszította a haragomat.

Felálltam, és Abby üres asztalára meredtem.

- Ööö... Mr. Maddox? Jól érzi magát? – kérdezte Mr. Chaney.

Felrúgtam Abby asztalát, aztán az enyémet is, alig érzékeltem magam körül a bámuló diákok nyögéseit, és sikolyait.

- AZ ISTEN VERJE MEG! – üvöltöttem, és megint az asztalomba rúgtam.

- Mr. Maddox – szólalt meg Mr. Chaney meglepően nyugodt hangon. – Azt hiszem, jobb lenne, ha szívna egy kis friss levegőt.

A felborult asztalok fölött állam, és nehezen kaptam levegőt.

- Hagyja el a termet, Travis! Most. – mondta Chaney, a hangja ezúttal még kimértebb volt.

Felkaptam a hátizsákomat a földről, és kivágtam az ajtót, hallottam, ahogy a fa nekicsapódik a falnak.

- Travis!

Az egyetlen részlet, amit felfogtam, hogy női hangot hallok. Egy töredék másodperc alatt megpördültem, azt reméltem, Abby az.

Megan ballagott felém a folyosón, majd megállt mellettem.

- Azt hittem, órád van. – mosolygott. – Van valami izgalmas terved a hétvégére?

- Mit szeretnél?

Felvonta a szemöldökét, a szeme megcsillant a felismeréstől.

- Ismerlek. Ki vagy akadva. Nem mennek a dolgok az apácaival?

Nem válaszoltam.

- Megmondhattam volna. – vont a vállát, aztán közelebb lépett, a fülembé súgott, de úgy, hogy az ajka a fülcimpámat súrolta. – Egyformák vagyunk, Travis: nem vagyunk jók senkinek.

A szemem az övébe fúródott, aztán levándorolt az ajkára, majd vissza. Előrébb hajolt, azzal a tipikus, apró, szexi mosolyával.

- Baszd meg, Megan!

A mosolya lehervadt, én pedig faképnél hagytam.

Huszonkettedik fejezet

Senkire sem érdemes

A KÖVETKEZŐ HÉT VÉGTELENNEK TÚNT. AMERICA ÉS ÉN megegyeztünk, hogy egy ideig a Morgan-ben marad. Shepley vonakodva bár, de belement. Abby mind a három nap hiányzott a történelem előadásról, és valahol máshol talált helyet ebédelni, mert nem volt a menzán. Próbáltam elcsípni őt néhány órája után, de ő vagy azokra sem ment, vagy korán lelépett. A hívásaimra sem válaszolt.

Shepley biztosított róla, hogy jól van, és semmi sem történt vele. Bármennyire is kínzó volt a tudat, hogy fényévekre vagyok Abby-től, de sokkal rosszabb lett volna, ha teljesen elszakadok tőle, és azt sem tudom, él-e, vagy hal-e. Még akkor is, ha úgy tűnt, hogy már semmit sem akar tőlem, én továbbra is reménykedtem benne, hogy valamikor a közeljövőben meg fog bocsátani nekem, és legalább annyira hiányozni fogok neki, mint ő nekem, és megjelenik a lakásomon. A gondolat, hogy soha többé nem látom, túlságosan fájdalmas volt, ezért eldöntöttem, hogy kivárok.

Pénteken Shepley bekopogott az ajtómon.

- Gyere! – szoltam ki az ágyról, a plafont bámulva.

- Elmész valamerre este, haver?

- Nem.

- Talán felhívhatnád Trent-et. Menjetek, gurítsatok le pár italt, dobd el egy kicsit az agyad.

- Nem.

Shepley felsóhajtott.

- Figyelj, America idejön, de... utálok ezt csinálni veled... de nem nyúzhatod Abby miatt! Alig tudtam rábeszélni, hogy jöjjön. Végig bent marad a szobámban. Oké?

- Aha.

- Hívd fel Trent-et! Arra van szükséged, hogy egyél valamit, és lezuhanyozz. Szarul nézel ki.

Ezzel Shepley bevágta az ajtót. Azóta nem volt igazán bevágva, amióta lerúgtam. Akárhányszor becsukta valaki, eszembe jutott, amikor Abby távozása után leromboltam a lakást, és a tény, hogy nem sokkal utána visszatért hozzám, eszembe jutatta az első együttlétünket.

Lehunytam a szemem, de ahogy a héten eddig egy éjszaka sem, most sem tudtam aludni. Hogy tudják az olyan emberek, mint Shepley, annyiszor átélni ezt a szenvedést újra és újra különböző lányokkal, el örület. Ha találkoznék egy lánnyal Abby után, még ha túl is tenne rajta, nem tudtam elképzelni, hogy

még egyszer ennyire kiadjam a szívem. Nem mintha képes lennék újra így érezni. Mint a lassú halál. Tönkretettem, pedig mindenem megvolt.

Húsz perccel később hallottam America hangját a nappaliból. A hangjuk, ahogy halkan beszélgetnek, és elrejtőznek előlem Shepley szobájában, visszhangzott a lakásban.

De most még America hangja is sok volt. A tudat, hogy ő valószínűleg beszélget Abby-vel, pokolian gyötrelmes volt.

Erőt vettem magamon, felálltam, és elindultam a fürdőszoba felé, hogy lezuhanyozzak, és elvégezzem a szokásos egészségügyi dolgaimat, amiket a múlt héten mellőztem. America hangját elfojtotta a víz, de amint jobban elzártam a csapot, újra hallottam.

Felöltöztem, és felkaptam a motor kulcsait, hosszú motorozásra készültem. Talán beugrom apámhoz, és elmondom neki az új híreket.

Amit becsuktam a hálósobám ajtaját, meghallottam csörögni America telefonját. A csengőhang alapján tudtam, hogy Abby az. Lesüllyedt a gyomrom.

- Átmehetek hozzád, hogy elvigyelek valahová vacsorázni. – mondta.

Abby éhes. Talán elmegy a menzára.

Kiszaladtam a Harley-hoz, és kiszáguldottam a parkolóból, rágyorsítottam, átmentem a piros lámpákon, és a stop tábláknál végig az úton a kampuszig.

Amikor a menzához értem, Abby nem volt ott. Vártam még pár percet, de nem bukkant fel. A vállam meghajlott, és csak kóvályogtam a sötétben a parkoló felé. Csöndes este volt. Hideg. Épp az ellenkezője annak az éjszakának, amikor Abby-vel a Morgan felé sétáltunk, miután megnyertem a fogadásunkat, és ez arra emlékeztetett, mennyire üresnek érzem magam, ha nincs mellettem.

Néhány méterrel arrébb megjelent egy aprócska alak, egyedül sétált a menza felé. Abby volt az.

A haját kontyba fogta, és amikor közelebb ért, láttam, hogy nincs rajta smink. A karját összefonta a mellkasán, nem volt rajta kabát, csak egy vastag, szürke kardigán, hogy felfogja a hideget.

- Galamb? – szólaltam meg, és előléptem az árnyékból a fényre.

Abby riadtan megtorpant, aztán ellazult, amikor felismert.

- Jesszusom, Travis! Halálra rémítettél!

- Ha felvennéd a telefonodat, amikor hívlak, nem kellene a sötétben ólálkodnom.

- Szörnyen nézel ki. – mondta.

- A héten párszor megjártam a poklot.

Szorosabbra fonta maga körül a karját, nekem pedig vissza kellett fogynom magam, nehogy átöleljem, hogy melegen tartsam.

Abby felsóhajtott.

- (Igazából) Kajálni indultam. Majd később hívlak, oké?

- Nem. Beszélünk kell.

- Trav...

- Visszaautasítottam Benny-t. Szerdán felhívtam, és nemet mondtam neki.

Azt reméltem, elmosolyodik, vagy legalább valami jelét adja, hogy értékeli. De az arca kifejezéstelen maradt.

- Nem tudom, mit szeretnél tőlem hallani, Travis.

- Mondd, hogy megbocsátasz. Mondd, hogy visszafogadsz.

- Nem tehetem.

Összerándult az arcom.

Abby megpróbált kikerülni. Ösztönösen elé álltam. Ha most elsétál, akkor ezúttal elveszítem.

- Nem alszom, nem eszem... nem tudok koncentrálni. *Tudom*, hogy szeretsz. Minden úgy lesz, ahogy volt, ha hajlandó vagy visszafogadni.

Lehunyta a szemét.

- Nem működik ez kettőnk között, Travis. Szerintem annak a rögeszmének a rabja vagy, hogy a tulajdonod vagyok.

- Nem igaz. Az életemnél is jobban szeretlek, Galamb.

- Pontosan erre gondoltam. Ez örült beszéd.

- Nem örültség, hanem az igazság.

- Rendben..., akkor pontosan mi is a sorrend nálad? A pénz, én, az életed... vagy van valami, ami megelőzi a pénzt?

- Tisztában vagyok vele, hogy mit tettem, oké? Belátom, miért gondolod ezt, de ha tudtam volna, hogy elhagysz majd, én soha... Csak rólad akartam gondoskodni.

- Ezt már mondtad.

- Ne tedd ezt, kérlek. Nem bírom ezt a gyötrelmet... ez... ez... elpusztít – nyögtem a pánik határán.

- Részemről vége, Travis.

Összerándultam.

- Ne mondd ezt!

- Vége! Menj haza.

Összeráncoltam a homlokom.

- *Te vagy* az otthonom.

Abby megállt, és egy pillanatra úgy éreztem, eljutottam hozzá, de a szeme elködösödött, és újra felemelkedett a fal.

- Döntést hoztál, Travis. Én is.

- Be nem teszem a lábam Vegasba, és Benny-nek a közelébe sem megyek... Befejezem a tanulmányaimat. De szükségem van rád. *Kellesz!* A legjobb barátom vagy.

Kiskölyök korom óta először forró könnyek égették a szemem, és egy legördült az arcomon. Képtelen voltam visszafogni magam, Abby-ért nyúltam, kicsiny alakját a karomba zártam, és a száját az övére tapasztottam. A szája hideg, és dermedt volt, ezért a kezembe fogtam az arcát, keményebben csókoltam, kétségbeesve akartam reakciót kicsikarni.

- Csókolj vissza – könyörögtem.

Abby megfeszítette az ajkát, a teste élettelen volt. Ha elengedtem volna, biztosan elesik.

- Csókolj meg! – kértem. – Kérlek, Galamb! Nemet mondtam neki!

Elhúzódtam tőlem.

- Hagyj *békén*, Travis!

A vállával félrelökött, és kikerült, de elkaptam a csuklóját. Mereven, kinyújtva tartotta maga mögött a karját, de nem fordult meg.

- *Könyörgök!* – térdre estem, de még mindig fogtam a kezét. - Könyörgöm, Abby! Ne tedd ezt.

Abby visszanézett, aztán a pillantása lesiklott a karján át az enyémre, láthatta a tetoválást a csuklómon. A tetoválást, ami a nevét ábrázolta.

Elnézett a menza felé.

- Engedj el, Travis.

A levegő kiszaladt belőlem, minden reményemmel együtt füstté vált, ellazítottam a kezem, és hagytam, hogy kicsússzon az ujjaim közül.

Nem nézett vissza, ahogy elsétált tőlem, és a tenyerem a járda kövén csattant. Nem jön vissza. Nem akar többé, és nem volt semmi, amit mondhattam, vagy tehettem volna, hogy változtassak rajta.

Eltelt pár perc, mire össze tudtam szedni az erőmet, hogy felálljak. A lábaim nem akartak mozdulni, de valahogy sikerült elég sokáig engedelmességre bírnom őket, hogy eljussak a Harley-ig. Az ülésre rogytam, és hagytam, hogy a könnyeim csorogjanak. A veszteség olyan dolog volt, amit eddigi életemben egyszer már megtapasztaltam, de ez most sokkal valóságosabb volt. Abby elvesztése nem egy gyerekkori történet volt, amire emlékeztem – ez itt volt az arcomban, legyengített, mint valami betegség, szétrobbantotta az érzéseimet, és fizikailag, gyötrően fájt.

Anyám szavai visszhangoztak a fülemben. Abby volt a lány, akiért küzdenem kellett, és én elvesztettem ezt a küzdelmet. Egész idő alatt semmi sem volt elég (???)

Egy piros Dodge Intrepid húzott a motorom mellé. Nem kellett felnéznem, hogy lássam, ki az.

Trenton leállította a motort, karját a nyitott ablakban pihentette.

- Szia!

- Szia! – feleltem, és a dzsekim ujjával letöröltem a könnyeimet.

- Kemény este?

- Ja – bólintottam, és a Harley tankját bámultam

- Most végeztem a melóval. Kurvára szükségem van egy italra. Gyere velem a Dutch-ba!

Lassú, reszketeg levegőt vettem. Trenton, akárcsak apám, és a többi bátyám is, tudta, hogyan kezeljen. Mindketten tudtuk, hogy nem kéne ilyen állapotban vezetnem.

- Rendben.

- Rendben? – kérdezte Trenton apró, meglepett mosollyal.

Hátrafelé átlendítettem a lábam az ülésen, majd Trenton kocsijának anyósüléséhez sétáltam. A motorból áradó hőség égette a bőrömet, az este folyamán most először éreztem, mennyire harapós hideg volt a levegő, és rájöttem, hogy közel sem vagyok eléggé felöltözve a hőmérséklethez.

- Shepley hívott?

- Ja – tolatott ki Trent a parkolóhelyről, lassan átlavírozott a parkolón, és csigatempóval ért az utcához. Átnézett rám.

- Egy srác, asszem French-nek hívják, felhívta Shep barátnőjét. Ő mondta, hogy te és Abby veszekedtetek a menza előtt.

- Mi nem veszekedtünk. Én csak... próbáltam visszaszerezni.

Trenton biccentett, aztán kikanyarodott.

- Igen, ezt kitaláltam.

Nem beszéltünk addig, amíg le nem ültünk a Dutch bárpultjánál a székre. Hatalmas tömeg volt, de Bill, a tulaj, és pincér egyben, még gyerekkorunkból ismerte apánkat, jó barátok voltak, és a legtöbb törzsvendég látta, ahogy felnőttünk.

- Jó látni titeket fiúk. Rég nem voltatok. – mondta Bill, és letörölte a pultot, mielőtt elővette a sört, és odatolta elének.

- Szia, Bill! – mondta Trenton, és azonnal leküldte a sajátját.

- Jól érzed magad Travis? – kérdezte Bill.

- Pár kör után jobban lesz – felelt helyettem a bátyám.

Hálás voltam. Ha ebben a pillanatban megszólalok, akkor biztosan összeroppanok.

Trenton addig vette nekem a whiskey-ket, míg már a fogaim is elzsibbadtak, és a kidőlés határán voltam. Jól tölthettem az időt a bár, és a lakás között, mert másnap reggel a kanapén ébredtem, a ruháimban, és fogalmam sem volt, hogy jutottam oda.

Shepley becsukta az ajtót, és hallottam America Hondájának ismerős hangját, ahogy felbőg, és elhúz.

Felültem, és kinyitottam a fél szememet.

- Ti jól szórakoztatok, srácok?

- Ja. És ti?

- Asszem. Hallottatok megjönni?

- Aha. Trent vonszolta fel a seggedet az emeletre, és a kanapéra dobott. Nevettél, és azt mondtad, hogy sikeres estéd volt.

- Lehet, hogy Trent egy pöcs, de jó testvér.

- Az is. Éhes vagy?

- Basszus, nem – nyögtem.

- Akkor rendicsek. Készítek egy kis müzlit.

A kanapén ültem, és visszajátszottam az előző éjszakát. Az utolsó órák homályosak voltak, de amikor felidéztem az eseményeket, ahogy láttam Abby-t a kampuszon, összerándultam.

- Mondtam Mare-nek, hogy mára programunk van. Arra gondoltam, elmehetnénk a barkácsáruházba, hogy kicseréljük azt a nyikorgós ajtót.
- Nem kell vigyáznod rám, Shep.
- Nem is teszem. Fél óra múlva indulunk. De először takarítsd fel a mocskodat. – mondta, és leült a fotelba egy tál Mini Wheats-el. – Aztán hazajövünk, és tanulunk. Jönnek a vizsgák.
- Basszus – mondtam egy sóhajjal.
- Ebédre rendelek pizzát, vacsorára pedig megesszük a maradékot.
- Hamarosan itt a Hálaadás, emlékszel? Két teljes napon át napi háromszor pizzát fogok zabálni. Kösz nem.
- Oké, akkor kínait.
- Milyen takarékos vagy – mondtam.
- Tudom. Bízz bennem, ez segít.

Lassan bólintottam, reméltem, hogy igaza van.

A NAPOK LASSAN TELTEK. DE AZ SOKÁIG FENT VOLTUNK, és együtt tanultunk Shepley-vel, meg néha America-val, segített lerövidíteni az éjszakákat. Trenton megígérte, hogy sem apának, sem a többi Maddox-fiúnak nem beszél Abby-ről Hálaadásig, de már előre rettegetem, mert már mindnyájuknak szoltam, hogy Abby is jön. Kérdezni fognak róla, és azonnal átlátnak rajtam, ha hazudok.

A pénteki órám után felhívtam Shepley-t.

- Szia! Tudom, hogy már nagyon későn kérdezem, de tudnom kell, hogy hol tölti Abby a szünetet.

- Hát ez könnyű. Velünk lesz. America-éknál tölti az ünnepeket.

- Tényleg?

- Ja, miért?

- Nem érdekes – mondtam, és azonnal lenyomtam a telefont.

Körbe-körbe sétáltam a kampuszon a szitáló esőben, és vártam, hogy véget érjen Abby előadása. A Hoover- ház előtt megláttam Abby néhány matekos csoporttársát gyülekezni. Aztán megjelent Parker háta a látóteremben, majd Abby.

Összehúzta magát a télikabátjában, láthatóan kényelmetlenül érezte magát, hogy Parker felbukkant.

Lehúztam a piros baseball sapkámat, és feléjük kocogtam. Abby szeme összetalálkozott az enyémmel, a felismeréstől kissé megemelkedett a szemöldöke.

A fejemben ugyanaz a mantra ismétlődött.

Nem számít, milyen okoskodó megjegyzést tesz Parker, maradj nyugodt! Most ne cseszd el! Most. Ne. Cseszd. El!

A legnagyobb meglepetésemre anélkül lépett le, hogy egy szót is szólt volna hozzám.

A pulóverem első zsebébe rejtettem a kezem.

- Shepley mesélte, hogy vele meg America-val Wichita-ba mész holnap.

- És?

- Az egész szünetet America-nál töltöd?

A vállát vonogatta, próbált úgy tenni, mintha nem lenne rá hatással a megjelenésem.

- Szeretem a szüleit.

- És anyád?

- Alkoholista, Travis. Észre sem fogja venni, hogy hálaadás van.

A gyomrom megremegett, tudván, hogy a következő kérdésekre adott válasz jelenti az utolsó lehetőségemet. Mennydörgés robajlott fölöttünk, mire felpillantottam, és hunyorogtam, ahogy a hatalmas cseppek az arcomba csapódtak.

- Szívességet kell kérnem tőled – mondtam, és összehúztam magam a kiadós eső elől. – Gyere csak. – behúztam Abby-t a legközelebbi tető alá, így nem ázott el a hirtelen lezúduló áradattól.

- Miféle szívességet? – kérdezte egyértelműen gyanakodva. Alig hallottam őt az esőn át.

- A... izé... – kihúztam magam, az idegeim próbálták kihozni a legjobbat. Az agyam azt sikoltotta *vesd el!*, de elutasítottam, legalább egy próba erejéig. – Szóval apa és a fiúk még várnak csütörtökön.

- Travis! – jajdult fel Abby.

Lenéztem a lábamra.

- Azt mondtad, eljössz.

- Tudom, de... most már nem helyénvaló, nem gondolod?

- Azt mondtad, eljössz - mondtam újra, és próbáltam nyugodt maradni.

- Még együtt jártunk, amikor beleegyeztem, hogy hazamegyek veled. *Tudtad*, hogy nem megyek el.

- *Nem* tudtam, és egyébként is késő. Thomas iderepül, Tyler szabadságot vesz ki. Mind azt várják, hogy újra lássanak.

Abby összehúzta magát, és nedves hajtincseit csavargatta az ujja körül.

- Amúgy is eljöttek volna, nem?

- Nem mind. Hálaadásra már évek óta nem jött össze az egész család. Amióta megígértem nekik, hogy rendes étel lesz, mindent elkövettek, hogy ott tudjanak lenni. Anya halála óta nem járt nő a konyhában...

- Nem nemi előítéletről van szó vagy ilyesmi?

- Ugyan már, Gal, tudod, hogy nem így értettem. Mind azt szeretnénk, ha velünk lennél. Csak ennyit akartam ezzel mondani.

- Ugye, nem mondtad el, mi van velünk?

- Apa megkérdezte volna az okát, és még nem szedtem össze annyi bátorságot, hogy megmondjam. Életem végéig hallgathatnám, milyen hülye vagyok. Kérlek, gyere el, Gal.

- Hajnali hatkor kell betennem a pulykát. Ötkor kellene indulnunk...

- Vagy ott is alhatnánk.

Felszaladt a szemöldöke.

- Szó sem lehet róla! Éppen elég baj, hogy hazudnom kell a családnak, és úgy kell tennem, mintha még együtt lennénk.

Bár előre számítottam a reakciójára, de attól még beledöfött egy kicsit az egómba.

- Úgy teszel, mintha arra kérnélek, hogy gyűjtsd fel magad.

- Meg kellett volna mondanod nekik!

- Majd megmondom. Hálaadás után... majd akkor.

Felsóhajtott, és félrenézett. Míg a válaszára vártam, az olyan volt, mintha egyesével tépnék ki a körmeimet.

- Ha megígéred, hogy ezzel most nem azt próbálsz elérni, hogy újra összejöjjünk, akkor megteszem.

Bólintottam, és próbáltam nem túl izgatottnak látszani.

- Ígérem.

Kemény vonallá szorította a száját, de a szemében a mosoly halvány árnya villant.

- Akkor ötkor találkozunk.

Lehajoltam, és arcon csókoltam, csak egy gyors puszit akartam adni, de az ajkamnak már hiányzott a bőre, nehéz volt elhúzódnom.

- Kösz, Galamb.

Miután Shepley és America elhúztak Wichita-ba a Hondával, kitakarítottam a lakást, összehajtogattam az utolsó adag mosott ruhát, elszívtam fél doboz cigit, összekészítettem egy táskányi váltásruhát, aztán átkoztam az órát, hogy csak vánszorog. Amikor végre elmúlt fél öt, lekocogtam a lépcsőn Shepley Charger-jéhez, és próbáltam nem száguldani a Morgan-ig.

Amikor odaértem Abby ajtajához, zavart arckifejezése meglepett.

- Travis – lehelte.

- Kész vagy?

Felvonta a szemöldökét.

- Mire?

- Azt mondtad, jöjjenek érted ötre.

Összefonta a karját.

- *Hajnali* ötre gondoltam!

- Hm. Akkor most fel kell hívnom apát, hogy elmondjam, mégsem alszunk ott.

- Travis! – nyögött fel.

- Shep kocsijával jöttem, hogy ne kelljen bajlódniuk a bőröndökkel a motoron. Van egy vendégszoba, ahol aludhatsz. Megnézhetünk egy filmet, vagy...

- *Nem* alszom apádnál!

Elnyúlt az arcom.

- Rendben. Akkor hát... viszlát reggel.

Hátráltam egy lépést, és Abby becsukta az ajtót. Attól még jön, de a családom egyértelműen tudni fogja, hogy van valami, ha ma este nem jelenik meg, ahogy előre szoltam róla. Lassan sétáltam a folyosón, miközben apa számát nyomkodtam. Meg fogja kérdezni, miért, és én tényleg nem akartam hazudni neki.

- Várj, Travis (Travis, várj)!

Megpördültem, és láttam, ahogy Abby a folyosón áll.

- Egy perc, és összekapom a holmimat.

Mosolyogni kezdtem, a megkönnyebbülés szinte letaglózott. Együtt mentünk vissza a szobájába, én az ajtóból figyeltem, ahogy bedobál pár holmit egy táskába. A jelenet arra az éjszakára emlékeztetett, amikor megnyertem a fogadást, és rájöttem, hogy egyetlen együtt töltött pillanatot sem cserélnék el.

- Még mindig szeretlek, Gal.

Nem nézett fel.

- Ne. Nem érted teszem.

Beszívtam a levegőt, a mellkasomba minden irányból fizikai fájdalom hasított.

- Tudom.

Huszonharmadik fejezet

Beletörődő beszélgetés????

A MEGSZOKOTT KÖNNYED BESZÉLGETÉSEK MOST nem mentek nekem. Semmi megfelelő nem jutott az eszembe, és aggódtam, hogy feldühítem, még mielőtt apához érünk.

Az volt a terv, hogy eljuttassuk ezt a dolgot, és akkor el kezdek hiányozni neki, és akkor talán lesz még egy esélyem, hogy visszakönyörögjem magam. Hosszú menet lesz, de az egyetlen lehetséges a számomra.

Lehúzódtam a kavicsos beállóra, és a táskáinkat a verandára vittem.

Apa mosolyogva nyitott ajtót.

Örülök, hogy látlak, fiam. – még szélesebb lett a mosolya, amikor meglátta a mellettem ácsorgó, kissé átázott, de gyönyörű lányt. – Abby Abernathy. Nagy izgalommal várjuk a holnapi vacsorát. Régóta nem... szóval hosszú ideje már.

Odabent apa terjedelmes hasán pihentette a kezét, és elvigyorodott.

- A vendégszobába ágyaztam nektek, Trav. Gondoltam, nem akarsz az ikrekkel pofozkodni a régi szobádban. (ez itt szerintem inkább így hangzik: "Gondoltam nem akarsz a régi heverődön kínlódni.")

Abby rám nézett.

- Abby... izé... szóval ő majd a vendégszobában alszik. Én meg a sajátomban.

Trenton ekkor jött fel, és elfintorodott.

- *Miért?* Nálad lakott, nem?

- Mostanában már nem – feleltem, és igyekeztem nem felnyársalni őt. Pontosan tudta, miért.

Apa és Trenton összenéztek.

- Thomas szobáját már évek óta lomtárnak használjuk, így most a te szobádban akartam elhelyezni őt. De a kanapén is elalhat – pillantott apa a nappaliban levő elszíneződött, koszlott párnákra.

- Ne aggódjon miattunk, Jim. Csak próbáltunk tisztelettudóak lenni – mondta Abby, és megérintette a karomat.

Apa dörgő nevetése bejárta a házat, és megpaskolta Abby kezét.

- Ismered a fiaimat, Abby. Tudnod kellene, hogy jóformán lehetetlen megsérteni engem.

A lépcső felé biccentettem, és Abby követett. Óvatosan belöktem az ajtót a lábammal, és a csomagjainkat a földre tettem, az ágyra néztem, majd Abby-hez fordultam. Szürke szemei tágra nyíltak, ahogy körülnézett a szobában, tekintete megakadt a szüleimet ábrázoló képen, ami a falon lógott.

- Bocs, Gal. Majd a padlón alszom.

- A pokolba is, de mennyire! – mondta, ahogy lófarokba fogta a haját. - El sem hiszem, hogy hagytam, hogy erre rávegyél.

Leültem az ágyra, és rájöttem, mennyire elkészeríti ez a helyzet. Azt hiszem, egy részem azt remélte, hogy ő is legalább annyira megkönnyebbül attól, hogy együtt vagyunk, mint én.

- Iszonyú katyvasz lesz. Nem is tudom, mit gondoltam.

- Pontosan tudom, hogy mit. Nem vagyok hülye, Travis.

Felnéztem rá, és fáradtan elmosolyodtam.

- De azért eljöttél.

- Holnapra mindent össze kell készítenem – mondta, és kinyitotta az ajtót.

- Segítetek. – álltam fel.

Amíg Abby előkészítette a krumplit, a tésztát (vagy mártást?), és a pulykát, én körülötte sürögtem, a kezébe adtam a dolgokat, és befejeztem az apró feladatokat, amiket rám bízott. Az első óra kínos volt, de amikor az ikrek megérkeztek, úgy tűnt, mindenki a konyhában gyűlt össze, és ez segített Abby-nek ellazulni. Apa történeteket mesélt Abby-nek a gyerekkorunkból, és együtt neveltünk az elmúlt katasztrofális Hálaadásokon, amikor megkíséreltünk valami mást tenni a pizza rendelésen túl.

- Diane fantasztikus szakácsnő volt – merengett apa. – Trav nem emlékszik, de az ő halála után nem érte meg próbálkozni.

- Ezt ne tekintsd rád gyakorolt nyomásnak – jegyezte meg Trenton, és nevetett, aztán kivett egy sört a hűtőből. – Szedjük elő a kártyát. Szeretnék visszanyerni egy keveset abból, amit Abby elnyert.

Jim megfenyegette a fiát az ujjával.

- A hétvégén nincs pókerezés, Trent. Lehoztam a dominót, állítsd fel azt. És nincs fogadás, a fenébe is. Komolyan mondom!

Trenton a fejét csóválta.

- Rendben, rendben, öreg. – a bátyáim kisorjáztak a konyhából, és Trenton is követte őket, de előbb visszanézett. – Gyere, Trav.

- Gal-nak segítetek.

- Már nincs sok hátra, bébi – mondta Abby. – Menj csak.

Tudtam, hogy csak a műsor miatt mondta, de ez nem változtatott azon, hogy mit érzek tőle.

- Biztos?

Bólintott, én pedig odahajoltam, hogy arcon csókoljam, megszorítottam a csípőjét az ujjaimmal, mielőtt követtem Trenton-t a játékszobába.

Leültünk a kártyaszobában, és előkészültünk a barátságos dominójátékhoz.

Trenton kiborította a dobozt, és átkozta a lefordított dominóit, mielőtt kitette az első köveket.

Taylor felhorkant.

- Annyira gyerekes vagy, Trent, inkább rakj!

- Úgyse tudsz számolni, köcsög. Miért izgulsz ennyire?

Elnevettem magam Trenton visszavágásán, és ezzel magamra vontam a figyelmét.

- Egész jól elvagytok Abby-vel – mondta. – Hogy sikerült összehoznod?

Tudtam, mire gondol, és vettem rá egy pillantást, amiért szóba hozta a témát az ikrek előtt.

- Sok rábeszéléssel.

Apa is befutott, és leült.

- Remek lány, Travis. Örülök nektek, fiam.

- Igen az – feleltem, és próbáltam nem hagyni, hogy a szomorúság kiüljön az arcomra.

Abby elfoglalta magát a konyha takarításával, és úgy tűnt, nekem minden perben küzdenem kell a késztetéssel, hogy csatlakozzam hozzá. Lehet, hogy ez egy családi ünnep, de én minden egyes pillanatát Abby-vel akartam tölteni, amit csak lehetett.

Fél óra elteltével zubogó hang jelezte a tényt, hogy elindult a mosogatógép. Abby benézett, gyorsan felénk intett, mielőtt elindult az emelet felé. Felugrottam, és megfogtam a kezét.

- Korán van még, Gal. Ugye, még nem fekszel le?

- Hosszú volt a nap. Elfáradtam.

- Most akartunk megnézni egy filmet. Gyere vissza, és csatlakozz hozzánk.

Felnézett a lépcsőre, aztán le rám.

- Oké.

Kézen fogva a kanapéhoz vezettem, és egymás mellett ültünk, míg a stáblista ment.

- Oltsd le a villanyt, Taylor – adta ki az utasítást apa.

Abby mögé nyúltam, a karomat a kanapé támláján nyugtattam. Küzdöttem az ellen, hogy mindkét karomat köré fonjam. Tartottam a reakciójától, viszont nem akartam kihasználni a helyzetet, amikor szívességet tesz nekem.

A film felénél kitárult a bejárati ajtó, és Thomas jelent meg bőröndökkel a kezében.

- Boldog hálaadást! – kiáltotta, és letette a csomagjait a földre.

Apa felállt, és megölelte, aztán rajtam kívül mind felálltak, hogy üdvözlőjék.

- Nem öleled meg Thomast? – suttogta Abby.

Figyeltem, ahogy apa, és a testvéreim ölelkeznek, és nevetnek.

- Csak egy éjszakám van veled. Egyetlen másodpercét sem pazarolom másra.

- Szia, Abby. Örülök, hogy látlak – mosolygott Thomas.

Megérintettem Abby térdét. Lepillantott, aztán vissza rám. Észrevettem az arckifejezését, elvettem a kezem a lábáról, és összefontam az ujjaimat az ölemben.

- Hohó! Becsapott a villám a paradicsomba? – kérdezte Thomas.

- Pofa be, Tommy – morogtam.

A szobában megfagyott a hangulat, és minden tekintet Abby-re vándorolt, magyarázatot várva. Idegesen elmosolyodott, aztán két kezébe fogta az enyémet.

- Csak fáradtak vagyunk. – mondta mosolyogva. – Egész este a kaját készítettük elő – az arca a vállamhoz simult.

Lenéztem a kezeinkre, és megszorítottam, azt kívántam, bárcsak lenne valami módja, hogy elmondhassam neki, mennyire értékelem, amit tesz.

- Fáradtságról szólva teljesen kész vagyok – lehelte Abby. – Lefekszem, bébi.
- Végignézett a többiekén. – Jó éjt, srácok.

- Jó éjt, hugi – mondta apa.

A bátyáim is mind elköszöntek, én pedig figyeltem, ahogy Abby a lépcső felé lépked.

- Én is ágyba bújok – mondtam.

- Naná – kötekedett Trenton.

- Szerencsés rohadék – morogta Tyler.

- Hé! Nem beszélünk így a húgodról – figyelmeztette apa.

Nem foglalkoztam a testvéreimmel, felszökelltem a lépcsőn, és épp elkaptam a hálósoba ajtaját, mielőtt becsukódott volna. Aztán rájöttem, hogy talán szeretett volna átöltözni, és talán kényelmetlen lenne előttem, így ledermedtem.

- Várjak a folyosón, míg levetkőzöl, és ágyba bújsz?

- Előbb gyorsan lezuhanyozom. Majd a fürdőszobában átöltözöm.

Megdörzsöltem a tarkómat.

- Rendben. Akkor gyorsan megágyazok a földön.

A pillantása olyan volt, mint a kemény acél, ahogy bólintott, a fal egyértelműen áthatolhatatlan volt. Kiszedett pár dolgot a táskájából, mielőtt elindult a fürdőszobába.

Bebújtam a szekrénybe lepedőért, és takaróért, leterítettem néhány pokrócot a földön, az ágy mellett, hála istennek legalább egy kicsit magunk lehettünk, hogy beszélhessünk. Abby visszatért a fürdőből, épp, amikor egy párnát dobtam a fekhelyem fejréséhez, aztán én is elindultam a fürdőbe.

Nem vesztegettem az időt, gyorsan szédörzsöltem a szappant a testemen, és hagytam, hogy a víz ugyanannyi idő alatt lemossa a habot. Tíz percen belül már megszárítkozva, felöltözve mentem vissza a hálósobába.

Abby már az ágyban feküdt, amikor visszaértem, és a takarót olya magasra húzta a mellkasán, amennyire csak tudta. A fekhelyem közel sem volt olyan hívogató, mint az ágy, ahova Abby bekuporodott. Rájöttem, hogy az utolsó vele töltött éjszakámat úgy fogom ébren tölteni, hogy centikről hallgatom a légzését, anélkül, hogy hozzáérhetnék.

Lekapcsoltam a lámpát, és elhelyezkedtem a földön.

- Ez az utolsó éjszakánk együtt, igaz?

- Nem akarok veszekedést, Trav. Aludj szépen.

Szembe fordultam vele, a kezemmel megtámasztottam a fejem. Abby is megfordult, és a pillantásunk összekapcsolódott.

- Szeretlek.

Egy pillanatig csak nézett.

- Megígérted.

- Azt ígértem, hogy nem verlek át, hogy ezt nem azért csinálom, hogy újra összejöjjünk. Nem is vertelek át – felnyúltam, hogy megérintsem a kezét. – De ha azt jelentené, hogy ismét együtt lehetek veled, nem állítom, hogy nem venném fontolóra.

- Kedvellek, és fontos vagy nekem. Nem akarok neked fájdalmat okozni, de az ösztöneimre kellett volna hallgatnom. Sosem működött volna.

- De azért szerettél, ugye?

Összeszorította a száját.

- Még most is szeretlek.

Az érzelmek hullámokban törtek rám, olyan gyorsan, hogy nem tudtam szétválasztani egyiket a másiktól.

- Kérhetek egy szívességet?

- Még a legutóbbi szívességed teljesítésének a közepén vagyok – felelt vigyorogva.

- Ha ez tényleg az... ha valóban végeztél velem... megengeded, hogy még ma éjjel a karomban tartsalak?

- Szerintem nem jó ötlet, Trav.

A kezem rászorult az övére.

- Kérlek! Nem bírok úgy aludni, hogy tudom, csak karnyújtásnyira vagy tőlem, és többé sosem lesz rá lehetőségem.

Néhány pillanatig csak meredt rám, aztán összeráncolta a homlokát.

- Nem fekszem le veled!

- Nem is azt kértem.

Abby tekintete a földet pásztázta egy ideig, mintha töprengene a válaszon. Végül szorosan összezárta a szemét beljebb kúszott az ágy széléről, és felhajtotta a takarót.

Besiklottam mellé, és habozás nélkül szorosan a karomba vontam. Az érzés annyira hihetetlen volt, és ahogy összefonódott a szoba feszült légkörével, küzdenem kellett, hogy ne roppanjak össze.

- Hiányozni fog – mondtam.

Megcsókoltam a haját, és még közelebb húztam, az arcomat a nyakába temettem. A kezét a hátamon pihentette, én pedig mélyet szippantottam a levegőből, próbáltam belélegezni Abby-t, hagyni, hogy ez a pillanat az agyamba égjen.

- Azt hiszem... képtelen vagyok ezt elviselni, Travis. – mondta, és megpróbált kiszabadulni.

Nem akartam visszatartani, de ha az ölelés azt jelentette, hogy elkerülhetem a mélyen égető fájdalmat, amit az utóbbi napokban éreztem, akkor van értelme, hogy továbböleljem.

- Nekem ez nem megy – mondta újra.

Tudtam, hogy érti. Így együtt lenni, felért azzal. Hogy összetört a szívünk, de akkor sem akartam, hogy vége legyen.

- Akkor ne viseld el. – suttogtam a bőrének. – Adj még egy esélyt!

Még egy utolsó próbálkozás után, hogy kiszabaduljon, Abby a kezébe temette az arcát, és a karjaimban zokogott. Az én szememet is könnyek égették.

Gyengéden elhúztam az egyik kezét, és a tenyerébe csókoltam. Abby reszketeg lélegzetet vett, miközben én az ajkára néztem, majd megint a szemébe.

- Soha nem fogok úgy szeretni senkit, mint téged, Galamb.

Szipogva megérintette az arcomat, és közben bocsánatkérően nézett rám.

- Nem tehetem.

- Tudom – mondtam, a hangom elcsuklott. - Soha nem tudtam meggyőzni magamat, hogy elég jó vagyok neked.

Abby arca eltorzult, és megrázta a fejét.

- Nem csak rólad van szó, Trav. Egymás számára nem vagyunk elég jók.

Megráztam a fejem, tiltakozni akartam, de félig-meddig igaza volt. Ő jobbat érdemelt, amilyet mindig is akart. Ki a fasz voltam én, hogy elszakítsam tőle?

Ezzel a felismeréssel vettem egy mély lélegzetet, aztán a mellkasára hajtottam a fejem.

ARRA ÉBREDTEM, HOGY LENTRŐL FELBOLYDULÁST HALLOK.

- AU! – sikoltott Abby a konyhából.

Lerohantam a lépcsőn, menet közben húztam át a fejemen a pólót.

- Minden rendben, Gal? – a hideg padló sokkoló hullámokban söpört végig a testemen, kezdve a lábamnál. – A francba! Iszonyúan hideg a padló! – egyik lábamról a másikra ugráltam, ezzel elérve, hogy Abby-t kacagás fojtogassa.

Nagyon korán volt még, talán hajnali öt, vagy hat óra, és mindenki más aludt még. Abby lehajolt, hogy betolja a pulykát a sütőbe, és a reggeli merevedésem most sokkal jobban kinyomakodott az alsómon, mint az indokolt lett volna.

- Visszafekhetsz. Most tettem be a pulykát. – mondta.

- Te is jössz?

- Igen.

- Indulás előre – intettem a kezemmel a lépcső felé.

Azonnal lerántottam magamról a pólót, amint mindketten a pléd alá dugtuk a lábunkat, és nyakig felhúztuk a takarót. Szorosan átöleltem, miközben

remegtünk, és azt vártuk, hogy a testmelegünk felmelegítse a bőrünk és a takaró közti kis rés hidegét.

Kínéztem az ablakon, láttam a hatalmas hópelyheket, ahogy alászálltak a szürke égboltról. Megcsókoltam Abby haját, és úgy tűnt, ő teljesen hozzám olvad. Ebben az ölelésben most úgy éreztem, mintha semmi sem változott volna.

- Nézd csak, Gal. Havazik!

Az ablak felé fordult.

- Olyan, mintha karácsony lenne – mondta, az arcát lágyan a mellkasomhoz nyomta. A torkomból sóhaj szakadt fel, ami arra készítette, hogy rám nézzon. – Mi az?

- Karácsonykor nem leszel itt.

- De most itt vagyok.

Féloldalas mosolyra húztam a számát, aztán lehajoltam, hogy szájon csókoljam. Abby visszahúzódott, és megrázta a fejét.

- Trav...

Erősebben szorítottam, és leszegtem az államot.

- Nem egészen huszonnégy óráam maradt veled, Gal. Meg foglak csókolni. Ma nem is egyszer, hanem sokszor. Egész nap. Valahányszor alkalmam nyílik rá, Ha azt akarod, hogy abbahagyjam, csak mondd nyugodtan, de addig a veled töltött utolsó napom minden pillanata számít.

- Travis... – kezdte Abby, de aztán átgondolta, a pillantása lesiklott a szememről a számra.

Nem akartam habozni, azonnal lehajoltam, és megcsókoltam. Visszacsókol, és bár én csak egy rövid, édes csókot akartam, mielőtt elválna az ajkunk, ő az egész testével válaszolt. A nyelve besiklott a számba, és a testem minden porcikája, ami forróvérű férfiből volt, sikoltott azért, hogy teljes bedobással nyomuljak tovább. Magamhoz húztam, és Abby hagyta, hogy az egyik lába oldalra csússzon, és így befogadhasa a csípőmet, amely tökéletesen illett a combjai közé.

Pillanatokon belül meztelen volt alattam, és nekem is csak két gyors mozdulatomba telt megszabadulni a ruháimtól. Keményen az ajkához préseltem az enyémet, két kézzel megragadtam a fejtámla vasindáit, és egy gyors mozdulattal belényomtam magam. A testemet azonnal előntötte a forróság, és képtelen voltam megállítani a mozdulataimat, lökéseimet, ahogy hozzácsapódtam, nem tudtam kontrollálni magam. Belenyögtem Abby szájába, amikor ívbe feszítette a hátát, és a csípőjét felemelte az enyémmhez. Egyszer csak beékelte a lábát a matracba, így felemelkedett, és engedte, hogy teljesen belécsússzak.

Egyik kezemmel a vasba, a másikkal Abby tarkójába kapaszkodva löktem magam belé újra, és újra, és minden, ami köztünk történt, minden fájdalom, amit éreztem, a feledésbe merült. Az ablakon át lassan beszűrődött a fény,

ahogy a bőrünkön gyöngyözni kezdett az izzadság, és így megkönnyítette, hogy ki-be mozogjak Abby-ben.

Közel jártam a végéhez, amikor Abby lábai remegni kezdtek, és a körmei a hátamba vájtak. Visszatartottam a lélegzetemet, és még egyszer utoljára belelöktem magam, és felnyögtem a testemet átjáró intenzív görcstől.

Abby elnyúlt a matracon, a haja töve nyirkos volt, a lábai erőtlének.

Én úgy ziháltam, mintha lefutottam volna a maratont, izzadság csurgott a fülem fölül, a hajam tövéből, le az arcomon.

Abby szeme megvillant, amikor meghallotta a lenti sustorgást. Oldalra fordultam, és elbűvölten néztem az arcát.

- Azt mondtad, csak megcsókolsz – úgy nézett rám, ahogyan régen, nem kellett megjárásnia.

- Miért nem maradunk ágyban egész nap?

- Főzni jöttem ide, nem emlékszel?

- Nem! Azért jöttél ide, hogy *nekem* segíts főzni, én meg még nyolc órán át nem jelentkezem szolgálatra.

Megérintette az arcomat, az arckifejezése felkészített arra, amit mondani készült.

- Azt hiszem, Travis, hogy mi...

- Ne mondd ki, rendben? Nem akarok rágondolni, amíg nem muszáj. – felkeltem, felhúztam a bokszeremet, és odaléptem a zsákjához. Az ágyra dobtam a ruháit, aztán magamra rántottam a pólómat. – Szép napként szeretném megőrizni az emlékezetemben.

Úgy tűnt, alig keltünk fel, és már ebédidő volt. A nap szinte elrepült, kibaszottul gyorsan. Rettegtem minden pillanattól, és átkoztam az órát, ami az este közeledtét jelezte.

Én pedig mindenütt ott voltam, ahol Abby. Nem számított, hogy ez az egész a számára csak színjáték, nem voltam hajlandó elfogadni az igazságot, amíg mellettem volt.

Amikor leültünk a vacsorához, apa azt javasolta, hogy én vágjam fel a pulykát, és Abby büszkén mosolygott, amikor felálltam, hogy elfogadjam a megtiszteltetést.

A Maddox-klán megsemmisítette Abby kemény munkáját, és bókokkal árasztotta el.

- Eleget sütöttem? – nevetett.

Apa elmosolyodott, és a desszerthez készülve lenyalta a villáját.

- Eleget főztél, Abby. Csak be akartunk spájzolni jövő ilyenkorig... hacsak nem akarod ezt karácsonykor is megismételni. Most már Maddox vagy. Elvárom, hogy minden ünnepen itt legyél, és nem a főzés miatt.

Apa szavaival beszivárgott az igazság, és a mosolyom lehervadt.

- Kösz, Jim.

- Ezt ne mondd neki, apa! – tiltakozott Trenton. – Muszáj főznie! Ötéves korom óta nem ettem ilyet! - Egy fél szelet pekándiótortát tömött a szájába, és elégedetten dűnnyögött hozzá.

Amíg a bátyáim letakarították az asztalt, és elmosogattak, mi Abby-vel a kanapén ültünk, és én próbáltam nem túl szorosan ölelni. Apa már befordult, teletömött pocakja annyira lefárasztotta, hogy képtelen volt fennmaradni.

Abby lábát az ölembe húztam, levettem a cipőjét, és a hüvelykujjammal masszíroztam a talpát. Szerette, és én tudtam ezt. Talán finoman emlékeztetni akartam, mennyire jók voltunk együtt, bár mélyen legbelül tudtam, hogy elérkezett az idő, hogy engedjem továbblépni.

Abby szeretett engem, de ugyanakkor törődött is velem annyira, hogy utat mutasson nekem, amikor kellett. Még ha mondtam is neki, hogy soha nem hagyom el, végül rájöttem, hogy túlságosan szeretem ahhoz, hogy elcsesszem az életét azzal, hogy maradok, vagy hogy teljesen elveszítsam, mert addig erőltetem kettőnket, hogy végül megutáljuk egymást.

- Ez volt a legjobb hálaadás, amiben anya halála óta részünk volt. – mondtam.

- Örülök, hogy itt lehettem, és láthattam.

Mély levegőt vettem.

- Más vagyok. – mondtam, küzdöttem azzal, hogy mivel folytassam. – Nem tudom, mi történt velem Vegasban. Az nem én voltam. Eszembe jutott minden, amit azzal a pénzzel megvehettünk volna, és *csak* erre tudtam gondolni. Nem vettem észre, mennyire fáj neked, hogy vissza akarlak vinni oda, de a lelkem mélyén azt hiszem, tudtam. Megérdemeltem, hogy elhagytál. Megérdemeltem az álmatlan éjszakákat és a fájdalmat, amit éreztem. Erre volt szükségem, hogy rájöjjek, milyen nagy szükségem van rád, és mire vagyok hajlandó, hogy az életemben tartsalak. Azt mondtad, hogy végeztél velem, és ezt elfogadom. Más lettem, mióta megismertelek. Megváltoztam... jobb ember lettem. De mindegy, mennyire töröm magam, nem tudok a kedvedre tenni. Eleinte barátok voltunk, és nem veszíthetlek el, Galamb. Mindig szeretni foglak, de ha nem tudlak boldoggá tenni, akkor nincs sok értelme, hogy visszakönyörögjelek. Nem tudom elképzelni, hogy bárki mással járjak, de boldog leszek, amíg barátok leszünk.

- Azt akarod, hogy barátok maradjunk?

- Azt szeretném, ha boldog lennél. Bármibe kerül is.

Elmosolyodott, összetörve a szívemnek azt a részét, ami mindent vissza akart szívni, amit mondtam. Egy részem azt remélte, hogy azt fogja mondani, francba ezzel a cseszekedéssel, hiszen összetartozunk.

- Ötven dollárt rá, hogy ezért még hálás leszel nekem, amikor megismerkedsz a jövőbeni feleségeddel!

- Erre nem ér fogadni. – mondtam. Én elképzelni sem tudtam az életemet nélküle, ő pedig már a külön utakon járó jövőnkön gondolkodott. – Az egyetlen nő, akit valaha is el akarnék venni, most törte össze a szívemet.

Abby megtörölte a szemét, és felállt.

- Azt hiszem, ideje, hogy hazavigyél.

- Ugyan már, Gal. Bocs, ez nem volt vicces.

- Nem erről van szó, Trav. Csak elfáradtam, és szeretnék hazamenni.

Beszívtam a levegőt, bólintottam, és felálltam. Abby búcsúzóul megölelte a testvéreimet, és megkérte Trenton-t, hogy köszönjön el a nevében apámtól. Az ajtóban álltam a csomagjainkkal, és figyeltem, ahogy megegyeznek abban, hogy karácsonyra mind hazajönnek.

Amikor lelassítottam egy helynél a Morgan Hall előtt, mintha egy kis közeledést éreztem volna, de ettől még szilánkokra tört a szívem.

Lehajoltam, hogy megcsókoljam az arcát, aztán kinyitottam az ajtót, és figyeltem, ahogy bemegy.

- Kösz a mai napot. Nem is tudod, milyen boldoggá tette a családomat.

Megállt a lépcső aljában, és visszafordult.

- Ugye, holnap megmondod nekik?

Elnéztem a Charger felé, és próbáltam visszatartani a könnyeimet.

- Egészen biztos vagyok benne, hogy tudják már. Nem csak neked van pókerarcod, Gal.

Otthagytam a lépcsőnél, erőt vettem magamon, és nem néztem vissza. Mostantól kezdve életem szerelme csak egy jó ismerős. Nem tudom, milyen kifejezés ülhetett az arcomon, de nem akartam, hogy lássa.

A Charger sikoltott, amikor jóval a megengedett sebesség fölött hajtottam visszafelé apámhoz. Bevánszorogtam a nappaliba, és Thomas a kezembe nyomott egy üveg whiskey-t. Mindnyájuk kezében volt belőle egy pohárral.

- Elmondtad nekik? – kérdeztem Trenton-t, a hangom megtört.

Trenton bólintott.

Térdre rogytam, a testvéreim körülálltak, és támaszként a fejemre, és a vállamra helyezték a kezüket.

Huszonnegyedik fejezet

Felejtés

- MEGINT TRENT HÍV! VEDD MÁR FEL A NYAVALYÁS TELEFONODAT! – kiabált Shepley a nappaliból.

A tévén tartottam a mobilomat. A hálósobámtól legtávolabbi ponton a lakásban.

Az Abby nélkül töltött első kínzó napokban a Charger kesztyűtartójába zártam. Shepley visszahozta, azzal érvelt, hogy a lakásban kell lennie arra az esetre, ha apám hívna. Ezzel a logikával nem szállhattam vitába, de a tévén kellett maradnia.

A kényszer, hogy felkapjam, és felhívjam Abby-t még így is őrijítő volt.

- Travis! A telefonod!

A fehér plafont bámultam, hálás voltam, amiért a többi bátyám értette a célzást, és dühös, amiért Trenton nem. Mindig lefoglalt, vagy leitatott esténként, de az volt a meggyőződése, hogy minden egyes munkahelyi szünetében is fel kell hívnia. Úgy éreztem, mintha valamiféle Maddox-nyomás alatt lennék, mintha félne, hogy öngyilkos leszek.

Két és fél hete jártunk a téli szünetben, amikor a készítés, hogy felhívjam Abby-t, kényszerré vált. Már az is rossz ötletnek tűnt, hogy megközelítsem a telefont.

Shepley belökte az ajtót, és bedobta a kicsiny, fekete, téglalapot. A mellkasomon landolt.

- Jézusom, Shep! Mondtam neked...

- Tudom, mit mondtál. Tizenharc nem fogadott hívásod van.

- Mind Trent?

- Egy az Anonim Tangaviselők-től.

Felemeltem a hasamról a telefont, kinyújtottam a karom, kinyitottam a kezem, és hagytam, hogy a műanyag a földre hulljon.

- Szükségem van egy italra.

- Egy zuhanyra van szükséged. Úgy bűzlesz, mint a kutyaszar. És a francba, a fogaidat is meg kéne mosni, borotválkozni, és egy kis dezodor sem ártana.

Felültem.

- Szarságokat beszélsz, Shep, úgy rémlik, te teljes három hónapig nem mostál, és fürödtél Anya után.

Gúnyosan vigyorgott.

- De legalább fogat mostam.

- Le kell szerveznem egy újabb bunyót – mondtam, és visszazuhantam a matracra.

- Tegnapelőtt volt egy bunyód, és egy héttel azelőtt egy másik. Alig volt közönség a szünet miatt. Adam nem szervez újabbat, amíg nem kezdődnek el újra az előadások.

- Akkor hívjuk azokat, akik itt vannak.

- Túl kockázatos.

- Hívd Adam-et, Shepley!

Odajött az ágyamhoz, felvette a mobilt, megnyomott néhány gombot, és visszadobta a hasamra.

- Hívd fel magad!

A fülemhez emeltem a telefont.

- Faszfej! Mit csináltál? Miért nem vetted fel a telefont? Este el akarok menni valahová! – mondta Trenton.

Összehúzott szemmel meredtem az unokatesóm tarkójára, de ő kislisszolt a szobából, anélkül, hogy visszanézett volna.

- Nincs kedvem hozzá, Trent. Hívd el Cami-t.

- Ő pincér. És szilveszter van. De elmehetünk hozzá! Hacsak nincs valami más terved...

- Nem. Nincs más tervem.

- Csak otthon akarsz feküdni, és haldokolni?

- Nagyjából – sóhajtottam.

- Travis, szeretlek kistesó, de elképesztően nyálas vagy. Ő volt életed szerelme. Megértem. Szívás. De akár tetszik, akár nem, az élet megy tovább.

- Köszönöm, Mr. Rogers.

- Nem vagy elég öreg hozzá, hogy tudd, ki az.

- Thomas kényszerített, hogy megnézzük az ismétléseket, emlékszel?

- Nem. Figyelj! Kilenckor végzek. Tízkor fel tudlak venni. Ha nem leszel felöltözve, készen, úgy értem *lefürödve, és borotválkozva* készen, felhívok egy rakás embert, és azt mondom, hogy buli tartasz, hathordónyi ingyen sörrel, és kurvákkal.

- A francba, Trenton, ne!

- Tudod, hogy megteszem. Utolsó figyelmeztetés. Tíz óra, vagy tizenegyre vendégeid lesznek. Ocsmány fajták.

Felmordultam.

- Kurvára utállak.

- Dehogyan utálsz. Viszlát másfél óra múlva.

A telefon még csikorgott a fülemben, amikor kinyomtam a vonalat. Ismerve Trenton-t, valószínűleg a főnöke irodájából hívott, asztalra tett lábbal.

Felültem, és körülnéztem a szobában. A falak üresek voltak, Abby fényképeitől mentesek, régebben tömve volt velük a fehér felület. A sombrero megint az ágyam fölött lógott, büszkén kiáltva a szégyent, hogy lecseréltem a bekeretezett fekete-fehér fotót Abby-ről, és rólam.

Trenton tényleg megteszi ezt velem. Elképzeltem magam, ahogy ott ülök a bárban, a világ ünnepel körülöttem, és tudomást sem vesz a tényről, hogy

mennyre nyomorult – és egyet kell értenem Shepley-vel és Trenton-nal – nyálas vagyok.

Tavaly Megan-al táncoltam, és végül Kassie Beck-et vittem haza, aki felkerülhetett volna a listára, ha nem okádik be az előszobaszekrénybe.

Azt találgattam, vajon mit tervez ma estére Abby, de igyekeztem nem túl messzire engedni a fantáziámat abba a világba, hogy vajon kivel találkozhat. Shepley nem említette, hogy America-nak lettek volna tervei. Nem biztos, hogy nem direkt akart távol tartani, feszegetni a dolgot, túl mazochistának tűnt, még nekem is.

Az éjjeliszekrény fiókja nyikorgott, amikor kinyitottam. Az ujjaim végigtapogatták az alját, és megakadtak a kicsi doboz sarkánál. Óvatosan kihúztam, a kezemben fogtam, és a mellkasomhoz szorítottam. A mellkasom megemelkedett, és lesüllyedt, ahogy felsóhajtottam, aztán kinyitottam a dobozt, összerendeztem a benne lévő gyémántgyűrű ragyogásától. Csak egyetlen ujj volt, ami abba a fehérarany körbe tartozott, és minden egyes nappal, ez az álom egyre kevésbé tűnt lehetségesnek.

Amikor megvettem a gyűrűt, tudtam, hogy még évekbe telhet, mire odaadom Abby-nek, de akkor ésszerűnek tűnt, hogy meglegyen arra az esetre, ha a tökéletes alkalom elérkezik.

Tudva, hogy megvolt, adott számomra valamit, amire várhattam, mostanáig. A dobozban egy csöppnyi remény volt, amit elvesztettem.

Miután eltettem a gyémántot, és jó hosszú lelki beszédet tartottam magamnak, végül rávettem magam, és elvándoroltam a folyosó végére a fürdőszobába, ösztönösen nem néztem meg magam a tükörben. A zuhany, és a borotva nem segített a hangulatomon, ahogy (és ezt elmondom Shepley-nek) a fogmosás sem. Fekete, gombos inget, és farmert vettem, aztán felhúztam a fekete csizmámat.

Shepley bekopogott az ajtón, aztán bejött, felöltözve, teljesen menetkészzen.

- Te is jössz? – kérdeztem, az övemet csatolva. Nem értettem, miért is lepődtem meg. Mivel America nem volt itt, neki nem lehetett terve, csak velünk.

- Ez így rendben van?

- Ja. Ja, én csak... gondolom, ezt már előre kiterveltétek Trent-el.

- Hát igen – felelte, kételkedve, és talán kissé mulatva, azon, hogy rájöttem.

Odakint felhangzott az Intrepid dudája, és Shepley a hüvelykujjával az előszoba felé mutatott.

- Na, tekerjünk!

Biccentettem, és követtem őt kifelé. Trenton kocsija kölnitől, és cigitől bűzlött. Belöktem a számba egy Marlboro-t, és felemeltem a seggem, hogy benyúljak a zsebembe az öngyújtóért.

- Szóval, a Red tele van, de Cami szólt a kidobónak, hogy engedjen be minket. Asszem, élő zenekar van, és tök jó, hogy mindenki hazajött. Jó este lesz.

- Együtt lóghatunk a részeg, lúzer középsulis osztálytársakkal a kihalt egyetemi városban. Remek – morogtam.

Trenton mosolygott.

- Jön egy barátom is. Majd meglátod.

Összehúztam a szemöldököm.

- Mondd, hogy nem!

Néhány ember fagyoskodott kint az ajtó előtt, arra várva, hogy páran elmenjenek, és ők bemehessenek. Elslisszoltunk mellettük, nem törődve a hőbörgésükkel, fizettünk, és egyenesen bementünk.

A bejárat mellet egy asztal állt, tele újévi kalapokkal, álarcokkal, világító pálcákkal, és egyebekkel. A jobbakat már kiválogatták, de ez nem állította meg Trenton-t, hogy találjon egy nevetséges szemüveget, ami az újév évszámát formázta. A padlót mindenhol konfetti borította, és a banda a „Hungry Like the Wolf”-ot játszotta.

Trenton-ra néztem, aki úgy tett, mintha nem venné észre. Shepley, és én követtük a bátyámat a bárhoz, ahol Cami újratöltötte az üvegeket, és teljes sebességgel keverte az italokat, csak annyira állva meg, amíg számokat pötyögött a pénztárgépbe, vagy beírta valakinek a számlájához. A poharak állandóan túlcordultak, és neki folyton le kellett húznia a zöldhasúakat a pultról, amikor valaki kiegyenlítette a számlát.

Amikor meglátta Trenton-t, felcsillant a szeme.

- Hát eljöttél! – Cami felmarkolt három üveg sört, lekapta a tetejüket, és letette elé a pultra.

- Mondtam, hogy jövök – mosolygott, áthajolt a pulton, és szájon puszlta.

Ez volt a beszélgetésük vége, ahogy Cami megfordult, és lecsúsztatott egy újabb üveg sört a pulton, és figyelt, hogy meghallja a következő rendelést.

- Jó a csaj – mondta Shepley, ahogy figyelte.

- Ja, pokolian jó – mosolygott Trenton.

- Ti ketten...? – kezdtem.

- Nem – mondta Trenton a fejét rázva. – Még nem. Dolgozom rajta. Van valami seggfej főiskolás pasija Kaliforniában. Nemrég rendesen kiakasztotta, és épp most kezd rájönni, mekkora faszfej a fazon.

- Sok szerencsét hozzá – mondta Shepley, és nagyot húzott a söréből.

Trenton és én kellően megijesztettünk egy csapatot, hogy otthagyják az asztalukat, így közömbösen úgy határoztunk, hogy elkezdjük az ivós éjszakánkat, és figyeljük az embereket.

Cami messziről is figyelt Trenton-ra, és időnként odaküldte a pincért a teli pohár tequila-kal, és a sörökkel. Örültem, hogy a negyedik feles Cuervo-nál tartottam, amikor a második 80-as évekbeli ballada elkezdődött.

- Totál szívás ez a banda Trent – kiabáltam túl a zajt.

- Nem ismered el a klasszikus bandák örökségét! – kiabálta vissza. – Hé, Nézz csak oda! – mondta, és a táncparkettre mutatott.

Egy vörös csaj szambázott át a tömegen, sápadt arcán ragyogó mosollyal.

Trenton felállt, megölelte, és a csaj mosolya még szélesebbé vált.

Szia, T! Hogy vagy mostanság?

- Jól! Jól! Melózom. Te?

- Remekül! Most Dallas-ban élek. Egy PR cégnél dolgozom – a szeme végigsiklott az asztalunkon, majd Shepley-n, utána meg rajtam. – Oh, Istenem! Ő lenne az kisöcséd? Régebben vigyáztam rád!

Összeráncoltam a szemöldököm. D-s méretei voltak, és úgy mozgott, mint egy negyvenes évekbeli szupermodell. Emlékeztem volna, ha vele töltöm az időmet gyerekkoromban.

Trenton elmosolyodott.

- Travis, ugye emlékszel Carissa-ra? Tyler-el, és Taylor-al együtt érettségizett.

Carissa felém nyújtotta a kezét, én pedig kurtán megráztam. A cigi filteres végét a fogaim közé haraptam, és bekattintottam az öngyújtót.

- Azt hiszem, nem. – mondtam, és a szinte már üres dobozt az ingem első zsebébe dugtam.

- Még elég kicsi voltál. – mosolygott a csaj.

Trenton Carissa felé mutatott.

- Most van túl egy csúnya váláson Seth Jacobs-al. Emlékszel Seth-re?

Megráztam a fejem, már most belefáradtam a játékba, amit Trenton játszott.

Carissa felkapta az előttem lévő felest, és szárazra szürcsölte a poharat, aztán addig oldalazott, amíg mellém került.

- Hallottam, az utóbbi időben kemény dolgokon mentél keresztül. Talán ma este nyújthatnánk egymásnak egy kis társaságot.

A szemén láttam, hogy részeg volt... és magányos.

- Nem keresek bébiszittert – mondtam, és elhúzódtam.

- És esetleg egy barátot? Hosszú az este. Totál egyedül jöttem, mert minden barátnőm férjnél van már, tudod? – kacarászott idegesen.

- Nem igazán.

Carissa lesütötte a szemét, én meg büntudatot éreztem. Pöcsként viselkedtem, pedig ő semmit sem tett, amivel kiérdemelte volna.

- Hé, sajnálom – mondtam. – Nem igazán akarok itt lenni.

Carissa megvonta a vállát.

- Én sem. De nem akarok egyedül lenni.

A banda abbahagyta a zenélést, és az énekes elkezdett visszaszámolni tíztől. Carissa körülnézett, aztán vissza rám, a szeme fátyolos volt. a pillantása az ajkamra tévedt, és akkor az egész tömeg felüvöltött: „BOLDOG ÚJÉVET!”

A banda az „Auld Lang Syne”, kemény változatát nyomta, és Carissa ajka az enyémre tapadt. Egy pillanatra viszonztam, de az ajka annyira idegen volt, annyira más, mint amit megszoktam, csak még előbbé tette Abby emlékét, és a felismerés, hogy elment, még fájdalmasabbá vált.

Elhúzódtam, és az ingem ujjával megtöröltem a számát.

- Nagyon sajnálom – szólt utánam Carissa, ahogy figyelte, amint otthagytam az asztalt.

Átverekedtem magam a tömegen a férfimosdóba, és bezárkóztam az egyetlen fülkébe. Elővettem a mobilom, és a kezemben szorongattam, a látásom elhomályosult, és a tequila ocsmány íze a nyelvemen vibrált.

Valószínűleg Abby is részeg, gondoltam. Nem is érdekelné, hogy felhívom. Szilveszter van. De talán várja a hívásomat.

Végiggörgettem a címlistámat, és megálltam Galambnál. Elfordítottam a csuklómat, hogy lássam ugyanazt a szót, tintával a bőrömbbe varrva. Ha Abby akart volna, biztosan felhív. A lehetőségem megvolt, és elszállt, és apánál azt mondtam neki, hogy elengedem. Részegen, vagy sem, önző dolog lenne felhívni.

Valaki bekopogott a fülke ajtaján.

- Trav? – kérdezte Shepley. – Jól vagy?

Kinyitottam az ajtót, és kiléptem, a telefon még a kezemben volt.

- Felhívtad?

Megráztam a fejem, aztán a helység csempével borított falát néztem. Hátrahúzódtam, aztán elhajítottam a mobilomat, figyeltem, ahogy millió darabra hullik, és szétszóródik a padlón. Az a néhány barom, aki a piszoárnál állt, felugrott, és a fülüket a nyakukba húzták.

- Nem – feleltem. – És nem is fogom.

Shepley szó nélkül követett vissza az asztalunkhoz. Carissa eltűnt, és három újabb feles várt minket.

- Azt hittem, kicsit eltereli a gondolataidat, Trav. Bocs. Nekem mindig segített, ha megdugtam egy igazán dögös tyúkot, amikor olyan állapotban voltam, mint te – mondta Trenton.

- Akkor még nem voltál olyan állapotban, mint én. – feleltem, és letoltam a torkomon a tequila-t. Gyorsan felálltam, és támaszként megkapaszkodtam az asztal szélében. – Itt az idő, hogy hazamenjek, és kiússem magam, srácok.

- Biztos? – kérdezte Trenton, enyhén csalódottnak tűnt.

Miután Trenton elég hosszú időre magára tudta vonni Cami figyelmét, hogy elköszönjön, elindultunk az Intrepid felé. Mielőtt elindította a kocsit, rám nézett.

- Gondolod, hogy valaha megbocsát?

- Nem.

- Akkor talán ideje lenne elfogadnod. Hacsak nem akarod, hogy az életed része legyen.

- Próbálkozom.

- Úgy értem, amikor elkezdődik a tanítás. Tégy úgy, mint azelőtt, hogy meztelenül láttad.

- Kussolj, Trent!

Trenton elfordította az indítót, és hátramenetbe tette a kocsit.

- Csak arra gondoltam – mondta, elfordította a kormányt, aztán sebességbe tette –, hogy milyen boldogok voltatok, amikor még csak barátok voltatok. Talán visszaléphetnél ehhez. Talán azt hiszed, nem megy, és ezért vagy ennyire nyomorult.

- Talán – morogtam, és kibámultam az ablakon.

VÉGRE ELÉRKEZETT A TAVASZI SZEMESZTER ELSŐ NAPJA. Egész éjjel nem aludtam, csak forgolódtam, és dobáltam magam. Egyszerre rettegettem, és voltam izgatott a várakozástól, hogy újra látom Abby-t. Nem törődve az álmatlan éjszakával, eltökélten mosolyogtam, nem hagytam, hogy lássák, mennyire szenvedek, sem Abby, sem senki más.

Ebédnél a szívem majdnem felrobbant a mellkasomban, amikor megláttam őt. Máshogy nézett ki, de mégis ugyanaz volt. A másság azt jelentette, hogy idegennek tűnt. Nem tudtam csak úgy odalépni hozzá, és megcsókolni, vagy megérinteni, mint azelőtt. Abby pislogott egyszer a hatalmas szemeivel, amikor meglátott, én pedig mosolyogtam, és rákacsintottam, aztán leültem a szokásos asztalunk végéhez. A focisták azon nyavalyogtak, hogy kikaptak az Állami egyetem csapatától, úgyhogy megpróbáltam könnyíteni a szorongásukon azzal, hogy elmeséltem nekik néhány élménydús tapasztalatomat a szünetből, mint például, hogy Trenton mennyire nyáladzik Cami után, és hogy milyen volt, amikor az Intrepid lerobbant, és majdnem letartóztattak minket nyilvános részegségért, amikor hazafelé tartottunk.

A szemem sarkából láttam, hogy Finch magához öleli Abby-t, és egy pillanatra arra gondoltam, Abby azt szeretné, hogy elmenjek, vagy talán ő is szomorú.

Akárhogy is, utáltam, hogy nem tudom.

Begyűrtem az utolsó falat megsütött valamit a számba, ellöktem a tálcámat, és odasétáltam Abby mögé, a kezemet a vállán pihentettem.

- Milyenek az óráid, Shep? – kérdeztem, és erősen próbáltam, hogy a hangom hétköznapiak hasson.

Shepley arca megnyúlt.

- Az első nap szar. Órákon át tanmenet és rendtartás. Nem is értem, miért járok be az első héten. És neked?

- Á... ez is hozzátartozik. Neked milyen, Gal? – igyekeztem, hogy a vállamban lévő feszültség ne hasson ki a kezemre.

- Elég jó. – a hangja halk, és távoli volt.

- Jól telt a szüneted? – kérdeztem, és játékosan ringattam egyik oldalról a másikra.

- Egész jól.

Ja. Ez így kurvára kínos volt.

- Remek. Órák lesz. Viszlát. – gyorsan kisiettem a menzáról, már azelőtt a doboz Marlboro-ért nyúltam, hogy a vállammal kilöktem volna a vasajtót.

A következő két előadás kínszenvedés volt. Az egyetlen menedék, ahol biztonságban éreztem magam, a hálósobám volt, távol a kampusztól, távol mindattól, ami arra emlékeztetett, mennyire magányos vagyok, és távol a világtól, ami továbbment, és rohadtul nem foglalkozott azzal, hogy mennyire kézzelfoghatóan szenvedek. Shepley folyamatosan azt mondogatta, hogy idővel nem lesz ennyire rossz, de nem úgy tűnt, hogy enyhülne.

Az unokatesómmal a Morgan Hall előtti parkolóban találkoztunk, keményen próbáltam nem a bejáratot bámulni. Shepley úgy tűnik, értette, és nem sokat beszélt az úton a lakásig.

Amikor beállt a helyére, felsóhajtott. Azon vívódtam, hogy megkérdezzem, van-e valami gondjuk America-val, de nem hittem, hogy képes lennék megbirkózni az ő és az én problémámmal is.

Felkaptam a hátizsákomat a hátsó ülésről, és kilöktem az ajtót, elég hosszan állítottam meg, hogy becsukódjon.

- Hé – szólalt meg Shepley, miközben becsukta maga után. – Jól vagy?

- Ja – feleltem a folyosóról, nem fordultam vissza.

- Elég kínos volt a szitu a menzán.

- Sejttem – mondtam, és léptem még egyet.

- Szóval, huh... Asszem el kell mondanom neked valamit, amit hallottam. Úgy értem... a pokolba, Trav, nem tudom, hogy elmondjam, vagy ne. Nem tudom, hogy rontok, vagy javítok a helyzeten.

Megfordultam.

- Kitől hallottad?

- Mare, és Abby beszélgettek. Arról, hogy... azt mondták, hogy Abby az egész szünet alatt olyan nyomorultul érezte magát.

Csendben álltam, próbáltam nyugodtan lélegezni.

- Hallottad, mit mondtam? – kérdezte Shepley összehúzott szemöldökkel.

- Ez mit jelent? – kérdeztem, és felemeltem a kezem. – Nyomorult volt nélkülem? Mert többé nem vagyunk barátok? Mit jelent?

Shepley biccentett.

- Ez tuti rossz ötlet.

- Mondd el! – üvöltöttem, éreztem, hogy reszketek. – Én nem... képtelen vagyok elviselni ezt! – eldobtam a kulcsomat a folyosón, hallottam a fémes csattanást, amikor találkozott a fallal. – Ma alig akart megismerni, te meg azt mondogod, hogy vissza akar kapni? Mint barátot? Úgy, mint Vegas előtt? Vagy csak úgy általában érzi nyomorultul magát?

- Nem tudom.

Hagytam, hogy a táskám leessen a földre, és egyenesen Shepley irányába rúgtam.

- Mi-miért csinálod ezt velem, ember? Azt hiszed, nem szenvedek eléggé, mert esküszöm neked, ez már túl sok.

- Sajnálom, Trav. Csak azt gondoltam, én tudni akartam volna... ha rólam volna szó.

- Te nem vagy én! Csak kurvára... hagyd abba, Shep! A pokolba, hagyd abba! – bevágtam az ajtót, és az ágyra ültem, a fejemet a kezemre ejtettem.

Shepley kivágta az ajtót.

- Nem próbálok rontani a dolgon, még ha ezt is hiszed. De tudtam, ha később rájössz, szétrúgnád a seggem, amiért nem mondtam el. Csak ennyit akartam mondani.

Egyszer biccentettem.

- Rendben.

- Gondolod... gondolod, ha esetleg azokra a szarságokra koncentrálsz, amiken átmentél vele, akkor talán könnyebb lesz?

Felsóhajtottam.

- Próbáltam. De mindig ugyanarra jutottam.

- És mi az?

- Hogy most már vége, bárcsak visszacsinálhatnám az összes rosszat... és csak a jók maradnának.

Shepley szeme körbevándorolt a szobámban, próbált kitalálni valami vigasztalót, de láthatóan, kifogyott a tanácsokból. A mobilja csipogni kezdett.

- Trent az – mondta Shepley, ahogy elolvasta a kijelzőt. Felcsillant a szeme.
- Nem akarsz meginni vele néhány italt a Red-ben. Ötkor végez. Lerobbant a kocsija, és szeretné, ha elvinnéd Cami-hoz. El kéne menned, ember. Vidd a kocsimat.

- Rendben. Mondd meg neki, hogy megyek – szipogtam, majd megtöröltem az orromat, mielőtt felálltam.

Valamikor aközött, hogy kiléptem a lakásból, és beálltam a murvával borított parkolóba a tetoválószalonnak, ahol Trenton dolgozott, Shepley riasztotta a bátyámat, hogy szar napom van. Trenton elárulta magát, amikor azt javasolta, hogy egyenesen a Red Door-ba menjünk, ahogy beült a Charger anyósülésére, és nem akart előbb hazamenni, átöltözni.

Amikor odaértünk, egyedül voltunk, leszámítva Cami-t, a tulajt, és Cami néhány törzsvendégét, de a hét közepén jártunk – az egyetemi bár ideje, és a filléres sör éjszakája. Nem telik sokba, és a hely zsúfolva lesz emberekkel.

De engem már kiszúrt Lexi, és pár barátja, akik befutottak, de nem érdekelt, egészen addig, míg Megan mellém nem állt, és végül kelletlenül felnéztem.

- Nagyon ázottnak tűnsz, Maddox.

- Nem – nyögtem, ahogy próbáltam zsibbadt számmal megformálni a szót.

- Táncoljunk! – nyafogott, és a karomat rángatta.

- Asszem, most nem megy. – feleltem inogva.

- Nem is kéne – mondta Trenton szórakozottan.

Megan vett nekem egy sört, és odahúzott mellém egy széket. Tíz perc múlva már az ingemet taperolta, és nem túl finoman nyúlt a karomhoz, majd a kezemhez. Épp zárás előtt otthagya a székét, és mellém állt – vagyis inkább az ölembe ült.

- Szóval, nem láttam kint a motort. Trenton hozott?

- Nem. Shepley kocsiával jöttem.
- Szeretem azt a kocsit – gügyögte. – Engedhetnéd, hogy hazavigyelek.
- Vezetni akarod a Charger-t? – kérdeztem kábultan.

Trenton felé néztem, aki fulladozott a nevetéstől.

- Talán nem rossz ötlet, kisöcsi. Légy óvatos... minden szempontból.

Megan lehúzott a székről, majd ki a bárból, a parkolóhoz. Flitteres csőtopot viselt, farmerszoknyával, és csizmával, de úgy tűnt, nem zavarja a hideg – ha ugyan hideg volt. Nem tudtam megmondani.

Kuncogott, ahogy a válla köré fontam a karom, hogy biztosabban álljak, miközben lépkedtem. Amikor elérte a Charger utasoldalát, abbahagyta a nevetést.

- Van, ami sosem változik, igaz, Travis?
- Gondolom – mondtam, és a száját néztem.

Megan a nyakam köré fonta a karját, lehúzott, és nem habozott, hogy a nyelvét a számba dugja. Nedves volt, és lágy, és valahogy ismerős.

Néhány percnyi seggfogdosás, és nyálcsere után, felemelte a lábát, és körém fonta. Megragadtam a combját, és az ágyékomat az övéhez lökdöstem. A segge a kocsiajtónak csapódott, ő pedig a számba nyögött.

Megan mindig is durván szerette.

A nyelve nyomot húzott lefelé a nyakamon, és ekkor vettem észre a hideget, a melegség után, amit a szája hagyott a hideg téli levegő gyorsan átjárt.

Megan keze közénk furakodott, és megragadta a farkamat, mosolygott, hogy máris olyan vagyok, amilyennek szeretett.

- Hmmm, Travis – nyöszörögte, és beleharapott az ajkamba.

- Galamb – a szó csupán mormolásnak tűnt, ahogy a szám az övéhez préselődött. Az éjszaka sötétjében könnyű volt úgy tenni, megjátszani.

Megan felkuncogott:

- Mi van? – ez volt az igazi Megan, nem követelt magyarázatot, amikor nem feleltem. – Menjünk a te lakásodra! – mondtam, és kikapta a kulcsokat a kezemből. – A szobatársam beteg.

- Tényleg? – kérdeztem, és meghúztam az ajtó kilincset. – Komolyan vezetni akarod a Charger-t?

- Inkább én, mint te – felelt, és még utoljára megcsókolt, mielőtt átment a vezetőoldalra.

Miközben vezetett, Megan nevetve mesélt a szünetéről, és közben kioldotta a farmeremet, és benne kotorászott. Jó, hogy részeg voltam, mert Hálaadás óta nem szexeltem. Különben mire a lakáshoz értünk, Megan hívhatott volna egy taxit, és fújhatta volna az éjszakát.

Félúton hazafelé, eszembe jutott az üres üvegedény.

- Várj egy percet! Várj egy percet! – mondtam, és az utca felé mutattam. – Állj meg a Swift Mart-nál. Vennünk kell pár...

Megan a táskájába nyúlt, és előhúzott egy kis doboz óvszert.

- Felkészültem.

Hátradőltem, és elmosolyodtam. Ő tényleg a nekem való csaj.

Megan beállt Shepley parkolóhelyére, épp elégszer járt a lakáson, hogy tudja. Apró léptekkel körbeszaladt, próbált sietni a túsarkúban.

Ráhajoltam, ahogy felfelé mentünk a lépcsőn, és a számba nevetett, a mikor végre rájöttem, hogy az ajtó már nyitva van, és benyomultunk rajta.

Csók közben lefagytam. Abby a szoba közepén állt, és Toto-t ölelgette.

- Galamb – mondtam dermedten.

- Megtaláltam! – szaladt ki Shepley szobájából America.

- Mit keresel itt? – kérdeztem.

Abby arckifejezése a meglepettből dühössé alakult.

- Örülök, hogy visszatértél régi önmagadhoz, Trav.

- Már éppen indulni akartunk – morogta America. Megragadta Abby kezét, amikor elléptek Megan, és mellettem.

Egy pillanat kellett, hogy reagáljak, de aztán már rohantam is le a lépcsőn, most vettem csak észre America Hondáját. Egész füzérnyi káromkodás futott át az agyamon.

Gondolkodás nélkül marokra ragadtam Abby kabátját.

- Hová mész?

- Haza – csattant fel, miközben duzzogva igazgatta a kabátját.

- Mit keresel itt?

Egy hókupac megroppant America lába alatt, ahogy Abby mögé lépett, és hirtelen Shepley is ott volt mellettem, aggódó szeme a barátnőjén függött.

Abby felszegte az állát.

- Bocs. Ha tudtam volna, hogy itt leszel, nem jöttem volna ide.

Zsebre vágtam a kezem.

- Ide jöhetsz, amikor csak akarsz, Gal. Sosem kívántam, hogy távol maradj.

- Nem akartalak *megzavarni*. – felnézett a lépcső tetejére, ahonnan természetesen Megan figyelte a műsort. – Kellemes estét – mondta, és elfordult.

Megragadtam a karját.

- Várj csak! Te vagy *dühös*?

Kirántotta a kabátját a szorításomból.

- Nézd... (Inkább „Tudod”) – kurtán felnevetett. – Még csak nem is értem, miért vagyok meglepve.

Lehet, hogy nevetett, de a szemében utálat volt. Nem számít, mit tettem – továbbléptem nélküle, vagy utána kínlódva vergődtem az ágyamban – ő utált engem.

- Képtelenség a kedvedre tenni, eltalálni, mit akarsz. *Képtelenség!* Azt mondd, végeztünk... Én meg kibaszottul boldogtalan vagyok itt! Kénytelen voltam ezer darabra törni a telefonomat, hogy ne hívjalak napjában százszor... úgy kellett tennem az iskolában, mintha rohadtul rendben lenne minden, hogy boldog légy... És te vagy kibaszottul *dühös* rám? Te törted össze az én *kibaszott* szívemet! - üvöltöttem.

- Részeg vagy, Travis. Hagyd Abby-t hazamenni – szólt Shepley.
 Megragadta a vállát, és közel húztam magamhoz.

- Kellek neked vagy sem, Galamb? Nem teheted ezt tovább velem!

- Nem azért jöttem, hogy találkozzam veled.

- Nem kívánom Megan-t – mondtam, és a száját néztem. - Csak olyan kibaszottul boldogtalan vagyok, Galamb. – lehajoltam, hogy megcsókoljam, de megragadta az államát, hogy visszatartsa.

- A rúzs van a szádon, Travis – mondta undorodva.

Hátráltam egy lépést, és felemeltem az ingem, hogy megtöröljem a szám.
 Az ottmaradó vörös csíkokat nem lehetett letagadni.

- Csak felejteni akartam. Egyetlen kibaszott éjszaka erejéig.
 Egy könnycsepp gördült le Abby arcán, de gyorsan letörölte.

- Akkor nem is tartalak fel ebben.

Megfordult, hogy elmenjen, de megint megragadtam a karját.

Hirtelen egy szőke folt takarta el az arcomat, ostorként csapott, és apró, de dühös öklök ütöttek.

- Hagyd békén, te gazember!

Shepley megragadta America-t, de America ellökte, megfordult, és lekevert nekem egyet. A tenyere hangosan és gyorsan csattant az arcomon, összerezzenem a hangtól. Egy másodpercre mindenki megmerevedett, America hirtelen támadt dűhe valamennyiünket megdöbbsentett.

Shepley újból megragadta America-t, és a csuklójánál fogva a Honda felé húzta, miközben America vadul kapálódzott.

Hevesen küzdött ellene, szőke haja repkedett, ahogy megpróbált kiszabadulni.

- Hogy *tehetted* ezt vele? Jobbat érdemelt tőled, Travis!

- ELÉG, America! - ordította Shepley, hangosabban, mint amit valaha is hallottam tőle.

America karja lehullott, ahogy undorodva Shepley-re meredt.

- Te még *véded*?

Bár Shepley ideges volt, állta a sarat.

- Abby szakított *vele*. Csak megpróbált továbblépni.

America összehúzta a szemét, és kihúzta a karját Shepley markából.

- Akkor azt ajánlom, szedj fel a Redből találomra egy KURVÁT... – nézett Megan-ra – hozd haza, hogy megdugd, aztán meséld el, sikerült-e túltenned magad rajtam!

- Mare. – Shepley megragadta, de America kiszakította magát, és a vezetőülésre csúszva becsapta az ajtót. Abby kinyitotta az anyósülés ajtaját, és beült mellé.

- Ne menj el, bébi! – könyörgött Shep, és behajolt az ablakon.

America beindította a motort.

- Ebben az esetben van egy jó oldal meg egy rossz, és *te* a *rosszon* állsz, Shep.

- A te oldaladon állok – hajtogatta Shep kétségbeesetten.

- (Többé nem.) Már nem – mondta America, és hátramenetben kiállt.

- America? America! - kiabált Shepley.

Amikor már nem láttuk a Hondát, Shepley megfordult, zihálva kapkodta a levegőt.

- Shepley, én...

Mielőtt akár egy szót is kinyöghettem volna, Shepley hátrahúzódott, majd az öklét az állkapcsomba vágta.

Éreztem az ütést, megérintettem az arcomat, és bólintottam. Ezt megérdemeltem.

- Travis? – kiáltott Megan a lépcsőről.

- Hazaviszem őt – mondta Shepley.

Figyeltem, ahogy a Honda féklámpái egyre kisebbek lesznek, és egyre távolabb viszik tőlem Abby-t, éreztem, ahogy gombóc nő a torkomban.

- Kösz.

Huszonötödik fejezet

Megszállottság

Ő IS OTT LESZ.

Hiba lenne megjelennem.

Kínos lenne.

Ő is ott lesz.

Mi lesz, ha valaki felkéri táncolni?

Mi lesz, ha találkozik a jövőendőbeli férjével, és én a tanúja leszek?

Látni sem akar.

Lehet, berúgok, és olyat teszek, amivel kiakasztom.

Lehet, berúg, és olyat tesz, amivel kiakaszt.

Nem kéne mennem.

Mennem kell. Ő is ott lesz.

Fejben kilistáztam a mellette, és ellene szóló érveket, hogy miért menjek a Valentin-napi páros partira, de mindig ugyanarra az eredményre jutottam: látnom kell Abby-t, és ő ott lesz.

Shepley a szobájában készült, alig beszélt velem azóta, hogy végül ő és America kibékültek. Részben, mert állandóan megbújtak a szobájában, és bepótolták az elvesztegetett időt, és még mindig engem okolt az ötheti különlétükért.

America egyetlen pillanatot sem szalasztott el, hogy a tudomásomra hozza, hogy zsigerből gyűlöl, főleg azóta, hogy összetörtem Abby szívét. Rábeszéltem őt, hogy hagyja ott a randiját Parker-el, és jöjjön el az egyik bunyómra. Persze, hogy azt akartam, hogy ott legyen, de elkövettem azt a hibát, hogy elsősorban a bocsánatát kértem, és így megnyertem a vizezőversenyt. Azt akartam, hogy Parker tudja, esélye sincs Abby-nél. Abby úgy érezte, kihasználom a helyzetet, az érzései miatt, és igaza volt. (ez enyhén zavaros, de vm ilyesmi)

Már ezek mind elegek voltak ahhoz, hogy büntudatom legyen, de a tény, hogy Abby-t megtámadták a helyen, ahova vittem, szinte lehetetlenné tette, hogy bárkinek a szemébe nézzek. És ehhez még hozzájött az is, hogy a zsaruk majdnem lekapcsoltak minket, és én az egészet totálisan elcseszttem.

Nem törődve a folyamatos bocsánatkéréseimmel, America úgy töltötte a napjait a lakásban, hogy közben gyilkos pillantásokat vetett felém, és indokolatlan beszélgetésekkel illetett. De mindezek ellenére örültem, hogy Shepley és America kibékültek. Ha nem fogadta volna vissza Shepley-t, ő biztosan soha nem bocsátott volna meg.

- Indulok - mondta Shepley. Besétált a szobámba, ahol még mindig bokszerben ültem, és azon vívódtam, hogy mit csináljak. - Mare-t a koleszben szedem fel.

Biccentettem.

- Abby is megy?

- Ja, Finch-el.

Félmosolyra húztam a szám.

- Ettől jobban kéne éreznem magam?

Shepley vállat vont.

- Én jobban érezném. – körülnézett a falakon, és biccentett. – Visszatetted a képeket.

Bólintva körülnéztem.

- Nem tudom. Nem éreztem jól magam attól, hogy a fiók alján lapultak.

- Asszem, később találkozunk.

- Hé, Shep?

- Igen? – mondta, de nem fordult meg.

- Tényleg sajnálom, tesó.

Shepley felsóhajtott.

- Tudom.

Ahogy elment, kísértáram a konyhába, hogy kitöltsem a whiskey maradékát. A borostyán folyadék még az üveg aljában pihent, arra várva, hogy vigaszt nyújtson.

Lehajtottam, és lehunytam a szemem, azt fontolgattam, hogy elmegyek az italboltba. De nincs annyi whiskey az univerzumban, ami segítené meghozni a döntést.

- Bassza meg! – nyögtem, és felkaptam a kulcsaimat.

Egy rövid kitérő után a z italboltnál, áthajtottam a padkán a Harley-val, és leparkoltam a szövetségi ház előtt, majd kinyitottam az üveget, amit vettem.

Bátorságot merítve az üveg fenekéből, besétáltam a Sig Tau-ba. Az egész épület rózsaszín, és piros volt; olcsó dekoráció lógott a plafonról, és konfetti borította a padlót. Az alagsorból dübörgő hangszórókból bömbölt a basszus, és átjárta a házat, elkeveredett a nevetéssel, és a beszélgetés állandó zümmögésével.

Nem akartam csak ácsorogni, megfordultam, és átmanővereztem magam a párok tömegén, és a szememmel Shepley-t, America-t, Finch-et, vagy Abby-t kerestem. Legfőképp Abby-t. nem volt a konyhában, de egyik szobában sem. Az erkélyen sem volt, így lementem az alagsorba. Elakadt a lélegzetem, amikor megláttam.

A zene ritmusa lelassult, angyali mosolya még a homályos alagsorban is látványos volt. karjával átölelte Finch nyakát, aki feszülten mozgott vele a zenére.

A lábaim elindultak előre, és mielőtt tudtam volna, mit teszek, vagy megálltam volna átgondolni, milyen következményei lehetnek, azon vettem észre magam, hogy centikre állok tőlük.

- Ugye, nem baj, ha lekérem, Finch?

Abby ledermedt, a szeme villogott a felismeréstől.

Finch pillantása kettőnk közt cikázott.

- Dehogy.

- Finch – sziszegte Abby, ahogy a srác arrébb ment.

Magamhoz húztam, és tettem egy lépést.

Abby folytatta a táncot, de igyekezett a lehető legnagyobb távolságot tartani közöttünk.

- Azt hittem, nem jössz el.

- Nem is akartam, de tudtam, hogy itt leszel. Muszáj volt eljönnöm.

Minden múltó perccel azt vártam, hogy elsétál, és minden perc, amíg a karomban maradt, felért egy csodával.

- Gyönyörű vagy, Galamb.

- Ne!

- Mit ne? Ne mondjam, hogy gyönyörű vagy?

- Csak... ne.

- Nem gondoltam komolyan.

- Kösz! – csattant fel.

- Nem... Gyönyörű vagy, ezt komolyan gondoltam. Arra értettem, amit a szobámban mondtam. Nem fogok hazudni. Élveztem, hogy elcipeltelek a randiról Parkerrel...

- Nem randi volt, Travis. Csak vacsoráztunk. És most, neked köszönhetően, nem áll velem szóba.

- Hallottam. Sajnálom.

- Nem sajnálod.

- Én... Igazad van (Ig-igazad van) - mondtam, dadogni kezdtem, amikor észrevettem, hogy kezd bedühödni. – De én... Nem ez volt az egyedüli oka, hogy elvittelek a bonyóra. Azt akartam, hogy elkísérj, Gal. Te vagy a szerencsekabálám.

- Semmi sem vagyok – nézett föl rám.

Összeráncoltam a szemöldököm, és abbahagytam a táncot.

- Te vagy a *mindenem*.

A szája kemény vonallá keskenyedett, de a pillantása ellágyult.

- Ugye... tulajdonképpen nem gyűlölsz? - kérdeztem.

Elfordult tőlem, és még távolabb húzódott.

- Néha azt kívánom, bárcsak gyűlölnék. Annyival egyszerűbb lenne minden.

Óvatos mosoly jelent meg az ajkamon.

- Akkor hát mi bosszant fel jobban? Az, amit tettem, hogy meggyűlöltessem magam? Vagy a tudat, hogy képtelen vagy utálni?

Abby haragja egy villanással visszatért. Elnyomakodott mellettem, felrohant a lépcsőn a konyhába. Egyedül álltam a parkett közepén, döbbenten, és undorodva, hogy bármennyire próbáltam újraszítani a tüzet, ő csak utált engem. Úgy tűnt, már teljesen haszontalan, hogy beszéljek vele. Minden

találkozásunk, csak újabb rakással gyarapította a növekvő hógörgeteget, ami jelenleg a kapcsolatunk volt.

Felmentem a lépcsőn, egyenesen a hordóhoz, átkoztam a mohóságomat, és az üres whiskey-s üveget, ami valahol a Sig Tau előtti gyepen kallódott.

Egy órányi sörivászat, és monoton, részeg beszélgetés után a szövetségi testvéreimmel, és a partnereikkel, megint Abby-re néztem, reméltem, hogy elkapom a pillantását. Már engem nézett, de akkor elfordult. Úgy tűnt, America, épp alaposan benne volt, hogy megkísérelje felvidítani, aztán Finch megfogta a karját. Ő már nyilván menni készült.

Abby egy gyors korttyal megitta a söre maradékát, aztán megfogta Finch kezét. Lépett kettőt, aztán megdermedt, amikor letről felhangzott ugyanaz a dal, amire a születésnapján táncoltunk. Előrenyúlt, megragadta Finch üvegét, és ivott egy újabb kortyot.

Nem tudtam, hogy csak a whiskey mondatta, de volt valami a pillantásában, azt sugallta nekem, hogy a bevillanó emlékek számára ugyanolyan fájdalmasak, mint a számomra.

Még mindig érdekelttem őt. Így kellett lennie.

Az egyik szövetségi testvérem a pultnak támaszkodott Abby mellett, és mosolygott.

- Van kedved táncolni?

Brad volt az, és bár tudtam, hogy a fazon valószínűleg csak észrevette Abby űzött arckifejezését, és szeretne volna felvidíteni, a tarkómon égnek álltak a hajszálak. Épp, maikor Abby megrázta a fejét, hogy nemet mondjon, én már mellette voltam, és a kibaszott, hülye szám hamarabb nyílt ki, minthogy az agyam megállíthatta volna.

- Táncolj velem.

America, Shepley és Finch mind Abby-re meredtek, és éppen olyan nyugtalanul várták a válaszát, mint én

- Hagyj békén, Travis – fonta össze a karját.

- Ez a számunk, Gal.

- Nincs számunk.

- Galamb...

- Nem!

Brad-re nézett, és mosolyt kényszerített magára.

- Szívesen táncolnék, Brad.

Brad szeplői megnyúltak a mosolyától, és intett Abby-nek, hogy induljon el a lépcsőn.

Visszahátráltam, úgy éreztem magam, mintha gyomorszájon vágta volna. A harag, féltékenység, és szomorúság keveréke felforralta a véretem.

- Pohárköszöntő! – ordítottam, felmásztam egy székre. Útközben lenyúltam valakinek a sörét, és felemeltem magam elé. - Igyunk a szarzsákokra! – mondtam, és Brad felé intettem. - És a lányokra, akik összetörik az ember szívét – fejet hajtottam Abby előtt. Összeszorult a torkom. - És a maximális,

kibaszott borzalomra, hogy az ember elveszíti a legjobb barátját, mert annyi esze sincs, hogy ne szeressen bele!

Hátrahajtott fejjel megittam a maradék sört, és a földre dobtam a poharat. A szoba elcsendesedett, leszámítva a lentről felszűrődő zenét, és mindenki totálisan zavarodottan bámult rám.

Abby gyors mozdulat megragadta a figyelmemet, ahogy megfogta Brad kezét, és húzni kezdte lefelé a táncparketre.

Leugrottam a székről, és elindultam én is lefelé, de Shepley a mellkasomnak támasztotta az öklét, és elém hajolt.

- Le kell állnod! – mondta csendesesen. – Ennek így rossz vége lesz.

- Ha vége lesz, akkor mit számít? – elmentem Shepley mellett, le a lépcsőn, ahol Abby Brad-el táncolt. A hógörgeteg már túl nagy volt, hogy megállítsam, hát úgy döntöttem, hogy vele sodródom. Nem volt mit szégyellnem, ki kell adnom magam. Nem lehetünk újra barátok, így az tűnt a legjobbnak, ha az egyikünk megutálja a másikat.

Lökdösve törtem utat a párok közt a parketten, megálltam Abby és Brad mellett.

- Lekérlek.

- Szó sem lehet róla! Jesszusom! – nyögte Abby, és zavarodottan lehajtotta a fejét.

A tekintetem Brad-ébe fúródott.

- Ha nem mész arrébb a csajomtól, kitépem a (kibaszott) torkodat. Itt, helyben, a táncparketten.

Brad láthatóan vívódott, a szeme idegesen járt ide-oda köztem, és a táncpartnere között.

- Bocs, Abby – mondta, lassan elhúzta a karját. Visszahátrált a lépcsőhöz.

- Hogy most mit érzek irántad, Travis... hát az nagyon hasonlít a gyűlölethez.

- Táncolj velem – kérleltem, és dülöngélve próbáltam megőrizni az egyensúlyomat.

A szám véget ért, és Abby felsóhajtott.

- Menj, és igyál inkább egy újabb üveg whiskey-t, Trav.

Megfordult a parketten, és az egyetlen facér sráccal kezdett táncolni.

A tempó felgyorsult, és minden egyes ütemmel Abby egyre közelebb került az új partneréhez. David, az egyik általam legkevésbé kedvet Sig Tau testvérem, Abby mögé táncolt, és megragadta a csípőjét. A két srác mosolyogni kezdett, ahogy szendvicsbe fogták, és a kezüket rátették a testére mindenhol. David megragadta Abby csípőjét, és az ágyékát a csajom fenekéhez préselte. Mindenki őket bámulta. Ahelyett, hogy féltékeny lettem volna büntudat söpört végig rajtam. Miattam idáig süllyedt.

Két lépéssel ott teremtem, lehajoltam, és a karomat Abby lába köré fonva a vállamra emeltem, David-et a földre löktem, olyan voltam, mint egy megalkuvó pöcs.

- Tegyé! - kiabálta, és az öklével kalapált a hátamon.

- Nem hagyom, hogy miattam kínos helyzetbe hozd magad - morogtam, és kettesével rohantam fel a lépcsőn.

Mindenki minket nézett, ahogy Abby rugdosott és sikított, miközben átcipeltem a szobán.

- Nem gondolod - kérdezte küszködve -, hogy ez kínos? Travis!

- Shepley! Donnie kint van? - üvöltöttem, és lehúztam a fejem, a csapkodó végtagok elől.

- Ööö... igen? - kérdezte.

- Tedd le! - lépett közelebb America.

- America! - szólalt meg Abby tekeregve. - ne csak állj ott! *Segíts!*

Elmosolyodott, aztán kurtán felnevetett.

- Nevetségesek vagytok!

- Kösz, kedves *barátnőm!* - mondta hitetlenkedve. Amikor végre kiértünk, Abby csak keményebben küzdött. - A francba is, tegyé! le!

Odasétáltam Donnie várakozó kocsijához, kinyitottam a hátsóajtót, és belöktem Abby-t.

- Donnie! Te vagy ma a kijelölt sofőr?

Donnie megfordult, idegesen figyelte a vezető ülésből a káoszt.

- Igen.

- Szeretném, ha elvinnél minket a lakásomra. - mondtam, és beszálltam Abby mellé.

- Travis... szerintem nem...

- Indulj, Donnie, különben úgy éljek, beszakítom hátulról a koponyádat.

Donnie sebességbe tette a kocsit, és kikanyarodott a járda mellől. Abby az ajtókilincsre vetette magát.

- Nem megyek a lakásodra!

Megragadtam az egyik csuklóját, aztán a másikat. Lehajolt, és belemélyesztette a fogait az alkaromba. Pokolian fájt, de csak becsuktam a szemem. Amikor biztos voltam benne, hogy átszakította a bőrömet, és olyan érzés volt, mintha tűz lángolna fel a karomban, felmordultam a fájdalomtól.

- Tombolj csak, Gal. Elegendem van a szarakodásodból!

Eleresztett, és megint vergődni kezdett, próbált megütni, de inkább a sértettség miatt, nem azért, mert szabadulni akart.

- Az én szarakodásomból? Engedj ki ebből a kibaszott kocsiból!

Közel húztam a csuklóját az arcomhoz.

- Szeretlek, a fenébe is! Nem mész sehova, míg ki nem józanodsz, és a végére nem járunk ennek!

- Te vagy az egyetlen, aki még nem járt ennek a végére, Travis!

Eleresztettem a csuklóját, ő pedig összefonta a karját, és duzzogva ülte végig a hátralévő utat a lakásig.

Amikor a kocsit lelassított, hogy megálljon, Abby előrehajolt.

- Légy szíves, vigyé! haza, Donnie!

Kinyitottam az ajtót, a karjánál fogva kihúztam Abby-t, és megint a vállamra dobtam.

- Jó éjt, Donnie. – mondtam, és felcipeltem a lépcsőn.

- Felhívom apádat! – kiabálta.

Nem tudtam megállni, felnevettem.

- Ő pedig valószínűleg megveregetné a vállamat, és azt mondaná, már ideje volt!

Amíg kihúztam a kulcsot, Abby egész testében vergődött.

- Hagyd abba, Gal, különben leesünk a lépcsőn!

Végre kinyílt az ajtó, és én berobogtam Shepley szobájába.

- Tegyé!.(Már.) Le! – sikította.

- Rendben – feleltem, és ledobtam az ágyra. – Aludd ki magad. Reggel majd beszélünk.

Elképzelttem, mennyire dühös lehet, és bár a hátam sajgott attól, hogy Abby ökle jó húsz percen át csépelte, megkönnyebbülés volt, hogy ismét itt volt a lakásban.

- Többé már nem írhatod elő nekem, mit tegyek, Travis! Nem tartozom hozzád!

A szavai mély haragot gerjesztettek bennem. Odacsörtettem az ágyhoz, letámasztottam a kezem a matracon a combja két oldalán, és az arcába hajoltam.

- ÉN VISZONT HOZZÁD TARTOZOM! – üvöltöttem. Minden erőmet beleadtam a szavaimba. Éreztem, hogy minden vér az arcomba tódul. Abby vizionozta a pillantásomat, még csak nem is pislogott. Zihálva néztem az ajkát. – Hozzád tartozom – suttogtam, a haragom elpárolgott, ahogy a vágy átvette a helyét.

Abby felnyúlt, de ahelyett, hogy pofont adott volna, két kezébe fogta az arcomat, és az ajkát az enyémre tapasztotta. Habozás nélkül a karomba emeltem, bevittem a hálósobámba, és hagytam, hogy mindketten az ágyra zuhanjunk.

Abby megragadta a ruháimat, és kétségbeesve próbálta leszedni rólam. Egyetlen lágy mozdulattal lehúztam a ruhája cipzárját, aztán figyeltem, ahogy gyorsan áthúzta a fején, majd a földre lökte. A pillantásunk találkozott, és akkor megcsókoltam, belenyögtem a szájába, amikor visszacsókolt.

Mielőtt akár esélyem lett volna gondolkodni, már mindketten meztelenek voltunk. Abby megragadta a fenekemet, türelmetlenül próbált magába húzni, de ellenálltam, az adrenalin átzubogott a whiskey-n, és a sörön. Észhez tértem, és a következmények az agyamba villantak. Egy segg voltam, feldühítettem, de sosem akartam, hogy Abby azt higgye, kihasználom a pillanat adta lehetőséget.

- Mindketten részegek vagyunk – mondtam, és nehezen kaptam levegőt.

- Kérlek!

A csípőm köré szorította a lábát, és én éreztem az izmai vágyakozó remegését lágy bőre alatt.

- Nem helyes – küzdöttem az alkoholmámmal, ami azt mondta, hogy a következő néhány óra vele bármit megér, bármi is legyen az érme másik oldalán.

A homlokomat az övéhez nyomtam. Akármennyire is kívántam, a fájdalmas gondolat, hogy azt érem el, Abby reggel majd szégyenkezve sétál el, sokkal erősebb volt, mint a hormonjaim, amik azt mondták, tegyem meg. Ha tényleg végig akarja csinálni, akkor szilárd bizonyosságot akartam.

- Kívánlak. – suttogta a számba.

- Azt akarom, hogy kimondd.

- Azt mondom, amit csak akarsz.

- Akkor mondd ki, hogy hozzám tartozol. Mondd, hogy visszafogadsz. Nem teszem ezt, csak ha együtt járunk.

- Sosem voltunk igazán külön, nem?

Megráztam a fejem, az ajkammal végigsimítottam a száját.

- Hallanom kell, hogy kimondod. Tudnom kell, hogy az enyém vagy.

- A tiéd vagyok attól a pillanattól, hogy megláttuk egymást. – mondta, szinte könyörgött.

A szemébe néztem egy pillanatra, aztán éreztem, hogy a szám félmosolyra húzódik, reméltem, hogy a szavai igazak voltak, és nem csak a pillanat mondatta vele. Lehajoltam, és gyengéden megcsókoltam, aztán lassan beléhúztam magam. Úgy éreztem, az egész testem elolvad benne.

- Mondd újra – egy részem képtelen volt elhinni, hogy ez tényleg megtörténik.

- A tiéd vagyok – lehelte. – Soha többé nem akarok tőled külön lenni.

- Ígérd meg – mondtam, és felnyögtem, ahogy újra belelöktem magam.

- Szeretlek. Örökké szeretni foglak. – amikor beszélt, egyenesen a szemembe nézett, és végre bekattant, hogy a szavai nem csak üres ígéretek.

Az ajkára tapasztottam a számát, és a mozdulataink ritmusa minden pillanattal gyorsult. Már semmit sem kellett mondanunk, és hónapok óta most először, a világom nem állt a feje tetején. Abby háta megfeszült, a lába szorosan körém kulcsolódott, és a bokáját összefonta. Bőrének minden porcikáját éreztem, úgy érintettem, mintha éheztem volna rá. Egy részem éhezett is. Eltelt egy óra, aztán egy újabb. Még amikor már kimerült voltam is, folytattam, mert féltem, ha abbahagyjuk, felébredek, és ez az egész csak egy álom lesz.

HUNYOROGVA NÉZTEM A SZOBÁBA SZŰRŐDŐ FÉNYBE. Egész éjjel nem tudtam aludni, tudtam, ha felkel a nap, az egésznek vége lehet. Abby megmozdult, és nekem megfeszült az állkapcsom. Az a néhány óra, amit együtt töltöttünk, nem volt elég. Nem álltam készen.

Abby a mellkasomhoz dörgölte az arcát. Megcsókoltam a haját, aztán a homlokát, majd az orcáit, a nyakát, a vállát, aztán a számhoz emeltem a kezét, és lágyan megcsókoltam a csuklóját, a tenyerét, és az ujjait. Magamhoz akartam szorítani, de visszafogtam magam. A szemem megtelt forró könnyekkel, már harmadszor, mióta a lakásba hoztam. Ha felébred megalázott, és dühös lesz, és örökre elhagy.

Sosem féltem még attól, hogy a szürke ennyi különböző árnyalatát láttam az íriszében.

A szeme még csukva volt, elmosolyodott, és én újra a szájához érintettem az enyémet, rettegtem, hogy a felismerés ütni fog.

- Jó reggelt – suttogta a számba.

Félig fölé fordultam, és továbbra is megérintettem a bőre különböző pontjait a számmal. A teste alá dugtam a kezem, hogy közé, és a matrac közé kerüljön, az arcomat a nyakába temettem, beittam az illatát, mielőtt kirohant volna az ajtón.

- Csendes vagy ma reggel – mondta, a kezét végigsimította a hátamon, meztelen bőrömön. A tenyerét a fenekemre csúsztatta, és a lábával átkulcsolta a csípőmet.

Megráztam a fejem.

- Szeretnék csak így maradni.

- Valamiről lemaradtam?

- Nem akartalak felébreszteni. Aludj csak tovább.

Hátradőlt a párnára, megemelte az államát, hogy az arcába nézhessek.

- Mi a baj?(Mi a fene baj van veled?) – kérdezte, és hirtelen megfeszült a teste rémülten.

- Aludj csak, Galamb. Kérlek!

- Történt valami? America-val? – az utolsó kérdésnél felült. Felültem vele, és a szememet dörgöltem.

- Nem... America jól van. Hajnali négy körül értek haza, és még ágyban vannak. Korán van még, aludj csak tovább.

A szeme a szoba különböző pontjain cikázott, ahogy visszaidézte az előző éjszakát. Tudtam, hogy bármelyik pillanatban eszébe juthat, hogy hatalmas műsort kreálva elrángattam a partiról, a kezeimbe fogtam az arcát, és még utoljára megcsókoltam.

- Aludtál? – kérdezte, és a derekam köré fonta a karját.

- Nem... tudtam. Nem akartam...

Megcsókolta a homlokomat.

- Bármilyen történet is, együtt átvészeli, oké? Aludj egy kicsit! Amikor felébredsz, megbeszéljük, és megoldást keresünk.

Nem erre számítottam. Felkaptam a fejem, és az arcát fürkésztem.

- Hogy érted ezt? Hogy átvészeli?

Összeráncolta a szemöldökét.

- Nem tudom, mi folyik, de itt vagyok.

- Itt vagy? Úgy érted, maradsz? Velem?

Az arca teljesen szétesett.

- Igen. Azt hittem, ezt már tegnap este megbeszéltük.

- Úgy van – valószínűleg úgy festettem, mint egy kalapács, de határozottan bólogattam.

Abby összehúzta a szemét.

- Azt hitted, dühösen ébredek majd, ugye? És azt hitted, mert dühös vagyok, elmegyek?

- Erről vagy híres.

- Ez zaklatott fel ennyire? Egész éjjel fent maradtál, és azon tépelődtél, mi lesz, ha felébredek?

Fészkelődni kezdtem.

- A múlt éjszakát nem így terveztem. Kicsit berúgtam, és úgy követtelek a bulin, mint egy fanatikus rajongó a bálványát, aztán akaratom ellenére kicibáltalak onnét... aztán mi... - megráztam a fejem, undorodtam magamtól.

- Életünk legjobb szexét éltük át? - mondta, és mosolyogva megszorította a kezem.

Kurtán felnevettem, megdöbbenett, mennyire jól alakul a beszélgetés.

- Szóval rendben van köztünk minden?

Abby megfogta az arcom, és lágyan megcsókolt.

- Igen, te tökfej. Megígértem, nem? Mindent elmondtam, amit csak hallani akartál, megint együtt vagyunk, és még mindig nem vagy boldog?

Akadozva vettem a levegőt, és visszafojtottam a könnyeimet. Még mindig annyira valószínűtlennek tűnt.

- Hagyd abba, Travis. Szeretlek! - mondta, és karcsú ujaival elsimította a szemem körüli ráncokat. - Ennek az abszurd eltávolodásnak már hálaadáskor véget lehetett volna vetni, ha...

- Várj csak... Miről beszélsz? - szakítottam félbe hátradőlve.

- Már hálaadáskor kész voltam, hogy bedobjam a törülközőt, de azt mondtad, feladtad, hogy megpróbálj boldoggá tenni, én meg túl büszke voltam, hogy megmondjam neked, hogy szeretnélek visszakapni.

- Viccelsz velem, a kibaszott életbe? Csak neked próbáltam könnyebbé tenni! Tudod te egyáltalán, milyen borzalmasan *boldogtalan* voltam?

Összevonta a szemöldökét.

- A szünet után remekül néztél ki.

- Neked volt a színház! Attól féltem, elveszítelek, ha nem teszek úgy, mintha beérném a barátsággal. Egész idő alatt együtt lehettünk volna? Mi a *fasz*, Galamb?

- Én... Nagyon sajnálom.

- *Sajnálod?* Majdnem halálra ittam magam, alig bírtam felkelni, szilveszterkor ezer darabra törtem a telefonomat, hogy ne hívjalak fel... És te *csak sajnálod?*

Abby az alsó ajkát harapdálva, szégyenkezve bólintott.

- Annyira, de annyira... *sajnálom*.
 - Megbocsátok – mondtam habozás nélkül. – De többé ne csináld.
 - Nem fogom. Ígérem.
- Megráztam a fejem, és úgy vigyorogtam, mint egy idióta.
- Kibaszottul szeretlek.

Huszonhatodik fejezet

Pánik

AZ ÉLET VISSZATÉRT A NORMÁLIS KERÉKVÁGÁSBA – talán Abby számára inkább, mint a számomra. A felszínen boldogok voltunk, de az óvatosság fala felépült körülöttem. Abby-vel egyetlen pillanatot sem vehettem biztosra. Ha ránéztem, vagy meg akartam érinteni, megtettem. Ha nem volt a lakásban, és hiányzott, elmentem a Morgan-ba. Ha a lakásban voltunk, a karomban tartottam.

A szakítás után először visszatérni a suliba egy párként a várt hatást váltotta ki. Ahogy együtt sétáltunk, kézen fogva, nevetve, és alkalmanként csókolózva – oké, több, mint alkalmanként – a pletyka szinte állandósult. Ahogy a suliban mindig, a sustorgások, és az említésre méltó történetek addig folytatódtak, amíg egy újabb botrány nem tört be a kampuszra.

És a nyugtalanság tetejébe, amit az Abby és köztem lévő kapcsolat okozott, Shepley egyre inkább idegesített az év utolsó bunyója miatt. Már nem volt messze. Mindnyájunk nyári megélhetése, nem beszélve az ősz egy részéről, attól függött, hogy nyerek-e ezen a bunyón. Amikor eldöntöttem, hogy a tanév utolsó bunyója, egyben az én utolsó bunyóm is lesz, ez még égetőbbé vált.

A tavaszi szünet egyre közeledett, de még semmit sem hallottam Adam-ről. Shepley hallott valami olyasmit, különböző információs vonalakon, hogy Adam a legutóbbi verekedés utáni letartóztatások óta, nagyon óvatosan szervezkedik.

A szünet előtti pénteken, a kampusz hangulata egész könnyeddé vált, még az éjszaka frissen lehullott vastag hóréteg dacára is. Ahogy a menzára mentünk Abby és én alig tudtuk elkerülni az össznépi hócsatát, America nem volt ilyen szerencsés.

Beszélgettünk, és nevettünk, miközben a sorban vártunk a tálcányi Istentudja-mire, aztán leültünk a szokásos helyünkre. Shepley America-t vigasztalta, míg én Brazil-t szórakoztattam azzal, hogy Abby hogy kopasztotta meg a bátyáimat a póker-estén. A telefonom rezegni kezdett, de én nem figyeltem rá, amíg Abby nem figyelmeztetett.

- Trav? – mondta.

Megfordultam, és minden mást kikapcsoltam, abban a pillanatba, hogy kimondta a nevemet.

- Ezt esetleg fel kellene venni.

Lenéztem a mobilomra, és felsőhajtottam.

- Vagy sem. – egy részem szükségét érezte ennek a verekedésnek, de a másik felem tudta, hogy ez csak elvenné az időt Abby-től. Miután az utolsó bunyón megtámadták, esélytelen volt, hogy koncentrálni tudjak, ha úgy jön el

velem, hogy nincs, aki megvédje – és persze akkor sem tudtam volna koncentrálni, ha nincs ott. Mindig az év utolsó bunyója a legnagyobb, és nem engedhettem meg magamnak, hogy az eszem máshol járjon.

- Fontos lehet. – mondta Abby.

A fülemhez emeltem a telefont.

- Mi a helyzet, Adam?

- Veszett Kutya! Ezt imádni fogod. Megvan. Megszereztem John kibaszott Savage-et! Úgy tervezi, jövőre átigazol a profikhoz! Életed istenverte nagy lehetősége, barátom! Ötszámjegyű. Egy időre bebiztosít.

- Ez az utolsó bunyóm, Adam.

A vonal másik végén csend volt. Szinte láttam, ahogy a bőre alatt megfeszül az állkapcsa. Nem egyszer vádolta Abby-t, hogy veszélyezteti a bevételi forrását, és biztos voltam benne, hogy most is őt okolja majd a döntésemért.

- Őt is elhozod?

- Még nem vagyok biztos benne.

- Talán otthon kellene hagynod, Travis. Ha ez tényleg az utolsó bunyód, akkor azt akarom, hogy teljes elánnal benne legyél.

- Nélküle nem megyek, és Shep elutazik.

- Ezúttal semmi elterelés. Komolyan mondom.

- Tudom... *Hallottalak.*

Adam felsóhajtott.

- Ha tényleg nem veszed fontolóra, hogy otthon hagyd, akkor talán felhívhatnád Trent-et. Talán könnyebbséget jelentene a számodra, és akkor tudnál koncentrálni.

- Hmmm... ez nem is olyan rossz ötlet. – feleltem.

- Gondold át. Tudasd velem. – mondta Adam, és bontotta a vonalat.

Abby várakozva bámult rám.

- Elég lesz arra, hogy a következő nyolc hónapban ki tudjuk fizetni a lakbért. Adam beszervezte John Savage-et, aki most próbál bekerülni a profik közé.

- Még nem láttam verekedni. És te? – kérdezte Shepley előrehajolva.

- Egyszer, Springfield-ben. Ügyes.

- De nem eléggé – mondta Abby. Odahajoltam, és megcsókoltam a homlokát. - Otthon is maradhatok, Trav.

- Nem - ráztam meg a fejem.

- Nem akarom, hogy úgy megüssenek téged, mint legutóbb, amikor miattam aggódtál.

- Nem, Gal.

- Ébren megvárlak! – mosolygott, de egyértelműen kényszeredetten, és ettől csak eltökéltebb lettem.

- Megkérem Trent-et, hogy jöjjön el. Ő az egyetlen, akiben megbízom annyira, hogy a harcra tudjak koncentrálni.

- Hálásan köszönöm, seggfej – morogta Shepley.

- Figyelj, megvolt rá az esélyed - mondtam, de csak félig-meddig tréfásan.

Shepley elhúzta a száját. Fintoroghatott egész nap, de nagyon elszúrta a dolgot a Hellerton-ban, hogy hagyta eltűnni a szeme elől Abby-t. Ha odafigyelt volna, akkor mindez nem történik meg, és ezt mind tudtuk.

America és Abby váltig állították, hogy ez az egész csak egy szerencsés kimenetelű baleset volt, de én nem mulasztottam el biztosítani az ellenkezőjét. A bunyót figyelte Abby helyett, és ha Ethan befejezi, amit elkezdett, én most gyilkosságért börtönben ülnék. Shepley heteken keresztül bocsánatot kért Abby-től, de aztán félrehúztam, és megmondtam neki, hogy fejezze be. Egyikünk sem szeretne újraélni, mert az ő büntudata így csökkent.

- Nem a te sarad volt, Shepley. Lerángattad rólam, nem emlékszel? - kérdezte Abby, és America mögött átnyúlva megveregette a karját. Aztán felém fordult. - Mikor van a bunyó?

- Valamikor a jövő héten. Azt akarom, hogy ott légy. Szükségem van rád. (Szükségem van rá, hogy ott légy.) - ha kevésbé lettem volna seggfej, ajánlhattam volna neki, hogy maradjon otthon, de már számtalan esetben bizonyosságot nyert, hogy az vagyok. A szükség, hogy Abby Abernathy közelében legyek felülírt minden ésszerű gondolkodást. Ez mindig is így volt, és úgy képzeltem, örökké így marad.

Abby elmosolyodott, és a vállamra támasztotta az állát.

- Akkor ott leszek.

Eldobtam Abby-t az utolsó órájára, és adtam neki egy búcsúcsókot, mielőtt találkoztam Shepley-vel, és America-val a Morgan-nél. A kampusz gyorsan ürült, és én végül úgy döntöttem, a sarkon túl szívom el a cigimet, így nem kell kerülgetnem a diákokat, akik minden harmadik percben megjelentek, a csomagjukat, vagy a szennyesüket cipelve.

Előhúztam a mobilomat, és Trenton számát tárcsáztam, és egyre növekvő türelmetlenséggel hallgattam minden csengést. Végül bekapcsolt a hangpostája.

- Trent, én vagyok. Szükségem lenne egy hatalmas szívességre. Szorít az idő, szóval amint tudsz, hívj vissza. Viszlát.

Letettem, láttam, ahogy Shepley, és America keresztülnyomakodnak a kolesz üvegajtaján, és mindketten egy-egy bőröndöt cipelnek.

- Úgy fest, mindent becsomagoltál.

Shepley mosolygott, America nem.

- Azért nem annyira rossz - mondtam, és megböktem a könyökömmel. Továbbra is morcos volt.

- jobban fogja érezni magát, ha már ott leszünk - mondta Shepley, sokkal inkább a barátnőjét bátorítva, mint engem győzködve.

Segítettem bepakolni a Charger csomagtartójába, aztán vártuk, hogy Abby befejezze a szemesztert, és csatlakozzon hozzánk a parkolóban.

A fejembe húztam a sapkámat, és rágyújtottam, míg vártam. Trenton még nem hívott vissza, és én kezdtem ideges lenni, hogy nem fog tudni eljönni. Az

ikrek félúton voltak Colorado-ba, néhány régi Sig Tau-s öregdiákkal, én pedig nem bíztam senki másban, aki vigyázhatna Abby-re.

Szívtam néhány slukkot, és a fejemben lepörgettem néhány lehetőséget, ha Trenton nem hívna vissza, és hogy mennyire önző alak vagyok, elvárom tőle, hogy ott legyen egy olyan helyen, ahol tudtam, hogy veszélyben lehet. Teljes koncentrációra lenne szükségem, hogy megnyerjem ezt a bunyót, és ez két dolog függvénye volt: Abby jelenléte, és Abby biztonsága. Ha Trenton-nak dolgoznia kell, vagy nem hív vissza, le kell mondanom a bunyót. Ez az egyetlen lehetőség.

Elszívtam a dobozból az utolsó cigi utolsó slukkját. Annyira belemerültem az aggodalomba, hogy észre sem vettem mennyit dohányoztam. Lenéztem az órámrá. Abby-nek már végeznie kellett az órán.

Épp ekkor kiáltotta a nevemet.

- Szia, Galamb.

- Minden rendben?

- Most már igen – feleltem, és magamhoz húztam.

- Oké. Mi az ábra?

- Csak sok minden foglalkoztat – sóhajtottam. Amikor továbbra is láttam, hogy nem elégíti ki a válaszom, folytattam: - Ez a hét, a bunyó, hogy te ott leszel...

- Mondtam, hogy inkább otthon maradok.

- Szükségem van rá, hogy ott legyél, Gal - mondtam, és a földre pöcköltem a cigarettámat. Figyeltem, ahogy eltűnik egy mély lábnyomban, aztán kézen fogtam Abby-t.

- Beszéltél már Trent-el? – kérdezte.

- Várom, hogy visszahívjon.

America letekerte az ablakot, és kidugta a fejét.

- Siessetek! Kibaszottul hideg van!

Mosolyogva kinyitottam az ajtót Abby-nek. Miközben én kibámultam az ablakon, Shepley, és America megismételték azt a beszélgetést, amin már egyszer átestek, amikor America rájött, hogy találkozni fog Shepley szüleivel. Épp, amikor bekanyarodtunk a lakás előtt a parkolóba, a telefonom csöngeni kezdett.

- Mi a fasz van Trent? – kérdeztem, miközben a kijelzőn a nevét néztem. – Órákkal ezelőtt hívtalak, és nem arról van szó, hogy annyira lekötne a munka.

- Nem *órákkal* ezelőtt volt, és sajnálom. Cami-nál voltam.

- Na, mindegy, nem érdekes. Figyelj csak, egy szívességet akarok kérni tőled. A jövő héten bunyóm lesz. Szeretném, ha eljönnél. Nem tudom pontosan, mikor lesz, de ha hívlak, egy órán belül itt kell lenned. Megteszed ezt nekem?

- Nem tudom. Nekem éppen mi a jó? – kötözködött.

- Képes vagy rá, szarzsák, vagy sem? Azért, hogy Galambra vigyázz. Legutóbb valami seggfej esett neki, és...

- Mi a fasz, Chuck? Komolyan beszélsz?
- Igen.
- Ki volt az? – kérdezte Trenton, a hangja azonnal komoly lett.
- Elláttam a baját. Szóval, ha hívlak, akkor...?
- Naná. Úgy értem, ez természetes kistesó. Ott leszek.
- Kösz, Trent. – összecsuktam a telefont, és a támlára hajtottam a fejem.
- Nagy kő esett le? – kérdezte Shepley, a visszapillantó tükörből figyelt.
- Igen. Fogalmam sem volt, mihez kezdtem volna, ha nem tud eljönni.
- Mondtam már... - kezdte Abby, de leállítottam.
- Hányszor mondjam még, Gal?

Megrázta a fejét türelmetlen hangomtól.

- Azért nem egészen értem. Azelőtt nem volt rám ott szükséged.

Felé fordultam, és az ujjammal megsimogattam az arcát. Egyértelműen fogalma sincs róla, mennyire mélyek az érzéseim.

- Azelőtt nem ismertelek. Ha nem vagy ott, képtelen vagyok koncentrálni. Azon jár az eszem, hol lehetsz, mit csinálhatsz... Ha viszont ott vagy, és látlak, a bunyóra tudok koncentrálni. Tudom, hogy örültség, de ez a helyzet.

- És pontosan az örültséget szeretem – felelt, és felnyújtózott, hogy szájon csókoljon.

- Nyilvánvalóan – mormolta America az orra alatt.

Mielőtt a nap túlzottan lebukott volna a láthatáron, America, és Shepley délnek fordították a Charger-t.

Abby mosolyogva megrázta a Honda kulcsait.

- Legalább nem kell a Harley-n fagyoskodnunk.

Elmosolyodtam.

- Talán – vont a vállát. –, nem is tudom, gondolkodhatnánk rajta, hogy szerezzünk egy saját kocsit.

- A bunyó után elmegyünk venni egyet. Hogy hangzik?

Felugrott a karját, és a lábát körém fonta, és beterítette az arcomat, a számat, és a nyakamat a csókjaival.

Fellépkedtem a lépcsőn a lakásba, egyenesen a hálósobába.

A következő négy napot vagy az ágyban összebújva, vagy a kanapén töltöttük Toto-val, régi filmeket nézve. Így könnyebben elviselhető volt, amíg Adam hívását vártam.

Végül pénteken este, amikor épp a *Boy Meets World* ismétlése ment, Adam száma megjelent a mobilom kijelzőjén. A pillantásom találkozott Abby-ével.

- Igen?

- Veszett Kutya. Egy órán belül legyél kész. Keaton Hall. Vedd fel a pókerarcod cukorborsó, a pasas egy szteroidos Hulk Hogan.

- Ott találkozunk – felálltam, és magammal húztam Abby-t. – Vegyél fel valami meleget, bébi. A Keaton régi épület, és valószínűleg lekapcsolták a fűtést a szünetre.

Abby könnyed jigget járva szaladt be a folyosón át a szobába. A szám sarka felszaladt. Melyik más nő lesz izgatott attól, hogy a barátja pénzért verekszik? Semmi kétség, szerelmes vagyok belé.

Belebújtam egy kapucnis pulcsiba, és a bakancsomba, és a bejáratnál vártam Abby-re.

- Jövök! – kiabált, és befordult a kanyarnál. Két kezével az ajtófélfának támaszkodott, és féloldalasan megemelte a csípőjét.

- Mit gondolsz? – kérdezte, lebiggyesztette az ajkát, eljátszva, hogy modell... vagy kacsa. Nem voltam biztos benne, melyik.

A tekintetem lesiklott az galambszürke, hosszú kardigánján, fehér pólóján, és a szűk farmeren, amit a hosszúszerű fekete csizmába tűrt. Úgy gondolta, jó vicc, ha slamposnak tűnik, de nekem elakadt a lélegzetem, amikor megláttam.

A teste ellazult, és a kezét leejtette maga mellé.

- Ennyire rossz?

- Nem – feleltem, és próbáltam megtalálni a szavakat. – Egyáltalán nem olyan rossz.

Egy kézzel kinyitottam az ajtót, a másikat pedig felé nyújtottam. Abby ugrándozva átszelte a nappalit, és az ujjait az enyéimbe fonta.

A Honda lassan indult, de még rengeteg időnk volt odaérni a Keaton-hoz. Útközben felhívtam Trenton-t, és nagyon reméltem, hogy el tud jönni, ahogy megígérte.

Abby mellettem állt, ahogy Trenton-t vártuk, a magas, ódon Keaton-épület északi falánál. A keleti, és a nyugati fal védve volt az állványzattal. Az egyetem felkészült a legrégibb épületek felújítására.

Rágyújtottam egy cigire, és beleszívtam, aztán az orrom át engedtem ki a füstöt.

Abby megszorította a kezem.

- Itt lesz.

Az emberek már szivárogtak mindenfelől, több háztömbnyire megállva különböző parkolókból. Ahogy közeledett a bunyó ideje, egyre többen lepték el a déli tűzlépcsőt.

Összeráncoltam a homlokom. Az épületválasztás nem volt átgondolt. Az év utolsó bunyója mindig előhozta a komoly fogadókat, és ők mindig korán jöttek, hogy jó fogadást köthessenek, és biztosan jól lássanak. És a tét nagysága előcsalogatta a kevésbé tapasztalt bémészkodókat is, akik későn jelentek meg, és a falhoz lapítva végezték. Az idei bunyó pedig különlegesen nagyszabású volt. a Keaton az egyetemi város peremén volt, így kiemelt helye4n, de az alagsora az egyik legkisebb.

- Adamnek eddig ez az egyik legrosszabb ötlete – morogtam.

- Már késő változtatni rajta – felelt Abby, és felnézett a beton tömbökre.

Kinyitottam a mobilomat, és eldobtam a hatodik SMS-t Trenton-nak, aztán összezsaptam a telefont.

- Idegesnek látszol ma este – suttozta Abby.

- Mindjárt jobban leszek, ha Trent idevonszolja a nyomorult seggét.
- Itt vagyok már, rinyaberci – szólalt meg lehalkított hangon Trenton.

Megkönnyebbülten sóhajtottam fel.

- Hogy s mint, hugi? – kérdezte Abby-t, és egy karral átölelte, a másikkal játékosan arrébb lökött.

- Jól, Trent. – felelt Abby jókedvűen.

Kézen fogtam Abby-t, és az épület hátuljához vezettem, közben hátrapislogtam Trenton-ra.

- Ha felbukkannak a zsaruk, és elszakadunk egymástól, a Morgan Hall-ban találkozunk, rendben?

Trenton bólintott, épp amikor megálltam egy nyitott ablak mellett, ami alacsonyan a föld fölött volt.

- Mit szarakodsz velem – nyögte Trenton, ahogy lebámult az ablakra. – Még Abby is alig fér át rajta.

- Beférsz, egyet se félj – biztosítottam, és lemásztam a sötétségbe.

Abby már hozzászokott az ilyen betörésekhez, így nem habozott, hogy lekuporodjon a fagyos földre, és centinként hátrált át az ablakon, majd a karomba zuhant

Vártunk pár pillanatot, mire Trenton nyögve elrugaszkodott a párkánytól, és lehuppant a földre. Majdnem elveszítette az egyensúlyát, amikor a lába a betonpadlót érintette.

- Nagy szerencséd, hogy szeretem Abby-t. Bárkiért nem vállalnám ezt a szarságot – morogta, és leporolta a pólóját.

Felugrottam, és egy gyors mozdulattal behúztam az ablakot.

- Erre – mondtam, és mutattam az utat a bátyámnak a sötétben.

Előrekanyarogtunk az épületben, míg egy halvány fényvillanást láttunk a szemünk előtt. Ugyanonnan hangok halk moraja is hallatszott, ahogy hármunk lábdobogása visszhangzott a csupasz betonpadlón.

Trenton a harmadik kanyar után felsóhajtott.

- Soha nem fogunk innen kitalálni.
- Kifelé is csak gyertek utánam – mondtam.

Könnyű volt felismerni, mennyire közel vagyunk a tömeg egyre növekvő hangjához, akik a fő helységben vártak. Adam hangja a hangosbeszélőn keresztül jött, neveket, és számokat kiabált.

Megálltam a szomszéd szobában, végignéztem a lepedőkkel letakart asztalokon, és székeken. Hányinger tört rám. Ez a helyszín nagy hiba volt. Majdnem annyira, mint egy ilyen veszélyes helyre hozni Abby-t. ha kitör egy verekedés, Trenton meg tudja védeni őt, de az egyetlen biztonságos hely a tömegtől, tele volt bútorokkal, és felszerelésekkel.

- Szóval, hogy fogsz játszani? – kérdezte Trenton.
- Oszd meg, és uralkodj.
- Mit osztasz meg?
- A fejét a teste többi részétől.

- Jó terv – bólintott gyorsan Trenton.

- Galamb, szeretném, ha ebben az ajtóban állnál, oké? – Abby a terembe nézett, a szeme tágra nyílt, ahogy meglátta a káoszt. – Hallottad, Galamb? – kérdeztem, és megérintettem a karját.

- Mit? – kérdezte pislogva.

- Szeretném, ha ebben az ajtóban állnál, oké? Egy percre se ereszd el Trent karját.

- Ígérem, hogy nem mozdulok. – mondta.

Elmosolyodtam édes, zaklatott arckifejezésétől.

- Most *te* látszol idegesnek!

Az ajtóra pillantott, aztán vissza rám.

- Valahogy rossz érzésem van ezzel kapcsolatban, Trav. Nem a bunyó, hanem... valami más idegesít. Ez a hely a frászt hozza rám.

Nem tudtam vitába szállni vele.

- Nem leszünk itt sokáig.

Adam hangja harsant a megafonból, belekezdett a szokásos megnyitó szövegbe.

A tenyerembe fogtam Abby arcát, és a szemébe néztem.

- Szeretlek – mosoly árnya szállt át az ajkán, és én magamhoz húztam, szorosan a mellkasomhoz öleltem.

-... szóval ne próbáljátok a macáitokkal megszívadni a rendszert, fiúk! – hallottam Adam hangját a hangosbeszélőn harsogva.

Abby karját Trenton-éba fontam.

- Le ne vedd róla a szemedet. Egy másodpercre sem. Amint megkezdődik a bunyó, itt elszabadul a pokol.

-... üdvözljük a ma esti ellenfelet... JOHN SAVAGE-ET!

- Az életem árán is megvédem, kistesó – mondta Trenton, és nyomatékosan a karjára húzta Abby kezét. – Most menj, rúgd szét annak a csávónak a seggét, és tűnjünk innen!

- Reszkessetek, fiúk, és dobjátok le a bugyitokat, lányok! Íme, TRAVIS „VESZETT KUTYA” MADDOX!

Adam utasítására beléptem a terembe. Karok csapkodtak, és egyszerre felhangzott a hangorkán. Az embertömeg szétvált előttem, és én lassan besétáltam a Körbe.

A termet csak a mennyezetről lelógó petróleumlámpák világították meg. Mivel még mindig óvatos volt a múltkori majdnem letartóztatás miatt, Adam nem akart ragyogó kivilágítást.

Még a félhomályban is láttam John Savage elvadult arckifejezését. Fölém tornyosult a szeme vad és izgatott volt. Egyik lábáról a másikra ugrált párszor, aztán mozdulatlanul megállt, és gyilkos gondolatokkal meredt le rám.

Savage nem volt amatőr, de csak három módja volt, hogy nyerjen: kiütés, alárendelés, elszántság. Az oka, hogy az esélyek mindig az én oldalamon álltak, az volt, hogy négy bátyám volt, akik különböző módon verekedtek.

Ha John Savage úgy verekszik, mint Trenton, akkor a támadásban, gyorsaságban, és a meglepetésben bízok – amire egész életemben gyakoroltam.

Ha az ikrek módszerét követi – ami a rúgások, és ütések kombinációja, vagy félretéve a taktikázást, földharc – arra készültem egész életemben.

Thomas volt a leghalálosabb. Ha Savage okosan harcol, és valószínűleg így lesz, megítél, felmér, tökéletesen megtalálja az erő, gyorsaság, és stratégiai egyensúlyt. A legidősebb testvéremmel csupán néhányszor volt ütésváltásom, de mire tizenhat lettem, képtelen volt legyőzni a többi testvérem segítségével.

Nem számít milyen keményen edzett John Savage, vagy mit képzelsz, mekkora előnye van, már küzdöttem vele ezelőtt. Mindenkiel küzdöttem már, aki érdemesnek tartotta rá magát... és nyertem.

Adam megnyomta a kürtöt, és Savage tett egy gyors lépést hátra, mielőtt elindított egy ütéssel felém.

Félrehajoltam. Egyértelműen úgy küzdött, mint Thomas.

Savage túl közel került, ezért felhúztam a bakancsomat, és visszarúgtam a tömegbe. Visszalökték a körbe, és megújult elhatározással közeledett felém.

Egymás után két ütéssel is bekaptam, aztán megragadtam, és lehúztam az arcát a térdemhez. John hátratántorodott, összeszedte az eszét, aztán újra rohmozott.

Ütöttem, és elvitettem, akkor megpróbálta átölelni a derekamat. Mivel izzadt voltam, könnyen kisiklottam a fogásából. Ahogy megfordultam a könyöke találkozott az állkapcsommal, és a világ kevesebb, mint egy pillanatra megállt, mielőtt leráztam, és válaszoltam neki egy bal, és egy jobb horoggal, mindkettő betalált.

Savage alsó ajka felrepedt, és spriccelt. Az első vér látványa fülsiketítő szintre fokozta a zajt a teremben.

Hátrahúztam a könyökömet, az öklöm követte, aztán egy pillanatra megállt Savage orrán. Nem fogtam vissza magam, tervszerűen kábítottam el, így volt időm hátrapillantani, hogy megnézzem Abby-t. ott állt, ahol kértem, a karjával még mindig Trenton-ba kapaszkodott.

Örültem, hogy jól van, így megint a bunyóra fókuszálhattam, gyorsan elhajoltam, amikor Savage egy cseles ütéssel próbálkozott, aztán a karja körém fonódott, mindkettőnket a földre rántva vele.

John alá került, és nem erőlködtem, a könyököm az arcába csapódott. A lábával szorosan összeszorította a testemet, a bokámnál fogott össze.

- Végzek veled, te kibaszott kis punk! – morogta John.

Elmosolyodtam, és felnyomtam magam a földről, őt is felemelve. Savage próbált kizökkenteni az egyensúlyomból, de már itt volt az ideje, hogy hazavigyem Abby-t.

Trenton hangja áttört a tömegen:

- Vágd oda a seggét, Travis!

Előreestem, majd könnyedén oldalra, elképesztő erővel odacsaptam John hátát, és fejét a betonhoz. Az ellenfelem elkábult, visszahúztam a könyökömet, és az arcába vágtam az öklömet, majd a fejébe, újra, és újra, míg végül karok kulcsolódtak a hónom alá, és lehúztak róla.

Adam Savage mellkasára dobta a vörös kendőt, és a terem felrobbant, ahogy a csuklómat megragadva a levegőbe emelte a kezemet.

Abby-re néztem, fel-le ugrált, hogy a tömegen átlásson, a bátyám tartotta.

Trenton kiabált valamit, az arcán hatalmas vigyorral.

Csak amikor a tömeg oszlani kezdett, vettem észre a rémült kifejezést Abby arcán, és egy pillanattal később a tömeg üvöltése rémülettel telt meg. Az egyik felakasztott petróleumlámpa leesett, és lángra lobbantotta a fehér lepedőt. A tűz gyorsan terjedt tovább a lepedőkön, láncreakciót indítva el.

A sikoltozó tömeg rémülten nyomult a lépcsők felé, miközben a füst gyorsan ellepte a helységet. Lángoktól megvilágított rémült arcok voltak mindenütt – srácok, és csajok vegyesen.

- Abby! – sikoltottam, amikor rájöttem, mennyire messze volt tőlem, és mennyi ember állt közöttünk. Ha nem jutok oda hozzá, akkor ő és Trenton megtalálhatja a kivezető utat vissza az ablakhoz a sötét folyosók útvesztőjében? Rémület ette magát a bensőmben, vadul ösztökélve, hogy átküzdjem magam bárkin, aki az utamba kerül.

A terem elsötétedett, és hangos pukkanó hang hallatszott a másik végéből. A többi lámpa is felrobbant, és a kis robbanások hozzáadódtak a lángokhoz.

Megpillantottam Trenton-t, aki Abby karját markolva maga mögé húzta őt, miközben próbált átverekedni a tömegen.

Abby a fejét rázta, és visszafelé húzta.

Trenton körülnézett, menekülési tervet szőtt, miközben a zűrzavar közepén álltak. Ha a vészkijárat felé indultak volna, esélyük sem lett volna kijutni. A tűz gyorsan nőtt. Nem jutottak volna keresztül a tömegen a kijáratig időben.

Minden kísérletemet, hogy Abby-hez jussak, meggátolták, a tömeg egyre távolabb nyomott, és lökött. Az izgatott ujjongást, ami nemrég betöltötte a termet, most a félelem, és kétségbeesés rémült sikolyai váltották fel, ahogy mindenki tülekedve próbálta elérni a kijáratokat.

Trenton az ajtó felé húzta Abby-t, de ő küzdött ellene, hogy visszanézhesen.

- Travis! – sikította, és felém nyújtózkodott.

Levegőt vettem, hogy visszakialtsak neki, de füst töltötte meg a tüdőmet. Köhögve próbáltam megszabadulni tőle.

- Erre, Trav! – üvöltötte Trenton.

- Csak őt vidd ki, Trent! Vidd ki innen Galambot!

Abby tágra nyílt szemmel rázta a fejét.

- Travis!

- Csak menjetek! – mondtam. – Majd kint utolérlek benneteket!

Abby megállt egy pillanatra, a szája keskeny vonallá keskenyedett. Megkönnyebbülés söpört végig rajtam. Abby Abernathy-nek erős a túlélési ösztöne, és ez most győzött. Megragadta Trenton ingujját, és visszahúzta a sötétségbe, el a tűztől.

Megfordultam, és kerestem a magam kiútját. Több tucatnyi bámészkodó tört utat, a keskeny sávban a lépcsőhöz, sikoltozva verekedtek a többiekkel, hogy elérjék a kijáratot.

A helység már szinte teljesen fekete volt a füsttől, és éreztem, hogy a tüdőm levegőért küzd. Letérdeltem a földre, próbáltam emlékezni a különböző ajtókra, amik a központi helységbe vezettek. Visszafordultam a lépcső felé. Ez volt az út, amerre menni akartam, el a tűztől, de visszaszorítottam a pánikot. Volt egy második kijárat, ami a vészkijáratához vezetett, egy olyan, amiről csak kevés ember gondolta, hogy kijut rajta, lekuporodtam, és rohanni kezdtem arra, amerre emlékeim szerint lennie kellett, de hirtelen megálltam.

A gondolat, hogy Abby és Trenton eltéved, belemart az agyamba, és visszahúzott a kijáratról.

Hallottam a nevem, és a hang felé hunyorítottam.

- Travis! Travis! Erre! – Adam az ajtóban állt, és integetve hívott magához.

Megráztam a fejem.

- Megkeresem Galambot!

Az út a kisebbik szobába, amin át Trenton, és Abby menekültek, majdnem tiszta volt, gyorsan átvágtam, és közben valakit fejbe vágtam. Egy lány volt, az arcából ítélve egy elsőéves, az arcát fekete csíkok borították. Rémült volt, alig állt a lábán.

- Se-segíts! Nem... nem tudom, merre jutok ki! – motyogta köhögve.

- Adam! – üvöltöttem. A kijárat felé löktem a lányt. – Segíts neki kijutni innen!

A lány Adam felé rohant, még láttam, ahogy megragadja, és eltűntek az ajtó mögött, mielőtt a füst teljesen eltakarta a kilátást.

Feltápászkodtam a földről, és Abby felé rohantam. Mások is rohangáltak a sötét útvesztőben, sírtak, ziháltak, ahogy próbálták megtalálni a kiutat.

- Abby! – üvöltöttem a sötétségbe. Rettegtem, hogy rossz felé fordultak.

A folyosó végén egy kisebb csoport lány állt sírva.

- Láttatok itt elmenni egy srácot, meg egy lányt? Trenton nagyjából olyan magas, mint én? – kérdeztem, és a homlokomhoz emeltem a kezem.

Megrázták a fejüket.

A gyomrom lesüllyedt. Abby, és Trenton rossz irányba mentek.

Elmutattam a rémült csoport mögé.

- Kövessétek ezt a folyosót, amíg eléritek a végét. Van ott egy lépcső, ajtóval a tetején. Menjetek át, aztán forduljatok balra, van ott egy ablak, azon kijuthatok.

Az egyik lány bólintott, megtörölte a szemét, aztán ugatva kiabált a barátainak, hogy kövessék.

Ahelyett, hogy visszakövettem volna az utat, amerről jöttünk, balra fordultam, átrohantam a sötétségen, remélve, hogy szerencsés leszek, és valahogyan megtalálom őket.

Sikolyokat hallottam a központi helységből, ahogy előrenyomultam, elhatároztam, hogy biztosra megyek, hogy Abby, és Trenton megtalálták a kivezető utat. Addig nem megyek ki innen, amíg nem tudom biztosan.

Miután már jópár folyosón átrohantam, rémület nehezítette el a mellkasomat. A füst szaga utolért. És az öreg épület szerkezetét ismerve, a bútorok, a lepedők, amik borították, táplálták a tüzet, az egész alagsori szintet percekben belül elnyelik a lángok.

- Abby! – üvöltöttem megint. – Trent!
Semmi.

Huszonhetedik fejezet

Tűz és jég

MÁT NEM TUDTAM ELKERÜLNI A FÜSTÖT, bármelyik helységbe is jutottam. Minden lélegzetem felületes, és forró volt, égette a tüdőmet.

Lehajoltam, megtámaszkodtam a térdemen, és ziháltam. Az irányérzésem kezdett cserbenhagyni, részben a sötétség miatt, és attól, hogy egyre kisebb volt az esélye annak, hogy megtaláljam a barátnőmet, vagy a bátyámat, mielőtt túl késő. Abban sem voltam biztos, hogy *én* megtalálom a kiutat.

Két köhögési roham közt, meghallottam a kopogó hangot a szomszéd szobából.

- Segítség! Segítsen már valaki!

Abby volt az. Megújult elszántság tört rám, és a hangja irányába vánszorogtam, szinte éreztem a sötétségen át. A kezem falhoz ért, aztán megálltam, amikor megéreztem az ajtót. Zárva volt.

- Galamb? – üvöltöttem, és feltéptem az ajtót.

Abby hangja hisztérikussá vált, arra készítette, hogy hátralépjek, és addig rúgjam az ajtót, amíg beszakad.

Abby pont az ablak alatt állt egy asztalon, és a kezével ütögette az üveget, annyira kétségbeesetten, hogy nem vette észre, ahogy betöröm az ajtót.

- Galamb? – szóltam köhögve.

- Travis! – zokogta, lemászott az asztról, és a karomba vetette magát.

A kezembe fogtam az arcát.

- Hol van Trent?

- Velük ment! – kiabálta, könnyek áztatták az arcát. - Próbáltam rávenni, hogy engem kövessen, de nem akart!

Elnéztem a folyosón. A tűz felénk száguldott, a falhoz tolt, letakart bútorok tápláltak.

Abby felnyögött a látványtól, aztán köhögni kezdett. A szemöldököm ráncba szaladt, miközben azon gondolkodtam, hol a pokolban lehet a bátyám. Ha a folyosó végén, akkor nem jutott ki. Zokogás tört föl a torkomból, de a rémület, amit Abby szemében láttam, elhessegette.

- Kijutunk innen, Gal, gondoskodom róla. – határozottan, gyorsan szájon csókoltam, aztán az összetákoltt létrára másztam.

Nyomtam az ablakot, az izmok remegtek a karomon, ahogy minden megmaradt erőmet beleadva birkóztam az ablakkal.

- Menj hátrébb, Abby! Betöröm az üveget!

Abby hátrált egy lépést, az egész teste reszketett. A könyököm meghajlott, ahogy visszahúztam az öklömet, és hangos hörgéssel belecsaptam az ablakba. Üveg csörömpölt, és én kinyújtottam a karom.

- Gyere! – kiabáltam.

A tűz forrósága ellepte a szobát. A nyers félelemtől vezérelve egy karral felemeltem Abby-t a földről, és kitoltam őt.

Térdre rogyva várt, ahogy kimásztam, aztán talpra segített. Az épület túlsó oldalán szirénák vijjogtak, a tűzoltóautók és a rendőrkocsik kék-vörös fénye a szomszédos épületek téglafalán táncolt.

Magam után húztam Abby-t, az épület előtt állók tömege felé futottunk. A piszkos arcok között Trenton-t kerestük, közben folyamatosan a nevét kiabáltam. Minden kiáltásnál egyre megtörtebb lett a hangom. Nem volt ott. Ellenőriztem a telefonomat, remélve, hogy talán hívott. Látva, hogy nem, összezsaptam. Szinte reményvesztetten eltakartam a számát, nem tudtam, mihez is kezdhetnék. A testvérem elveszett az égő épületben. Nem volt idekint, ez csak egyet jelenthet.

- TRENT! - sikoltottam, a nyakamat nyújtogattam, ahogy a tömegben keresgéltem.

Azok, akik kimenekültek, összeölelkeztek, és a járművek mögött sírdogáltak, elszörnyedve figyelték, ahogy a vízpumpa hatalmas vízugarat lövell be az ablakokon. A tűzoltók csöveket húzva rohantak be az épületbe.

- Nem jutott ki – suttogtam. – Nem jutott ki, Gal. – könnyek csorogtak le az arcomon, és térdre rogytam.

Abby mellém zuhant, és a karjába vont.

- Trent okos, Trav. Kijutott. Biztos talált egy másik kivezető utat.

Abby ölébe zuhantam, és mindkét öklömmel a pólóját szorongattam.

Eltelt egy óra. Az épület előtt a túlélők kiáltozása és jajveszékelése helyett kísérteties csend támadt. A tűoltók mindössze két túlélőt hoztak ki, aztán már folyamatosan üres kézzel jöttek ki. Ahányszor kihoztak valakit az épületből, visszatartottam a lélegzetemet, egy részem azt remélte, Trenton az, a másik viszont attól félt, hogy ő az.

Félórával később már csak élettelen testeket hoztak ki. Meg sem próbálták újraéleszteni őket, egyszerűen lefektették a többi áldozat mellé, és letakarták a testüket. A földön sorba rakott áldozatok már többen voltak, mint mi, túlélők.

- Travis?

Adam állt mellettünk. Felálltam, és magammal húztam Abby-t is.

- Örömmel látom, gyerekek, hogy kijutottatok – mondta Adam kábultan és zavarodottan. – Hol van Trent?

Nem válaszoltam.

A tekintetünk visszatért a Keaton Hall üszkös romjaira, az ablakokon még mindig fekete füst gomolygott. Abby a mellkasomba temette az arcát, és apró kezeivel az ingembe kapaszkodott.

Rémálomba illő jelenet volt, és az egyetlen, amit tenni tudtam, hogy dermedten bámultam magam elé.

- Fel kell, huh... fel kell hívnom apámat – motyogtam homlokráncolva.

- Talán várnod kellene, Travis. Még semmit sem tudunk. – mondta Abby.

A tudóm égett, ahogy a szemem is. A számok összefolytak, ahogy a könnyek túlcordultak, aztán lecsorogtak az arcomon.

- Kibaszottul nincs rendjén! Nem is kellett volna itt lennie.

- Baleset volt, Travis. Nem tudhattad, hogy ilyesmi történik majd – mondta Abby, és megsimogatta az arcomat.

Eltorzult az arcom, és szorosan lehunytam a szemem. Fel kell hívnom apámat, és elmondanom, hogy Trenton bennrekedt egy égő épületben, és ez az én hibám. Nem tudom, a családom képes-e elviselni még egy veszteséget. Trenton apával lakott, miközben ő próbált újra talpra állni, így vele kicsit közelebb álltak egymáshoz, mint velünk, többiekkel.

Visszatartottam a lélegzetemet, ahogy beütöttem a számokat, elképzeltem apa reakcióját. A telefon hidegnek tűnt a kezemben, közben magamhoz húztam Abby-t. bár most még nem tudta, de ő is fázott.

A számok hirtelen egy névvé alakultak, és a szemem elkerekedett. Épp egy bejövő hívást fogadtam.

- Trent?

- Jól vagytok? – üvöltötte Trent a fülembe, a hangját átítatta a rémület.

Meglepett nevetés szakadt fel belőlem, ahogy Abby-re néztem.

- Trent az! – Abby felsikoltott, és megszorította a karomat.

- Hol vagy? – kérdeztem, kétségbeesve próbáltam megtalálni.

- A Morgan Hall-nál, izomagy! Ahol mondtad, hogy várjalak! Miért nem vagytok itt?

- Hogy érted, hogy a Morgan-ben? Egy pillanat, és ott vagyok, nehogy el merj onnét mozdulni, a francba is!

Nekilódultam, és magam mögött rángattam Abby-t. Amikor elértük a Morgan-t, mindketten köhögünk, és levegőért kapkodtunk. Trenton lerohant a lépcsőn, és nekünk rontott.

- Jézusmária, tesó! Azt hittem, megsültetek! – nyögte Trenton, és szorosan magához szorított minket.

- Hé, te seggfej! - üvöltöttem, és ellöktem magamtól. - Én meg azt hittem, hogy meghaltál, a rohadt életbe! Azt vártam, hogy a tűzoltók hozzák ki a megszenesedett holttestedet a Keaton-ból!

Egy pillanatra összevont szemöldökkel meredtem rá, aztán újra magamhoz öleltem. A karom kivágódott, és tapogatózni kezdtem, amíg megéreztem Abby kardigánját, akkor őt is az ölelésünkbe vontam. Kis idő elteltével elengedtem Trenton-t.

A bátyám bocsánatkérően ráncolta a homlokát.

- Bocs, Abby. Pánikba estem.

Abby megrázta a fejét.

- Nem érdekes. Örülök, hogy rendben vagy.

- **Hogy rendben vagyok-e? Én?** (ez az eredeti ☺) Még az is jobb lett volna, ha meghalok, ha Travis nélküled lát kilépni abból az épületből! Miután elfutottál, próbáltalak megkeresni, de aztán eltévedtem, és másik kijáratot kellett

keresnem. Kint aztán végigjártam az épületet, és azt a rohadt ablakot kerestem, de aztán összefutottam pár rendőrrel, és rám parancsoltak, hogy távozzak. Azóta itt baszom a rezet, és tisztára begolyóztam már! - simította végig a fejét.

Letöröltem Abby arcát a hüvelykujjammal, aztán felhúztam az ingem, és azt használtam, hogy a saját arcomról is letöröljem a kormot.

- Tűnjünk innen. Nemsokára nyüzsögni fognak itt a zsaruk.

Miután még egyszer megöleltem a bátyámat, ős a kocsijához ment, mi pedig America Hondájához sétáltunk. Figyeltem, ahogy Abby becsatolta magát, aztán a homlokomat ráncoltam, amikor köhögni kezdett.

- Lehet, hogy be kellene vigyelek a kórházba. Egy kivizsgálásra.

- Jól vagyok - felelte, és összefonta az ujjait az enyémeikkel. Lenézett, és meglátta a mély vágást a bütykeimen. - A bunyóban kaptad, vagy az ablaktól van?

- Az ablaktól - feleltem, és aggódva vizsgáltam a véres körmeit.

A pillantása ellágyult.

- Ugye, tudod, hogy megmentetted az életemet?

Összevontam a szemöldökömet.

- Nélküled nem mentem volna el.

- Tudtam, hogy odajössz.

Addig fogtam Abby kezét, míg a lakáshoz nem értünk. Abby hosszan zuhanyozott, én közben reszkető kézzel töltöttem mindkettőnknek egy pohár bourbon-t.

Végigcsattogott a folyosón, és kábultan az ágyba zuhant.

- Tessék - mondtam, és odaadtam neki a borostyánszínű folyadékkal teli poharat. - Ettől ellazulsz majd.

- Nem vagyok fáradt.

Megint felé nyújtottam a poharat. Lehet, hogy gengszterek közt nőtt fel Vegas-ban, de most halált láttunk - sokat - és mi is alig úsztuk meg.

- Próbálj kicsit pihenni, Gal.

- Szinte félek lehunyni a szememet - mondta, elvette a poharat, és lenyelte az italt.

Elvettem az üres poharat, letettem az éjjeliszekrényre, aztán leültem mellé. Csendben ültünk, és az elmúlt órákban történeteket igyekeztünk megemészteni. Annyira valószerűtlen volt az egész.

- Sokan meghaltak ma éjjel. - mondtam.

- Tudom.

- Holnapig ki sem derül, pontosan hányan.

- Kifelé menet Trent-el összefutottunk egy csomó gyerekkel. Kíváncsi lennék, vajon sikerült-e kijutniuk. Olyan ijedtnek látszottak...

Abby keze remegni kezdett, és én az egyetlen módon vigasztaltam, amit ismertem. Átöleltem.

Ellazult a mellkasomon, és felsóhajtott. A légzése lelassult, az arcát mélyebben fúrta a bőrömbe. Most először éreztem teljesen nyugodtnak magam azóta, hogy kibékültünk, mintha minden olyan lett volna, mint Vegas előtt.

- Travis?

Leeresztettem az állam, és a hajába súgtam.

- Igen, bébi?

A telefonjaink egyszerre szólaltak meg, és egyszerre vette föl az övét, és adta nekem a sajátomat.

- Halló?

- Travis? Jól vagy, ember?

- Ja, haver. Jól vagyunk.

- Jól vagyok, Mare. Mind jól vagyunk – mondta Abby, biztosítva America-t a vonal másik végén.

- Anya és apa totál kiakadt. Most nézzük a híreket. Nem mondtam nekik, hogy ott voltál. Mi van? – Shepley elhúzta a telefont az arcától, hogy válaszoljon a szüleinek. – Nem, anya. Aha, vele beszélek! Jól van! A lakásban vannak! Szóval – folytatta – mi a fene történt?

- Kibaszott petróleumlámpák. Adam nem akarta kivilágítani a helyet, hogy ne vonja ránk a figyelmet, és letartóztassanak. Az egyik lámpa tűzbe borította az egész kurva helyet... annyira gáz, Shep. Egy csomó ember meghalt.

Shepley mély levegőt vett.

- Valaki, akit ismerünk?

- Még nem tudom.

- Örülök, hogy jól vagy, tesó. Én... Jesszus, örülök, hogy jól vagy.

Abby elmesélte a horrorisztikus részleteket arról, hogy a sötétben botorkált, és próbálta megtalálni a kivezető utat.

Összerándultam, amikor felidézte, hogy dugta az ujjait az ablakba, amikor megpróbálta kinyitni.

- Ne indulj vissza korábban, Mare. Jól vagyunk. – mondta Abby. – Minden rendben. (Jól vagyunk.) – mondta újra, ezúttal nyomatékosan. – Pénteken megölelhetsz. Én is szeretlek. Mulassatok jól.

A fülemhez nyomtam a mobilt.

- Öleld meg a csajodat, Shep. Nagyon zaklatottnak tűnik.

Shepley felsóhajtott.

- Én csak... – újra sóhajtott.

- Tudom, ember.

- Szeretlek. A legjobb testvér vagy, akim csak valaha lehetett. Én is. Viszlát előbb.

Miután letettük a telefonokat, csendben ültünk, még mindig a történeteket emésztettük. Hátradőltem a párnára, és Abby-t a mellkasomra húztam.

- America jól van?

- Feldúlt, de majd rendbe jön.

- Örülök, hogy nem voltak ott.

Éreztem, hogy Abby állkapcsa megfeszül a bőrömön, és magamban szitkozódtam, hogy még több hátborzongató gondolattal kell megküzdenie.

- Én is – mondta megborzongva.

- Sajnálom. Sok mindenen mentél keresztül ma éjjel. Nem kell, hogy még mással is nyomassalak.

- Te is ott voltál, Trav!

Elgondolkoztam azon, milyen érzés volt, amikor a sötétségben Abby-t kerestem, és nem tudtam, vajon megtalálom-e, és akkor végül berúgtam az ajtót, és megláttam az arcát.

- Nem szoktam könnyen megijedni – mondtam. – De azon az első reggelen, amikor felébredtem, és nem találtalak magam mellett, megrémültem. És akkor is, amikor Vegas után elhagytál. Halálra rémültem, amikor arra gondoltam, el kell mondanom apámnak, hogy Trent meghalt abban a tűzben (az épületben.). És amikor a lángokon túl megláttalak az alagsorban..., akkor meghűlt bennem a vér. Sikerült eljutnom az ajtóig, pár méternyire voltam a kijárattól, mégis képtelen voltam kimenni.

- Hogy érted? *Nem vagy eszednél?* – kérdezte, és felkapta a fejét, hogy a szemembe nézzon.

- Életemben még soha nem volt ennyire helyén az eszem. Megfordultam, bementem abba a szobába, ahol voltál, és megláttalak. Semmi más nem számított. Még csak azt sem tudtam, hogy kijutunk-e vagy sem, csak azt, hogy ott akarok lenni, ahol te vagy, bármivel is járjon. Az egyetlen, amitől félek, Galamb, az az élet nélküled.

Abby felnyújtózkodott, hogy gyöngéden szájon csókoljon. Amikor szétvált az ajkunk, elmosolyodott.

- Akkor semmitől sem kell félned. Örökké együtt maradunk.

Felsóhajtottam.

- Tudod, még egyszer végigcsinálnám az egészet. Egyetlen pillanatot sem cserélnék el, ha a végén itt lehetnék így, veled. Ebben a pillanatban.

Mély levegőt vett, én pedig lágyan megcsókoltam a homlokát.

- Ez az – suttogtam.

- Micsoda?

- A pillanat. Amikor alvás közben nézlek... és az arcod csupa békesség. Ez az. Azóta nem éreztem ilyet, hogy anyám meghalt, de most visszatért ez az érzés. – újból mély levegőt vettem, és közelebb húztam magamhoz. – Abban a pillanatban tudtam, amikor megláttalak, hogy van benned valami, amire szükségem van. Most derült ki, hogy mégsem benned van. Csak te vagy az, akire szükségem van.

Fáradt mosollyal ajándékozott meg, miközben az arcát a mellkasomba temette.

- *Ránk* van szükséged, Trav. Minden értelmét veszti, ha nem vagyunk együtt. Észrevetted már?

- Hogy észrevettem-e? Egy éve csak ezt hajtogatom! – ugrattam. – Most már végleges. Bigék, bunyók, szakítás, Parker, Vegas... még tűzvész is... a kapcsolatunk bármit kibír.

Felemelte a fejét, és rám szegezte a szemét. Láttam, ahogy egy terv formálódik az írisze mélyén. Most először nem aggódtam, hogy mi lesz a következő lépése, mert mélyen legbelül tudtam, hogy bármilyen utat is választ, az olyan út lesz, amit együtt járunk be.

- Vegas? – kérdezte.

Összeráncoltam a homlokomat.

- Igen?

- Megfordult már a fejedben, hogy visszamenjünk?

Hitetlenkedve felhúztam a szemöldököm.

- Szerintem nem jó ötlet, ami engem illet.

- És ha csak egyetlen éjszakára mennénk?

Zavartan néztem körül a sötét szobában.

- Egy éjszakára?

- Vegyél feleségül – szakadt ki belőle. Hallottam a szavakat, de beletelt egy másodpercbe, mire felfogtam.

Idióta vigyorra húzódott a szám. Biztos csak tréfált, de ha ez segített neki kivenni a fejéből azt, amin átmentünk, akkor én boldogan végigjátszottam.

- Mikor?

Vállat vont.

- Holnapra foglalhatunk jegyet. Most van a tavaszi szünet. Holnapra nincs semmi programom, és neked?

- Szavadon foglak – feleltem, és a telefonom után nyúltam. – Az American Airlinest kérném – mondtam, és erősen figyeltem a reakcióját. Meg sem rezzent.

- American Airlines, miben segíthetek?

- Két jegyet legyen szíves, Vegasba. Holnapra.

A nő megnézte a menetrendet, aztán megkérdezte, mennyi időt tervezünk ott tölteni.

- Hmmm... – vártam, hogy Abby visszakozik, de nem tette – Két nap, oda-vissza. Mindegy, ami van, jó lesz.

A mellkasomnak támasztotta az állát, és szélesen mosolygott, várta, hogy befejezzem a beszélgetést.

A nő elkérte fizetési adatokat, ezért kértem Abby-t, hogy adja oda a tárcámat. Ez volt az a pillanat, amikor azt hittem, felnevet, és szól, hogy tegyem le a telefont, de ő boldogan kihúzta a kártyámat a tárcából, és odaadta.

Megadtam a kártyaszámot a légitársaság képviselőjének, és minden számsor után felpillantottam Abby-re. Ő csak derűsen figyelt. Megadtam a kártya lejáratí idejét, és átfutott az agyamon, hogy épp most vásároltam két repülőjegyet, amit nem fogunk felhasználni. De Abby felvette az átkozott

pókerarcát. – Ööö, igen, asszonyom. A légitársaság pultjánál átvesszük. Köszönöm.

Visszaadtam a telefont Abby-nek, ő pedig az éjjeliszekrényre tette.

- Most kértél meg arra, hogy vegyelek feleségül – mondtam, és vártam, hogy beismerje, csak viccelt.

- Tudom.

- Igazi vásárlás volt (, tudod?). Most fizettem ki két jegyet a holnap déli Vegas-i gépre. Ez azt jelenti, hogy holnap este összeházasodunk.

- Köszönöm.

Összehúztam a szememet.

- Amikor hétfőn reggel bemész az óráidra, már Mrs. Maddox leszel.

- Ó! – felelt, és körülnézett.

Felvontam a szemöldököm.

- Meggondoltad magad?

- Jövő héten sok iratokat kell beadnom névcsere miatt.

Lassan bólintottam, óvatosan reménykedtem.

- Holnap hozzám jössz feleségül?

Vigyorogni kezdett.

- Ah-hha.

- Komolyan beszélsz?

- Igen.

- Kibaszottul *szeretlek!* – kétfelől megragadtam az arcát, és erősen szájon csókoltam. – Úgy szeretlek, Galamb! – mondtam, és összevissza csókoltam. Az ajka alig tudott lépést tartani.

- Aztán ezt nehogyz elfelejtsd, amikor még ötven év múlva is szétrúgom a segged pókerben – kuncogott.

- Ha ez hatvan-hetven évet jelent veled, bébi... engedélyt kapsz arra, hogy minden galádságot elkövess!

Felvonta a szemöldökét.

- Meg fogod bánni!

- Fogadok, hogy nem.

Édes mosolya most olyan kifejezésbe alakult át, amelyet csak a magabiztos Abby Abernathy arcán láttam Vegas-ban a pókerasztal mellett.

- Elég magabiztos vagy ahhoz, hogy az a szép, csillogó motorod legyen a tét?

- Bármit feltennék tétként, amim csak van. Egyetlen másodpercet sem bánok veled, Gal, és soha nem is fogok.

Kezet nyújtott, én pedig tétovázás nélkül megfogtam, és egyszer megráztam, aztán a számhoz emeltem, és gyöngéden rányomtam az ajkam az ujjaira.

- Abby Maddox... – mondtam, és képtelen voltam abbahagyni a mosolygást.

Átölelt, és megfeszítette a vállát, ahogy megszorított.

- Travis és Abby Maddox. Szépen cseng.
- És a gyűrű? – mondtam homlokráncolva.
- Majd később gondolkodunk rajta. Váratlanul zúdítottam a nyakadba.
- Hát... – halt el a hangom, eszembe jutott a doboz a fiókban. Azon tanakodtam, hogy jó ötlet-e odaadni neki. Pár hete, sőt még pár napja is, Abby kiakadt volna, de ezen már túl voltunk. Legalábbis reméltem.

- Mi az?

- Ne borulj ki – mondtam – Én... szóval... erről már gondoskodtam.

- Miről?

Felnéztem a mennyezetre, és felsóhajtottam, már késő volt javítani a hibámat.

- Ki fogsz akadni.

- Travis...

Kihúztam a fiókot, és kotorásztam egy darabig.

Abby a homlokát ráncolta, és kifújta a nyirkos hajtincset az arcából.

- Mi az? Óvszert vettél?

Kurtán felnevettem.

- Nem, Gal. – feleltem, és mélyebbre nyúltam a fiókban. A kezem végére rátalált az ismerős alakra, és Abby kifejezését figyelve kivettem a kicsiny dobozt a rejtekhelyéről.

Lenézett, ahogy a mellkasomra helyeztem a kis bársonydobozt, majd a fejemet a behajlított karomra fektettem.

- Mi ez? – kérdezte.

- Minek látszik?

- Hadd fogalmazzak másként, mikor vetted?

Beszívtam a levegőt.

- Már jó ideje.

- Trav...

- Egy nap véletlenül megláttam, és tudtam, hogy csak egy helye lehet... a tökéletes kis ujjadon.

- Egy nap, de mikor?

- Mít számít?

- Megnézhetem? – elmosolyodott, szürke szemei ragyogtak.

A váratlan reakciója ugyanolyan széles mosolyt varázsolt az arcomra.

- Nyisd ki.

Abby egy ujjal finoman megérintette a dobozt, aztán két kézzel megfogtam az aranyozott csatot, és lassan felnyitottam a tetejét. Elkerekedett a szeme, és visszacsapta a doboz fedelét.

- Travis! – jajdult fel.

- Tudtam, hogy kiakadsz! – mondtam, felültem, és a kezem az övére tettem.

- Megőrültél?

- Tudom. Tudom, mi jár az eszedben, de muszáj volt. Ez az Igazi. És nem tévedtem! Azóta sem láttam ehhez foghatóan tökéleteset! – belül remegtem,

reméltem, hogy nem akad ki azon a dolgon, hogy beismertem, milyen gyakran nézetgettem gyűrűket

Felpattant a szeme, aztán lassan lefejtette a kezét a dobozról. Újra próbálkozott, felnyitotta a dobozt, majd kihúzta a gyűrűt az apró hasítékból, amelybe beleállították.

- Jaj, istenem... ez káprázatos! (Ez... jaj, istenem, ez káprázatos!) – suttogta, miközben a bal kezét a kezembe vettem.

- Felhúzhatom az ujjadra? – kérdeztem, és felkukucsáltam rá. Amikor bólintott, összeszorítottam a számat, és áttoltam az ezüstös karikát az ujjpercén, majd amikor a gyűrű a helyére került, egy pillanatig rajta tartottam a kezem, csak azután engedtem el. – *Most* káprázatos igazán.

Egy pillanatig mindketten a kezét bámultuk. Végre ott volt, ahova tartozott.

- Ennek az árából lefoglalózhattál volna egy autót – mondta csendesesen, mintha a gyűrű jelenlétében csak suttoghattunk volna.

Az számhoz érintettem a gyűrűsujját, megcsókoltam a bőrt az ujjpercén.

- Számtalanszor elképzeltem, hogyan fest majd az ujjadon. *Most*, hogy itt van...

- Igen? - elmosolyodott, remélte, hogy befejezem.

- Azt hittem, öt évet kell izzadnom azért, hogy ezt érezzem.

- Ugyanúgy akartam, mint te. Csak piszkosul jó pókerarcot tudok vágni – mondta, és az ajkát az enyémmre szorította.

Bármennyire is le akartam vetkőztetni addig, hogy csak a gyűrű maradjon rajta, inkább a párnába fészkeltem magam, és hagytam, hogy a testével ellazuljon az enyémen. Ha volt valami, amire koncentrálhattunk a ma esti horror helyett, hát megtettük.

Huszonnyolcadik fejezet

Mr. és Mrs.

ABBY A JÁRDASZEGÉLYNÉL ÁLLT, ÉS A KÉT SZABAD ujjamat markolta. A többivel a csomagokat fogtam, vagy épp America-t próbáltam leinteni.

Két nappal ezelőtt kihoztuk a reptérre America Hondáját, így Shepley el tudta dobni a barátnőjét a kocsijához. America felajánlotta, hogy majd ő felszed minket, és persze mindenki tudta, miért. Amikor lehúzódt a járdához, egyenesen előre nézett. Még csak ki sem szállt, hogy segítsen a csomagjainkkal.

Abby az anyósüléshez bicegett, és beszállt, vigyázva az oldalára, ahová épp csak beletetováltatta a vezetékeveimet.

Belöktem a táskákat a csomagtartóba, és meghúztam a hátsó ülés kilincset.

- Ööö...! – mondtam, és megint meghúztam. – Mare, nyisd ki az ajtót!

- Nem hiszem, hogy megteszem – felelt, és hátrafordította a fejét, hogy rám nézzon.

Kicsit előregurult, mire Abby megfeszült.

- Mare, állj meg!

America a fékre taposott, és felvonta a szemöldökét.

- Majdnem megöltetted a legjobb barátomat az egyik hülye bunyódon, aztán meg elcipeled Vegas-ba, és feleségül veszed, amikor én nem vagyok a városban, így nem hogy nem lehetek a koszorúslánya, de még *ott sem lehetek?*

Megint meghúztam a kilincset.

- Ugyan már, Mare! Bárcsak mondhatnám, hogy sajnálom, de életem szerelmét vettem el.

- Az életed szerelme a Harley! – fortyogott America. Megint előrébb gurult.

- Többé már nem! – könyörögtem.

- America Mason... – kezdte Abby. Félelmetesnek akart tűnni, de America olyan szigorú pillantást vetett felé, hogy meghunyászkodva húzódt az ajtóhoz.

A kocsik mögöttünk már dudáltak, de America annyira felbőszült volt, hogy észre sem vette.

- Rendben! – nyögtem, és felemeltem az egyik kezemet. – Rendben. Mi van, ha huh... mi van, ha nyáron lesz egy másik esküvőnk? Ruhával, meghívókkal, virágokkal, meg mindennel. Segíthetsz Abby-nek megszervezni. Mellette állhatsz, megszervezheted a lánybúcsúját, bármit, amit csak akarsz.

- Az nem ugyanaz! – morogta America, de az arcán enyhült kissé a feszültség. – De kezdésnek jó. – hátranyúlt, és felhúzta a zárat.

Megrántottam a kilincset, és becsúsztam az ülésre, és vigyáztam, hogy amíg nem érünk a lakásra, ne szólaljak meg újra.

Shepley épp a Charger-t törölte le, amikor befordultunk a lakás előtti parkolóba.

- Sziasztok! – mondta, és először engem, aztán pedig Abby-t is megölelte. – Gratulálok nektek!

- Kösz – mondta Abby, még mindig rosszul érezte magát America kirohanásától.

- Szerintem ez tőké jó dolog, America és én is beszéltünk már a saját esküvőnkéről.

- Oh, tényleg? – mondta Abby, és a barátja felé fordította a fejét. – Úgy tűnik, nem csak mi hozunk saját döntéseket.

- Meg akartuk beszélni veletek – védekezett America.

- Nem hajt a tatár – mondtam. – De ma szeretnék egy kis segítséget kérni, hogy elhozzuk Abby maradék holmiját.

- Persze. Brazil most ért haza. Szólok neki, hogy kell a furgonja.

Abby szeme hármunk közt cikázott.

- Elmondjuk neki?

America nem tudta elrejtteni az önelégült mosolyt.

- Nehéz lenne letagadni azzal a piszok hatalmas kavicsal az ujjadon.

Összeráncoltam a homlokomat.

- Nem akarod, hogy tudják?

- Izé, nem, nem erről van szó. De elszöktünk, bébi. Az emberek ki fognak akadni.

- Te már Mrs. Travis Maddox vagy. Basszák meg! – feleltem habozás nélkül.

Abby rám mosolygott, és lenézett a gyűrűjére.

- Az vagyok. Talán jobb, ha elfogadom a családomat.

- Oh, a francba! – nyögtem. – El kell mondanunk apámnak.

Abby arca elfehéredett.

- Elmondjuk?

America felnevetett.

- Túl sokat vársz tőle. Apró lépésekkel, Trav, Jézusom.

Ráfintorogtam.

- Nem kell ma, de minél hamarabb, rendben? Nem akarom, hogy mástól hallja.

- Megértem – bólintott. - De ezt a hétvégét még használjuk ki, és élvezzük az első pár napot ifjú házasként, anélkül, hogy bárkit beavatnánk a házasságunkba.

Elmosolyodtam, kivettem a táskáinkat a Honda csomagtartójából.

- Megegyeztünk. Kivéve egy dolgot.

- Mi lenne az?

- Tölthetnénk azzal ezt a pár napot, hogy kocsit keresünk? Egészen biztos vagyok benne, hogy ígértem neked egy kocsit.

- Tényleg? – mosolygott Abby.

- Válassz szint, bébi!

Abby megint a nyakamba ugrott, a kezét és a lábát körém fonta, és beterítette az arcomat csókokkal.

- Jaj, fejezzétek már be! – nyögte America.

Abby leengedte a lábát, és America a csuklójánál fogva húzni kezdte.

- Menjünk be. Látni akarom a tetkódat!

A lányok felrohantak a lépcsőn, otthagya Shepley-t és engem a csomagokkal. Segítettem neki America számtalan nehéz bőröndjével, közben fogtam a mi holminkat is.

Felvonszoltuk a csomagokat a lépcsőn, és hálásak voltunk, amiért nyitva felejtették az ajtót.

Abby a kanapén feküdt, a farmerja kigombolva, félrehajtva, lefelé nézett, miközben America az Abby bőrén ívelő finom, fekete vonalakat vizsgálta.

America felnézett Shepley-re, aki kipirult, és izzadt.

- Annyira örülök, hogy te nem vagy örült, bébi.

- Én is – felelte Shepley. – Remélem, ezeket itt akarod tartani, mert nem cipelem vissza a kocsiba.

- Persze, köszönöm – mosolygott America édesen, és visszafordult Abby tetoválásához.

Shepley dohogva eltűnt a szobájában, majd mindkét kezében egy üveg borral tért vissza.

- Az mi? – kérdezte Abby.

- Az üdvözlésed – felelt Shepley széles vigyorral.

ABBY LASSAN LEHÚZÓDOTT AZ ÜRES PARKOLÓHELYRE, minden irányban óvatosan körülnézett. Egy vadonatúj ezüst Toyota Camry-t választott tegnap, és a néhány alkalommal, amikor a volán mögé engedtem, úgy vezetett, mintha titokban valakitől kölcsönkért volna egy Lamborghini-t.

Két lefulladás után végre sikerült parkoló állásba tennie a sebességváltót, és leállította a motort.

- Kell szereznünk egy tolatóradart – mondta, miközben újra ellenőrizte a helyet a saját oldalán.

- Igen, Gal. Gondom lesz rá. – mondtam negyedszer.

Azon tanakodtam, hogy várnom kellett volna legalább egy hetet, mielőtt felvállalom az új kocsit okozta stresszt. Mindketten tudtuk, hogy a nap végére a házasságunk híre futótűzként fog elterjedni a pletykahálózaton, felturbózva a kitalált botrányokkal. Abby szándékosan szűk farmert, és testhezálló pulcsit vett fel, hogy elhárítsa az elkerülhetetlen kérdéseket a terhességről. Lehet, hogy viharosan házasodtunk össze, de a gyerekek egészen más szinten voltak, és mindketten úgy döntöttünk, hogy várunk még.

Néhány esőcsepp hullott le a szürke, tavaszi égboltból, ahogy átvágtunk az előadók felé a kampuszon. A piros baseball sapkám mélyen a homlokomba húztam, Abby pedig kinyitotta az ernyőjét. Mindketten megbámultuk a Keaton-Hall-t, ahogy elhaladtunk mellette, észrevettük a sárga szalagot, és a megfeketedett téglákat az ablakok fölött. Abby megragadta a kabátomat, én pedig átöleltem, próbáltam nem arra gondolni, ami történt.

Shepley hallotta, hogy Adam-et letartóztatták. Nem mondtam semmit Abby-nek, féltem, hogy én leszek a következő, és ez csak szükségtelen aggodalmat okozna neki.

Egy részem azt hitte, hogy a tűzesetről szóló hírek akaratlanul is elvonják a figyelmet Abby gyűrűsujjáról, de tudtam, hogy a házasságunk híre jólesően fogja elterelni a figyelmet a gyászos valóságról, hogy milyen horrorisztikus módon veszítettük el a csoporttársainkat.

Ahogy számítottam rá, amint megérkeztünk a menzára, a szövetségi testvéreim, és a focicsapat tagjai gratuláltak az esküvőnkhez, és a születendő fiúnkhoz.

- Nem vagyok terhes – mondta Abby a fejét rázva.
- De... összeházassodtatok srácok, ugye? – kérdezte kétkedve Lexi.
- Igen – felelt Abby egyszerűen.

Lexi felvonta a szemöldökét.

- Azt hiszem, hamarosan úgyis kiderül az igazság.

Félrebiccentettem a fejem.

- Tűnés, Lexi!

Nem foglalkozott velem.

- Gondolom, ti is hallottatok a tűzről.

- Egy keveset – válaszolt Abby, láthatóan kényelmetlenül.

- Hallottam, hogy a diákok partit tartottak odalent. Egész évben lejáráltak az alagsorokba.

- Csakugyan? – kérdeztem. A szemem sarkából láttam, hogy Abby felnéz rám, de én próbáltam nem túl megkönnyebbültnek látszani. Ha ez igaz, akkor talán lekerül a hurok a nyakamról.

A nap további részében vagy bámultak, vagy gratuláltak. Most először órák között nem állítottak különböző lányok, hogy tudni akarták a hétvégi terveimet. Csak néztek, ahogy elsétáltam, haboztak, hogy megközelítsék valaki másnak a férjét. És ez tökre jó volt.

A napom egész jól alakult, és érdekelt, hogy Abby is hasonlókat mondhat-e. Még a pszichológia professzorom is megajándékozott egy halvány mosollyal, amikor hallotta a válaszomat a kérdésére, hogy igazak-e a pletykák.

Az utolsó óráink után találkoztam Abby-vel a Camry-nál, és belöktem a táskáinkat a hátsó ülésre.

- Olyan rossz volt, mint amilyennek képzelted?
- Igen – sóhajtotta.

- Azt hiszem, a mai nap nem a legjobb alkalom, hogy beadjuk apámnak, nem?

- Nem, de jobb, ha megtesszük. Igazad van, nem akarom, hogy mástól hallja meg a híreket.

Meglepett a válasza, de nem kérdezősködtem. Abby megpróbált rávenni, hogy vezessek, de visszautasítottam, bizonygattam, hogy meg kell szoknia a kormány mögött.

Az út apához a kampusztól nem tartott sokáig – de tovább, mintha én vezettem volna. Abby betartotta a közlekedési szabályokat, főként, mert ideges volt, hogy lekapcsolják, és véletlenül a hamis személyijét adja oda a zsaruknak.

A kis városunk másnak nézett ki, mint eddig, vagy csak én nem voltam ugyanaz. Nem tudtam, hogy ez azért volt, mert házas ember voltam, amitől kicsit nyugodtabb is – sőt, lazább – vagy, mert végre jól éreztem magam a bőrömben. Most olyan helyzetben voltam, amikor nem kellett bizonyítani magam, mert az egyetlen személy, aki teljesen elfogadott, a legjobb barátom volt, életem állandó biztos pontja.

Olyan volt, mintha teljesítettem volna egy küldetést, legyőztem volna egy akadályt. Anyámra gondoltam, és a szavaira, amit majdnem egy évtel ezelőtt mondott. Azt, ami most értelmet nyert: arra kért, hogy ne nyugodjak bele, hogy küzdjek azért az emberért, akit szeretek, és most először azt tettem, amit kért tőlem. Most végre azzá váltam, akivé akarta, hogy váljak.

Vettem egy mély tisztító lélegzetet, és kinyúltam, hogy megfogjam Abby térdét.

- Mi az? – kérdezte.

- Mi mi?

- Az arckifejezésed.

A pillantása köztem, és az út között mozgott, túlzott kíváncsisággal. Elképzeltem, hogy teljesen új kifejezésem lehet, de nem tudtam elmondani, milyen.

- Csak boldog vagyok, bébi.

Abby félig hümmögött, félig nevetett.

- Én is.

Egyértelműen ideges voltam kicsit attól, hogy beszámoljak apának az eseménydús szökésünkről Vegas-ba, de nem azért, hogy dühös lesz miatta. Nem fogadtam volna rá, de ahogy minden egyes háztömbbel közelebb kerültünk apa házához a gyomromban lakó pillangók egyre gyorsabban, és erősebben kavargtak.

Abby lehúzódt az esőtől felázott köves beállóra, és megállt a ház mellett.

- Mit gondolsz, mit fog mondani? – kérdezte.

- Nem tudom, de azt igen, hogy boldog lesz.

- Gondolod? – nyúlt a kezemért.

- tudom – fontam össze szorosan az ujjainkat.

Mielőtt elértük volna a bejárati ajtót, apa kilépett a tornácra.

- Hé, helló srácok! – mondta mosolyogva. A szeme összeszűkült, ahogy az arca felnyomta a megduzzadt táskákat. – Nem tudtam, ki lehet idekint. Vettél egy új autót, Abby? Szép darab.

- Szia, Jim – mosolygott Abby. – Travis vette.

- A miénk – tettem hozzá, és levettem a baseball sapkámat. – Úgy gondoltuk, benézünk.

- Örülök, hogy megtettétek... örülök, hogy megtettétek. Lesz egy kis esőnk, azt hiszem.

- Igen, én is – az idegeim pattanásig feszültek ettől a mellébeszéléstől. Pontosabban izgatott voltam, hogy megosszam a híreket az apámmal.

Apa tudta, hogy valami nem stimmel.

- Jól telt a tavaszi szünet?

- Hát... érdekes volt. – felelt Abby, és mellém húzódott.

- Oh?

- Elutaztunk, apa. Elszöktünk Vegas-ba pár napra. Úgy döntöttünk, hogy, huh... úgy döntöttünk, hogy összeházasodunk.

Apa egy pár pillanatra ledermedt, aztán a pillantása gyorsan Abby bal kezét kereste. Amikor megtalálta a megerősítést, amit keresett, felnézett rá, aztán rám.

- Apa? – kérdeztem, meglepett a közönyös arc kifejezése.

Apám szeme enyhén ragyogott, majd a szája sarka fölfelé görbült. Kinyújtotta a karját, és egyszerre az ölelésébe vont minket.

Abby mosolyogva felkukucskált rám, én pedig visszakacsintottam.

- Kíváncsi lennék, mit mondana anya, ha itt lenne – mondtam.

Apa hátrahúzódott, a szemei nedvesek voltak a boldogság könnyeitől.

- Azt mondaná, hogy helyesen cselekedtél, fiam. – Abby-re nézett. – Megköszönné neked, hogy visszaadtad a fiának azt, amit elvesztett, amikor ő elment.

- Erről nem tudok – mondta Abby a szemét törölgetve. Láthatóan letaglózta apa érzelmossége.

Apa megint átölelt minket, egyszerre nevetett, és szorított minket.

- Akarsz fogadni?

Epilógus

A FALAK LENT AZ UTCÁN CSÖPÖGTEK AZ ESŐVÍZTŐL. A cseppek loccsantak az egyre mélyülő pocsolyákban, mintha érte sírtak volna, a mocsokért, aki az alagsor közepén feküdt, a saját vértócsájában.

Nehezen vettem a levegőt, miközben lenéztem rá, de nem hosszan. Mindkét Glock-om ellentétes irányba mutatott, egy helyben tartva Benny embereit, amíg a csapatom többi tagja is megérkezik.

A fülhallgató mélyen a fülemben zizegni kezdett.

„ETA tíz másodperc, Maddox. Szép munka.” –a csapatom feje, Henry Givens csendesén beszélt, ugyanúgy tudta, mint én, hogy Benny halálával az egésznek vége volt.

Tucatnyi automata fegyverrel felszerelt férfi – tetőtől talpig feketébe öltözve – rontott a helységbe, és én leengedtem a fegyvereimet.

- Csak csomagok, emberek. Vigyük ki őket a francba!

Miután eltettem a pisztolyaimat, leszedtem a maradék bandázst a csuklómról, és felvászorogtam az alagsor lépcsőjén. Thomas a tetejénél várt, khakiszínű kabátja, és a haja elázott a viharban.

- Azt tetted, amit tenned kellett – mondta, ahogy követett a kocsihoz. – Jól vagy? – kérdezte, és megérintette a szemöldököm fölötti vágást.

Két órán át kellett abban a fából készült székből ülnöm, szétrúgták a seggem, miközben Benny kikérdezett. Ma reggel ismertek fel – persze ez is a terv része volt – de a vallatásnak a letartóztatásával, és nem a halálával kellett volna végződnie.

Az állkapcsom vadul rángott a bőröm alatt. Sokáig kellett piszkálnia annak, aki fel akarta szítani a haragomat, hogy elveszítsem az önuralmam. De ebben a pár pillanatban minden gyakorlásom hasztalannak tűnt, és ehhez csak az kellett, hogy Benny kimondja az ő nevét.

- Haza kell mennem, Tommy. Már hetek óta távol vagyok, és most van az évfordulónk... vagy ami még hátravan belőle.

Feltéptem a kocsiját, de Thomas megragadta a csuklómat.

- Először meg kell írnod a jelentést. Éveket töltöttél ezzel az üggyel.

- Vesztegettem. Éveket vesztegettem.

Thomas felsóhajtott.

- Ugye ezt nem akarod hazacipelni magaddal?

- Nem – sóhajtottam –, de mennem kell. Megígértem neki.

- felhívom. Elmagyarázom neki.

- Hazudni fogsz.

- Mind ezt tesszük.

Az igazság mindig mocskos volt. Thomas-nak igaza volt. Gyakorlatilag ő nevelt fel, de nem ismertem őt mindaddig, amíg be nem toboroztak az FBI-hoz. Amikor Thomas egyetemre ment, azt hittem, a reklámszakembernek tanul, és később azt mondta reklám menedzser Kaliforniában. Annyira messze volt, hogy könnyű volt titokban tartania.

Visszatekintve, értelmet nyert, hogy Thomas miért döntött úgy egyszer, hogy minden ok nélkül hazalátogat – azon az estén, amikor találkozott Abby-vel. Akkor, amikor először nyomozni kezdett Benny, és az ő számtalan illegális tevékenysége után, csak a vak szerencsén múlt, hogy az ő ösíkéje találkozott, és beleszeretett Benny egyik adósának a lányába. Még jobb, hogy végül belegabalyodtunk az egyik ügyletbe.

Abban a pillanatban, hogy dicsérettel diplomáztam igazságszolgáltatásból, az FBI-nak hirtelen fontos lett, hogy kapcsolatba lépjen velem. A becsületesség nem volt a védjegyem. (????) Soha nem történt meg sem velem, sem Abby-vel, hogy százával kaptuk volna az év ajánlatait, és nem vált szokásunkká a munkakeresés. (ez nagyon zavaros, bocsi). De beépített ügynökként állandó kapcsolatban álltam Benny-vel.

Több évnyi gyakorlás, és távollét az otthonomtól eredményezte, hogy Benny most a padlón hevert, halott szemei a pince mennyezetét bámulták. A Glock-om teljes tára a testében pihent mélyen eltemetve.

Rágyújtottam egy cigire.

- Hívd fel Sarah-t az irodában! Mondd, hogy foglaljon nekem egy jegyet a következő járatra. Éjfél előtt otthon akarok lenni.

- Benny megfenyegette a családot, Travis. Mind tudjuk, mire volt képes Benny. Senki sem hibáztat.

- Tudta, hogy elkaptuk, Tommy. Tudta, hogy nincs hová mennie. Csalinak használt. Csalinak használt, és én belementem.

- Talán. De részletezni a legveszedelmesebb ismerőse feleségének a kínzását, és halálát, nem igazán volt jó lépés. Tudnia kellett, hogy téged nem tud megfélemlíteni.

- Igaz – szűrtem a fogaim közt, felidéztem az élénk képet, ahogy Benny lefestette, hogyan rabolja el Abby-t, és hámozza le a húst a csontjairól apró darabonként. – Fogadok, most már azt kívánja, bárcsak ne lett volna olyan jó elbeszélő.

- És ott van még Mick. Ő a következő a listán.

- Mondtam neked Tommy. Adhatok tanácsot benne. De nem hiszem, hogy jó ötlet lenne, ha részt vennék ebben.

Thomas csak mosolygott, kész volt kivárni egy másik alkalmat ehhez a beszélgetéshez.

Becsúsztam a kocsí hátsó ülésére, és vártam, hogy kivigyen a reptérre. Amint becsukódott az ajtó, és a sofőr elhúzódott a járdától, Abby számát tárcsáztam.

- Szia, bébi! – csicseregte.

Azonnal vettem, egy tisztító lélegzetet. A hangja volt minden, amire szükségem volt.

- Boldog évfordulót, Galamb! Úton vagytok hazafelé.

- Tényleg? – kérdezte, és a hangja egy oktávval feljebb szökött. – Ez a lehető legszebb ajándék.

- Hogy mennek a dolgok?

- Apánál vagyunk. James épp most nyert meg egy újabb pókerjátzmát. Kezdek aggódni.

- A te fiad, Gal. Meglep, hogy jó a kártyajátékokban?

- Elvert *engem*, Trav. Nagyon jó.

Egy pillanatra elhallgattam.

- Elvert téged?

- Igen.

- Azt hittem, erre volt szabályod.

- tudom – sóhajtott. – Tudom. Többé nem játszom, de rossz napja volt, és ez jó módszer volt, hogy beszéljen róla.

- Mi történt?

- Egy kölyök a suliban. Ma megjegyzést tett rám.

- Nem az első eset, hogy egy fiú bepróbálkozik a dögös matektanárnál.

- Nem, de azt hiszem, ez most elég modortalan volt. Jay mondta neki, hogy fogja be. Aztán már verekedtek is.

- Jay szétrúgta a seggét?

- Travis!

- Csak kérdeztem – nevettem.

- Láttam az osztályomból. Jessica hamarabb odaért, mint én. És hát... lealázta a fivérét. Egy kicsit. Nem szándékosan.

Lehunytam a szemem. Jessica, az ő hatalmas mézszínű szemeivel, hosszú, sötét hajával, és negyvenöt kilónyi gorombaság, az én kicsi változatom. Meglehetősen rossz természete volt, és sosem fecsérte az időt a szavakra. Az első verekedése az óvodában volt, amikor megvédte az ikerfivérét, James-t, egy szerencsétlen, gyanútlan kislánytól, aki piszkálta. Próbáltuk megmagyarázni a lányunknak, hogy a kislány valószínűleg szerelmes volt, de Jessy-t egyáltalán nem érdekelte. Nem számított, hányszor könyörgött neki James, hogy hagyja megvívni a saját csatáit, ő elszántan óvta őt, még akkor is, ha a bátyja nyolc perccel idősebb volt nála.

- Hadd beszéljek a kisasszonnyal – dohogtam.

- Jess! Apa van a telefonnál!

Édes, halk hang szűrődött át a vonalon. Hihetetlen volt számomra, hogy a lányom olyan barbár tud lenni, mint amilyen én voltam valaha, és közben olyan a hangja – és úgy is néz ki – mint egy angyal.

- Szia, Papi!

- Bébi... valami bajba botlottál ma?

- Nem az én hibám volt Papi.

- Sosem az.
- Jay vérzett. Lefogták.

Felforrt a vérem, de az első az volt, hogy helyes irányba tereljem a gyerekeimet.

- Mit mondott neked a Papa?
- Azt mondta, 'Itt az ideje, hogy valaki móresre tanítsa Steven Matese-t.'

Örültem, hogy nem látja a mosolyomat, tökéletes Jim Maddox kifejezése láttán.

- Nem hibáztatlak, hogy meg akarod védeni a bátyádat Jess, de hagynod kell, hogy néha ő vívja meg a csatáit.

- Úgy lesz. Csak nem akkor, amikor a földön van.

Visszatartottam egy újabb feltörni készülő nevetést.

- Hadd beszéljek Anyával. Néhány órán belül otthon vagyok. Szeretlek virágszálam.

- Én is szeretlek, Papi!

A telefon recsegett egy kicsit, amikor Jessica átadta Abby-nek, aztán a feleségem lágy hangja megtöltötte a vonalat.

- Nem segítettél, ugye tudod? – kérdezte, már tudva a választ.
- Valószínűleg nem. Magyon jó érve volt.
- Mindig van neki.

- Igaz. Figyelj, most érünk a reptérhez. Hamarosan látjuk egymást. Szeretlek.

Amint a sofőr lehúzódot a járda mellé a terminálnál, rohantam, és kivettem a táskámat a csomagtartóból. Sarah, Thomas asszisztense elküldte nekem email-ben az útvonaltervet, és a gépem fél órán belül indult. Végigrohantam a bejelentkezésen, és a biztonságiakon, és akkor értem el a kaput, amikor először szólították az utasokat.

A repülés hazáig egy örökkévalóságnak tűnt, ahogy mindig. Még akkor is, ha a negyedét azzal töltöttem, hogy felfrissítem magam, és átöltöztem a mosdóban – ami mindig kihívás volt – a maradék idő csak vánszorgott.

Tudva, hogy a családom vár rám brutális volt, de a tény, hogy Abby-nek és nekem ma volt a tizenegyedik évfordulója, még annál is rosszabb. Abby megszeliđített, a házasság lenyugtatótt, és amikor apa lettem, a külsőm is teljesen megváltozott.

Lenéztem a csuklómra, és felhúztam a mandzsettám. Abby beceneve még mindig ott volt, és még mindig jobb érzéssel töltött el, hogy ott van.

A gép leszállt, és vissza kellett fognom magam, hogy ne rohanjak keresztül a terminálon. Amikor elértem a kocsimat, a türelmem elfogyott. Átszágulđottam a stoplámpákon, és cikáztam a kocsik közt. Igazából tökre buli volt, a kollégiumi éveimre emlékeztetett.

Lehúzódtam a feljáróra, és lekapcsoltam a fényszórókat. Az első teraszon felgyulladt a lámpa, amikor megjelentem.

Abby kinyitotta az ajtót, karamellszín haja alig ért a válláig, és hatalmas szürke szemei, bár kissé fáradtan, de azt sugározták, hogy megkönnyebbült, hogy láthat. A karomba húztam, és próbáltam nem túl szorosan ölelni.

- Oh, Istenem! – sóhajtottam, és a hajába temettem az arcom. – Annyira hiányoztál.

Abby elhúzódott, és megérintette a vágást a szemöldökömnél.

- Elestél?

- Kemény napom volt a munkában. Nekiszaladtam a kocsiajtónak, amikor kijöttem a reptérről.

Abby megint magához ölelt, az ujjait a hátamba mélyesztette.

- Annyira örülök, hogy itthon vagy. A srácok már ágyban vannak, de nem voltak hajlandók elaludni, amíg rájuk nem nézel.

Hátrahúzódtam, és bólintottam, aztán lehajoltam Abby derekához, és megsimogattam a feleségem kerek hasát.

- Hogy vagy? – kérdeztem a harmadik gyermekemet. Megcsókoltam Abby kiálló köldökét, és újra felálltam.

Abby körkörös mozdulatokkal masszírozta a derekát.

- A fiad még mindig mocorog.

- Jó. – előhúztam egy kis dobozt a kézitáskámból, és magam előtt tartottam.

- Pont ma tizenegy évvel ezelőtt Vegas-ban voltunk. Még mindig az életem legszebb napja.

Abby megfogta a dobozt, és a kezemnél fogva behúzott az előszobába. Tisztító, gyertya, és gyerek illat volt. Otthon illata.

- Nekem is van valamim a számodra.

- Oh, tényleg?

- Tényleg – mosolygott. Magamra hagyott egy pillanatra, eltűnt a dolgozószobában, majd visszatért egy hatalmas borítékkal. – Nyisd ki!

- Levelet kaptál? A legjobb feleség. – húztam őt.

Abby kedvesen mosolygott.

Felnyitottam a tetejét, és kihúztam belőle a kis kupac iratot. Találkozók, időpontok, tranzakciók, még emailek is. Benny-nek, és tőle, Abby apjának, Mick-nek. Már évek óta Benny-nek dolgozott. Rengeteg pénzt kért kölcsön tőle, aztán le kellett dolgoznia az adósságát, így nem ölték meg, akkor sem, amikor Abby megtagadta, hogy kifizesse helyette.

Csak egyetlen probléma volt: Abby tudta, hogy Thomas-al dolgozom... de amennyire én tudtam, ő azt hitte, a reklámszakmában dolgozom.

- Mi ez? – kérdeztem, zavarodottságot tettetve.

Abby-nek még mindig tökéletes pókerarca volt.

- Itt a kapcsolat, amire szükséged van, hogy összekösd Mick-et Benny-vel. Itt van, ez a – mondta, és kihúzta a második lapot a kupacból – szög a koporsójába.

- Oké... de mihez kezdjek ezekkel?

Abby arcán kétkedő vigyor jelent meg.

- Bármit csinálhatsz velük, édes. Csak arra gondoltam, ha kicsit a dolgok mélyére árok, akkor ezúttal kicsit hosszabb ideig itthon maradhatsz.

Az agyam zakatolt, próbáltam kiutat keresni ebből. Valamikor lelepleztem az álcámat.

- Mióta tudod?

- Számít?

- Haragszol?

Abby vállat vont.

- Eleinte kicsit fájt. Volt pár ártatlan hazugság a tarsolyodban.

Magamhoz öleltem, a papírok, és a boríték még mindig a kezemben volt.

- Annyira sajnálom, Gal! Olyan nagyon sajnálom! – elhúzódtam. – Ugye nem beszéltél erről senkinek?

Megrázta a fejét.

- Még America-nak, és Shepley-nek sem? Vagy főleg Apának, vagy a gyerekeknek?

Megint megrázta a fejét.

- Elég okos vagyok, hogy magam is rájöjjek, Travis. Gondolod, ahhoz nem vagyok elég okos, hogy magamban tartsam? A te biztonságod a tét.

A kezembe fogtam az arcát.

- Ez mit is jelent?

Elmosolyodott.

- Azt jelenti, hogy többé nem kell konferenciára hivatkoznod, ha el kell menned valahová. Némelyik fedősztorid meglehetősen sértő volt.

Megint megcsókoltam, gyengéden érintve az ajkam az övéhez.

- És most?

- Köszönj a srácoknak, aztán te és én megünnepelhetjük a tizenegy általunk-teremtett-álca évét. Mit szólsz hozzá?

A szám széles vigyorra húzódott, aztán lenéztem a papírokra.

- Megbirkózol ezzel? Hogy segítesz lekapcsolni apádat?

Abby összeráncolta a szemöldökét.

- Milliószer megígérte. Végeztem vele. Legalább büszkévé tehetem, hogy helyesen cselekszik. És a srácoknak is így biztonságosabb.

Letettem a papírokat az előszoba szekrény végére.

- Erről később beszélünk.

Lesétáltam a folyosón, kézen fogva magam mögött húzva Abby-t. Jessica szobája volt közelebb, így benéztem, és arcon csókoltam, óvatosan, hogy ne ébresszem fel, aztán átvágtam a folyosón James szobájához. Még ébren volt, csendesen feküdt.

- Szia, haver! – suttogtam.

- Szia, Apa!

- Hallom, kemény napod volt ma. Jól vagy? – bólintott. – Biztos?

- Steven Matese egy köcsög.

Bólintottam.

- Igazad van, de találhatnál valami helyénvalóbb jelzőt arra, hogy jellemezd. James félrehúzta a száját.

- Szóval. Ma elverted Anyádat pókerben, ha?

- Kétszer – vigyorgott.

- Ezt a részt nem is mesélte – mondtam, és Abby felé fordultam. Sötét, kikerekedett alakja felderengett a kivilágított ajtóban. – Holnap nekem is megmutathatod.

- Igen uram.

- Szeretlek.

- Én is szeretlek, Apa.

Megcsókoltam a fiam orrát, aztán követtem az anyját a folyosón át a szobánkba. A falak tele voltak családi, és iskolai képekkel, és bekeretezett festményekkel.

Abby a szoba közepén állt, a hasa tele volt a harmadik gyerekünkkel, szédítően gyönyörű volt, és boldog, hogy láthat, még akkor is, ha megtudta, hogy mit rejtegetek előle, a jobb házasságunk érdekében.

Abby előtt sosem voltam szerelmes, és azóta sem volt senki, aki csak kicsit is felkeltette volna az érdeklődésemet. Az életem az a nő volt, aki előttem állt, és a család, amit együtt teremtettünk.

Abby kinyitotta a dobozt, és felnézett rám, a szemében könnyek ültek.

- Mindig tudod, mit vegyél. Ez tökéletes – mondta, csodás ujjai megérintették a három, gyermekein születését szimbolizáló követ. Felhúzta a jobb gyűrűsujjára. Kinyújtotta a karját, és csodálta az új csecsebecsét.

- Nem olyan jó, mint amit te adtál nekem az üggyel kapcsolatban. Tudni fogják, mit tettél, tudod, és ez bonyolítja a dolgokat.

- Velünk ez mindig így van – mondta zavartalanul.

Mély levegőt vettem, és bevágtam magam mögött a hálószoa ajtaját, bár a pokolba taszítottuk egymást, mégis megtaláltuk a mennyországot. Talán ez több, mint amit a legtöbb vétkes megérdemel, de én nem fogok emiatt panaszkodni.